PRE-SOCRATICE.

Primii gânditori greci în creațiile lor, în martorii oculari ai antichității și în lumina celor mai recente cercetări.

Revizuire istorică și critică și traducere de fragmente, material doxografic și biografic.

Alexander Manovelsky,

Profesor la Universitatea din Kazan.

PARTEA A TREIA.

(Pitagoreici, Anaxagora etc.).

Kazan.

Editura de carte M. A. GOLUBEV.

19 19.

Prefaţă.

. O parte semnificativă a volumului publicat în lumină este dedicată gânditorilor școlii pitagoreice. Ca o introducere, este prezentată preliminar o imagine a cursului dezvoltării principalelor opinii ale pitagorismului. În acest articol introductiv, autorul expune doar dezvoltarea doctrinei pitagoreice a numărului, fără a atinge învățăturile cosmologice și etice ale școlii pitagoreice, în ciuda importanței pe care o recunoaște acesteia din urmă în sistemul general al viziunii pitagoreice asupra lumii. Motivul acestei limitări a sarcinii autorului este considerația că, pentru a trasa liniile de demarcație între diferitele etape ale învățăturilor cosmologice și etice pitagorice, excursii mai mult sau mai puțin îndepărtate de filozofie în sensul strict al cuvântului, zona ale vieții antice sunt necesare. Acest lucru ar extinde prea mult domeniul de aplicare al articolului introductiv, iar autorul nu s-a considerat în dreptul de a oferi scheme gata făcute fără nicio justificare. Pentru a compensa acest neajuns, autorul își propune să publice în viitorul apropiat un studiu special despre pitagoreici.

A patra parte a „Pre-Socratic” (Levkipp, Democrit și școala Abdrit) este în curs de pregătire pentru publicare.Materialul legat de acesta a făcut obiectul unor virgule practice, pe care le-am condus la Universitatea din Kazan în anul 19 ls/adică. Studentul Mihail Pavlovici Skosyr-sky a tradus din capitolul Diels: „Metrodor Khiosskiy”, studentul Yevgeniy Aleksandrovich Derzhavin—capitole: „Apaxarh” și „Gekatey Abderskiy”. Aceste traduceri, făcute sub conducerea mea, vor fi incluse în partea a patra, care, sper, îi va încetini apariția în lume. ~~

A. Makovelsky.

Satul Shelanga

provincia Kazan, districtul Sviyazhskago

10 iulie 1916

Biblioteca Runiverse

Școala pitagoreică.

„Istoria școlii poloneze este o întreprindere extrem de dificilă. Nicio ramură a istoriei nu este legată de astfel de dificultăți aproape de netrecut, spune Teppemann. Dificultăți semnificative sunt deja în evaluarea surselor despre istoria școlii pitagoreice, iar în acest domeniu nu s-a ajuns încă la unanimitate nici măcar asupra principalelor probleme. Izvoarele pe baza cărora este restaurată istoria învățăturilor școlii pitagoreice sunt de trei feluri: în primul rând, scrierile originale ale pioagoreenilor, în al doilea rând, dovezi și în al treilea rând, ecouri ale învățăturilor lioagoreene în sistemele lor filozofice contemporane. Dintre cele mai vechi pthagorisme, nu s-au păstrat sochipspie autentice și, trebuie să ne gândim, nu au existat. În școala pitagoreică a existat multă vreme doar o tradiție orală și învățăturile aproape că nu au depășit școala, deoarece pitagoreicii țineau convingerea că „totul trebuie dezvăluit tuturor*. Diogenes Laertius și Yam-vlph raportează că înainte de Philolaus doctrina pitagoreică era o școală secretă. Filolau de Croton, contemporan cu Democrit și Socrate, primul dintre pioagoreeni, a publicat un eseu cu titlul: „Despre natură Problema autenticității fragmentelor lui Filolau care au ajuns până la noi este încă în curs de soluționare diferit. Toate fragmentele care au ajuns sub numele de Philolaus au fost recunoscute ca autentice de Aug. Beck 3); toate aceste fragmente sunt respinse ca false, Shaarshmidt, 4) Burnet *) l Deriig; autenticitatea celor mai multe dintre ele este protejată de Ed. Zeller p) şi G. Diels. Falsa literatura pitagoreică este foarte extinsă: de la ea a ajuns până la noi

E W.G. Tenneniaiii. Geschicht.e der Philosophie, Bd. I, 1798, p. 75.

2) Diog. b. Vlirio

3) Ang. Boeckh. Phil oíaos des Pythagoreers Lehren nebst den Bruchstücken seines Work es, 1819. care face totuși rezerva că „este foarte posibil să se dovedească lipsa lungimii, dar niciodată autenticitatea operei” (p. 4).

4) S. Schaarschmidt. Die aiigebliche Schriftstellerci desPhilloaos und die Bruch-stiicke der ihrn zugeschriebener Bûcher, 1801, atribuie o semnificație deosebită tăcerii lui Aristotel și trimite „fragmentele lui Philolaus” la ultimul sau penultimul secol î.Hr.

δ) 1. Burnet se îndoiește de autenticitatea tuturor fragmentelor, a căror bază este limbajul fragmentelor, și de doctrina a 5 solide geometrice regulate care este conținută în ele, Philolaus, după Burnet, nu putea încă să cunoască koph.

δ) E. Zeller. Aristóteles und Phiiolaos (Hermes, 10 Bd-, 187(1)

fragmente din peste 60 de lucrări aparținând a 43 de autori, fără a număra un număr de fragmente anonime]); iar în ceea ce privește conținutul învățăturilor cuprinse în aceste scrieri, el îmbrățișează aproape tot ceea ce a dat filozofia greacă, astfel încât, dacă aceste scrieri sunt recunoscute ca autentice, atunci Platon, Aristotel și toată gândirea greacă ulterioară va trebui să fie refuzată creativitatea filozofică. a) Având în vedere dificultăți de separare a autenticului de fals, fragmentele scrierilor pioa-horeane prezintă prea puține puncte de sprijin pentru reconstrucția învățăturilor pioagoraforismului antic. În ceea ce privește mărturiile despre vechea școală pitagoreică, ele diferă prin următorul caracter semnificativ: cu cât sunt mai aproape în timp de vechea școală pitagoreică, cu atât sunt mai sărace; dimpotrivă, cu cât autorul este mai departe de anticul piogorefism, cu atât mai abundent și mai semnificativ mesajul său. Înainte de Aristotel, întâlnim doar câteva referiri ocazionale la învățăturile pioagoreene: printre scriitorii secolului al V-lea, Pitagora și școala sa sunt amintiți pe Xenofan, Heraclit, Empedocle, Ion din Chios, Herodot și Democrit: din scriitorii secolului al IV-lea, Platon, Iso Krat, Heraclid, Eudox și alții; apoi urmează mărturiile lui Aristotel și ale celor mai vechi peripatetici Oeophrastus, Eudemus, Arttstoksen, Dpkearkh și alții; după ele, relatările despre ppoagora-repismul antic cresc din ce în ce mai mult în volum și scad în grad de fiabilitate: de exemplu, biografiile neoplatonice supraviețuitoare ale lui Ppoagoras, scrise de Porfirie și Iamlmchos, ne oferă un material foarte amplu, dar mai degrabă cunosc noi cu legenda lui Pioagorgo si cu vederile religios-filosofice ale neoishthagoreismului si neoplatonismului decat cu adevaratul Pitagora si cu invataturile vechii scoli pitagoreice. În general, în rapoartele despre ppoagoraismul antic, se poate, ca să spunem așa, să pună estrul după Aristoxenus. Acesta este ultimul martor mai de încredere, ale cărui rapoarte se bazează parțial pe ceea ce a aflat de la tatăl său Spiktar, care era apropiat de cercurile lui Pioagoraic, parțial pe lecturile lui Pitagora Xenophilus din Chalkps, care a fost fostul său tel om.

Astfel, pe de o parte, fragmentele lui Philolaus, pe de altă parte, mărturisesc în principal despre Platon, Aristotel și primul

x) A. Ed. Chaignet Pythagore et la philosophie Pythagoricienne, contenant, les fragments de Philolaus et d'Archytas, 1873, I, p. 165.

2) Chr. Meiners. Geschichte d. Ursprungs, Foxtgangs und Verfalls der Wisscn-schaften in. Griechenland und Nosch, I Bd. 1781, c. 512-513, pentru a spune că, dacă tot ceea ce a fost atribuit vechilor pioagoreeni merită credit, atunci înțelepții greci de mai târziu nu au mai avut nimic de adăugat: în special, Platon și Aristotel nu ar fi avut niciun merit, decât să investească într-un nou verbal. forma învățăturilor altcuiva; ar fi fost simpli adepți ai pitagoreenilor, sau mai bine zis discipolii lor nerecunoscători, tăcând numele profesorilor lor și chiar certându-se cu ei pentru a comunica părerilor lor apariția propriilor lor noi descoperiri. '

pateticele servesc drept fundație pe care se ridică reconstrucția vechiului sistem pitagoreic. Într-o evaluare comparativă a acestor surse, oamenii de știință nu sunt de acord; deci, dacă Creta, la întrebarea cine ar trebui să aibă cea mai mare încredere, răspunde: „În primul rând, Fplolaus, apoi Aristotel și studenții săi Ardstoksen și Dicearchus” *), atunci vorbește Dering. că era imposibil să scrii o istorie adevărată a pitagorismului în timp ce opera lui Philolaus era considerată autentică - aceasta este opera unui cap încurcat a unui autor necunoscut de la mijlocul secolului I. BC Xp, * 2) De fapt, nu există contradicții ireconciliabile între mesajele lui Aristotel și fragmentele lui Filolau și putem spera să restaurăm învățătura antică nepitagoreică, presupunând că ambele materiale stau la baza. 3) Pentru a urmări dezvoltarea pitagorismului păianjen, sursele enumerate mai sus nu sunt suficiente. De asemenea, este necesar să ne întoarcem la alți filozofi ai vremii și să descoperim firele care îi leagă de dezvoltarea doctrinei pitagoreice (influență asupra filozofiilor, împrumuturi de la el și polemici cu el). Așadar, s-a aruncat multă lumină asupra istoriei dezvoltării pitagoreismului științific de cele mai recente cercetări privind relația cu filosofia pthagoreană a lui Parmenide, Zenon din Elea, Empedocle și alții.

Istoria externă a pitagorismului.

Diogenes Laertius relatează că vechea școală Ptagoreică a durat nouă sau zece generații. 4) 531 5 6) poate fi considerat anul întemeierii uniunii pfago-reice? sfârșitul școlii antice poate fi datat cu moartea lui Xepophilus (a doua jumătate a secolului al IV-lea). Acesta este cadrul cronologic al activităților vechii școli pitagoreice; în ceea ce priveşte cadrul geografic, arena principală a activităţii sale a fost Italia de Jos. Iamblichus β) oferă o listă a tuturor membrilor paragrafelor

Э Aug. Bernh. cireașă. De societatis a Pythagora in urbe Crotoniatarm conciline scopo politico commenta tiu 1830, str. viii

2) A. duering istorie d. greacă. Filosofie, I vol., 1903. str. 183-184.

:l) Chr. Aug. Brandis Manual de istorie d. Filosofia greco-romană. I Th. 1835, str. uh

*) De fapt, în manuscrisul lui Diogenes Laertius (VIII 45) se spune că școala Pthagoreană a existat de 19 generații. Ménige a corectat acest lucru introducând ή: 9 sau 10 generații (¡xs/joí γενεών ¿ννέα ή καί ? έκα). Termenul γενεά Bentley înțelege în sens temporal: ..epoca umană’”. Acestuia i se opune GF Unger (Zur Geschichte der Puthagoreier" în Sitzungsber. d. philos.-philo!, u. hist. Kl. dkb Akad. d. Wiss. zu München, 1883, p. 188), care crede că , la fel cum Herodot (I 7) vorbește despre 22 γενεκί în sensul de membri ai dinastiei, adică despre 22 de regi ai dinastiei lidiene, care a domnit doar 505 ani, tot așa aici Diogene sub λενεά înseamnă șefii școlii: în funcție de cum se numără sau nu interregnuin, vor fi Ї0 sau 9, și anume, Pinagor,

Aristaeus, Mnesarchus, Bulagor, -, Gartid, Ares, Philolaus, Eurys și ultimul șef al școlii pioagoreene Xenophilus.

6) Si. DCKP. I pagina 07.

6) Vezi mai jos 45 A.

uniunea tagoreică, iar în această listă ppthagoricii sunt repartizați în funcție de locul lor de origine. La început toți pitagoreicii au trăit și au acționat în Italia, de la Philolaus întâlnim pitagoreeni în afara Italiei; Filolau s-a mutat la Teba la sfârșitul secolului al V-lea și abia de atunci pitagoreicii au apărut în Hellas.

Inițial, Uniunea Pthagoreană a fost în primul rând o instituție religioasă și morală, în care virgulelor științifice li se acorda un loc onorabil, dar nesemnificativ. ') În secolul Y*, cercetarea științifică devine principalul interes al școlii, iar această stare de lucruri a persistat până la mijlocul secolului al IV-lea, când șagarismul științific. ca un curent independent de gândire filosofică, părăsește scena; se contopește cu platonismul și migrează în vechea Academie. Acest gând este de obicei considerat sfârșitul școlii pitagoreice antice. Cu toate acestea, pthagoreanismul, ca fenomen religios (orgii și mistere Pntagoreene), pur și simplu nu dispare odată cu filosofia pitagoreică, ne. dimpotrivă, se răspândește și mai puternic, după cum se poate judeca pe baza unor fragmente din comedia mijlocie (vezi 45 E).Această etapă a evoluției pitagoreismului, întrucât aduce în prim-plan riturile și superstițiile religioase primitive. este o întoarcere la pitagorismul originar, dar diferă esențial de ultima temă care atrage masele, își recrutează adepții din clasele sociale inferioare și, în conformitate cu aceasta, schimbă radical „imaginea pitagoreică a vieții. Principalul creator al acestui punct de cotitură în dezvoltarea pitagoreismului a fost Diodor din Aspend. care a trăit la începutul secolului al IV-lea2). El a introdus mai întâi modul de viață, numit mai târziu „tsppches-kim”. La început pitagoreicii aveau mare grijă de curățenia trupului și a hainelor și, urmând obiceiul general, își tundeau părul și barba. Diogene din Aspendi mergea mereu murdar, desculț, nu își tundea părul, purta barbă lungă și se distingea printr-o ținută deosebită, care consta dintr-o mantie grosieră (tribon), toiag și geantă. Astfel, aspectul cinic și ținuta cinică au apărut pentru prima dată într-una dintre sectele școlii Shio-Agoreene și își datorează aspectul lui Diodor din Aspepda, care le-a introdus la par afectare. Prin urmare, au fost împrumutate de adepții lui Antpshen. În secolul al IV-lea, poeții comediei de mijloc au ridiculizat necurăția și dezordinea pagoreenilor și abținerea lor de la carne și vin. Monsturile pitagoreice se găsesc până la sfârșitul antichității păgâne. La începutul secolului I î.Hr. irosho- * IX

Să notăm alte două opinii despre caracterul originar al uniunii Hypthasorea: 1) uniunea pletorică: a fost inițial o societate științifică și 2) a fost o uniune politică. Prima opinie este îndreptată către Arpstoxeps, a doua către Dikearchus. De fapt, vechea

unire Ptagoreică este aici atribuită acelor scopuri și interese care i-au inspirat pe autorii, aceste mărturii.

la R "GschmergU" Sor Diodore d'Aspende (Archiv fur Gesehichte d. Philosophie.

Bd. IX, 1b9c). 1f

copil al renașterii filozofiei pitagoreice, există așa-numitul neofagorism. Pe de altă parte, multe dintre ideile elaborate de vechea școală pitagoreică au fost adoptate de Academie, de la care au trecut la Stoia și la Biserica Creștină. Așa a fost soarta moștenirii spirituale lăsate de pitagorismul antic.

Grupului d) îi spune că ar fi o greșeală să privim învățăturile itagoreene ca părți ale unui singur sistem; Uniunea Pthagorenian a urmărit un scop practic, în timp ce în domeniul teoretic, fiecare personalitate marcantă a școlii și-a deschis propriul drum, iar în școală au existat diverse învățături filozofice; ceea ce ni se pare o contradicție în doctrina pitagoreică, aparține de fapt unor cercuri diferite de idei, pe care ar fi un efort zadarnic să încercăm să le aducem într-un singur tot. Împotriva acestei opinii putem obiecta făcându-ne referire la Aristotel, care vorbește întotdeauna despre „pitagoreici” și nu despre filozofii individuali ai școlii pitagoreice; în același mod, trebuie să remarcăm comunitatea activităților științifice din școala pitagoreică și să subliniem că în cele două secole de existență ale străvechii școli Ptagoreene, învățăturile ei nu puteau rămâne ceva ca un singur întreg înghețat, ci trebuiau să se dezvolte și schimbare, dacă doar de fapt cultul din școală a influențat spiritul cercetării științifice. Astfel, opinia Grupului are nevoie de o atenuare substanțială. Dacă este imposibil să nu recunoaștem diversitatea învățăturilor din cadrul școlii pitagoreice și natura individuală a creativității reprezentanților săi individuali * 2), atunci, pe de altă parte, nu trebuie să pierdem din vedere conexiunea lor genetică și comunitatea lor. ideile călăuzitoare.

Istoria pitagorismului antic poate fi împărțită în următoarele perioade principale. Prima perioadă de la întemeierea Uniunii Pitagoreice în 531 până la distrugerea școlii în jurul anului 500 cuprinde activitățile lui Pitagora însuși și pitagoreenii din secolul al VI-lea: șeful acusticienilor Hippasus, medicul Demokes, Petrov, Brontip și alții. . A doua perioadă este de la 500 până la formarea sistemului principal de pitagorism științific, care a luat contur la mijlocul secolului al V-lea. Sistemul principal a fost construit treptat cu cooperarea multor persoane; etapele dezvoltării sale pot fi urmărite aproape exclusiv prin reflecții ale gânditorilor care nu aparțineau direct școlii pitagoreice (Heraclit, Alcmeon, Epiharm, Parmenide, Zenon, Empedocle): În a treia perioadă, sistemul principal al pitagorismului științific se termină cu Philolaus, care o fixează în formă scrisă și publică; cam în aceeași perioadă apare lucrarea lui Ioan din Chios: „Triagma.” A patra perioadă – pitagoreicii

*) O. 1<\ Grappe. Uber die Fragmente des Archytas und der alteren Pythagore er, 1840, p. 60.

2) Chaignet (c. s., II, p. 38, nota de subsol) constată că fragmentele lui Philolaus sunt predominant de natură metafizică, fragmentele din Arch și thachoral și matematice, empirice și fizice ale lui Alcmaeon.

în exil, ultima treime a secolului al V-lea. A avut loc a doua înfrângere a școlii pitagoreice, conform Ed. Zeller, în 440-430; pitagoreicii supraviețuitori au fost forțați să fugă din Italia; printre acești refugiați se numără Philolaus, Lysis, care mai târziu la Teba a fost profesorul lui Eiaminonda. Archpppa și alții.Cele cinci perioade ale pitagorismului din secolul al IV-lea; aceasta include activitățile succesorului lui Philolaus Euryptus și ale discipolilor săi - acei cinci bărbați pe care Arpstoxen îi numește „ultimii pitagoreici”; acesta este profesorul lui Aristoxxon Xenophilus, Fantov, Echecrates, Diocles și Polpmnast. În prima jumătate a secolului al IV-lea cade și activitatea Arkhpt of Tarentum, ultimul pitagoreic semnificativ.

Principalele linii de dezvoltare ale pptagorismului științific.

Să prefațăm descrierea noastră a dezvoltării învățăturilor ppo-agoreene cu rezultatele ultimelor încercări de a elucida cursul dezvoltării pitagorismului antic. Experimentele de acest fel se datorează lui Dering, Tannerp și Burnet. În lucrările lui Dering 2), ceea ce ne atrage în primul rând atenția este relația în care sunt plasate acolo elementele religioase și științifice ale filosofiei pitagoreice. Potrivit lui Dering, pitagorismul original nu era un sistem științific, iar învățătura ordinii, care își punea ca scop mântuirea sufletului. Cu acest interes principal, însă, încă de la început a fost legată o puternică efort științific, care urma să devină în curând în contradicție cu perspectiva principală mistică. Acest dualism se regăsește deja la fondatorul școlii. Odată cu trecerea timpului, efortul științific este din ce în ce mai eliberat de baza sa mistică, iar spiritul ordinii devine din ce în ce mai laic; în sfârșit, elementul religios dispare complet și interesul științific devine independent. În această dezvoltare, Dering distinge trei etape: 1) cercetarea științifică progresivă (transformarea teoriei cosmologice), care nu simte încă nevoia să rupă cu interesul religios originar; 2) respingerea doctrinei sărării sufletului și

9 Istoria activității politice a ligii pitagoreice a fost o schimbare constantă de dominație și înfrângere. În repetate rânduri, pitagoreicii au preluat puterea în orașele Greciei Mari și de mai multe ori au fost supuși unei persecuții crude. Cele mai puternice două lovituri suferite de școala pitagoreică și de adversarii ei politici sunt aproximativ 500 (la Pitagora) și 430 (la Philolaus), când casele de întâlnire ale pitagoreenilor au fost arse și majoritatea dintre ele au fost uciși. Dar chiar mai târziu îl întâlnim pe Archytas în fruntea consiliului de administrație al orașului Tarentum.

2) Dopaj. Wandlungen în d. pythagoreischeu Lebre (Arhiv f. Gesch. d. philos., λ', 1892, p. 503-531) și Geschichte d. Griech Philosophie, Bd. I, 1903.

negarea nemuririi respirației și 3) în fine, sarcina supremă a ordinului este cercetarea științifică, care dintr-un mijloc devine un scop în sine; după ce doctrina nemuririi sufletului și scopul vieții legate de această doctrină au fost renunțate, eforturile științifice le-au luat locul. Opinia lui Dering, că cunoștințele științifice în progres au corupt elementul religios al pitagorismului și, în concluzie, l-au distrus complet, trebuie să o respingem hotărât. Dimpotrivă, dacă în secolul al V-lea în școala pitagoreică interesul științific devine dominant, este doar din cauza semnificației religioase atașate cercetării științifice. În ceea ce privește dezvoltarea concepțiilor științifice ale pitagoreenilor, atunci, potrivit lui Dering, primul sistem antic de pitagorism științific (poate înainte de 500) conținea doctrina unei mase infinite de aer inspirate de lume, doctrina că lumea constă din numere, iar tabelul zece perechi de contrarii, în fruntea cărora se află opoziția graniței și a nelimitatului. Parmenide dă primul început descoperirii planetelor, iar după 500 știința italica inferioară se află sub influența acestei descoperiri. Acest lucru se datorează apariției celui de-al doilea cel mai vechi sistem de pitagorism științific, o trăsătură distinctivă a căruia este cunoașterea planetelor . Principalele teorii ale acestui sistem sunt doctrina mișcării a șapte planete în jurul Pământului în 24 de ore, armonia sferelor, împărțirea lumii într-o parte supralună neschimbătoare și una sublună schimbătoare și împărțirea lumii în trei regiuni: Olimp, Cosmos și Uranos. Apoi vine Alcmaeon, care a fost, de asemenea, puternic influențat de distincția dintre planete și stelele fixe. Din aceasta a dedus consecințe mai semnificative decât pitagoreicii care l-au precedat; și anume, a făcut un experiment pentru a fundamenta științific doctrina nemuririi sufletului. 2klkmeop acceptă armonia sferelor, dă o nouă doctrină a contrariilor și este autorul unor noi teorii medicale. După Alcmaeops, în jurul anilor 480-470, apare principalul sistem al pitagorismului științific, în care numărul acționează ca o cheie universală pentru explicarea lumii. Fundamentele acestui sistem principal pitagoreic li s-a opus Zenon din Elea, care a contestat premisele de bază ale acestui sistem: vidul infinit și unitățile spațiale (atomi). Empedocle a împrumutat unele dintre învățăturile sale din sistemul principal pitagoreic. În jurul anului 440, a început persecuția ordinului pitagoreic, iar din acel moment soarta pitagorismului științific nu au existat știri sigure. Această ultimă fază a pitagorismului științific, potrivit lui Dering, aparțin trei generații de bărbați care au fost angajați în științe private (matematică, fizică, medicină și teoria muzicii), Aceștia sunt l) Hevritus și Philolaus, 2) cinci dintre studenții lor și 3.) Aristoxenus și Dikearch Sfârșitul vechiului Dering datează pitagorismul științific la aproximativ 320. Dezvoltarea doctrinei pitagoreice despre materie se găsește în dialogul lui Platon: Timeu. Este discutabil dacă această învățătură îi aparține lui Platon însuși sau dacă a împrumutat-o dintr-o lucrare pitagoreică mai veche.

Cel puțin, un mesaj care merge deja din secolul al 30-lea până în secolul al XX-lea vorbește despre împrumut, iar Platon însuși pune învățătura dezvoltată aici în gura înțeleptului italic inferior Tpmsio. Acesta este cursul dezvoltării filozofiei ppohagoreene după imaginea lui Dering.

P. Tannery îi atribuie lui Pioagora însuși distincția dintre mișcarea planetelor de la vest la est și mișcarea zilnică de la est la vest, descoperirea sfericității pământului și teoria aferentă zonelor climatice. Potrivit lui Tanperp, Pitagora nu avea propriul său sistem fizic: a predat fizica ionică adăugând câteva dintre propriile sale opinii. Pioagoras priinp' învață despre respirația universului, despre respirația lumii a vidului de aer care se află în spatele lui. El își imaginează cosmosul sub forma unei sfere limitate, făcând mișcare zilnică (negarea acestuia din urmă în școala pitagoreică a început doar cu Philolaus). În spatele mingii-cosmos se află „nelimitatul”*. Sistemul lui Pioagora este dualist: el opune principiului limitativ, care conferă soliditate și formă corpurilor, începutului substanței fluide nemărginite-continue, pe care o identifică cu spațiul. Prima revoluție semnificativă în filosofia pitagoreică a fost făcută de doctrina care atribuia focului rolul principal în univers. Primul loc este dat focului de Hippasus, iar după el de Parmenide și Filolau. Fizica 11a p-menpda este pur pitagoreică, ea doar* dezvoltă în continuare propozițiile ioagoreene* A doua revoluție semnificativă în doctrina pioagoreică este legată de activitatea științifică a lui Zenon. Controversa lui Zenon a fost îndreptată împotriva pitagoreenilor, și anume, împotriva învățăturii lor că corpul este suma punctelor (vechea formulă pitagoreică: „lucrurile sunt numere*, dacă îi dezvălui conținutul, se reduce la gândul: „corpurile sunt sume de puncte”. *) . Zenon a infirmat principalele prevederi ale primilor pitagoreici: ipoteza unităților spațiale și ipoteza vidului infinit. Sub influența lui Zepon, în școala pitagoreică, a avut loc separarea punctului de vedere geometric de cel fizic. Acum pitagoreicii au început să învețe că, în timp ce spațiul este divizibil la infinit, divizibilitatea fizică are limita ei, iar materia este suma particulelor indivizibile. După Zepon, școala pitagoreică, păstrând formula străveche: „lucrurile sunt numere”, îi pune în ea un nou sens idealist. Înțelegerea idealistă a formulei de mai sus a apărut nu mai devreme de Philolaus. Empedocle a fost elev al școlii pitagoreice. „Dacă te ridici la ideea centrală a lui Empedocle, el se dovedește a fi un elev al școlii pitagoreice, care a dat o dezvoltare liberă principiilor profesorului1*.1) Și anume, baza viziunii despre lume a lui Empedocle este pitagora. opoziție între o unitate solidă (densă) și gol, care este prezentată și ca principiu material. În a doua jumătate a lui V

E Tăbăcărie. Primii pași ai științei grecești antice, p. Și. 1902, p. 297-298.

secolul şcoala pitagoreică nu mai există nici ca asociaţie politică, nici ca centru de educaţie. Gânditorii individuali se separă mai mult sau mai puțin și formează secte, continuând totuși să se recunoască drept discipolii lui Pptagora, despre care se compun deja legende. Sarcina principală a acestora. gânditori, să armonizeze cu progresul gândirii formulele sacre lăsate moștenire de Pnthagoras și să pună noi descoperiri sub patronajul numelui său.

J* Vernet 2) spune că Pphagoras însuși aparține, fără îndoială, doctrinei transmigrării sufletești, din știința pitagoreică ulterioară i se poate atribui - în aritmetică doctrina sumei serii de numere consecutive (adică doctrina numerelor de triunghiular, pătrat și alungit), în geometrie așa-numita teoremă a lui Pitagora și descoperirea incomensurabilității diagonalei și a laturii pătratului, în cosmologie dualismul principiilor opuse ale limitei și ale nelimitatului și doctrina de inhalarea spațiului aerian de către lume. Pfhagor, după Burnet, a identificat limita cu focul, iar infinitul cu spațiul, golul, aerul, ceața și întunericul (a pus un semn egal între toate aceste concepte). A doua parte a poemului lui Parmenide („Opinia”) oferă o schiță a cosmologiei pitagoreice timpurii: în ea găsim prima formă grosieră a doctrinei ulterioare a limitei și infinitului și teoria coroanelor, care este forma inițială. a teoriei pitagoreice a sferelor (de exemplu, ideea „Olimpului extrem” este o idee pitagoreică distinctivă; în același mod, ideea unei zeițe în centrul lumii, controlând cursul tuturor lucrurilor , nu este nimic altceva decât ideea pitagoreică a unui foc central sau Hestia). După Parmenide, pluralismul se dezvoltă în școala pitagoreică; apare doctrina că tot ceea ce există se reduce la o sumă de puncte, că atât spațiul, cât și corpul constau din unități separate indivizibile și nu sunt cantități continue. Zenon și Melissus s-au opus acestor învățături ale școlii Pthagoreane. O influență puternică asupra dezvoltării ftagoreismului științific a fost exercitată de Empedocle, în special de doctrina sa despre natura soarelui. Pe baza acestei învățături a luat naștere teoria rotației pământului în jurul focului central, în care pământul și-a luat locul printre planete. În general, pitagorismul de la sfârșitul secolului al V-lea este o adaptare a vechii doctrine la noile principii introduse de Empedocle. În procesul de dezvoltare a filozofiei pitagoreice, după Parmenpda, doctrina numerelor și inițiala

9 Ibid., p. 252-2õ3.

9 Este necesar să se constate diferența de opinii susținute în prima și a doua ediție a Op. J. Burnet: filozofie greacă fîarly (ed. I* 1892 și ed. II 1908). În prima ediție, Ipoagoras apare doar ca fondator al unui ordin religios, punând aspirațiile științifice pe plan secund și limitându-se la cosmologie. În a doua ediție, Pioagoras este un gânditor original, remarcabil mai mult prin cercetările sale în matematică și acustică decât în cosmologie.

principiile filosofiei pitagoreice – limita si infinitul – au fost identificate cu forta cu „elementele numerelor” – pare si impare.

Dezvoltarea filozofiei pitagoreice duce in final la teoria ideilor. Teoria ideilor s-a format initial in Cercurile pitagoreice aflate sub influența învățăturilor lui Socrate (Oimmiy și Raiul erau numai nifagoreeni, dar și discipolii lui Socrate, iar metrica erau în egală măsură sub influența atât a lui Pthagorean, cât și a lui Socrate). În orice caz, este cert că termenul „idei” (είδη și lâíai) a început să fie folosit de Shioa-Goreeni pentru a desemna realități finite încă dinaintea lui Platon.origine tagoreică.

Din încercările pe care le-am citat de a elucida cursul dezvoltării pitagorismului științific, conceptul lui Derppg este prost întemeiat și adesea complet arbitrar, deoarece lucrările lui Tanperp și Burnet pun în lumină multe puncte ale acestei dezvoltări. Acum să trecem la prezentarea opiniilor noastre cu privire la dezvoltarea filosofiei pitagoreice și să oferim câteva ipoteze care ne permit să înțelegem și să simplificăm materialul discordant pe care ni-l oferă sursele.

Heraclit (12 B 40 și 129) și Empedocles (21 B 129) mărturisesc sarcinile extinse ale lui Pitagora. Prin urmare, se poate crede că cel mai vechi sistem de pitagorism științific se întoarce la Pitagora însuși. Acest sistem urma să fie format din următorul set de idei: ideea dominației numărului în lume, începuturile matematicii pure, acustica matematică și astronomia teoretică, conceptul de lume care respira, doctrina limitei. și infinitul, armonia sferelor și ideea de armonie universală, doctrina divinității sufletului, nemurirea lui, independența față de corp și ciclul încarnărilor sale. Elementele care au servit drept punct de plecare pentru construirea propriei viziuni asupra lumii, Pitagora le-a împrumutat în mod natural de la predecesorii săi. Întâlnim deja misticismul numerelor la Anaximandru, care s-a ghidat după el în calculele sale astronomice. Dar o influență deosebită asupra lui Pitagora avea să o exercite credința în valoarea numărului 7, care era larg răspândită în antichitate și, în special, opera unui autor necunoscut milesian, contemporan cu Anaximene, care a dezvoltat această idee, devotat. la sensul hebdomad. * 2) Acest imn către Hebdomad transmite ideea dominației exclusive a numărului 7 în univers (șapte elemente, șapte sfere ale universului, șapte părți ale pământului, șapte părți ale corpului, șapte părți ale sufletului , șapte funcții ale capului, șapte anotimpuri, șapte vârste

9 I. Burnet. Filosofia greacă timpurie, ed. II. 1898, p. 356.

2) Si. DSKR. I, p. XV-XXK

aragazul unei persoane etc.). Pfhagor adaugă două noi hebdomade deja cunoscute: șapte tonuri și șapte planete. Aceste descoperiri aveau să-l uimească pe Pptagora, întărind în el și mai mult convingerea că hebdomadul (sau, cum se spunea altfel, septad οέητας) domină totul în lume. Că avem de-a face aici parțial cu coincidențe întâmplătoare, parțial cu diviziuni arbitrare, această idee era complet străină lui Pitagora. Aristotel Σ) în critica sa la adresa doctrinei pitagoreice spune: „Totuși, de ce numerele cauzei? Sunt șapte vocale * 2), șapte coarde sau armonii, șapte pleiade; la vârsta eșantionului, dinții se

schimbă (unele animale, altele nu), șapte eroi erau sub vrajă. Deci, pentru că acest număr există cu proprietățile sale specifice, au fost șapte (eroi tebani) și galaxia este formată din șapte stele? Sau numărul lor (fvan * skph eroi) depindea de numărul de porți ale orașului sau de vreun alt motiv, dar numărul de stele din Pleiade este așa, deoarece numărăm atât de multe dintre ele? „Dar pentru Pitagora, numărul este un principiu obiectiv.Conform învățăturii sale, există numărul suprem este șapte și, prin urmare, totul în lume este septenar.Sau, așa cum exprimă autorul unui eseu despre hebdomadă, aceeași idee: „Totul trebuie, atât în forma sa externă și în esența sa internă, arătați numărul 7 ... Toate ... lucrurile au o formă septenară și un septenar uneori completarea sa. Deoarece acest număr guvernează lumea în întregime, atunci fiecare parte separată a acesteia din urmă are o astfel de formă și un astfel de aranjament care dezvăluie influența numărului 7. Deci, conform învățăturilor lui Pitagora, numărul șapte guvernează totul în lume, totul îi este subordonat, guvernează corpurile cerești și viața umană, ea domină relaţiile armonice ale muzicii etc.În consecinţă, numărul este baza secretă a tuturor lucrurilor.Astfel, apare formula: „totul este un număr” (poate că iniţial „totul este numărul şapte”). În legătură cu ideea rolului de conducere mondial al numărului, există dorința de a pătrunde mai adânc în natura acestui principiu, iar studiile științifice ale numărului apar în școala pitagoreică. Și aceste ocupații duc în mod inevitabil la înlocuirea hebdomadului suprem cu un deceniu. Motivele acestei înlocuiri pot fi observate cu ușurință în învățăturile ulterioare ale pitagoreenilor despre numărul șapte 3). În limbajul lor figurativ-simbolic, acești pitagoreici învață că Hebdomada este fecioară, nu naște și nu se naște. Hebdomada nu se naște dintr-o mamă, ci, ca Victory-Virgin, are doar un tată monad. Uneori chiar otrp-

1) Vezi DSRC. II, p. 76-77.

2) Nu este oare sub influența noțiunii de dominație hebdomada că numărul de semne pentru vocale a fost adus la 7 prin inventarea de litere speciale pentru unele vocale lungi? Este pur arbitrar ca α, i și o să desemneze în mod egal atât sunete scurte, cât și lungi, în timp ce v, η, o și ω sunt semne speciale pentru vocalele scurte și lungi omogene,

3) 32V 20.

existența este dată ei și tatălui ei. Nefiind naștere și nefiind un rol, Hebdomada este absolut nemișcată. Astfel, Hebdomad este infructuos și nu posedă deplinătatea superioară a puterii, care cuprinde în sine, în primul rând, întreaga zonă de calcul. Ocupațiile în matematică, dedicate clarificării relației numerelor între ele, au dus la depunerea hebdo-mada. S-a pus întrebarea: „ce guvernează numărul în sine?” Și s-a dat răspunsul: „un deceniu, baza contului.” Astfel, numărul 10 a fost plasat peste numărul 7. Cu toate acestea, hebdomadul continuă să fie plasat. într-o poziție excepțională și i se oferă o cinste deosebită.epitete învechite, o numesc „conducătorul și conducătorul

tuturor lucrurilor 2) și, de asemenea, „lumină”. 3) și atribuiți-l celei mai înalte zeități ca atribut al său.

Noua etapă în dezvoltarea pitagoreismului, care este marcată de trecerea de la Hebdomad la Decada, este perioada în care pitagoreicii se îndepărtează de studiul direct al naturii și, limitându-se în construcții matematice, privesc cu forța numărul ca pe un legiuitor. a naturii. Atenția principală a ph-ului, în mod firesc, este îndreptată către principiile matematicii, care iau următoarea formă. Fiecare număr este format din unități și, în consecință, unitatea este un element al tuturor numerelor. Pe de altă parte, unitatea este, de asemenea, începutul formal al tuturor numerelor, deoarece fiecare număr individual este o unitate a multora dintre elementele sale constitutive. Pentru ca mai multe elemente să devină una, ele trebuie să fie conectate într-o unitate. Această legătură este dată fiecărui număr de către unitate, ca început formal. Astfel, monada este atât începutul material, cât și formal al tuturor numerelor. Dar monada se dezvăluie pe deplin abia în deceniu, care nu este altceva decât monada care se întoarce la sine. Numărând până la zece, revenim din nou la unu. Prin urmare, „acțiunile și esența numărului trebuie contemplate de puterea care se află în deceniu; căci este mare și perfect, împlinește totul și este începutul vieții divine, cerești și omenești și 4) A doua parte a lucrării lui Opevsip: „Despre numerele pitagorice” δ) reprezintă un fel de imn al Deceniilor, care reproduce învățăturile pitagorismului antic în a doua etapă a sa.Deceniul este declarat aici „cel mai sacru dintre toate lucrurile, ca și cum ar fi o idee artistică de bază pentru tot ce se întâmplă în lume, ideea de auto-existență.

J) Eul este clar din faptul că în speculațiile ulterioare despre perfecțiunea proprietăților numărului 10, numărul șapte este exclus din categoria produselor, în ciuda faptului că unitatea este luată ca factor și toate celelalte mai întâi. numerelor sunt atribuite acestei categorii (vezi DO. III, p. 25, nota de subsol 6 și pagina 26).

*) 32 V 20.

3) 32 A 12.

*) 32 V 11.

32 A 13.

(și nu a fost stabilit de noi sau a apărut accidental) și cel mai perfect model care a fost înainte de creatorul universului — Dumnezeu Numărul 10 este perfect și universal. Toate popoarele au convenit asupra metodei zecimale de socoteală, iar aceasta nu este un accident și nu este rezultatul împrumutării unora de la altele, dar metoda zecimală de socotire există pentru toată lumea prin necesitate, motivul pentru care constă în însăși proprietatea numărul zece. Perfecțiunea numărului 10 se exprimă prin faptul că conține 1) atâtea pare câte n cote;

2) atâtea numere prime câte complexe și 3) atâtea factori cât n produse. „Mai mult, 10 include toate relațiile de egalitate, superioritate, subordonare, posibil meledu prin numere succesive și altele, precum și numere liniare, plate și solide, întrucât 1 este un punct, 2 este o dreaptă, 3 este un triunghi, 4. este o piramidă și fiecare dintre aceste numere este primul de acest fel și începutul acestui tip. Și aceste numere formează prima dintre progresii, și anume diferența, iar suma totală a membrilor săi este numărul 10. Dintre toate relațiile dintre numere, vechii pitagoreici au recunoscut zece feluri și descoperă; că dacă luăm în considerare relația între ele, pentru numerele de la 1 la 10, atunci toate tipurile posibile de relații numerice vor fi epuizate. În aceasta văd unul dintre semnele perfecțiunii numărului 10. Mai departe, într-un pasaj al lui Speusippus, prin metode foarte artificiale, se demonstrează că numărul 10 domină în planimetrie și stereometrie și, în consecință, completează numere liniare, plate și solide.

Deceniul este numărul suprem în sistemul lui Philolay, care își vede desăvârșirea în faptul că 1) poate conține infinit și 2) că ne oferă adevărate cunoștințe de nezdruncinat, care au o certitudine absolută. „Avem o credință puternică, datorită deceniului și părților sale, atunci când sunt înțelese de noi superficial în sensul lor pentru existent *, ne învață Filolau.revine la unitate; în același timp, un deceniu „poate îmbrățișa” infinitul, deoarece nu există nicio limită pentru mișcarea unui număr în limitele unui deceniu. Acestea sunt proprietățile minunate ale unui deceniu. „Natura numărului este zece. întoarcere la unitate * .Fiind atot-perfecțiunea (yaagteLt), deceniul domină peste tot: există 10 sfere cerești, 10 proporții *), 10 tipuri de relații între

d) El derivă cuvântul όεκάς din δεκτική: capabil să-l primească pe Giepprdilnov (32 B 13).

-) Prin urmare, Filaloy numește deceniul Credință și memorie. căci în nimic nu se află garanția fidelității și a tăriei cunoașterii. Vezi DSC. III, p. 28.

k) TO R. PI p. 73-Lotsiy I 3, 8 (45 V 14).

<) 45 B16

numere, 10 perechi de contrarii etc. Numerele de peste 10 sunt simple repetări ale primelor zece, au aceleași puteri ca numerele corespunzătoare din primul deceniu. Astfel, într-un deceniu, toate puterile numerelor sunt cuprinse, iar primele zece numere au o semnificație aparte. Ele sunt suficiente pentru a exprima întreaga varietate de relații matematice, în același mod numai ele trebuie să explice varietatea infinită a tot ceea ce există, întreaga multitudine de substanțe materiale și proprietățile lucrurilor, precum și conceptele etice și fenomenele sociale și natura zeilor înşişi. Doar primele zece numere sunt numere care formează lumea și numai ele sunt înzestrate cu proprietăți mistice.

În legătură cu deceniul, tetractida are și o semnificație aparte. „Potența lui zece este în patru și patru. Motivul pentru aceasta este următorul. Dacă, pornind de la unu, se adună succesiv numere până la patru inclusiv, atunci obțineți numărul 10. Dacă treceți peste numărul 4, atunci veți trece peste IO44 *) Cele patru sunt sacre, deoarece „produce” * 4 suma din primele patru numere). Cea patru este „limita44 de zece („dacă treci peste 4, atunci vei trece peste IO44) și îl conține în sine într-o potență, la fel cum un deceniu conține potențial în sine întreaga infinitate de numere. Prin urmare, tetraktida este o sursă inepuizabilă π rădăcina naturii44 și se pronunță drept „cel mai mare jurământ4”'. 4) Tetractida jurământului Phagoreenilor este o diferență de progresie de 1, 2, 3. 4 și se exprimă în formula 1-4-24-34-4=10. Acest cuaternar simbolizează și una dintre cele mai frumoase descoperiri ale fizicii experimentale, care îi aparține lui Pitagora.în sfârșit, un litru. Astfel, raportul dat de lungimea șirului va fi 1:2 pentru octava, 2:3 pentru a cincea și 3:4 pentru a patra.Aceste numere reprezintă o progresie în care există 4 termeni și 3 intervale. Suma termenilor este 10, iar ceilalți și intervalele succesive sunt 2, 4/3? conform descoperirii miraculoase a lui Pitagora, esența intervalelor octavei,

chinte și litre.

Acele catrene care sunt enumerate, Theon din Smirna și Teologii aritmeticii 5), amestecă vechiul cu cel de mai târziu; unele dintre ele sunt exprimate în termeni de filozofie ulterioară; dar majoritatea acestor cuaternari sunt fie antice Pthagoreene, fie pre-

9 DSC. III, p. 73

*) DOC. III. cf. 24.

:1) 45 V 15 π 32 A 11.

4) I. Dubuis. Note sur le serment de Pythagoriciens, 1894.

6) Theo Smyrn. p. 147 sqq. u. Theol. ar. p. 18 sqq.

reprezintă o dezvoltare ulterioară a tendinţei străvechi a şcolii. Theon din Smirna acceptă 11 cuaternare, din care este format întregul cosmos. datorită lor, pliate aritmetic, geometric și armonic. Primul cuaternar al lui Theon este principala tetraktida dată mai sus, sursa și rădăcina tuturor: 1, 2, 3, 4. Al doilea cuaternar al lui Theon este format din acel semitermen 1. 2, 3, 4, 9, 8, 27 , pe care Platon îl folosește în „Tpme” ca simbol al structurii armonice a sufletului lumii. Dacă luăm numerele acestui termen eșantion prin unu, atunci cu primul termen comun, obținem două progresii pe patru termeni:

1

2 3

4 9

8 27

Acest dublu cuaternar conține toate relațiile care alcătuiesc armonia universului. Al treilea cuaternar al lui Theon este un punct, o linie, o suprafață și un corp. Al patrulea tetractid este format din 4 elemente: foc, aer, apă și pământ: Al cincilea cuaternar este alcătuit din figurile acestor elemente: piramidă, octaedru, icosaedru, cub. Urmează apoi cvadruplu de lucruri „în creștere” (των φυόμενων): sământă, creștere în lungime, lățime π în înălțime. recunoscut de vechii pitagoreici. Acestea sunt 1) patru abilități cognitive - minte, cunoaștere, opinie, senzație și 2) corpul și trei părți ale sufletului: rațional, afectiv și poftitor: al zecelea tetractys este format din 4 anotimpuri: primăvară, vară, toamnă și iarnă, iar al unsprezecelea 4 vârste ale vieții: copilărie, tinerețe, vârstă matură și bătrânețe.

Numărul patru acționează ca număr suprem pentru Empedocles. Are patru elemente (la fel și Eppharma) și patru culori primare; În mod similar, Empedocle acceptă cele patru perioade ale vieții universului, care reprezintă o paralelă cu cele patru anotimpuri și cele patru părți ale zilei (dimineața, după-amiaza, seara, noaptea). Astfel, fosta împărțire a timpului în șapte termeni între pitagoreeni face loc unuia cu patru termeni (mai devreme erau șapte anotimpuri, șapte vârste ale omului etc., acum există patru perioade ale vieții lumii, patru anotimpuri, patru părți). ale zilei, patru vârste ale omului etc.). La Philolaus și alți pitagoreeni, împărțirea în patru părți este în general favorită. Sufletul unui om este un cvadruplu (45 B 15) iar corpul lui este un cvadruplu (cele patru începuturi, după Philolaus, *) creier, inimă, buric și penis); există patru feluri de animale: care trăiesc pe cer (adică stele), în aer, pe pământ și în apă; Există patru părți ale matematicii: aritmetică, geomet

Jj 32 la 13.

riya, muzică și astronomie etc. În etica pitagoreică, patru este numărul dreptății: fiind primul pătrat, adică primul număr înmulțit cu el însuși (ί'ακις ϊσος), cei patru exprimă esența dreptății, care constă în a face egal pentru egal (τό άητιπεπονΰός).

Aparent, mai târziu de deceniu și tetractida au acționat ca număr suprem al triadei. Această direcție în filosofia antică pitagoreică a devenit larg răspândită. Cunoaștem ca reprezentanți ai doctrinei triadei supreme a lui Ion din Chios și urmașul său pe Hipodamus din Milet. Compozitia lui Ion din Chios: "Triagma" este un fel de gpmn al Triadei... Toate trei n nimic nu este nimic mai mult sau mai putin decat acest numar 3~, in aceasta formula, Ion exprima pozitia principala a sistemului sau. In mod firesc. , se pune întrebarea cum ar putea El este să subordoneze deceniul triadei .

tz 5A

Această cifră reprezintă numărul zece sub forma unui triunghi echilateral, a cărui latură este un patru și arată clar că 1-r2-p34~I=10. Triunghiul dintre pitagoreici este exprimat prin numărul 3. Astfel, triada exprimă esența cea mai interioară a „tetractului deceniului” și este limita sa. Triada domină domeniul numărării. Există trei tipuri principale de numere: monada par, impar și par-impar. Sumele serii consecutive de numere dau și trei tipuri de numere: numere pătrate, dreptunghiulare și triunghiulare. Fiecare proporție conține trei cantități. II în domeniul cosmologic al triadei, rolul principal îi revine. De la ea, Petrov a învățat că universul are cea mai frumoasă figură a unui triunghi echilateral: întreaga lume este formată din 183 de lumi dispuse sub forma unui triunghi. Pe de altă parte, un triunghi este o figură primară, cea mai primitivă formă primară a unei suprafețe în general. Pentru a forma o figură închisă, sunt necesare cel puțin trei linii. Fiind prima figură formată din linii, triunghiul este principiul creativ care generează toate lucrurile în spațiu, este cauza principală și punctul de plecare a tot ceea ce se întâmplă în lume. Toate corpurile, prin originea lor, sunt rezolvate în triunghiuri elementare. În Întunericul lui Platon, triunghiul dreptunghic este cea mai mică suprafață din care sunt compuse toate elementele și, în consecință, toate substanțele; atunci când elementele trec unele în altele, ele se descompun în aceste triunghiuri și apoi se pliază din nou.

iese din ele. Ca cea mai simplă dintre figurile rectilinie ale planimetriei, ca cea mai simplă dintre cele superficiale limitative, triunghiul stă la baza întregii formațiuni mondiale. Deci, universul este, pe de o parte, un triunghi de lumi, iar pe de altă parte, nu este altceva decât suma celor mai mici triunghiuri. Prin urmare, în univers, „nu există nimic mai mult decât n mai puțin decât n este trei”.

Aristotel (45 B 17) spune că, conform învățăturii iptagoreice, „totul și totul este determinat de numărul B”; Deoarece tetractys principal are forma unui triunghi, există cea mai strânsă legătură între 3 și 4. Prin urmare, Philolaus atribuie colțul triunghiului la patru zei, iar colțul triunghiului ^ la trei zeițe. În cele din urmă, trei este primul număr, având un început, un mijloc și un sfârșit, adică este numărul întregului închis în sine. Ca atare, este un număr circular și servește la desemnarea unui cerc. Triada este o unitate completă, în care monada ajunge la desăvârșire. Aceasta este adevărata unitate completă. Aceasta este atitudinea față de triada monadelor, tractidelor și deceniilor. Am menționat deja rolul triunghiului în construcțiile cosmologice ale pitagoreenilor. Putem observa acum că o altă figură de cea mai mare importanță în cosmologia Ppyagoreană a fost cercul, din care, după cum s-a spus mai sus, triada a fost de asemenea exprimată numeric. Poagoreenii au învățat că dintre figurile plate, cel mai frumos și perfect este cercul, iar dintre corpuri mingea (45 C 3). Ei au atribuit forma mingii lumii în ansamblu, corpurilor cerești individuale și în special pământului și au împărțit lumea în 10 cercuri sau sfere. Dar, pe lângă această împărțire, întâlnim cu ei și împărțirea lumii în trei părți: Olimp, Cosmos și Ouranos.

Înălțarea numărului 3 la gradul de început suprem trebuia să fie facilitată de caracterul de sintetizare armonică al sistemului lona al lui Xios. Deci, el înlocuiește perechile pitagorice de contrarii cu tripleți, care ar fi trebuit să arate cam așa: 1) limita, nelimitarea și principiul armoniei; 2) număr impar, par și par-impar; 3) masculin, feminin și „întreg natural” (după terminologia lui Empedocle); 4) pătrat, alungit și triunghiular etc. Ultimul membru al acestor combinații este cea mai înaltă sinteză a celor două anterioare. Ioan din Chiosky a acceptat trei substanțe primare: pământ, aer și foc, iar această învățătură a fost o sinteză a învățăturilor anterioare ale lui Itagorean. Adeptul lui Tone Hippodames din Milet, în starea sa ideală, încearcă să efectueze o tricotomie peste tot: în cea mai bună stare sunt trei clase de cetățeni (fermieri, artizani și războinici), pământul este împărțit în trei părți (sacru, public). și private), infracțiunile ar trebui împărțite în trei categorii (insultarea onoarei, încălcarea dreptului de proprietate și omor) și, în consecință, ar trebui să existe trei categorii de săpături, să fie stabilite trei tipuri de hotărâri judecătorești (condamnare, achitare și condamnare condiționată). . În concluzie

XVIII

Să menționăm aici că unul dintre semnele SAU simbolurile, prin care membrii unirii pitagoreice se recunoșteau între ei, era așa-numita pentagramă *) - o figură care era un triunghi piri-împletit'.

Am urmărit dezvoltarea uneia dintre învățăturile filozofiei pitagoreice și am constatat că cel mai înalt principiu universal din ea este mai întâi 7, apoi 10 și 4 și în cele din urmă. 3. Acum luați în considerare soarta formulei de bază a filozofiei pitagoreice: „totul este un număr”.

Această formulă i-a aparținut lui Pitagora însuși și nu a fost acceptată de școala pitagoreică de-a lungul celor două secole de existență, dar sensul care a fost pus în această formulă s-a schimbat de mai multe ori. Pitagoreii au onorat cu sfințenie cuvintele profesorului, dar le-au interpretat liber, adaptându-le la nivelul schimbător al științei. Așa cum akusmele au fost păstrate inviolabile, deși sensul lor a fost complet schimbat, tot așa formula a fost păstrată inviolabilă în școală; „totul este un număr”, dar conținutul lui a fost transformat semnificativ.* 2) Când Pinagor a învățat că lucrurile sunt numere, atunci prin numere a înțeles realități materiale concrete, vii, eficiente, care au anumite forme spațiale. În iogorismul antic, un număr este nu o simplă cantitate, „O, este o entitate definită calitativ, pitagoreicii au văzut numerele ca imagini spațiale și chiar le-au auzit ca tonuri muzicale. Numerele nu erau doar înțelese de minte. Dar stăteau și în fața ochilor lor și erau percepute. după urechea lor. 3) „Pitagoreicii considerau numerele ca fiind figuri spațiale contemplate senzual. Matematica, în perioada sa cea mai veche, putea gândi conceptul de număr doar într-o formă contemplată senzual. „4) Așa cum încă nu făceau distincție între categorii. de cantitate și calitate, deci categoria de substanță nu se deosebea de cea din urmă. Numerele lor nu sunt cantități sau calități abstracte, nu sunt deloc

predicate ale substanțelor, ci lucruri autoexistente. „Totul este un număr” înseamnă că toate lucrurile constau din numere specifice percepute senzual. Numerele pentru vechii pitagoreici erau aceleași cu apa pentru Thales sau aer.

*) SchoL ad Aristoph. Nub. 609 și Lukian pro lapsu in salut, s. 5, voi. I pp. 447, 8, ed. C. lacobiţi.

2) Deja Brandis (Handbuch I, 442) sugerează că doctrina pitagoreică a numerelor în timpul dezvoltării sale a fost înțeleasă foarte diferit (sehr verschíeden aufgefasst ward).

3) O. Willmann. Geschichte des Idealismus, Bd. I, 1894, p. 284.

*) W. Wundt. Introducere în filosofie, p. p. 1903, p. 63.

pentru Anaximenes. 3 4) Așadar, Aristotel clasifică ppthagorsiitsev la Gilyaks par yadu cu ionienii. 3) Vechii pitagoreici au învățat că lucrurile constau din numere în același sens în care, după învățătura predecesorilor și contemporanilor lor, lucrurile constau din apă, aer, foc etc.; adică numerele sunt însăși substanța și substanța primară a tuturor lucrurilor. În același timp, pitagoreicii nu separau numerele de materie; nu acceptau o lume deosebită inteligibilă a numerelor, independentă de lumea simțurilor. Desigur, se poate vorbi de un caracter relativ formal al principiului pitagoreic în comparație cu cel ionian. Exact în același mod, avem dreptul să spunem că în cea mai veche filosofie pitagoreică, numerele sunt nu numai cauza materială, ci și cauza formală a lucrurilor. Cu toate acestea, corectitudinea unei astfel de afirmații se bazează doar pe faptul că încă nu există nicio distincție între formă și materie. Aceasta va fi o rezumare a celei mai vechi învățături pitagoreice într-o categorie ulterioară. În sfârșit, numerele pitagorice nu sunt doar realități concrete, ci și ființe divine vii. Apariția numerelor este concepută pe. asemănător cu generația ființelor vii.

Aristotel este incapabil să exprime doctrina pitagoreică a numărului în termenii filozofiei sale; prin urmare, numărul pitagoreic apare în el sub forma unor definiții diverse, în esență, care se exclud reciproc. Numărul este principiul (àçrfi) și sunt lucrurile înseși (αυτά τά πράγματα). Numărul este atât materia ființei (ή νλη τοŽς ovai), cât și cauza formală a lucrurilor (45 B 8). Număr-esență *) a tuturor lucrurilor ουσία απαντώ*) și este, de asemenea, proprietățile lucrurilor (εξεις). 5Ì Numărul-cauza (aïtbov) a lucrurilor și este, de asemenea, latura pasivă din ele (πά&η). b) Sau, așa cum spune Alexandru Afrodita, pentru Heathagoreeni cauza și efectul sunt una și aceeași.uneori el spune că numerele sunt substanța sau cauza a orice altceva, apoi spune că elementele numerelor sunt elementele tuturor lucrurilor. , apoi, în sfârșit, spune că lucrurile există prin imitarea numerelor. Este clar că toate aceste formule nu sunt clare, ci sunt diferite până la opus. Această diferență se explică parțial prin faptul că aici sunt date formule care se referă la diferite stadii de dezvoltare ale filosofiei pitagoreice și, parțial, prin faptul că

Э A. W. Benn. The* Greek Pliîlosopliers, p. I, 1882, p. 11.

') 45 B

3) 45 B 9 и 45 B

4) Arist Met. I 5. 986 al 17-lea.

ô) Arist. Întâlnit. 1·;5 987 a

Ibidem.

·?) SchoL Arist, p. 560 a 39: τό αυτό αύτοις γίγ vexat το αΤτιόν τε καί atxtaxóv.

Eliminați „Subiectul”

XX

una și aceeași doctrină este introdusă cu forța în cadrul conceptelor aristotelice care îi sunt complet străine. Totuși, pe baza acestei lipse a dovezilor lui Aristotel, nu ar trebui să-i tratezi atât de disprețuitor cum o face Kinkel, care, indiferent de Aristotel, separă complet principiul pitagoreic al numărului de percepția sensibilă. Potrivit lui Kinkel. \) la fel cum Aristotel a ipostazat ldep-ul lui Platon în substanță, în același mod a făcut lucruri numerele Ptagoreene, în timp ce numărul Uppoagoreean era doar un concept al legii. Prin urmare, pitagoreicii: (spune Kinkel) nu puteau spune: numerele sunt lucruri. Pitagorei nu numai că pregătesc idealismul, ci sunt deja idealiști. Meritul lor constă în faptul că au cunoscut imposibilitatea existenței naturii fără număr; adică au învățat că numărul este o condiție necesară a experienței. Nu de aceea putem presupune că lucrurile există; de aceea există lucruri care pot fi numărate. Aceasta este principala descoperire a „Pitagoreenilor. Potrivit lui Kinkel. Dar această opinie nu numai că nu găsește confirmare în surse, dar se află în contradicție directă cu acestea. Potrivit lui Aristotel, pitagoreicii cunoșteau doar numărul matematic numerele metafizice ale Academia), conform numărului lor matematic nu este un număr monadic. Aristotel monadic numește numere abstracte, legându-se cu indiferență între ele. Numărul pitagoreic, prin urmare, nu este un număr abstract; concret. „Ei numesc numărul lucrurilor existente, „, spune Aristotel (45 B 10).

În ele găsim un amestec de un număr matematic cu un număr concret, real. Numerele pitagorice sunt cantități extinse, ele ocupă un loc în spațiu și adunarea lor are loc în spațiu. Pitagoreii învață că golul separă numerele unul de celălalt; datorită vidului, numerele nu se contopesc într-o masă și un număr diferă de altul; spațiul infinit pătrunde continuu prin bolta cerului în glob, care îl atrage în sine și în felul acesta are loc formarea lucrurilor finite: ele sunt delimitate, devin lucruri separate, aflate unul în afara celuilalt și, ca urmare, din aceasta, devin realități numărabile - numere. Astfel, printre pitagoreici, numerele sunt luate în sens concret și obiectiv și, în consecință, ele studiază proprietățile numerelor nu pe simboluri abstracte, așa cum facem noi, ci pe figuri formate din puncte. l 2) Un

punct, conform acestora, este o unitate care ocupă o poziție în spațiu. O linie este o serie de astfel de puncte, o suprafață și un corp nu sunt, de asemenea, altceva decât o sumă de puncte; * în general, întreaga lume cop-

l) W-Kinkel. Gesch. d. Philos.. I Bd., 1906, стр. 107—109.

Milhaud. Conceptul de număr printre pitagoreici și eleați (Revue-de Met. et de Мог, 1893;.

curge din aceste puncte. Așa cum. conform acestei idei, lungimea unei linii este numărul de puncte cuprinse în ea, atunci. desigur, descoperirea incomensurabilității laturii și diagonalei pătratului avea să fie un „scandal logic” pentru pitagoreici. În virtutea unor astfel de opinii fundamentale, pentru ei, „figurele geometrice sunt numere” și „lucrurile sunt numere.” În esență, aceste formule sunt echivalente pentru ei, deoarece încă nu există nicio distincție între figurile geometrice și corpurile naturii. Un punct este nefiind considerată indivizibilă în sens matematic, are o valoare, deşi cea mai mică dintre toate cele existente.Această doctrină pitagoreică este criticată de Arpstotel, folosind argumentul lui Zepon.') J. Burnett spune pe bună dreptate, 2) că, potrivit în viziunea pogariană, un punct are o dimensiune, o linie două, o suprafață „Trei. și solid-patru. Punctele lor au mărime, liniile lor lățimea lor, iar suprafețele lor grosimea lor. La urma urmei, materia este compusă din substanțial puncte. Aristotel spune că pentru pitagoreici nu există nicio distincție între unități și corpuri minuscule.3) S-ar putea spune că teoria atomistă își are originea în profunzimile filozofiei pitagoreice.4 5) dar diferența ei esențială față de învățăturile lui Leucip-Democrit este aceea că aici este o parte a sistemului, și nu întregul sistem; Acesta din urmă dintre pitagoreici este complicat de o serie întreagă de astfel de învățături, în legătură cu care teoria atomistă nu poate pretinde în niciun caz că este baza întregii perspective asupra lumii.

După cum a subliniat Tannery, l) din controversa lui Zenon, se poate concluziona că în vremea lui propoziția pitagoreică: „lucrurile sunt numere” era înțeleasă în sensul că corpurile sunt sume de puncte, iar proprietățile lor sunt legate de proprietățile numerelor care exprimă aceste sume. Acesta este Pitagora, învățătura a fost respinsă strălucitor de Zenon, iar pitagoreicii nu au putut să răspundă argumentelor sale. Pentru a păstra formula: „lucrurile sunt numere”, nu au avut de ales decât să-i dea o interpretare diferită. Acum ei învață că totul este determinat de număr și toate diferențele lucrurilor se reduc la diferite măsuri de cantitate, exprimate în numere; în ceea ce privește relația dintre numere și lucruri, constă în faptul că „lucrurile sunt ca numerele”. Empedocle a învățat deja că toate lucrurile sunt formate din elemente luate în diferite proporții. Chiar și mai devreme, formele spațiale regulate erau atribuite elementelor în sine și tuturor mișcărilor din lume, regularitate, exprimată în relații geometrice regulate și numere prime. Pe această bază, au început să se uite la numere ca

i) 45 V 10.

s) I. Burnet, pr. s., rr. 336-337.

3) De anima, cartea I, sfârșitul capitolului IV.

Cudworth, Syst. intel. t. IC. L § 12, Tiedeinan, Geist d. specul. Philosophie, I Bd., p. 119 și Chaignet IL p. 32, atribuie pitagoreenilor doctrina atomilor.

5) C. S., p. 240.

principiile construcției lucrurilor și în relațiile cantitative pentru a vedea ce constituie de fapt lucrurile. Găsind mari asemănări între numere și lucruri ale naturii, pitagoreicii declară că tot ce există: cerul, pământul, sufletele, virtuțile etc., sunt acțiunile unui număr. Ei explică asemănarea lucrurilor cu numerele descoperite de ei spunând că lucrurile apar „prin imitarea* (ιιιμήσει) a numerelor. Aristotel vede doar o diferență verbală între „imitația” (μίμηνις) a lioagoreenilor și „participarea” (αετεξίς) a lui Platon. Prin urmare, numărul este prototipul lucrurilor. Cu toate acestea, fiind exemple de lucruri, numerele nu sunt separate de ele, ca ideile platonice. Lucrurile sunt reflectări ale numerelor care locuiesc în ele. Matematicul nu coincide cu fizicul, iar primul există doar în cel din urmă. Numerele sunt imanente lucrurilor, care sunt esența imitației (δμοκοματα^ a numerelor. Lucrurile reproduc proprietățile numerelor, care sunt esența lor imanentă. Acum numerele acționează deja ca un principiu formal obiectiv al lucrurilor. Astfel formula: „lucrurile sunt numere" primește o semnificație simbolică cu tendință idealistă. Inițial, pitagoreicii cunoșteau doar un anumit număr, după Zenon cunosc numărul aritmetic și în general disting cel matematic de cel fizic. Acest număr arjumetic al acestora diferă de conceptul nostru despre număr. , întrucât ..număr* înseamnă cu ei orice mărime (cuantică) în general și orice fel de relație matematică și întrucât, pe de altă parte, este conceput nu ca o simplă relație, ci ca o putere care guvernează în lucruri și ca un substanța formală existentă în mod obiectiv a lucrurilor, deci acum formula: „Lucrurile sunt numere” învață că principiile matematicii sunt principiile tuturor lucrurilor. 1)

Această idee de bază apare la Philolaus într-o formă deosebită. „Esența lucrurilor, fiind eternă și natura însăși (spune el în franceză (I) necesită mijloace divine, umane de cunoaștere *.2) În toate lucrurile, forța numărului operează. Acesta din urmă constă într-un deceniu, care este „începutul vieții divine, cerești și omenești” (Pr. 11). Deci, cunoaștem esența lucrurilor doar pentru că baza vieții noastre este numărul. „Natura numărului este aceea care dă cunoștințe, direcționează și învață pe toată lumea despre tot ceea ce îi este îndoielnic și necunoscut.” Nu numai subiectul cunoașterii, ci și subiectul cunoașterii există doar prin număr. Dacă nu ar exista un număr, atunci nimeni nu ar putea ști și nimic nu ar putea fi cunoscut. Numai prin mijlocul numărului poate fi solid, clar; cunoștințe precise și certe.

Lucrurile au numere care le fac cunoscute și, în afară de numere, nimic nu poate fi înțeles. Numai datorită numerelor tot ceea ce există devine obiect de cunoaștere; numai

În Aristotel Met. Ah oh ah 1.

■) Incorect concluzioneaza de aici D;k. Burnet că fragmentele lui Philolaus iod. esența chinonă a lucrurilor este declarată de necognoscibilă.

în cifre sunt bazele solide ale cunoaşterii. Fără număr, totul ar fi nedefinit și de necunoscut, iar viața umană ar fi lipsită de sens și nerezonabilă. Astfel, trăsătura lui Philolaus este fundamentarea epistemologică a doctrinei că principiile matematicii sunt principiile tuturor lucrurilor. Numărul său are nu numai principiul ființei, ci și principiul cunoașterii. După Php. laius, fără număr lucrurile nu puteau fi nici măcar percepute de simțuri, nu le-am putea vedea sau auzi. „Numărul, ajustând toate lucrurile la senzația din suflet, le face astfel cognoscibile și corespunzând între ele prin natura gnomonului, dându-le corporalitate și despărțindu-le” (Pr. 11). Aici, evident, în primul rând, gândul este exprimat: asemănător este cunoscut prin asemănător. în actul cunoașterii, cognoscibilul este îmbrățișat de către cunoscător, pentru care corespondența și adaptarea lor reciprocă sunt necesare (ca și în cazul unui gnomon cu pătrat); numărul în lucruri este legat de suflet, care în sine nu este altceva decât un număr; astfel, în percepție vine adaptarea lucrurilor la senzație.procesul este comparat cu acțiunea matematică a adăugării succesive a gnomonilor la pătrate, apoi aici într-o formă vizuală este exprimată ideea că Gsbart exprimă în vremurile moderne în doctrina sa despre apercepție. vamym) reprezentarea dar numai pentru o anumită percepție (sau cunoaștere), prin combinarea lor este punctul de plecare pentru percepția ulterioară (sau pentru dezvoltarea ulterioară a cunoașterii), astfel încât fiecare nou apărut reprezentarea intră în interacţiune cu masele anterioare de reprezentări, iar pentru ca o nouă reprezentare să fie asimilată este necesară în numerar corespondenţa dintre aceasta şi reprezentările dobândite anterior (masa aperceptivă). Astfel, numărul generează o corespondență atât între subiectul cunoscător și obiectul cunoscut, cât și între diversele momente în care se descompune procesul cunoașterii. În cele din urmă, în pasajul pe care l-am citat, se spune că numărul face ca toate lucrurile să fie cunoscute, dându-le corporalitate și separându-le. Evident, ceea ce se înțelege aici este reducerea tuturor proprietăților lucrurilor la figuri geometrice și prin ele la numere, în urma căreia funcția este atribuită numerelor ... de a comunica corporalitate lucrurilor. κά) și principiul pedagogic (διδασκαλικά \ în general ca cel mai înalt principiu călăuzitor al tuturor lucrurilor (ηγεμονικά).

Doctrina Nioagoreană a numerelor, dezvoltându-se mai departe în aceeași direcție pe care a luat-o după controversa lui Zenon, duce la teoria ideilor a lui Platon, pe care o pregătește în mare măsură. Ί Pioago-

F. Dantu. T/éducation d'après Platon, 1907. p. 100: "Les nombres de Pythagnre ne sont pas les idées au sens platonicien, mais ils en sont la figure la plus approdimi;.:?".

raidurile au învățat că totul există prin „imitarea” numerelor (45 B 12), că numerele preced natura (πάσης φύσεως πρώτοί), iar Platon își împrumută teoria μετεξιζ'α din aceasta. Dar în timp ce pitagoreicii priveau numerele ca pe esența inseparabilă a lucrurilor, Platon separă ideile de cele percepute senzual.

Platon privește numerele ca pe un tip special de ființă, ocupând o poziție de mijloc între lucrurile sensibile și idei. După Platon, matematicul diferă de sensibil prin faptul că este etern și neschimbător; dar este și distinctă de idei, în măsura în care fiecare idee este ceva unificat și repetitiv, specific diferit de alte idei, în timp ce numerele matematice sunt multiple, asemănătoare între ele (ομοειδη), pot fi egale între ele și pot repeta un număr infinit de idei. ori. Pe lângă numerele matematice, Platon în ultima perioadă a activității sale acceptă numere-idei. Astfel, Academia distinge deja trei feluri de numere: 1) numere ideale, 2) numere matematice n 3) numere sensibile, mai mult, numerele matematice erau considerate ca entități mediatoare între numerele ideale și cele sensibile.

Pitagorismul pre-eleatic a învățat că principiile tuturor lucrurilor sunt numerele și golul nemărginit, iar această învățătură printre pitagoreicii antici a apărut într-o formă pluralistă. „Lucrurile sunt numere” înseamnă pentru ei că fiecare lucru este o pluralitate de puncte. De asemenea, ei nu privesc încă golul infinit ca pe un singur spațiu continuu, ci îl înțeleg mai degrabă ca pe o pluralitate fără formă, o materie haotică nedefinită. Parmenide și Zeno au vorbit. împotriva pitagoreilor-pluraliști care au pus în contrast doctrina lor cu doctrina unității a tot ceea ce există și conceptul de un singur spațiu continuu.Sub influența lor, filosofia ptagoreică începe să se transforme din pluralistă în monistă.ъ, unitatea este tatăl numere, deoarece toate numerele sunt derivate din unitate: „Monada este începutul numărului, în timp ce numărul este mulţimea formată din monade” (45'B 2). Pe de altă parte, monada este prototipul tuturor numerelor și tuturor lucrurilor. „Totul vrea să imite unitatea” (45 B 14). Fiecare lucru este o unitate, deoarece toate părțile care alcătuiesc acest lucru formează o unitate. Monada este principiul unității lucrurilor și împreună principiul individuației lor. Unitatea este ca o rădăcină din care cresc toate numerele prin ele sunt toate lucruri și, în același timp, este legea existenței lucrurilor, deoarece este unitatea care comunică unitatea fiecărui lucru individual. nu numai esența numărului, el se ridică deasupra tuturor contrariilor, le conține în sine, fiind unitatea lor cea mai înaltă și sursa primară.unitatea este complexă (πρώτον εν άρμοσ&έν, 32 B 7.) Elementele sale sunt pare și impare, care la rândul lor sunt reduse la infinit și la limită.

XXV

Într-o monadă, par și impar sunt inseparabile, ea constă din ambele, conținând astfel în sine principiile opuse ale ființei (45 B 5). Par și impar sunt principiile tuturor celorlalte numere, în timp ce unitatea este sursa primară de par și impar. Unitatea, principiul fundamental al numerelor, este ea însăși un număr, deoarece un număr este definit ca un set de unități. Unitatea conține principiile masculin și feminin și

deci autosuficient. Este „începutul tuturor” (32 B 8) și stă la baza tuturor contrariilor. Totul este de la Unul originar, de la primatul divin, care este volumul tuturor anilor. elemente ale numerelor, elemente ale întregii naturi. si tot ce exista. Pitagoreii numesc aceasta unitate, care poarta in sine intreaga multitudine infinita de lucruri, "cel dintâi", hebdomad, deceniu, tetraktida si triada. Filolaii vorbeste despre Dumnezeul unic, vesnic existent, imobil, neschimbat; aceasta este prima monada, o unitate vie specifică, focul central și armonia contrariilor; lumea este produsul ei și are unele asemănări cu ea; tot ceea ce există o slăvește veșnic (βωμός).

După Zepon și Empedocles, a trebuit să se schimbe și ideea. Pitagoreici despre golul nemărginit. Acum este conceput ca un singur (v) spațiu continuu (după descoperirea aerului ca tip special de materie, vidul nu a mai putut fi identificat cu aerul). Acest spațiu continuu este divizibil la infinit, iar corpurile sunt construite din el. Zenon a dovedit că nici o linie, nici un corp nu sunt suma punctelor, la fel cum timpul nu este suma momentelor. După Zepon, pitagoreicii inventează un nou mod de a construi corpuri. Ebraica a luat 250 de pietre, a desenat contururile unei persoane și a lipit o parte din aceste pietre în imaginea feței, o parte în alegerea mâinilor etc. În acest fel, el a arătat că figura unei persoane este determinată de numărul 250. Punctele formează începutul și sfârșitul liniilor, suprafețelor și corpurilor, mijlocul dar sunt ocupate de infinit. Corpurile sunt generate de puncte și de infinit, acesta din urmă acționând ca un spațiu intermediar între limitele formate de puncte. Conceptul de spațiu intermediar (διάστημά) este folosit de pitagoreici nu numai în construcțiile geometrice, ci și în teoria muzicii, precum și în doctrina lor despre timp.

Valoarea temporală, ca și cea spațială, a fost construită de pitagoreici din granițe și intervale. Așadar, vedem cât de semnificativ s-a schimbat metoda de construire a cantităților extinse în rândul pi-thagoreenilor: în perioada pre-eleatică, o linie, o suprafață, un corp erau gândite ca șiruri continue și sume de puncte, separate prin gol de orice altceva; acum, dimpotrivă, puncte separate se despart

:i) Prin urmare, monada este și un principiu care stăpânește asupra vidului nemărginit.

vid continuu în părți și creează din el linii, suprafețe și corpuri.

Am arătat cum a apărut o nouă formulă în școala pitagoreică: elementele numerelor (chiar n bake) sunt elementele tuturor lucrurilor. Numerele în sine au început să fie gândite ca ceva derivat și numai prin reducerea numerelor la elementele lor se obțin adevăratele principii ale lucrurilor. Aici vedem dorința de a declara principiile lucrurilor, nu numerele în mod direct. io principii ale numărului. Această tendință a filozofiei pitagoreice își găsește desăvârșirea în cea mai recentă formă a doctrinei platonice, care ridică problema elementelor ideilor înseși — numerele. În această ultimă perioadă a dezvoltării filosofiei lui Platon, monadele și diada sunt declarate a fi principiile tuturor lucrurilor. Monada este tatăl, diada nedefinită este mama numerelor. Diferența dintre Pioagoreeni și Platon Aristotel (45 în 13) caracterizează acest lucru: „Și că în veisus, un de nedescris, ca unul, el a stabilit dualitatea Evemnantului Isa și Malaya - aceasta este particularitatea lui, așa că Paigoreenii au atribuit impactului. unitate, Platon la dualitate. Însuși termenul de „diadă nedefinită” pentru desemnarea infinitului, poate, nu aparținea încă lui Platon însuși, ci a fost pus în uz de succesorii săi Speusippus și Xepocrate. Diada nedefinită nu trebuie confundată cu numărul 2; acesta din urmă, fiind un număr determinat, are o participare la monada (ca număr par, include nedeterminarea diadei). Astfel, pentru prima dată în Academie, limita și infinitul, sau impar și par, au fost identificate cu unitatea și dualitatea nedefinită, iar aceste două ultime elemente opuse din tot ceea ce există trebuiau să exprime egalitatea și inegalitatea, identitatea și diferența, forma. și lipsă de formă. Mai târziu, în neoplatonism, opoziția monadei și diadei nedefinite este înțeleasă ca opoziția lui Dumnezeu și materiei, iar diada însăși este derivată din monada divină.

Printre neopitagoreici și neoplatoniști, deasupra monadei inteligibile, principiul graniței, ei pun monada primară, care se ridică deasupra tuturor contrariilor și stă la baza tuturor fără excepție. Evdor ') spune că printre pitagoreici este necesar să se distingă: 1) cel, ca principiu universal, și 2) cel care, în combinație cu diada, formează lucrurile. Este clar, spune el, că unul, ca principiu al tuturor, este diferit de cel, ca contrarii ale diadei. Ultima unitate se numește hmonad. Cel absolut nu poate avea propriul sau opus. Astfel sunt acceptate trei principii superioare: 1) Unul (τό ¿ν), care se ridică deasupra tuturor contrariilor, 2) monada sau limita și 3) opusul monadei, diada nedefinită sau materia nelimitată. Lucrurile sensibile sunt produse

Ch Eudor. la Simplic. în Phys. 39 a, cf. Proel, în Tim. 54a. ,

legătura monadei (tatălui) și diadei (materiei), produsă de Unul (Dumnezeu).

.. Arhitas și Filolau o numesc indiferent pe cea una și pe monada una *, spune Theon din Smirna (32 A 10). Aparent, Theon exprimă aici ideea că la Philolaus și Archytas încă nu există diferențe între Unul, ca primă monadă, și a doua monada, ca principiu al hotarului; adică subliniază diferența dintre vechea învățătură litagorică, pe de o

parte, și învățătura neofagoreenilor și neoplatoniștilor, pe de altă parte. Poate că vrea să spună aici că în Philolaus și Archytas nu există încă nicio diferență între conceptul de unitate matematică și ideea platoniciană de unitate; acesta este. indică diferența dintre învățătura pitagoreică antică și cea academică. În cele din urmă, poate că dorește să noteze aici că, în ciuda diferenței dintre unitățile matematice și concrete, realizate de Fplolaus și Archytas (spre deosebire de pitagorismul antic),. nu au termeni speciali pentru ei. Unul, care este principiul tuturor numerelor, și monadelor, unități separate ale ființei, dintre care există o multitudine infinită, ele denotă printr-un singur nume.

Am remarcat diferitele etape pe care le-a parcurs în dezvoltarea sa doctrina pitagoreică a numerelor, ca principii a tot ceea ce există. În Pitagora, am dedus geneza acestei doctrine din misticismul numeric, care i-a determinat pe cei mai vechi pitagoreeni să studieze matematica. Din aceste activități a apărut cea de-a doua formă (decenală) a pitagorismului antic. Astfel, introducem o oarecare limitare în afirmația lui Aristotel (45 B 4), conform căreia pitagoreicii s-au dedat mai întâi la studii matematice și, drept urmare, au început să considere matematica drept începutul a tot ceea ce există. Nu suntem pe deplin de acord cu Vpndelband, care spune: cu greu se poate crede că pitagoreicii, ca urmare a concepțiilor lor metafizice, au preferat matematica, muzica și astronomia; dimpotrivă, se poate presupune mai degrabă că au trecut de la astfel de ocupații la încercări efective de a rezolva probleme generale.* 1) Această afirmație a lui Windelband suferă în primul rând de faptul că sugerează că la acea vreme exista deja o distincție între anumite științe. și filozofie; ca soluţie la probleme comune. Între timp, datorită unității dintre știință și filozofie, care caracterizează acea epocă a gândirii umane, matematica a devenit inevitabil filozofie. O altă deficiență în explicația pe care Windelbad o dă genezei filozofiei pitagoreice este absența oricărei indicații despre ceea ce i-ar fi putut direcționa pe pitagoreeni să urmeze matematică mai degrabă decât alte științe. Cu privire la problema genezei doctrinei pitagoreice a numerelor, opinia originală este exprimată de Ridgway, care derivă această doctrină *

x) Windelband. Istoria filosofiei antice, p. n< Ed. a 3-a. 1Ô02, p. 83.

din cercetări cristalografice.x) Atrage atenţia că tatăl lui Pioagora era cioplitor în piatră9) şi. după cum s-ar putea crede, fiul a fost angajat inițial în același meșteșug. Pioagoras în tinerețe a putut observa în natură cristale sub formă de piramide, cuburi și dodecaedre, iar de aici a putut trage concluzia generală că lumea este formată din corpuri geometrice. Astfel, potrivit lui Ridgway, Pnthahorus a ajuns la doctrina că lumea este construită din numere, pe baza observării formei matematice a cristalelor, în special a pietrelor prețioase.

matematica pitagoreică.

Pthagoras a fost primul care a ridicat matematica la nivelul de știință pură. Pentru Thales, matematica era încă o știință practică, un set de

reguli utile pentru aplicare în viață. Pioagoras a fost primul care a inițiat speculații despre proprietățile generale ale numerelor și figurilor geometrice și, pentru prima dată, matematica capătă un caracter demonstrativ cu el. Demonstrația, așa cum o găsim la Euclid și care a rămas până astăzi trăsătura cea mai caracteristică a științelor matematice, care le caracterizează mai mult decât natura tipului de obiecte pe care le studiază, a fost introdusă pentru prima dată de Pioagoras. 3) Astfel, Pioagoras este primul matematician în adevăratul sens al cuvântului. La greci, logistica diferă de aritmetică, ca teoria numerelor, - o știință practică care indică regulile pentru acțiunile asupra numerelor necesare pentru aplicarea în viață. k) Aceeași distincție s-a făcut între geodezie, ca set de reguli aplicate referitoare la măsurarea pământului, și geometria propriu-zisă, un studiu teoretic al spațiului. Ideea de aritmetică teoretică și geometrie teoretică își datorează originea lui II-Fagor. La aceste două ramuri ale științei matematice, Pioagoras a adăugat armonica (acustica matematică, studiul intervalelor muzicale) și sfera (principiile mecanicii cerești). Astfel îi aparține lui Pitagora acea diviziune cvadruplă a științei matematice, care mai târziu formează quadrivium-ul lui Boethius 5) și din acesta din urmă trece la scolastica medievală. Archite c) vorbește despre „afinitatea” științei numerelor, geometriei, astronomiei și teoria muzicii: toate aceste științe * 8

WR Ridgeway, Ce l-a condus pe Pytliagoras la doctrină, că lumea a fost construită din oameni? (Class. Review X, 1896, p. 92-93).

2) Diogenes Laertius VTP 1.

8) F. Milhaud. Leçons sur les origines de la science Grecque, 1893, p. 290.

Real-Encyclopădie a lui Pauly, III Halbband, 1895, p. 1067.

AMS Boetii De Arithinetica, 1. I, p. I Divisio mathematicae.

·) 35 B 1 start.

sunt preocupaţi de două arhetipuri legate de fiinţe4. Platon l) relatează că pitagoreicii considerau astronomia și teoria muzicii drept cunoaștere. asemănătoare între ele 4. Pitagorei considerau gramatica ca pe o știință subordonată muzicii. °) Așa a fost gama de întrebări care au intrat în matematica pitagoreică.

Despre Pitagora se spune că a apreciat numerele mai presus de orice altceva (45 B 2). Ce fel de activități erau acestea? Anticii nu cunoșteau necesitatea și, prin urmare, nu puteau folosi poziția numerelor ca o modalitate de a exprima cantități mari. Studiul lor asupra numerelor ar putea avea loc numai cu ajutorul intuiției geometrice. Aceasta este natura acelui tratat de aritmetică, care este conținutul celor trei cărți ale Elementelor lui Euclid (cărțile VP, VIII și IX). În acest tratat non-stematico-teoretic despre proprietățile numerelor, toate demonstrațiile sunt efectuate cu

ajutorul unui aparat geometric. Aici numerele întregi sunt reprezentate de lungimile liniilor, iar discuția este despre cifre. Astfel, în aritmetica antică domină metoda geometrică de demonstrare: proprietățile numerelor sunt arătate pe proprietățile figurilor geometrice. Cea mai veche aritmetică pitagoreică se bazează și pe intuiția geometrică, dar diferă semnificativ de aritmetica euclidiană prin faptul că nu folosește figuri geometrice în sensul propriu al cuvântului. Faptul este că cel mai vechi ftago-reism își imaginează figura geometrică ca fiind nimic altceva decât o colecție de puncte și, prin urmare, demonstrarea lor nu poate fi numită, ca euclidiană, geometrică în sensul nostru al cuvântului. De remarcat că, în general, modul original de desemnare a numerelor, venit din cele mai vechi timpuri, erau punctele situate în figuri obișnuite (cum ar fi figurile de domino). Vechii pitagoreici au folosit această metodă primitivă. Punctele lor reprezintă unități; liniile, înțelese ca șiruri de puncte, reprezintă numere; mai multe linii sunt conectate pentru a forma o figură plată, de exemplu, un triunghi; mai multe figuri plate sunt conectate pentru a forma corpuri geometrice, de exemplu, triunghiurile formează o piramidă; astfel de triunghiuri și piramide servesc la exprimarea unor tipuri speciale de numere; în general, spațiul în cele trei dimensiuni pare să fie format din puncte-unități, iar figurile spațiale diferite servesc pentru a desemna diferite tipuri de numere, iar același număr poate fi exprimat în figuri diferite (de exemplu, 6 sub forma unui triunghi și un patrulater dreptunghic). Pi-eagoreenii au împărțit numerele în mai multe feluri și pentru fiecare fel au inventat un mod special de a le reprezenta. În primul rând, au făcut o distincție între numerele prime, pe care le numim acum primele și *

x) Rep. VP 530 D.

a) 3õ A secolul al XIX-lea.

complex. Pitagorei au descris primele numere ca puncte aranjate în linie dreaptă și, prin urmare, le-au numit numere rectilinii (ευ^υγραμμικοί) sau pur și simplu liniare (γραμμικοί). Numerele compuse au fost împărțite de Shithagorians în două tipuri principale: numere plate și solide. Plat (επίπεδος) a fost numărul care se obține prin înmulțirea a două numere care sunt diferite de unul; corporal (στερεός) era numărul obținut prin înmulțirea a trei numere. În numerele plate, punctele erau aranjate de-a lungul unor linii paralele.Numerele plate, la rândul lor, erau împărțite în pătrat ^ și dreptunghiular (alungit); numerele pătrate se numeau numere obținute prin înmulțirea a două numere identice (de exemplu, 4 = 2, 2); Au fost numite numere dreptunghiulare (alungite), reprezentând produsul a două numere inegale (de exemplu, 6 \u003d 2. 3). Numerele corporale au fost, de asemenea, împărțite în tipuri, dintre care forma numerelor cubice a fost de o importanță deosebită, adică numerele care sunt produsul a trei numere identice care sunt diferite de unul (de exemplu, 8 = 2. 2. 2.) .

Toți pitagoreicii s-au împărțit în trei categorii: numărul unu impar, par și par-impar. d) Le-au dat 2) următoarea definiție: numerele impare sunt cele care sunt formate din două părți inegale și au mijloc; chiar

sunt cele care constau din două părți egale și nu au mijloc. Deoarece numerele impare au un început, un mijloc și un sfârșit, în timp ce numerele pare au doar un început și un sfârșit fără mijloc, numerele impare sunt mai perfecte decât cele pare. Un număr impar, atunci când este împărțit la doi, își păstrează imaginea: este păstrat ca numărător al unei fracții (de exemplu, 3, 3/a * 1^ * * 8/s și m * D-)> și, prin urmare, numărul său numeric. semnul este distrus. Dimpotrivă, un număr par, atunci când este împărțit la jumătate, își pierde forma (de exemplu, 64 este descompus în două 32). Deci, un număr par nu este o constantă precum un număr impar; nu are individualitate, ci constă din părți în care se destramă. Ca urmare a tuturor avantajelor indicate cu care sunt înzestrate numerele impare în comparație cu cele pare, imparul dintre pitagoreici a început să desemneze unitate, constanță, pace, bunătate și chiar să servească drept expresie a pluralității, variabilității, mișcării, răului. . Pitagoreenii considerau unitatea ca fiind un număr par-impar, argumentând după cum urmează: unitatea participă atât la natura parului, cât și a celui impar, deoarece, atunci când este aplicată unui număr par, face din acesta un număr impar și când se aplică unui număr impar, produce un număr par 8).

Pitagora a fost angajat în studiul sumei serii de numere consecutive și a ajuns la următoarele descoperiri. Dacă adunăm succesiv la unitate toate numerele în ordine, pare și impare, atunci suma seriei naturale de numere va lua forma unui triunghi (vezi Fig.

η 32 V δ.

2) 45 V 2.

8) 35 A 21.

la p. XVI figura „Tetraktys of the Decade”*, care poate fi continuată la infinit). Din adunarea numerelor în ordine, se obține întotdeauna una și aceeași cifră „triunghi”, iar numerele corespunzătoare sumelor rezultate se numesc triunghiulare. Sume_________________

numere triunghiulare consecutive se numesc!

sunt numere piramidale (4 este primul ____________

număr piramidal, deoarece este suma lui j e < două prime numere triunghiulare 1 și 3). Dacă eu

vom adăuga totul la unitate în ordine ¡ ¡

numere impare, apoi ca rezultat vom obține | e | întotdeauna aceeași cifră - un pătrat. Corespunzător

numere relevante, 4. 9. 16, 25 etc. va fi „pătrat”. În mod similar, dacă adunăm numere pare în ordine, atunci vom obține în mod constant o cifră - un dreptunghi alungit și, în plus, fiecare

suma unei serii naturale de numere dă întotdeauna „numere triunghiulare *, suma unei serii de numere impare succesive dă întotdeauna „numere pătrate” și suma unei serii de numere pare succesive - „numere dreptunghiulare *. Cu alte cuvinte, Pitagora deține formulele:

1+2+3+. . . + p—P—   (pentru numere triunghiulare)

1+34-5+. . .+2n-1=n2 (pentru numere pătrate) 2+44-6+. . . +2n=11(n+1) (pentru numere dreptunghiulare).

În aritmetica pitagoreică, așa-numitele numere, gnomonii, au jucat un rol important. Un gnomon era de fapt o tijă verticală ridicată pe un plan orizontal (primul cadran solar era format pur și simplu dintr-un gnomon). În conformitate cu natura vizuală a aritmeticii pitagoreice, imaginea unui gnomon a fost folosită pentru a exprima operația de formare a unui număr pătrat mare dintr-un număr mai mic. Inițial, toate numerele impare au fost numite „gnomoni”, deoarece proprietatea lor a fost descoperită prin adăugare pentru a păstra forma unui pătrat. Operația de aplicare a gnomonilor a constat în desenarea unui pătrat, apoi așezarea a trei pătrate egale pe ambele părți ale acestuia.1), apoi pe ambele părți ale noului, obținut.

2) Vezi figura de la pagina 36, nota de subsol 1.

în modul indicat, pătratele au fost aranjate cinci pătrate egale cu primul. și așa mai departe; operațiunea ar putea fi continuată pe termen nelimitat. Numerele impare, ca și gnomonii pătratelor, erau considerate numere masculine, generative. Mai târziu, termenul „gnomon” a început să fie folosit într-un sens mai larg. În această înțelegere mai generală, gnomonitatea este aceea, prin adăugarea căreia se schimbă doar dimensiunea figurii, fără a o vedea (și, prin urmare, nu ea matematică). proprietăți).În acest sens, numerele pare sunt gnomoni de dreptunghiuri alungite, întrucât prin adunarea succesivă a numerelor pare se păstrează figura unui dreptunghi.

Studiind sumele unor serii de numere consecutive de diferite tipuri, Pitagora, în mod firesc, ar fi trebuit să dea peste egalitatea care își găsește expresia geometrică în raport cu mărimile catetelor la ipotenuza dintr-un triunghi dreptunghic.Suma numerelor pătrate consecutive B3 + 42 = 52 l-a determinat să caute numere lyya având aceeași proprietate și a descoperit următoarea regulă generală: dacă luați un număr impar pentru un picior, pătrați acest număr, scădeți unul din el și luați jumătate din restul pentru al doilea. catenă, atunci ipotenuza va fi cu unul mai mult decât al doilea catet.

22. Menestor.

Menestor din Spbarps este părintele botanicii, un contemporan al lui Empedocle.Sistemul său se bazează pe dualismul contrariilor vechilor

pitagoreici (cf. Alcmaeon 14 A 3. B 4. Parmenide Opinia. Philolaus 32 A 27).

1. Yamvlikh V. R. ¿67 p. 190. 11 N: (4S A) Din Spbarps Metol Giipas. Proksen, Evanor, Leanaks, Menestor și așa mai departe.

2. Theophrastus li. pi I ¿, 3 (cazuri) nu-i dau un nume special.

3. ---------F 9, în bastoane, din frecarea cărora se produce foc,

sunt obținute din multe (plante), dar cele mai bune, după cum spune Menestor, din iederă. Cert este că acesta din urmă respiră cel mai repede și mai puternic dintre toate (plantele).

Pentru .---------- F 3. 4 Cald este pluș, dafin, în general, totul.

ce face focul. Menestor considera (cald) si un dud.

4. ---- cauza. pi I 17, 3 Deci, (creșterea) unui dud conform

nici un motiv mai devreme. După cum spune Menestor, creșterea sa într-un loc rece (este) târzie, dar coacerea (este) rapidă din cauza slăbiciunii.

ύ.-----------21, õ Deci, în primul rând, (diferența) dintre cald și rece

Pe de altă parte, este considerată cauza fertilității și a sterilității, (și anume) ei presupun că (făpturile) calde sunt fertile, în timp ce cele reci sunt sterile: această (poziție) este justificată la animalele capabile de naștere, sterile. vivipare si ouatoare. În al doilea rând. studiază dependența (faunei) de localitate și anume de căldura sau răceala acesteia din urmă. Cert este că opuse (ființele) sunt capabile să persiste în opus (țările lor): cald (ființe.) - în frig (țări), rece - în cald. Într-adevăr, tocmai în acest fel produce și natura: (lucrurile) să piară dintr-un exces de ceea ce este ca ele. si se pastreaza de opusul (ele), ca datorita formarii (in al doilea caz) a unui amestec bun. Într-un mod similar cu

Empedocles (81 L 73) vorbește despre animale și anume că lingourile de foc (din ele) sunt atrase de umiditate. (6') Meisstor ns a acceptat aceeași opinie, nu numai cu privire la animale, ci și cu privire la plante. Și anume, spune că cele mai calde (plantele) sunt cele mai abundente în umiditate, precum stuf, stuf, knper. Drept urmare, ele nu îngheață nici măcar în frigul iernii Iar restul (plantele sunt mai calde) toate cele care sunt cele mai capabile să supraviețuiască la frig, cum ar fi molid, pin, cedru, ienupăr, iedera. Pe. la urma urmei, nu a mai rămas zăpadă din cauza căldurii (lor). De asemenea (a învățat că planta) este îndoită și răsucită din cauza faptului că miezul (ei) este cald. (7) În al treilea rând, el vorbește despre cauza creșterii

și maturizării premature. Și anume, în ele (astfel de plante) sucul, fiind cald din fire, provoacă creșterea prea timpurie și coacerea prematură a fructelor. cauza existenței) plantelor veșnic verzi. Și anume, el crede că acestea ('conservă (frunzele) datorită căldurii, (plantele), având căldură insuficientă, pierd frunze.La cele spuse de el, mai adaugă, ca dovadă asemănătoare, că cele mai bune și bucățile de copaci bogate în umiditate se aprind cel mai ușor (în timpul frecării), întrucât (bucățile) care sunt cele mai aprinse rapid sunt cele mai apropiate de foc.și rece.

6. Theophrastus caus.pl. II4, 3 Grăsimea (pământul) nu este benefică nici unei plante. Căci se usucă mai mult decât este necesar, după cum spune Mepe-stor. Așa este pământul albicios folosit pentru spălarea lenjeriei murdare.

7. --------1'7 3. o Și totuși gusturile diferă în grad (dar

cantitate). De aceea gusturile omogene, cumva acre, grase, amare, dulci, sunt diverse. Drept urmare, vechii fiziologi au acceptat un număr infinit de gusturi, la fel ca Aie-nestor. Și anume, ce fel de amestec se formează și cum se fierbe umiditatea naturală, acesta va fi gustul.

<23 Xuj.

Aristotel phys> Δ 9 816 b 88 Dar unii oameni cred că din existența rarului și a densului este evident că există un vid. Căci dacă nu există nimic rar și dens, atunci convergența și condensarea sunt imposibile. În absența acestuia din urmă, fie nu va exista deloc mișcare, fie, așa cum spunea Xuth, „universul se va ridica ca un val al mării Simplicius în acest loc 683. Prin-

la fel cum marea se revarsă ca lupii pe malul mării. mier. Iamblichus T'. P. 267 (45 A) Crotonii... Timeu. Buѳъ (Ksuoъ?) și 25 .4 1 (F).

24. Boyd.

Scholia lui Aristophanes vulg, ad Nub. 96 Căci, în primul rând, (autorul lui ¿kchbov) Difil a compus o poezie întreagă despre filosoful Boyd, în care filosoful a fost supus unei ticăloase dezonoare. Totuși, acest lucru (încă) nu înseamnă că el a fost dușmanul (personal). În al doilea rând, Eupolis, deși l-a menționat pe scurt pe Socrate, l-a atins totuși mai mult decât pe Aristofan în întreaga sa opera; „Nori”.

25. Ion din Chios

Ion, fiul lui Ortomen din Chios, poet, istoric și filozof. Prima sa tragedie a fost pusă în scenă în jurul anului 450 (în 82 Aristofan (vezi A 2) îl menționează ca fiind deja decedat. Acestea sunt singurele date cronologice pe care le avem despre viața lui. Ton a fost un scriitor versatil. A încercat un schimb de forțe în diverse tipuri de creativitate poetică: a scris tragedii (până la 40, dintre care titlul

de zece a ajuns până la noi), ditirambe, imnuri, elegii, epigrame etc. Câștigând concursul de poeți de la Atena, a dat fiecărui atenian câte un vas de vin Chios (ceea ce indică bogăția sa). Pe lângă lucrările poetice, el deținea „Istoria întemeierii Chiosului” și un eseu despre bărbați celebri care au vizitat Chios. În sfârșit, este autorul unui tratat filozofic despre numărul mistic B, intitulat „Triagma” (adică „Luptă triplă”), unde acceptă trei substanțe primare: focul, aerul și pământul și vorbește despre dominația omniprezentă a numărului 3 în lumea J). Adeptul lui Ion în învățătura sa despre semnificația numărului trei era Hypiode din Milet (despre el, vezi mai jos cap. 27).

b Pentru semnificația numărului 3 în conștiința religioasă greacă, vezi articolul lui Userer: „Trinity” (Rheinisches Muséum LVIII 1-47. 161-208, 321-362). Ob ;»acele articole D. Shestakov. Ultimul studiu al literaturii grecesti antice Izhpznp 1904. pp. 27-33. Vezi si T. Gompertz. Gânditorii greci, vol. I, p. 94 p. P.

1*

ñ. Viață, scris și predare.

1 Harpocration pod el.: „Iop”. Isocrate în eseul său: „Despre schimbul de proprietate” (vezi A 6) Aici vorbitorul îl menționează, probabil, pe autorul tragediilor, Ion, fiul lui Oroomenes, poreclit Xuthus ́I), care s-a născut la Chios. A scris multe poezii lirice și tragedii, precum și o anumită operă filosofică sub titlul: „Triagma /, care se dispută, precum spune Calimah și la fel Epigen2). Unii îi dau un titlu la plural: „Triagma”, precum Dimitrie Skepsis și Apolonide din Niceea. Ei scriu etc. (s. p. B. I).

3.   Argistof/нъ Prăjit. (primăvara 421) 832 următoare. Nu-i aşa. Poate că situația este așa cum se spune că ne naștem în aer ca stele, de fiecare dată când unul (dintre noi) moare? — Foarte corect. — II care este steaua lui Ion din Chios acum? aici, (fostul) o dată dimineață (stea). Când a apărut, imediat toată lumea a început să-l numească steaua dimineții.

La această scolie. Ioan din Chios: autor de ditirambe, tragedii și poezii lirice. A compus un cântec, al cărui început - „am așteptat (apariția) stelei dimineții rătăcitoare în aer, precursorul aripii albe a soarelui Se pare că nu mai era în viață de atunci. Deci, Aristofan spune în glumă că a fost numit steaua dimineții. A devenit o celebritate. A scris op comedii 3), epigrame, picuri, imnuri, cântece de băutură, panegiri și elegii, iar în proză așa-numitul „Ambasadorial (fapta)”, pe care unii le consideră false și nu-i aparțin. Lui i se atribuie și (compozițiile). „Fundație (Chios)”, „Cosmologic (tratat)” \ adică „Triagma”]. „Note” [adică „Vizitații”] și altele. S-a bucurat de un mare respect. Se spune că a câștigat o victorie în Attica într-un concurs de ditiramb și o tragedie în același timp, iar în semn de locație a trimis către Atenienii ca dar al vinului chios. (Există un raționament al filozofului Socrate legat de el, numit „Ion”). Îl menționează și Callimah, (spunând) în „Holyambach”, că a scris mult.

3. Seida. Ion din Chios. Tragic, textier și filozof, fiul lui Oromenos, pe nume Xuth. A început să pună în scenă o tragedie la a 82-a Olimpiada (433-449). Lucrările sale dramatice sunt 12; unii îi numără 30, alții 4o. (Op a scris despre fenomenele cerești și despre raționamentul complex. Autorul comediilor Aristofan îl numește în glumă steaua dimineții). Câștigând (în concurs) în V

1) O poreclă comică, motivul căruia ar putea fi numele lui Xuth, tatăl miticului Ion,

2) Citesc: ώς καί Έπ'.γένης.

3) Mai degrabă dramă satirică

tragedie din Atena, a dat fiecărui atenieni câte un vas de lut din Chios).

4. (Longin) de subi. 33:5 Atunci ce? În poezia lirică mai degrabă Bakhlidide decât Pindar, iar în tragedie (mai degrabă) Ioan din Chios, decât, de către Zeus, Sofocle, poate? Cert este că (lucrările) celor dintâi sunt impecabile și scrise cu grație din toate punctele de vedere, în timp ce Pindar și Sofocle sunt uneori parcă învăluiți în flăcări într-o criză, adesea se sting pe neașteptate și cad foarte fără succes. Desigur, nimeni care judecă cu minte pentru o dramă „Oedip * 7” nu ar oferi propriile drame ale lui Ion, comparându-le rând pe rând cu ea.

X. C. J. A. I 395 (inscripție de la mijlocul secolului al V-lea) Ton a donat o statuie - - Atena.

6. Isocrate XV 268 Raționamente ale înțelepților antici, despre care se spunea că a fi prin număr este infinit, Empedocle (a determinat numărul de ființe după număr) patru și (pe lângă asta a permis) Vrăjmășia și Iubirea în ea, dar el (a acceptat).) nu mai mult de trei (început) ·

Philopon d. gen. et corr. p. 207, 18 Vit. Parmenide a recunoscut începuturile focului și pământului, dar ei, împreună cu aerul (acceptat ca începuturi), autorul tragediilor Ion Khioskii, Empedocle a recunoscut patru (începuturi).

7. Aetius II25, 11 (D 356) (despre esența lunii) Ion: corp asemănător tulpinii, transparent într-un loc, întunecat în altul.

B. Fragmente.

Dintre lucrările în proză („Fundarea lui Chios4”, Vizite *’), niciuna nu conține nimic filozofic, cu excepția „TragmaL”.

„Triagm” („Luptă triplă”) Iona.

mier. Aristotel de cáelo A 1. 268 a 10 (vezi 45 B 17).

1. Harpokratgon sub „Ion” (după A 1) Pe el este înscris următoarele: „Începutul discursului meu: Totul este trei și (nu) nimic mai mult sau mai puțin decât acest (numărul) trei. Perfecțiunea fiecărui individ (ființă) este o trinitate: minte, putere și fericire. Aceasta ar fi trebuit precedată de: Ioan din Chios spune următoarele.

2. Diogene VIII 8 Ioan din Chios în Triagmachus spune că el (Pitagora), după ce a compus unele (opere), le-a atribuit lui Orfeu.

Kliment Str. I 131 Ioan din Chios, în Triagmach-ul său, relatează că Ppthagoras i-a atribuit și lui Orfeu unele (lucrările sale). Zpigen etc. (vezi p. 78 din prima parte).

Înțeles greșit de Harpokration A II și de Seida sub cuvântul: „Orpheus *. A scris triasme (zge!), dar se spune că sunt ale tragedianului Ion. În ele (există și cărți. interpretare) despre haine sacre.

Nu se știe din ce lucrare în proză:

3. Plutarh de fort. bom. 1 ρ· B16 D Deci, poetul Ioan în (opera), pe care a scris-o fără mărime în proză, spune că, deși cazul este foarte diferit de artă, (totuși) produce lucruri foarte asemănătoare (produselor artei). mier. Quaest. conv. VIII 1. 1 Căci, după el, Ion nu a spus rău despre cazul că „fiind în multe privințe spre deosebire de artă, el creează o mulțime de lucruri asemănătoare ei *.

Din poezia lui Ion, dramele nu cuprind nimic filozofic. De la versuri la filozofie sunt următoarele

Fragmente îndoielnice.

4. Diogene 1119 în continuare. Duris spune în a doua carte a „Cronicii” sale (și anume, Samos) că pe el a fost scrisă următoarea epigramă (Pherecydes):

(120) „În mine este sfârșitul oricărei înțelepciuni. Dar dacă (există) ceva mai înțelept, atunci spune (?) lui Pieagora al meu că el este primul dintre toți în țara elenă. Spunând așa, nu mint.”

Ioan din Chios spune despre el:

„Așa că el, împodobit cu curaj și demnitate, va primi după moarte o viață plăcută pentru sufletul (său), dacă înțeleptul Pitagora ar fi studiat cu adevărat și ar cunoaște definițiile mai mult decât toți oamenii.

Despre fiabilitatea Duris, vezi mai jos Cap. 43 (Sim).

5. Cleonide este. mincinos. 12 Deci, în ceea ce privește sunetul, ei folosesc (acest) nume (mai exact cuvântul: ton) cei care cheamă lira de șapte tone, ca Terpander și Ion. Și anume, primul spune..., al doilea:

„Sună o liră cu unsprezece coarde, având o serie de zece pași pentru trei mișcări consoane’)! înainte, toți elenii cântau pe tine cu șapte coarde, primind (numai la vremea aceea) muzică săracă de un sfert „...

J) Adică o serie de zece pași sonori formează trei tetracorduri identice.

26. Hippon.

Puținele mărturii despre Hippo sunt foarte contradictorii: îi numesc patrie în feluri diferite și îi atribuie învățături complet diferite, astfel încât chiar și întrebarea se pune în mod firesc, totul. cei care menționează Hippo înseamnă aceeași persoană. Hippon (sau Hipponax), supranumit ateul, provenea (după cea mai de încredere tradiție) din Samos și era contemporan cu Pericle. Durata sa de viață 2) este determinată aproximativ de menționarea acesteia de către Cratinus (care a murit în 422 î.Hr.)3) și de faptul că în studiul său asupra dezvoltării embrionului îl ia în considerare pe Empedocle. Potrivit lui Aristotel, Hippo a recunoscut apa (sau umiditatea seminală) ca început împreună cu Thales. Din el a luat naștere focul, care apoi, împreună cu elementul umed, a format lumea (în prezentarea lui Sextus Empiricus, Hippo este un dualist, acceptând două principii de bază ale lucrurilor: focul și apa, sau cald și rece). Dering 4) pune în contrast hilozoismul lui Thales cu viziunea materialistă asupra lumii a lui Hippo: în timp ce originea lui Thales este apa vie animată, la Hippo principiul tuturor lucrurilor este apa în sens strict; chiar și sufletul, pe care Hippo îl identifică cu creierul, era apă pentru el. Încercând să aibă de partea lui autoritatea lui Thales, Hippo își identifică învățătura cu propriul său Hippo, iar Aristotel îi urmează, care îi atribuie lui Thales dovezile date de Hippo. Hilozoismul este o doctrină mai grosolană, mai primitivă și mai elementară decât materialismul, Hippo este un materialist nu în sensul lui Leucip, care a acceptat un principiu de mișcare diferit de materie, și nu în sensul modern, dar este un materialist în sensul strict. sensul literal al cuvântului. El deduce totul dintr-o substanță fără a recurge la altceva. Ca prim principiu, el recunoaște apa ca atare, fără a-i atribui proprietăți spirituale. Hippo ocupă un loc special în istoria gândirii datorită încercării sale de a deduce lumea din materia pură.

Zeller îl consideră pe Hippo mai mult un naturalist empiric decât un filozof.

d) pr. Schleierinacher. Ueber d. Philosopheii Hippoii (Samintl. AVerke. Ili Abili.. II Bd-, p. 405 urm.).

*-) Vezi articolul lui AVellmann din Paulys Real-Encyclopadie 1913.

") cm. A 2.

<) Dftrinff. Gesch. d. griech. Philosophie Bd. I, 1903, p. 25 π 250.

ñ. Viata si invatatura.

1. Iamvlich VP 267 (lista pitagoreenilor, 43 A) Din Samos-Meliss ... Eloris, Hippon. Censorgin b, 2 Hippo din Metapontus sau, după cum susține Aristoxenus, din Samos etc. Sextus P. h. Ili 30 Hippon același Regiskip.

Timpul vieții, acesta (după Empedocle) este derivat din Aristotel de anim. A 2. 40o b 1 (vezi SI A 4).

2. Scholia către Apucmoifiany Ven. ad Nub. 94 în continuare (epe. Ac. 1001), „Acesta este locul de muncă al sufletelor înțelepte. Aici trăiesc bărbați care,

vorbind despre cer, ei dovedesc că este cuptorul care ne înconjoară, în timp ce noi suntem cărbuni \

Acesta este mai devreme Cratinus în drama: „Atotvăzătorul” vorbește despre filozoful Hippo, ridiculizându-l. Scholig Clem. Proir. IV103 Klotz din Hippo și, în plus, Cratin îl menționează pe ateu.

3. Hippolyte I 16 (D. 666) Regine Hippon a recunoscut începuturile rece - apă}7 și cald - foc. Focul este. născut din apă, el a biruit asupra puterii părintelui (său) și a format lumea. El numește sufletul fie creier, fie apă. Și sămânța pe care o vedem este din umezeala din care (spune el) se naște sufletul.

4. Plbijs simple. 23, ăă (vezi p. 20 din prima parte) Thales ... și Hippo, care, se pare, era și ateu, a învățat că începutul este apa, și a ajuns la această învățătură, plecând de la înfățișarea senzorială etc.

O. Sext Py-rrli. liijpoth. III 30. IX 361 Hippon Roginsky - foc și apă.

6. Alexandru (k n. 7) 26, ăl Se relatează că Hippo a recunoscut începutul ca pur și simplu umed, fără a explica dacă era apă (început), ca Thales (învățat), sau aer, ca Anaximene și Diogene (învățat) . Ioan Diaconul. AUeg. în Hes. Theog. 116 Altul a recunoscut începutul pământului (!), asemenea ateului Hippo.

7. Aristotel Metapliys. A 3 984 a 3 (după Thales 1 A 12) Căci, poate, nimeni n-ar considera corect (dacă) să-l plaseze pe Hippo în același rând cu ei, din cauza nesemnificației minții sale.

5. Clement protr, 24 Rămâne încă să mă întreb cum au numit ateii pe Euhemer din Agrigeptin, Nicanor din Cipru, Hippo și Diagoras din Melos (după Arnobius IV 29 din Melos) și, pe lângă ei, pe acel celebru Cyrean (numele lui). este Theodor), precum și mulți alții care au trăit cu prudență și care au văzut, poate mai perceptiv, eroarea altor oameni cu privire la zei. Philopon de anima 88, ă3 Pentru asta a fost numit ateu.

că cauza tuturor (lucrurilor) a considerat o singură apă. mier. Elian V. H. II 31 (31 A 3).

9- (Alexander) în Metapliys. 463, 39 Mai întâi, Hippo, numit ateu (căci el a dovedit că nu există altceva decât lucruri sensibile). Compară în 3.

10. Aetius IV 3, 9 (D. 388) Hippo: suflet din apă. Aristotel de anima A 3. 406 b 1 (&w. p. 140 din partea a doua), b .34 Alții (recunosc) unul dintre contrarii, ca, de exemplu, cald sau rece, sau altceva de acest fel și sufletul este în egală măsură considerat a fi oricare dintre acestea (opuse). Dar de aceea recurg si la producerea (corespunzatoare) de nume. Și anume, cei care recunosc caldul (începutul) spun că de aici și-a luat numele și (cuvântul) „viață” (τό ξήν)l); cei care recunosc frigul (începutul) spun că sufletul (ψυχή) își poartă numele de la respirație și răcire (t/v κατάψυξη)2). Philopon la acest loc 93, 3 Unul dintre cele două opuse este acceptat de Hipona, celălalt de Heraclit. Unul dintre ei (ia) cald; și anume (presupune) că începutul este focul. Altul (ia) rece, considerând apa drept început. Și așa, spune el, amândoi încearcă să deducă numele sufletului, fiecare după părerea lui: unul spune că despre ființe însuflețite se spune că trăiesc (ζην), pentru că fierb (ζαν). iar ultimul (este cazul) de căldură; celălalt spune că sufletul (ψυχή) și-a primit numele de la „rece” (ψυχρού), de la care își are ființa, întrucât este pentru noi cauza răcirii prin mijlocul respirației. Și anume, întrucât viața este din suflet, iar sufletul este din frig (și anume, din apă), ca urmare a acesteia (elife) are nevoie de respirație, care, prin răcire, moderează căldura din jurul inimii și nu permite celor din urmă să devină mai puternice decât puterea spirituală, adică (forțele) reci. iris german. 2 (D. 6õl) Alții - (există un suflet) blocarea apei (există un postscript corect în margine *. Hippon),

11. Meno Apoputí Londin. 11, 23 Hippon (sau Hipponax) din Croton crede că avem umiditate naturală, conform căreia simțim și cu care trăim. Deci, atunci când un astfel de lichid este în starea sa potrivită, ființa vie este sănătoasă, dar când se usucă, animalul își pierde simțurile și moare. De aceea bătrânii sunt uscați și insensibili, pentru că nu au umezeală. În mod similar, extremitățile sunt insensibile, deoarece sunt lipsite de umiditate. Și asta spune până acum. Într-o altă carte, același soț spune că umiditatea menționată se schimbă dintr-un exces de căldură și dintr-un exces de frig și astfel aduce boală; opa se schimbă, spune el, devenind fie mai umedă, fie mai uscată, fie mai groasă, fie mai subțire, fie trecând în altul (lucru), și în felul acesta.

l) T. produc ζήν din ζέω fierbe.

ă) Adică produc ψυχή din ψ χω I cool.

zom om explică cauza bolilor, dar nu vorbește despre bolile care apar.

13. Censorinus 6. 2 Hippon ... crede că sămânța curge din măduvă în oase și acest lucru este dovedit de faptul că dacă, după împerecherea animalelor, ucizi masculi, atunci (în oase nt-b) vei nu găsiți creierul, deoarece acesta din urmă este consumat.

13. Aetius V 5, 3 (D 418) Hippo: femelele emit material seminal, în nici un fel inferior masculilor în aceasta; in orice caz. (materialul seminal al femelei) nu se contopește (cu cel al masculului) pentru a da naștere unei ființe vii, datorită faptului că acesta cade în afara uterului. Prin urmare, unele femei, și mai ales văduvele, emit adesea (sperma) fără bărbați. Oasele (ale copilului) sunt de la mascul, corpul este de la femela. Censorin 5. 4.

14. Aeiii F 7, 3 (D 419) Hipponax: (se naște un mascul) dintr-o (sămânță) densă și puternică, și (se naște o femelă) 4 datorită unei sămânță fluidă și mai slabă mi se întâmplă femei, dintr-o mai groasă. unul - bărbați. Aetius U 7, 7 (D. 420) Hipponax. Dacă sămânța prevalează, atunci se naște un mascul, dacă hrană, atunci o femelă.

16. Censorin 6, 1 După yage lui Hippo, (primul care a crescut) este capul, în care se află partea primară a sufletului.

16. - 9, 2 Hippo, care scrie că copilul se formează în decurs de (50 de zile iar în a patra lună corpul (al lui) devine gros, în a cincea sunt unghii sau păr, pe a șaptea omul este deja terminat. 7. , 2 Hippo din Metapontus a stabilit că nașterea este posibilă din luna a șaptea până în a zecea, căci în a șaptea (luna) fructul era deja copt, pentru că în toate (lucrurile) numărul șapte este cel mai puternic, deoarece suntem formați în timpul șapte. luni, după celelalte (luni semp) începem să devenim Asumând o poziție dreaptă, dinții ne cresc din luna a șaptea și, de asemenea, cad din al șaptelea an, în al paisprezecelea an suntem de obicei acoperiți cu puf. Dar această maturitate, începând cu de la șapte luni, se extinde la zece, ca în toate celelalte (lucruri) de aceeași natură, (și anume, astfel) că trei sau luni sau ani se adaugă la șapte luni sau ani pentru a se completa: pentru că dinții apar la un copil pentru o perioadă de luni și mai ales în al zecelea se termină creșterea lor, în al șaptelea cad primul dintre ei, în al zecelea ultimul, din al patrusprezecelea an, unii sunt acoperiți cu puf, dar în al șaptesprezecelea toți.

17. --- 6, 3 Dar Diogene (ol A 36) și Hippo au fost de părere că în stomac (al mamei) există o anumită (parte) proeminentă, pe care copilul o prinde cu gura și trage hrana din el așa cum s-a născut din mama mameloanelor.

18. - 6, 9 (Mai departe) urmează despre gemeni. Nașterea ocazională de gemeni depinde, potrivit lui Hippo, de cantitatea de material seminal. A

și anume, când există mai mult material seminal decât suficient pentru unul, acesta este împărțit în două părți,

19. Theophrastus liisi. plantă. 1 3, O Căci fiecare (plantă), spune Hippo, este sălbatică și de grădină, în funcție de îngrijire sau nu primește; sterp și roditor, înflorit și neînflorit (sunt plante), în funcție de loc și de aerul din jur, pierzându-și în același fel frunzele și veșnic verzi. III 2, 2 Totuși, Hippo spune că fiecare (plantă) este și grădină și sălbatică, (și anume), ceea ce este îngrijit, apoi (este) grădină și ceea ce nu este îngrijit, apoi sălbatic. Vorbește parțial corect. Într-adevăr, totul. despre care sunt pe deplin mulțumiți, devine mai rău și mai sălbatic, dar nu tot ce este îngrijit devine mai bun, așa cum se spunea (mai sus).

B. Fragmente.

1. Scholii lui Homer Vepa. R. 197, 19 Nicole la Iliad XXI Glm

(versetele 193-197) „Dar este imposibil să te lupți cu Zeus, fiul lui Kron. Nici regele lui Aheloy, nici marea putere a oceanului adânc, din care curg toate râurile, fiecare mare, toate izvoarele și fântânile adânci, nu sunt egale cu npm.

Crates, însă, în a doua carte a (studiilor) lui Homer”, subliniind că Oceanul (este) „Marea Mare”, spune: „Căci aceste cuvinte s-ar putea aplica numai la marea exterioară, pe care și acum unii o numesc „ Marea Mare", alții - "Marea Atlanticului", alții - Oceanul. (La urma urmei) ce ate river ar putea avea o asemenea putere? Cu toate acestea, unii (Zenodotus, Meeaclid). tăind versetul despre Ocean (adică versetul al 19-lea), ei îi atribuie (toate) acestea lui Achelous, care este mai mic nu numai decât marea, ci și golfurile mării – vreau să spun (golurile) Tireniene și Ionice. . Dar Homer, spune Crates, a spus în trei versuri (195-197) ceea ce, după el, au învățat și fizicienii de mai târziu, (și anume că apa înconjoară pământul în cea mai mare parte a acestuia). există un Ocean din care (procesează) potabil (apa). (Deci), Hippon (spune)'.

„Pentru toată apa potrivită pentru cusut (provine) din mare. Faptul este că, dacă ar exista izvoare mai adânci (întinse), atunci marea nu ar fi sursa apei pe care o bem. Căci în acest din urmă caz apa nu ar veni din mare, ci din altceva. Acum (<trebuie notat că) marea este mai adâncă decât (alte) ape. Deci tot ceea ce se află deasupra mării își are originea din ea. Așa că a spus același lucru ca și Homer.”

Biblioteca „Pah și credința”

- 12

Fragmente false.

2. Kliment Protr. înaintea Itacai nu se poate indigna pe Hippo^ atunci. că și-a îndumnezeit propria moarte. Itot Hippon vdo. a ordonat să scrie următorul cuplet pe monumentul său (? (wn. nw, versuri citate). Alexandru în Metaplb. 27, 1 (Aristotel), noa loop, spune aici despre el că era ateu Într-adevăr, așa este inscripția de pe mormântul lui (urmează citatul).

„Otho este mormântul lui Hippo, pe care, după moartea sa, Soarta la egalat cu zeii nemuritori \

3. Athenaeus XIII 676 Când memoria sa (Myrtila) a stârnit uimirea generală, Kinulk a spus: „nu există nimic mai gol decât (astfel) (cunoștințe multiple** <*** a urmat citatul lipsă de conținut similar din Hippo^ a spus ateul Hippo. Ar trebui să fie 12 V 40.

4. Claudian Mat. de anime 7 p. 121. il Eug. Motapoptinete. Hipopotam din aceeași școală pitagoreică, după ce a prefațat argumente irefutabile în favoarea părerii sale, vorbește despre suflet astfel: „Sufletul este complet diferit, iar trupul este diferit; la urma urmei, sufletul, chiar și cu un trup nesimțit, este sănătos, iar cu un orb (corp) vede și trăiește cu un mort.

27. Faley și Hippodame.

1. Aristotel „Politica” (trad. S. 7 Keolev) În 7. 1200 a 36. (1) Pentru unii dintre autorii acestor proiecte, cel mai important lucru pare să fie reglementarea corectă a tot ceea ce ține de proprietate. tot felul de tulburări interne, spun autorii acestor proiecte. Din cauza întrebărilor legate de proprietate, Faley, primul din Calcedon, a făcut prima propunere pe acest subiect: ca toate proprietățile funciare ale cetățenilor, spune el, să fie egale. formarea statelor; după educație, este mai dificil de aranjat acest lucru, deși, totuși, ar fi necesar să se egalеze proprietatea cât mai curând posibil, și așa: bogații, (când își dau fiicele în căsătorie), ar trebui să dea o zestre pentru ei, dar (când cei bogați se căsătoresc cu bogați) nu trebuie să primească zestre și invers, săracii (în asemenea cazuri) nu dau zestre, ci o primesc etc. 8. 1. 12fì7 b 20 bun, ceea ce este rău.

1267 b 22 Hippodam, fiul lui Eurifon, originar din Milet, același care a inventat structura a 7 orașe (de-a lungul străzilor sau

sferturi) și împărțit (străzi drepte) Pireu, care, în general, în modul său de viață, mânat de ambiție, era înclinat spre prea multă excentricitate, încât unora li se părea că este mai ocupat cu părul lui des și cu coafura ei. , precum și haine simple și calde nu numai iarna, ci și vara—. dorind să se arate ca un cunoscător învățat al naturii în ansamblu, primul dintre oameni a încercat să spună ceva despre cea mai bună structură a statului. (b) Conform proiectului lui Hippodames, statul cuprinde 10.000 de cetăţeni şi este împărţit în trei clase: prima este formată din meşteşugari, a doua din fermieri, a treia, a cărei îndatorire este să protejeze statul, sunt războinici. Teritoriul statului este, de asemenea, împărțit în trei părți: sacru, public și privat. Partea sacră a teritoriului este cea din veniturile căreia trebuie trimis cultul religios înființat; partea publică este cea din veniturile căreia apărătorii statului ar trebui să aibă un trai; în cele din urmă, a treia parte este în posesia privată a fermierilor. Potrivit lui Hippodamus, există doar trei tipuri de zakopy, în conformitate cu categoriile acelor infracțiuni care presupun procese;

aceste infracțiuni sunt: defăimare, încălcarea drepturilor de proprietate și omor. (5) Ishiodam a intenționat să înființeze o singură instanță supremă, unde procesele, în toate cazurile, au decis, dar în opinia justițiabililor, urmau să fie transferate, să fie transferate incorect. În această instanță, conform proiectului lui Hippodamus, ar trebui să existe un anumit număr de bătrâni numiți prin alegeri. Hotărârile judecătorești din instanțe, potrivit lui Hippodames, nu ar trebui să aibă loc prin vot: fiecare judecător aduce cu el o tăbliță pe care scrie „vinovat*”, dacă judecătorul acuză necondiționat inculpatul, iar dacă îl achită necondiționat, atunci tableta este lăsată goală; în cazurile de condamnare condiționată sau de achitare, ambele hotărâri trebuie să fie precis motivate. Dispozițiile legale moderne referitoare la procese erau, după Hippodamus, departe de a fi perfecte: pronunțând doar fie un verdict de vinovăție, fie o achitare, judecătorii, inevitabil, trebuie să acționeze împotriva jurământului dat de ei (să judece după conștiință). (4) În plus, Hippodames a dat o lege cu privire la cei care inventează ceva folositor statului: astfel de persoane să primească onoruri, la fel cum copiii celor căzuți în război trebuie să fie crescuți pe cheltuială publică. Dar nu este nimic nou în acest ultim statut al lui Hippodamus, deoarece o asemenea lege există în prezent în Atena și în alte state. Toți magistrații, după proiectul lui Hippodamus, ar trebui să fie aleși de popor, adică de acele trei părți ale statului, care au fost menționate mai sus. Magistrații aleși sunt obligați să se ocupe de treburile legate de stat, precum și de treburile legate de străini și orfani.

Aristotel „Politica” VII 11. 1330 b 21 (traducere de S. Zhebeleva) Amplasarea caselor private (de-a lungul străzilor) este considerată mai frumoasă și mai utilă în interesul vieții de zi cu zi atunci când străzile merg drept, conform ultimului modă, adică în conformitate cu Pentru securitate în termeni militari, dimpotrivă, este mai bine să planificați orașul așa cum a existat în vremuri: acest aspect era de așa natură încât, cu el, era dificil pentru trupele mercenare să găsească o cale de ieșire din oraș și era dificil pentru atacatori să se orienteze în el.

3. Gezihiy, vezi cuvântul: „Diviziunea lui Gpppodam.” Hippodames, fiul lui Euryphon, este și meteorolog, a împărțit Pireul (străzi drepte) pentru aopnieni.

4. Harpokration vezi cuvântul ..Hippodamova *\ Demostene într-un discurs împotriva lui Timotei spune că în Pireu există o piață numită Gpp-podamova de la Hippodamus, arhitectul milesian care a construit Pireul pentru aopnienii V Bekk. Lex. ρ. 266, 28 Piața Hippodamus: un loc din Pireu, (care și-a luat numele} de la arhitectul milesian Hypno-lady, care a construit Pireul pentru atenieni și a planificat străzile orașului. În mod eronat Scholia către Aristofan Equ. 327 „Hippodama”: ultimul a locuit în Pireu și a numit-o casă, care a dat-o în proprietatea statului. Și a fost primul care a unit Pireul (cu Atena) în timpul războaielor persane (!)...

5.	Strabon XIV 654 Actualul oraș (Rodos) a fost întemeiat în timpul Războiului Peloponezian, după cum se spune, de același arhitect care (a construit) Pireul. Diodor al XIII-lea 75 (În primul an al Olimpiadei a 93-a = 408 î.Hr.) Locuitorii insulei Rodos, Yalis, India și Pamir s-au mutat într-un oraș, numit acum Rodos.

28.	Poliklit.

ñ. Viața și scrisul.

1.	Platon Rgoi. 311 C Dacă numai. când ai venit la argivul Polpclitus sau la Aopnianul Fidias, ai intenționat să le plătești pentru tine etc. 328 C Întrucât fiii lui Policlit, de aceeași vârstă cu Paralus și acest Xanthippus, nu valorează nimic în comparație cu (lor / b) Tată.

2.	Pliniu NH 34, 55 Poliklit din Sikyon, elev al lui Gagelada, a făcut pentru o sută de talanți celebra (statuie) tânărului Diadumon 1),

1) Diadumen, sau Diademat, este numele unui tânăr care a fost înfățișat ca fiind mai frumos decât era în realitate.

dându-i trăsăturile tandre; oh, l-a (orbit) pe băiatul purtător de suliță, dându-i acestuia din urmă o expresie curajoasă. El a făcut și (o statuie), care se numește „Canon” de către artiștii care încearcă să o scoată din ea. ca dintr-un eșantion, prescripție pentru creativitatea cuiva; (astfel) admite că numai el singur dintre (toți) oameni a creat arta însăși (ca știință) cu o operă de artă.

3.	Galen ce temper. I 9 p. 42. 26 Heintr. Tocmai așa este calea (cogniției). A învăța să recunoaștem cu ușurință centrul în orice fel de animal și în toate (lucrurile) este dincolo de puterea primului venit, dar (această afacere) necesită cea mai mare diligență, experiență îndelungată și cunoaștere extinsă a tuturor detaliilor. Deci, cel puțin, sculptori, sculptori-pictori și în general (toți cei). care fac statui, pictează și modelează cele mai frumoase (lucruri) după fiecare fel; deci, de exemplu. (descrieți) cea mai frumoasă persoană, sau un cal, sau un taur sau un leu, acordând atenție în orice fel centrului. Ei laudă o anumită statuie a lui Policlit, numită „Canon”, care și-a primit numele de la simetria exactă a tuturor părților sale unele față de altele, de plac. hipp. et PlatFp. 426. 14 mili. Într-adevăr (Chrysippus) a arătat clar acest lucru prin intermediul unui discurs citat puțin mai devreme, în care el spune că un corp sănătos este proporționalitate în (formarea lui) căldură, frig, uscat și umed. Acestea, evident, sunt elementele trupurilor, dar frumusețea, dar nu este în opinia lui. în proporționalitatea elementelor, dar în simetria părților, evident, în proporționalitatea degetului față de deget și toate față de metacarp și mână, iar aceasta din urmă față de cot și cot. relativ la mână și (în general) toate (părțile) relativ la toate, așa cum este scris în ..Canonul* lui Policlit. Cert este că, arătându-ne în această lucrare toate simetriile trupului, Joliclit a dovedit în practică (sa)* învăţătură. făcându-și o statuie după regulile

învățăturii sale și denumind statuia însăși, precum și compoziția. Canon. Și într-adevăr, frumusețea corpului stă. după învăţătura tuturor medicilor şi filosofilor, în simetria părţilor.

B. Fragmente.

N'anon > Policlita,

1. Plutarh de prof ed. ri ri. 17 p. 86 A (ca A 3 din Chrizishis) Progresiști, în care au „făurit deja, parcă, o temelie de aur * (Pindar) a vreunei clădiri sfinte și a vieții regale, se referă la (totul) ceea ce se întâmplă în niciun fel. , dar, (pe baza) din norma predării lor, adaugă și adaptează (în mod corespunzător) fiecare (fenomen nou). Referitor la aceasta, credem noi, Joliclit spune că „cel mai greu este pentru cei care

Biblioteca „Pah și credința”.

— 16 —

botka) argila a ajuns la unghie ”(adică, cel mai dificil finisaj final). Quaest. conde. II 3. 2 p 636 C II într-adevăr, arta sculptează mai întâi (opere) fără formă brută și apoi le dă forme de tipuri (separate). După cum a spus sculptorul Poliklit, „cel mai dificil lucru este când (prelucrarea) argila a ajuns la unghie”. Prin urmare, este firesc ca materia mai nelucrată să se supună la început cu calm naturii sale în mișcare, producând (astfel) specii fără formă și nedeterminate în genul ouălor; atunci când acestea din urmă sunt apoi formate și diferențiate, se creează un animal.

..Cel mai dificil pentru ei (artiști?) este când (prelucrarea) argila a ajuns la unghie. :)

2. Philo mechan. IV 1 p 49, 20 Cel puțin mulți, luând în construcție unelte de mărime egală, folosind aceeași construcție, (folosind) același material lemnos și același fier și schimbând însăși greutatea, au făcut (totuși) una (unelte) aruncând departe și lovind puternic, altele rămânând în urma celor (doar) menționate. Și când au fost întrebați de ce s-a întâmplat, nu au putut explica motivul. Astfel, zicala exprimată de sculptorul IIoliklit se referă la (subiectul) despre care urmează să se vorbească amintirea. Și anume, op a spus:

„Succesul (operele de artă) depinde de multe relații numerice și (orice) fleac contează”.

La fel se întâmplă și în arta noastră, când lucrăm cu ajutorul multor rapoarte numerice, ca urmare a permiterii unei mici abateri, să ajungă la o mare eroare.

29. Oenopid.

1. Proclus in Eu d. S. 6b. 21 După el (Pioaeora, vezi. 4, 6a) Anaxagoras din Klazomensky și Zpopid din Chios, care era puțin mai tânăr decât Anaxagoras, s-au ocupat de multe (întrebări) legate de geometrie.

la. Tita Ptolem. NeapoL (Bolide Kl. belimi 123* despre Oenopide din Chios) Era cunoscut la sfarsitul razboiului Peloponezian, vreme in care locuia si oratorul Gorgias. Zenonul eleatic și, după cum spun unii, istoricul halicarpasian Herodot.

A (Platon) Erosi. R. 132 A nr. mi se părea (mi se părea) că cei doi băieți se certau fie despre Anaxagoras, fie despre Oenopide. Cel puțin, părea că desenează cercuri și, aplecându-se, reproduceau cu multă sârguință un fel de înclinare cu mâinile.

Despre sensul zicalului conform lui Joto · ..Dificultățile cresc pe măsură ce te apropii de scop <

3. Diogenes IX 41 Deci, probabil, el (Democrit) a fost un contemporan cu Archelau, un discipol al lui Anaxagora și adepți ai lui Enopida. Și într-adevăr, îl menționează (Enotda?).

4. Gnomologium Vatican 743 ed. Sternbcich η. 420 Văzând un tânăr needucat dobândind multe cărți, Oenopide a spus: „Nu pentru dulap, ci pentru suflet”.

5. Sext Ruggiy Iur. III 30 Oenopid din Chios: (începutul esenței) foc și aer.

V. Aetius I 7, 17 (D. 302) Diogene (Apolonic), Cleanthes și Enopide: (Dumnezeu este) sufletul lumii.

7. Theon Smyrnsky r. 198, 14 (1 A 17. din Derkillid) Eudemus în „Istoria astronomiei” spune că Oenopide a fost primul care a descoperit poziția oblică a zodiacului și cercul anului mare. Aetius II 12.2 (D. 34.0) Se spune că Pioagoras a fost primul care a observat poziția oblică a cercului zodiacal; acest Oenopide din Chios și-a însușit, pretinzându-se drept propria sa descoperire. Diodor I 08, 2 Pioagoras a învățat de la egipteni cuvântul sacru, teoremele geometrice și doctrina numerelor. De asemenea, se crede că Democrit a petrecut cinci ani printre ei și a învățat (de la ei) multe învățături astronomice. În mod similar, Oenopide a avut relații cu preoții și astrologii și a învățat (de la ei) ca și alții (învățături), mai ales că cercul solar are o cale oblică și se mișcă rapid într-o direcție opusă celorlalte stele. Macrobius Sal. 1 17. 31 (din soia. Apolodor: „Despre zei *). Apollo se numește Loxiem. întrucât desenează un cerc oblic, deplasându-se de la vest la est, adică. pe măsură ce op deplasează cercul oblic de la vest la est.

8. Censorinus ¿9, 2 (din Barron) Oenopide a descoperit că anul natural conține 36522/59 de zile.

9. Elian V H. X 7 Astronomul Oenopide din Chios a expus la Jocurile Olimpice o placă de cupru pe care a scris observații astronomice timp de 59 de ani, spunând că acesta (numărul de ani este) un an grozav. Astronomul leucopean Metop a ridicat stâlpi, a scris solstițiile (17 iunie 432) și, după cum spunea, a deschis marele an, pe care l-a

declarat egal cu 19 ani. Aetius II 32.2 (D 363) Anul cel mare este considerat de unii ca fiind egal cu opt ani (cf. 70 V 4). alții 19 ani (Meton), alții îl consideră egal cu de patru ori numărul de ani (76 de ani, ciclul Vallippa), al patrulea - 59 de ani (dintre cei din urmă Oenopides și Pioagoras). Alții (se gândesc la un an mare) în așa-numitul cap al lumii Acesta este (timpul) întoarcerii celor șapte planete la aceleași semne în care se aflau la începutul mișcării

10. Aristotel Meteor. A 8. 346 a 16 Așadar, printre așa-zișii pitagoreici, unii spun că aceasta (mai exact Calea Lactee) este calea stelelor căzute din ceva în momentul așa-zisei morți de la Feton, în timp ce alții spun că acest cerc nu s-a plictisit niciodată în sine

Extindeți ki, ,c. 111,2 _

sare. Deci, acest loc părea să fie inflamat, sau altceva de acest fel i s-a întâmplat de la moartea lui Phaethon Ahile iscig ad Arat. 24p. 55, 18 Liturghie. (din Posidonius) Alți yagi, inclusiv Oenopides din Chios, spun că la început, prin el (cercul lăptos), soarele se mișca; datorită sărbătorii sărbătorii, acesta din urmă s-a întors și descrie cercul opus acestuia, care este determinat acum de zodia Śrv. Aetius 111 1. 2 (45 V 37 s.).

11. Diodor 141, 1 (D. 228, din Aristotel cie Nilo fr. 248 Rose) Dar Oenopide din Chios spune că vara apele de pe pământ sunt reci, iarna, dimpotrivă, sunt calde, și că aceasta devine evident din (observarea) puţurilor adânci. Și anume, în mijlocul iernii, apa din ele este cea mai puțin rece, în timp ce la căldurile cele mai puternice se extrage din ele cea mai rece umezeală. Prin urmare, Nilul, conform cerințelor rațiunii, scade iarna (în dimensiunea sa) și este mic, datorită faptului că căldura pământului distruge cea mai mare parte a substanței umede, nu există ploaie în Egipt (în acest moment) . Vara, deși încă nu există deșeuri (umezeală), care se află pe pământ în locuri adânci, fluxul său natural abundă fără piedici (apa).

12. Proclus în Euclid. ρ. 80, 15 Adepții lui Zeiodot, care era apropiat de urmașii lui Oenopide. aparținea numărului discipolilor lui Andron. a distins o teoremă de o problemă în așa fel încât teorema investighează care este trăsătura distinctivă a materiei (studiată) într-o teoremă dată, problema (investigați) căreia fiind ceea ce aparține.

13. - r. 283.4 (ad rhor. 12, probi. 7: cade o perpendiculară pe o dreaptă infinită dată dintr-un punct care nu se află pe această dreaptă) Oenopide a studiat această problemă, considerând-o utilă pentru astronomie. El numește perpendiculară în modul vechi; (pe vremuri, în loc de „perpendicular” se spunea) „după gnomon, întrucât gnomonul formează un unghi drept cu orizontul.

14. -----r. 333, 1 (ad rhor. 23, probi. 9)

punct în fața acestuia pentru a construi un unghi plat egal cu unghiul plat dat. Și această problemă este mai degrabă descoperirea lui Oenopide, așa cum spune Eudemus.

30. Hipocrate din Chios. *) Eschil.

i. Proclus în Eucl. R. 66, 4 (din „Istoria geometriei” de Eudemus) În spatele lor (Anaxagoras, Enopid) Hipocrate din Chios, care a descoperit cuadratura lunii, iar Teodor din Cyrenus a devenit celebru în geometrie... Și

ʋ Despre presupusa apartenență a lui Hipocrate la școala pitagoreică, vezi Iamblichus (p. 80 din prima parte).

și anume Hipocrate, primul dintre cei menționați (aici), a scris Elementele. Urmează Platon.

2. Evdem Eth. VII 14. 1247 a 17 Deci, de exemplu. Hipocrate era priceput în geometrie, în (orice altceva) era, după cum se pare, prost și prost; după cum se spune, în timpul călătoriei sale pe mare, datorită simplității sale, a pierdut o mare cantitate de aur datorită percepetorilor de taxe din Bizanț. Plutarh Sol. 2 (vezi p. 17 și SO din prima parte’). Philopon inphys.Bĺ, 5 Un anume Hipocrate din Chios, fost negustor, s-a urcat accidental pe o corabie de pirați și, după ce a pierdut totul (proprietatea), a ajuns la Atena pentru a depune plângere împotriva tâlharilor. Rămas mult timp la Atena din cauza acestui litigiu, a vizitat adesea filozofi și a dobândit o astfel de cunoaștere a geometriei, încât a început să găsească pătratul cercului.

5. Aristotel Sopii. el. IL 171 b 12 Pentru că desenele (geometrice) incorecte nu sunt incluse în domeniul eristicii (căci în acest caz, inferențe false sunt supuse științei geometrice), și asta chiar dacă orice desen greșit se referă la (ceva) adevărat, ca , pt. exemplu, desenul lui Hipocrate, sau cuadratura (a unui cerc prin intermediul lunilor), pliys A 2. 186 a 16) - (cazul unei persoane) iscusit in geometrie. La acest Simplicius 66. 26 Cutratarea „prin segmente” (însemnând) cuadratura prin intermediul lunilor, care a fost descoperită de Hipocrate din Chios. Căci luna este un segment de cerc. 60. 22 Cu toate acestea, Eudemus în „Istoria geometriei” spune că Hipocrate a demonstrat cuadratura lunii nu pe latura pătratului, ci, s-ar putea spune, în general. Faptul este că circumferința exterioară a întregii luni este fie egală cu un semicerc, fie mai mult sau mai puțin decât acesta, Hipocrate o transformă într-un patrulater (lună), în care (circumferința exterioară) este egală cu un semicerc, de asemenea ca mai mult și mai puțin decât ea; așa se pare, poate, că a dovedit în general .. El spune în felul următor în a doua carte a Istoriei geometriei: Hipocrate și se pare că au fost explicate în felul următor. Mai departe (p. 61, 5-6S. 32) urmează o lungă dovadă 1).

Hipocrate a fost primul care a arătat că aria unei figuri delimitate de linii curbe poate fi egală cu aria unei figuri rectilinie. Și anume, a demonstrat că aria lunii este egală cu aria triunghiului (și, în

consecință, se poate construi și un pătrat egal cu acesta). Vașcenko-Zakharchenko vorbește în detaliu despre lunile lui Hipocrate și relația lor cu pătrarea cercului: „Istoria matematicii *, vol. I, pp. 34-42, care, recunoscând mintea geometrică extraordinară a lui Hipocrate, consideră reproșul făcut lui el de Aristotel nedrept.

4. TTseudo-Eratosoen epist. ad Ptolem. {Eutoc. în Arhive. ITI 104, 11 Heib.) Între timp, pentru o lungă perioadă de timp, întrebarea {dublarea cubului) a dus pe toată lumea în dificultate. Hipocrate din Chios a fost primul care a văzut că dacă ar fi posibil din două linii drepte, dintre care cea mai mare este de două ori mai mare decât cea mai mică, să se obțină două proporționale (linii) medii în proporție continuă, atunci problema dublării. cubul ar fi rezolvat; astfel, a redus această dificultate la o altă dificultate nu mai mică 1).

O. Aristotel MeteoroL A 6 (despre cometă) 343 b 39 Unii dintre italieni (gânditori) și așa-numiții pitagoreici spun că aceasta (cometa) este una dintre planete, care are particularitatea că apare după o lungă perioadă de timp și abia se ridică deasupra orizontului, ceea ce se întâmplă și cu steaua Mercur. Și anume, din cauza ușoarei ascensiuni a acestuia din urmă, multe apariții ale acestuia nu sunt observate și astfel (pentru noi) este (vizibil doar) după o perioadă lungă de timp. Aproximativ la fel ca cei mai sus amintiți (gânditorii), au vorbit și adepții lui Hipocrate din Chios și discipolul său Eschil; Particularitatea învățăturilor acestuia din urmă a fost doar că (după ele) coada (cometa) nu are ea însăși, dar în rătăcirea ei în spațiu o dobândește uneori datorită reflectării viziunii noastre din umiditatea pe care o atrage spre soare. Datorită faptului că rămâne în urmă (de la alte stele, mișcându-se) cel mai lent, apare după cel mai mare interval de timp în comparație cu toate (celelalte) stele, întrucât, observată din același loc, întregul cerc al acesteia (se întoarce out) rămas în urmă . El rămâne în urma yage atât în raport cu nordul, cât și în raport cu sudul. Deci, într-un loc situat între tropice, nu atrage apa spre sine din cauza arderii (acestea din urmă) din mișcarea rapidă a soarelui. Când se grăbește spre sud, are (cu adevărat) o astfel de umiditate din abundență, dar, datorită faptului că partea cercului situată deasupra pământului este nesemnificativă, dar situată sub pământ este mult mai mare, vederea oamenilor, datorita reflexiei nu poate ajunge nici la soare.atunci cand soarele se apropie de sud. nu când vine solstițiul de vară. De aceea în aceste locuri nu apare cometa, ca atare {i.e. e. cu coadă) Când, în spate, se află în nord, capătă o coadă datorită faptului că (o parte din) cercul situat deasupra orizontului este mare, în timp ce partea inferioară a cercului este mică. Cert este că în acest caz vederea oamenilor ajunge ușor la soare. Olympiodorus la acest loc 45, 34 Pitagora și Hipocrate (nu Kossky, ci Chios, care a fost de profesie negustor și (mai târziu) a descoperit doctrina greșită a pătrarii cercului) au spus că cometa este un șase-

x) Așadar, Hipocrate reduce problema stereometrică a dublării cubului la cea planimetrică: după două drepte (latura cubului dat și latura dublată a acestuia), găsiți două cu proporții medii.

un stol de planete, a căror viteză este egală cu (viteza) planetei Mercur. Prin urmare, așa cum (planeta) lui Mercur este rar arătată, la fel este și (cometa). Dar Pitagora spunea că atât steaua, cât și coada (ea) provin din a cincea esență, Hipocrate (a crezut că steaua în sine (vine) din a cincea (esența), în timp ce coada ei provine din locul sublunar. Și anume, el spune că coada ia naștere din motivul că aburul se ridică din cometă spre partea superioară (locuri) și viziunea noastră se reflectă către soare.

O'. Aristotel Meteor. A 8. 345 b.9 Exista si o a treia parere despre el. Și anume, unii spun că Calea Lactee este o reflectare a viziunii noastre către soare, la fel cum steaua este o cometă. Olympiodorus la acest loc 68. 30 A patra opinie (după comentatorul Olympiodorus) îi aparține lui Hipocrate din Chios. El spune că Calea Lactee se datorează reflexiei, nu din evaporare (cum am spus despre cometă), ci din stele. Deci, spune el, viziunea se repezi spre stele, de acolo se reflectă spre soare și astfel se repezi (înapoi) către noi.

31. Teodor.

1. Yamvlikh V. R. 267 p. 193, 4 (Lista pitagoreenilor; vezi 45 A) Din Cyrene Pror..., Theodore.

2. Evdem fr. 84 După ei (Anaxagoras, Oenopida) Hipocrate din Chios... și Teodor din Cirene au devenit celebri în geometrie.

3. Diogene II103 Au fost 20 de ouă purtând numele de Teodor (și câștigând faimă). III 6. (vezi 32 A 5).

4. Personajul din dialogurile lui Platon „Theaetetus”, „Sofist”, „Politician”. Compară, de exemplu, Platon Theaet. (traducere de Karpov) 145 s Abbr. Spune-mi, poate înveți ceva despre geometrie de la Theodore? – Teet. Da. – Și ceva și despre astronomie, armonie, socoteală? – Cel puțin eu încerc. știu așa ceva. 147 D Acest Teodor ne-a explicat prin desene ceva despre potențe, vreo trei picioare și cinci picioare, dovedind că în longitudine nu sunt proporționale cu un picior: așa că le-a luat pe fiecare separat.putență până la șaptesprezece picioare. Comentariul de la Berlin la Theaetetus 25, 40 oferă următoarea explicație a acestui pasaj. După ce a desenat un pătrat de un picior (în mărime), Teodor le-a dovedit lui Theaetetus și tovarășilor săi că, cu acest pătrat, pătratul laturilor de trei picioare și cinci picioare (adică incomensurabile) ale fiecăreia.

dintre ele și în calculul său de pătrate incomensurabile, a ajuns la un de șaptesprezece picioare (pătrat)]) Plato Theaet. 148 A (tradus de Karpova) Am definit toate liniile reprezentând numărul unui patrulater echilateral și al unui plan cu patru unghiuri prin conceptul de

„longitudine”, și toate cele care dau un număr de diferite lungimi — prin conceptul de „potenţiale” , deoarece în longitudine aceste numere nu sunt proporționale cu, ci cu planurile către care indică. Același lucru este valabil și pentru solide 2). 161 Știi. Theodore, de ce sunt surprins de prietenul tău Protagoras? 162 A Teodor: Socrate! Protagoras este cu adevărat prietenul meu, așa cum tocmai ai spus.

5. Xenophon Met. IV' 2, 10 Nu ai de gând. spuse el, pentru a deveni un geometru bun, ca Theodore.

32. Filolau.

Ri. Viață, scrieri și învățătură.

1. Diogenes VSH 84 Platon îl instruiește pe Dion să cumpere cărți pioagoreene de la el (din Satire, epe. 32 A 8). A murit fiind suspectat că s-a străduit să preia puterea nelimitată 3). Pe ea am compus (următoarea poezie): „Spun că bănuiala este de mare importanță pentru toată lumea. Căci dacă nu faci (ceva), dar li se pare (alții) că faci (o), atunci poți fi nefericit. Așadar, odată ce Philolaus a fost executat de patria sa Croton, bănuindu-l că vrea să conducă patria ca un tiran**.

În opinia sa, totul se face din necesitate și în conformitate cu (legea) armoniei. El a fost primul care a spus că pământul face o mișcare circulară: după alții, (aceasta doctrină a fost exprimată pentru prima dată) Siracusa Hicket.

A scris o carte.

(Hermippus transmite mesajul unuia dintre autori că filosoful Platon, sosit în Sicilia la Dionisie, a cumpărat această carte de la rudele lui Filolau pentru patruzeci de mine de argint alexandrine și a folosit-o pentru (dialog) „Timaeus * *, care este un remake

1) Aici este dată doctrina numerelor iraționale de rădăcini pătrate (UZ ^ Ue), care a fost derivată pe baza figurilor geometrice.

8) Aici este dată doctrina așa-zisului. numere pătrate și dreptunghiulare (vezi p. 63 din prima parte a „Presocratic”), iar această doctrină este derivată pe baza unei comparații a figurilor geometrice: pătrate și dreptunghiuri.

·) S-a spus despre Dion; Diogenes Laertius a înțeles greșit, a atribuit „aceasta

comunicare cu Phil despre lătrat și, în consecință, a compus o poezie.

conținutul acelei cărți. Alții spun că Platon a dobândit această carte cerându-i pe Dionisie de la gărzile (lui) un tânăr care a aparținut mai devreme discipolilor lui Filolau)1),

Dimitrie în Homonymach6 spune că el a fost primul care a publicat cărţile pitagoreenilor sub titlu; „Despre natură”, care încep în felul următor... (scut. În ï).

Ia, Platon Phaedon 67 E On (Kebes) a ascultat (învățăturile) lui Filolau. când (ultimul) locuia cu noi (in vivah). Vezi in lo.

2. Diogene 1X38 Apolodor din Kiziken mai spune că el (Democrit) era în relații strânse cu Filolau.

3. Cicero de oral. Ili 34, 139 Sau Philolaus (învățat) Arkhgpi Tarentinsky.

4. Diogene VPI 46 Și anume, ultimii pitagoreici pe care i-a văzut și Aristoxenus au fost Xenophilus din Halkidiki în Tracia, Fanton din Flius, Echecrates. Diokl și Polymnast sunt toți și din Fli-unt (cf. 7, 16 $ p. 76 din prima parte). Ei au fost elevi ai lui Philolaus și Eurytus din Tarentin.

4a. Plutarh de gen, Socr. 13 p. 683 AA tocmai după ce heterias (cercurile politice) pitagoreilor, împrăștiate peste (diferite) orașe, au încetat să mai existe, învinși de indignarea (a poporului), alții (pitagoreici), adunați în Metapontus, au stat în casă. ; adepții lui Cylon au dat foc în jurul (această casă) și i-au distrus pe toți acolo, cu excepția lui Philolaus și Lysis, care, fiind încă tineri, datorită forței și ușurinței lor, și-au făcut loc prin foc. Philolaus, după ce a fugit la levcani. de acolo s-a întors din nou la restul prietenilor săi, care din nou au început să se adune și să câștige puterea asupra partidului lui Cylon. mier. Iamblikh V. R. 260 (p. 76 din prima parte). 266.

b. Diogene III 6 Apoi, la împlinirea vârstei de 28 de ani, el (Platon), după cum relatează Hermodor, împreună cu alți câțiva Socrate, s-a retras la Megara la Euclid, Apoi a plecat la Kpren la matematicianul Teodor și de acolo în Italia la pitago Reitsam. Philolaus și Evrit.

6. Vitruvius 11, 16 Într-adevăr, natura i-a înzestrat cu o minte atât de ascuțită și subtilă și cu o memorie atât de bogată încât au putut cunoaște perfect geometria, astronomia, muzica și alte științe... Astfel de (oameni) sunt rari: așadar, nu au existat niciodată Aristarh din Samos, Philolaus şi Archytas din Tarentum, Apollonius din Pergea... care a lăsat posterităţii multe invenţii şi explicaţii de natură matematică şi natural-ştiinţifică referitoare la gnomonice şi organice 2).

7. Athenaeus IV184 E Și mulți dintre pitagoreici cântau la flaut, precum Euphranor, Archytas. Philolaus și mulți alții.

') Această tiradă este!, o interpolare străveche. Gnomonica și organicele sunt părți ale arhitecturii lui Vitruvius.

<S'. Gsliy SH 17, 4 Causticul Timon a scris o carte extrem de abuzivă sub titlul: „Sill4 (Satire). În această carte, Ying îi dă un nume insultător filozofului Platon pentru asta. că acesta din urmă a cumpărat cu un preţ mare o carte care conţine doctrina pitagoreică şi din ea a făcut din Timeu, un dialog glorios binecunoscut.Versurile lui Timon despre aceasta sunt următoarele:

„Și tu, Platon. Pentru că ai o dorință puternică de a învăța. Pentru o cantitate mare de argint ai cumpărat o carte mică. Alegându-i pe cei mai buni de acolo, ai învățat să scrii un dialog: „Timaeus4.

Diogene III 9 Unii. printre ei este Satyr, ei spun că el (Platon) i-a trimis o scrisoare lui Dion în Sicilia cu o cerere de a cumpăra trei cărți Heathagorean de la Philolaus cu 100 mip. Eusebiu adv. Niegosi r. 64 Și de fapt, nici celebrul Platon, mai ales care s-a alăturat filozofiei lui Pitagora. nici Archytas, nici faimosul Philolapes însuși, care a trădat învățăturile lui Pitagora în scris. mier A 1. p. 38 și p. 77 (4, 17) din prima parte.

Doctrină.

9. Aetius I 3, 10 (Ώ. 383 despre principii) Filolau Pitagora: limita și nelimitat. Proclus în Tim. I 176, 27 Oielil Cel mai slab se supune celui mai puternic, si se formeaza o singura lume, alcatuita armonios din contrarii, formata practic din limitativ si nelimitat, dupa Filolau (B 1. 2).

10 Theon Smyrnsky 20, 19 Deal. Archytas și Philolaus numesc indiferent atât unitatea monada, cât și monada unitatea. 2)

11. Lukian de lapsu in sal. 5 Dar unii dintre ei (pithago-reishchev) au numit „începutul sănătății4” al patrulea - cel mai mare jurământ al lor, deoarece, în opinia lor, produce numărul zece considerat perfect de ei. Philolaus aparține numărului lor.

12. Teologului schimbului de aritmetică r. 5e Ast (de la Nicomah) După învățăturile lui Filolau, deci. ceea ce urmează mărimea matematică, care are trei dimensiuni (adică corpul geometric), (constă) în cuaternar, calitatea și culoarea naturii manifestate în pentadă, animația în 6, minte, sănătate și ceea ce el numește „ lumina" 4 3), - in sed

!) Cea mai veche dovadă a scrierilor lui Filolau este de la Neanoa (Diogenes Vili, 5e. Vezi p. 133 din partea a doua). Toate fragmentele (cu excepția Apophthem B 16) sunt considerate false Rose, Schaarschinidt. și Heidel.

„) T. Tannern explică: ,, vol. adică nu fac distincția între o anumită unitate-număr și ideea platoniciană de unitate ^.

Philolaus a numit „lumină” sau, în general, o stare de spirit fericită la o persoană sau o stare a unei minți iluminate.

măsura; după ele, spune el, dragostea, prietenia, înțelepciunea și ingeniozitatea au apărut datorită celor opt.

13.------p.61 III Spevsipp, fiul Potopurilor, sora lui Platon, fost

șeful Academiei, înaintea lui Xenocrate, din prelegerile pitagorice, care au fost întotdeauna subiectul unui studiu deosebit de atent pentru el, și mai ales din scrierile lui Filolau, el a alcătuit o cărțiță elegantă și a intitulat-o: Despre numerele pitagorice. „În prima jumătate (a acestei cărți) a prezentat o (învățătură) foarte bună despre numerele liniare 9, poligonale, tot felul de plane și corporale; și aproximativ cinci figuri 3) pe care le atribuie elementelor cosmice (elementele lumii), despre propriile lor (proprietăți) și relația reciprocă unul cu celălalt; și despre continuu și Apoi el dedică restul a doua jumătate a cărții exclusiv (învățăturii) a deceniului, declarând-o cel mai natural și mai sacru dintre toate lucrurile, ca dacă o idee artistică de bază pentru (tot ce se întâmplă în lume), - (idee) auto-existentă (nu a fost stabilită de noi sau a apărut accidental) și cel mai perfect model care a fost prezentat înaintea creatorului universului - Dumnezeu. vorbeşte despre ea în felul următor: ; prin urmare, este destul de corect și firesc ca elinii, fără niciun acord prealabil, să fi fost de acord cu toate popoarele din toate țările în numerotare zecimală 4); are, de asemenea, câteva proprietăți care se potrivesc cu o asemenea perfecțiune. Unele dintre aceste proprietăți nu îi aparțin exclusiv. dar, ca perfecte, trebuie să le posede 5).

În primul rând, trebuie să fie par, astfel încât să includă atâtea pare câte cote, fără superioritatea numerică a unuia dintre aceste tipuri de numere; Într-adevăr, deoarece imparul precede par, va exista întotdeauna un plus impar dacă numărul este impar b).

*) Număr „liniar”, adică primul sau prim. Aceste numere au fost reprezentate prin intermediul unor puncte dispuse în linie dreaptă. Numerele complicate, punctele situate de-a lungul dreptelor paralele și dând dreptunghiuri, au fost numite plane.

-) Mier. A IO și B 12.

Vezi p. 325-329 Rus. pe.

4) Mai precis: „Noi, elenii, și toți oamenii venim la el în toate felurile posibile când numărăm, fără să încercăm măcar noi înșine*.

Și această frază este considerată o inserție ulterioară.

b) „Primele trei proprietăți ale numărului 10, remarcate de Speusippus, sunt că de la 1 la 10 există tot atâtea numere, în primul rând, chiar și impare, ceea ce este deja evident din faptul că 10 este par; în al doilea rând, simplu - 1, 2. 3, 5, 7, - precum și complex - 4, 6, 8, 9, 10; în al treilea rând. factori - 1, 2, 3, 4, o, - precum și produse. În ultima propoziție, este ciudat că, deși 1 este luat ca factor, nu

toate celelalte numere sunt considerate produse, dar 7 este complet exclus *. ACEASTA. T.

Pe lângă această egalitate, este de asemenea potrivit să existe n altul - între primele sau numerele prime și al doilea sau cele complexe, iar această egalitate există pentru 10. între timp, întrucât niciunul dintre numerele inferioare nu o dă; dintre numerele mai mari poate fi găsită în 12 și în unele altele3), dar 10 este prototipul lor, primul dintre numerele care au această proprietate, cel mai mic dintre toate care o au; astfel, una dintre perfecțiunile sale inerente este de a include un număr egal de numere complexe și prime 3).

De asemenea, oferă o a treia egalitate, între numărul de produse și factorii acestor produse, iar factorii merg până la 5, iar produsele lor de la 6 la 10. Șapte nu pot fi obținute prin înmulțirea niciunui numere și, prin urmare, ar trebui excluse. , dar pentru atunci trebuie să adăugați 4 4), ca derivat al 2-xb. astfel încât egalitatea să fie restabilită.

Pe deasupra. 10 include toate relațiile de egalitate, superioritate, subordonare, posibile între numerele succesive 5) și alte numere, precum și numere liniare, plate și solide, deoarece 1 este un punct, 2 este o linie, 3 este un triunghi, 4 este un piramidă, iar fiecare dintre aceste numere este primul de acest fel și începutul acestui gen. Și aceste numere formează prima dintre progresii, și anume diferența n), iar suma totală a membrilor săi este numărul 10.

') „A doua expresie tehnică (δεύτερος; pentru a desemna numere complexe, spre deosebire de prima, nu mai este folosită, dar se găsește printre toți matematicienii greci” L. T.

P. Tăbăcărie. se îndoiește de autenticitatea cuvintelor „în 12 și unele altele * * din cauza inexactității expresiei: de fapt, numai numărul 10, 12 și 14 au proprietatea de mai sus, adică după 12, doar un număr 14 are proprietatea de a conține tot atâtea numere prime cât și numere complexe.

Nota II. Tannergg, „În repetarea plictisitoare a site-ului total, puteți vedea interpretarea termenului πυγμήν:“ Cel mai mic dintre numere, având proprietatea*, acestui termen i s-a dat și o altă semnificație și, poate, de asemenea, precum și semnificația lui restul, nume - orice număr cu 9.

*) „Cuvintele „trebuie adăugate” nu se află în textul grecesc, ceea ce, evident, este un gol, dar sensul este indubitabil *. II. T.

6) „Έπιμορίου, raportul a două numere consecutive ale seriei naturale. n4-1 și n. Speusippus vrea să spună aici că, dacă luăm în considerare rapoartele numerelor de la 1 la 10, atunci acestea se dovedesc a fi fie egale între ele, fie mai multe sau mai mici între ele. epuizarea tuturor cazurilor posibile, care se pare că corespund nomenclaturii

celor zece feluri de relații enumerate de Nicomachus; aceasta confirmă vechimea acestei nomenclaturi complexe*. P. T.

6) Speusippus numește progresia diferențelor „prima analogie”. „Cu toate acestea, notează P. Tannery. Speuzippus dă aici compoziția tetrakshida lui Pitagora. 14-24-h34--J=10. pe baza căreia înlocuiește ulterior cu 10 în locul celui de-al 4-lea.

În figurile plate și corporale, primele elemente sunt și un punct, o linie, un triunghi și o piramidă, care sunt încadrate în numărul 10 și își găsesc completarea în acesta.

Deci, de exemplu, o piramidă * 2) are 4 colțuri sau 4 laturi și 6 margini, care este io. Intervalele și limitele punctului și dreptei dau, de asemenea, 4, laturile și unghiurile acestui triunghi 6, adică din nou 10. 3)

Vom găsi același lucru dacă începem să numărăm cifrele. Într-adevăr, primul triunghi - echilateral - are, parcă, o singură latură sau un unghi, din cauza egalității unghiurilor și a laturilor și pentru că ceea ce este egal este întotdeauna indistinguibil și uniform.

Al doilea triunghi este un semipătrat, pentru că, având doar inegal

2 laturi sau 2 colturi, corespunde diadei.

Al treilea - hemitrmon - jumătate dintr-un triunghi echilateral, deoarece nu există elemente egale în el, iar numărul lor este 3 4).

9 Nota explicativă II, Tăbăcărie: „T. adică în geometrie în plan și în spațiu. Punctul, linia, triunghiul și piramida nu mai reprezintă aici numere, ca puțin mai mari, ci sunt înțelese ca figuri sau elemente ale figurilor geometrice.

2) „Piramida este luată aici în sensul de tetraedru; unghiurile sunt unghiuri solide". L. T,

3) „Metoda prin care Spevzishi vine în aceste aproximări pentru a doua oară la numărul 10 este destul de obscură. Probabil că ia un sistem de puncte și drepte. — o linie are două limite și de la un punct dat până la aceste limite sunt două intervale; apoi în acest triunghi (nu există ultimul cuvânt în text) 3 laturi și

3 colturi. În timp ce piramida i-a dat direct 10, aici el combină un punct, o dreaptă și triunghiul astfel obținut. II. T, Figura ilustrând acest sistem de puncte și linii:

1 / \ 2

3¿_________________¿4

*) Notă de P. Tannery: „Se pare că această prezentare conține un concept pitagoreic destul de slab dezvoltat.

Ideea, monada, este inevitabil simplă; linia, diada, ar trebui să fie de două feluri: dreaptă și curbă; triunghi, triadă, trei genuri; piramidă, tetradă - patru, în general 10.

Trei feluri de triunghiuri - evident, echilaterale, isoscele și scalene; numărul de elemente inegale din fiecare dintre ele formează o progresie de 4-1, 2, 3. Numai în loc de isoscel și versatil. Sievzipp ia, ca exemplu pentru aceste genuri, două triunghiuri speciale, aceleași care se găsesc în „Timaeus” al lui Platon împreună cu isoscelul; unul dintre ele este un semipătrat (ήαιτβτράγωνον), adică un isoscel dreptunghic. triunghi; al doilea este acela, pe care Spevzishp îl numește hemitrigon, adică un triunghi scalen dreptunghic, obținut din împărțirea unui triunghi echilateral în două părți la una dintre înălțimile sale.

Prin analogie, piramidele ar trebui să fie împărțite în patru tipuri de tetraedre, în funcție de faptul că toate cele patru unghiuri solide sunt egale în ele, doar trei, două sau, în cele din urmă, toate sunt diferite. Speusippus alege din nou cazuri speciale, dar al doilea dintre ele este ales din păcate, deoarece ia o piramidă cu bază pătrată4'4.

Acționând astfel cu figuri corporale, găsim numărul 4. prin urmare, vom reveni din nou la deceniu.

Într-adevăr, prima piramidă este, parcă, o unitate 0. Având, ca să spunem așa, o margine sau o singură față, din cauza egalității lor. A doua piramidă este în același sens o diadă, deoarece unghiurile sale de la bază sunt formate din trei planuri, iar unghiul de la vârf de patru, astfel încât această diferență o aseamănă cu o diada. A treia piramidă, construită pe un semipătrat, este o triadă. La diferența de elemente, pe care am văzut-o în semipătrat, ca o figură plată, ea mai adaugă una, corespunzătoare unghiului de la vârf; deci, există o corespondență între triada și această piramidă, al cărei vârf se află pe perpendiculara restabilită de la mijlocul ipotenuzei bazei 3). În cele din urmă, în același mod, puteți găsi o tetradă în a patra piramidă, care are un gemitrigon 4 la bază).

Deci aceste cifre se termină cu numărul 10. Și așa este în ceea ce privește apariția, căci pentru mărime prima bază este un punct, a doua este o linie, a treia este o suprafață și a patra este un corp*.

mier. Teologi p, 60, 25 Și de fapt, un deceniu se numește Credință, întrucât, după învățăturile lui Filolau, avem o credință fermă datorită deceniului și părților sale, când sunt cuprinse (de noi) superficial în sensul lor. pentru ființe. De aceea, poate, aceiași (gânditori) o numesc Memorie. prin care monada se numeste Mnmo-sisha (a ghearelor lui IIalshpi) Lavrenty Lid de mens I 15 Deci, Philolaus a numit-o corect un deceniu, ca fiind capabil sa contina infinitul 5). mier. LA 11.

14. Proclus în Eucl. ρ. 130:8 Într-adevăr, printre pitagoreici aflăm că unele colțuri sunt dedicate unui zeu, altele altora. Așa, de exemplu, Philolaus a acționat, dedicând colțul unui triunghi unor zei, altora (colțul) unui patrulater și altele (unghiuri) altora (zei) și atribuind același (unghi) mai multor zei, iar aceluiaşi zeu mai multe unghiuri corespunzător diferite

') Aici se citea greșit „triada” în loc de „monadă”.

2) Există un gol în text. A doua piramidă, despre care se discută aici, „este construită pe o bază pătrată și, în plus, corect, adică toate cele patru margini ale sale, convergente în vârf, sunt egale” (II. Tăbăcărie).

3) „A treia piramidă, care are o bază pătrată la bază, se obține prin tăierea celei de-a doua piramide cu un plan care trece prin vârful ei și una dintre diagonalele bazei pătrate * 4. A, T.

4) G. Diels spune eronat aici ,,έπΐ ήμιτετραγώνω4·' în loc de „έπΐ ήμιτριγώνφ*. La urma urmei, pe julukvadrat a fost construită o a treia și nu o a patra piramidă. „A patra piramidă are la bază un tpp parțial al unui triunghi inegal și se poate presupune, în plus, că în ea, ca și în cele precedente, muchiile convergente în vârf sunt egale între ele. Se obţine prin tăierea unui tetraedru regulat cu unul din planurile bisectoriale ale unghiurilor sale diedrice44 (II. Tăbăcărie).

5) Joc de cuvinte: δεκάς este derivat din δεκτική.

forțe (situate) în ea. 166, 25 Așadar, pe bună dreptate, Filolau a dedicat un colț al triunghiului celor patru zei: Kronos, Hades, Ares și Dionysos... Căci Kronos deține toată substanța umedă și rece, Ares - toată natura de foc, iar Hades conține (în puterea lui).) toată viața pământească, Dionysos domnește peste o naștere umedă și caldă. al cărui simbol este vinul, de asemenea umed și cald. Toți sunt diferiți în treburile lor, în ceea ce privește (lucrurile) de ordinul doi, (ei înșiși) sunt uniți unul cu celălalt. Prin urmare, Philolaus descrie (aceasta este) legătura lor, atribuindu-le tuturor împreună un unghi, r. 173, 11 Mai mult, Philolaus, urmând un alt plan, numește unghiul patrulaterului unghiul lui Rep, Demeter și Hestia. R. 174. 12 Anume, spune Filolau. unghiul dodecagonului este unghiul lui Zeus, deoarece de Zeus deține întregul număr 12, dându-i legătura unității.

Damasc P 127. 7 Ruelle Și, într-adevăr, de ce pitagoreicii consacră un cerc unuia (din zei), un triunghi altuia, un patrulater altuia, diverse alte figuri, rectilinii și mixte, ca (de exemplu) semicercurile lui Dioscuria? Adesea i-a atribuit aceluiași (zeu) figuri diferite, după diferitele sale proprietăți, Filolau, înțelept în această (faptă), fi niciodată, în general vorbind, cercul este (are) o figură comună a tuturor zeilor raționali, deoarece ei sunt rezonabile, directe (cifrele) sunt speciale pentru fiecare (zeu) - unul pentru unii, celălalt pentru alții, conform proprietăților speciale ale numerelor

(diferite), unghiurilor și laturilor. Deci, de exemplu, triunghiul (atribuit) la Atena, patrulaterul lui Hermes. Dar deja Filolau spune: patrulatere, un colț - Rea, celălalt - Hera, unul - unul, celălalt - o altă zeiță. „Și, în general, există o definiție teologică cu privire la figuri.

mier. Plutarh de îs. el Osir. 30 p 363 A Aparent, pi-e-Agoreenii îl recunosc și pe Typhon ca o forță demonică. Și anume, ei spun că în măsura egală 56 s-a născut Typhon. Și totuși (se spun că) colțul triunghiului (aparține lui) Hades. Diopis și Ares. (Colțul) patrulaterului este Rhea, Afrodita, Demetra, Hestia și Hera. (Angle yage) 12-gon la Zeus. (Jase de colț) 5(>-gon (aparține lui) Typhon, conform mesajului lui Eudoxus ').

15. Aetius P 6, 5 (D. 334 din Opiniile lui Theophrastus) din icosaedru - apă, din dodecaedru - sfera universului (adică zfir). mier. LA 12.

16. - II 7,7 (D. 336, probabil Theophrastus în ekegirrpt lui Posidonius) Filolau (așează) foc la mijloc în jurul centrului, pe care îl numește Hestia (vatră) universului (B 7), casa lui Zeus, mama lui l

') Eudoxus este un elev al lui Archytas. (Diog. VIII 80).

altarul zeilor, legătura și măsura naturii. Și încă un foc (cu, crede el), focul care se află deasupra tuturor și îmbrățișează (universul). Centralul (focul) este primul dar al naturii; în jurul lui zece trupuri divine dansează într- un dans rotund; cerul, situat în spatele sferei stelelor fixe, cinci planete, în spatele lor soarele, sub soare luna, sub el pământul, sub ultimul antihton (contra-pământ), în spatele lor tot focul Hestia. ocupând un loc în jurul centrului. Deci, partea cea mai înaltă a perifericului (focul), în care elementele sunt într-o stare de puritate perfectă, el numește Olimp, în timp ce spațiul de sub Olimpul în mișcare, în care sunt situate cinci planete împreună cu Soarele și Luna, (el numește) Cosmos, care se află sub ele partea sublună (a spațiului) care este în jurul pământului, unde (este) regiunea nașterii schimbătoare, (el numește) Uranus. II în ceea ce privește corpurile cerești aranjate în ordine, există înțelepciune. dar în raport cu lumea dezordonată a lucrurilor care se nasc – virtutea, (mai mult) prima (dintre ele) este perfectă, a doua este imperfectă. mier. 45 la 37.

17. - SHI, 3 (ZZ 377' din Theophrasria) Pitagoreeanul Filolau a învățat că focul ocupă un loc central (pentru că este vatra universului), al doilea (locul din spatele lui ocupă) antihton (contra pământ). al treilea este pământul (nostru) locuit, care se întinde și se rotește pe partea opusă a contra-pământului. Prin urmare (cei care sunt) pe contrapământ nu sunt văzuți de cei care trăiesc pe pământ. mier. II 4. 15. Stobeus I ăl, 6 d ușor J. 18 (D. 33.? Theophrastus din Posidonius) Conducerea (parte a universului – la focul central. Dumnezeu Creatorul a pus-o în primul rând la baza mingea universului, la fel cum așezarea chilei începe construcția navei.

18.   - P b. 3 CD-uri. 333) Filolau (spune) că există o dublă distrugere a lumii: în primul rând, din focul care curge din cer și în al doilea rând, din apa aparținând lunii, revărsată din cauza rotației aerului. Vaporii care vin din ele hrănesc lumea.

19.   - 20. lă (D. 349) Pitagora Filolau (învățat) că soarele este vitros, (că) focul lumii se reflectă în el, lasă și lumina și căldura să treacă la noi, astfel încât într-un fel doi sori. răsare: înflăcărat pe cer și ca focul, pornind de la el ca oglindă. (Deci, avem doi sori), dacă nu să-l numim pe al treilea (soare) reflectarea luminii soarelui din oglindă la (viziunea noastră). Faptul este că numim asta și soare; (este) ca o imagine a unei imagini.

ăO. - P 30, 1 (D. 361) Unii dintre pitagoreici, cărora le aparține Filolau, (se gândesc că luna are aspectul pământului datorită faptului că, la fel ca pământul nostru, este locuită de animale și plante, care (dar în comparație cu ale noastre) sunt) mai mari și mai frumoase. Și anume, animalele (vii) de pe Lună sunt de cincisprezece ori mai puternice decât ale noastre și nu emit deloc restul de

digestia (fecale si urina).Ziua (in balta) este la fel de lunga (cat este la noi).

21. - Ш 13, 1,2 (D. 378) (Despre mișcarea pământului). Alții (învățau că) pământul este nemișcat. Pitagoreeanul Philolaus (a spus că) se învârte în jurul focului (central) într-un cerc înclinat, la fel ca soarele și luna.

32. Censorinus 18.8 Mai există un an al lui Filolau Hytagorean, format din 59 de ani, în care sunt în plus 21 de luni.13, 2 Filolau a declarat că anul natural are 36472 de zile.

23.   Makrooi S. Scip. 1 14, 19 Pitagora și Filolau (au spus că există suflet) armonie. Aristopel de anima A 4. 407 b 27 Ei transmit și o altă părere despre suflet... Și anume, ei spun că este un fel de armonie, căci armonia este un amestec și o combinație de contrarii, iar corpul este format din contrarii. mier. Platon Pliaedon 86 î.Hr.

24.   Niko.mah aritlim. 26, 2p. 133, 10 H. Unii cred că ea (proporție, epe. 35 B 2) se numește armonică după Filolau. pentru că corespunde întregii armonii geometrice, dar cubul se numește armonie geometrică (urmând Philolaus), pentru că este dispus egal proporțional cu trei dimensiuni, care (în mem) sunt egal egale. Căci în întregul cub proporția menționată mai sus se reflectă, parcă, într-o oglindă. Într-adevăr, în întregul cub al laturilor 12. unghiuri 8. plane 6. De fapt, (numărul) 8 (este) media lui 6 și 12 dar armonică (proporții). Iamblichus în Nicom. 118, 23 Pisi. Se spune că ea (... proporție muzicală^) este descoperirea vavlonilor și a fost transferată mai întâi de Pioagora elenilor. Într-adevăr, mulți dintre pitagoreeni l-au folosit, precum Aristaeus din Croton, Timeu din Locrians (sl. 35). tarentinii Philolaus și Archytas și mulți alții, apoi Platon v, / Gimeev „(p. 36 AB).

25. Porfir la Rio. R. 5, 266 Zidul. Sub influenta lui, unii dintre cei care au trait dupa el (Eratposoene) au numit intervalul „excelenta". Ca si platonicianul Eliap. Iar Philolaus a adoptat acest nume pentru toate distantele. Compară cap. 34, 4.

26. Boethius inst. mus. vineri 5 p. 276, 15 Friedl. Yage-ul pitagoreic Philolaus a încercat să împartă tonul într-un mod diferit, și anume, prin stabilirea începutului principal al tonului din numărul care formează mai întâi un cub din primul număr impar, venerat în special de pitagoreici. Și anume, deoarece numărul 3 este primul număr impar, atunci dacă numărați de trei ori de trei și o faceți de trei ori, veți obține inevitabil (numărul) 27, care este separat de (numărul) 24 printr-un ton, păstrând aceeași diferență. 3. Pentru (numărul) 3 este o opta parte din totalul 24 și. fiind adăugat la aceláși (mult), face primul număr cub de trei—

*) (Afirmaţia despre Ariste este fictivă. I- a fost atribuită proporţia în :: 12.

27. Deci, ultimul (număr) Philolaus se împarte în două părți, dintre care una este mai mult de jumătate - îl numește „apotome”, iar cealaltă este mai puțin de jumătate - o numește „dias” (B 6), acesta din urmă a fost numit mai târziu semiton mai mic și diferența dintre ele (el numește) „virgulă” (B 6). El crede, în primul rând, că aici conține 13 unități, deoarece acest interval, așa cum arată calculul, este diferența dintre 256 și 243. și întrucât același număr, adică 13, este format din (suma) 9, 3 și 1, iar 1 ține locul punctului, numărul 3 este (locul) primei linii impare , numărul 9 este (locul) primului pătrat impar Și acum, din motivele indicate, el consideră aici (numărul) 13, care se numește semiton, atunci partea rămasă a numărului 27, care conține 14 unitățile 9, el le-a atribuit apotomului.Dar din moment ce diferența dintre 13 și 14 forme unitate, atunci el crede că trebuie introdus locul virgulei. Consideră că întregul ton este de 27 de unități, deoarece diferența dintre 216 și 14. 243, care sunt separate unul de celălalt printr-un ton, este 27.

27. Menon Apopathy Lonclin. 18. 8 p. 31 Filolau din Croton spune că trupurile noastre constau dintr-un (început) cald. Și anume, el dovedește că nu sunt implicați în frig (început), prin referire la unele de acest fel (fapte) are o căldură considerabilă și este ca (în această) sămânță.Și ceea ce este ca ceva are aceeași putere cu ceea ce este este asemănător.De vreme ce ceea ce creează nu este rece, iar locul în care este aruncat, rece, este evident că animalul creat se naște așa.Referitor la structura animalului face următoarea remarcă.Și anume după naștere. , animalul atrage imediat aerul exterior, care este rece. Apoi iarăși, parcă sub influența necesității, lasă afară de aici dorul de aer din afară, astfel încât, atrăgând aer din afară, trupurile noastre, care sunt mai calde, pot fi răcite de ea. Și aceasta, spune el, este starea (sănătoasă) a corpului nostru. El consideră că bila, sângele sunt vinovații bolii și flegmul (mucusul), dar principala cauză a bolii. , în opinia sa, este după cum urmează. Sângele se îngroașă, spune el, ca urmare a presării în carne, dar se rarifică atunci când se

distribuie vasele (situate) în organism. Slime. spune el, se formează din umezeală. Bilă sau. dupa parerea lui, exista suc de corp stricat.Exprima o parere ciudata despre ea. Și anume, el spune că bila nu se află în spatele ficatului, ci că bila este se presupune că este suc de carne stricat. Pe de altă parte, în timp ce marea majoritate (oamenii de știință) spun că flegma este rece, el consideră că este caldă în mod natural. Și anume, el produce cuvântul

\) Apotome de fapt nu are 14. ci 178/8 unitati.

„flegmă” din cuvântul „arsă” (pléyeiv). Astfel, conform învățăturii sale, inflamația apare și din prezența flegmei. Consideră (toate) cele de mai sus începuturile (principale) ale bolilor, dar consideră că contribuția (vizuinele lor) este un exces sau lipsă de căldură, alimentație. răcire și altele asemenea. mier. 77 V 4 , xx A 159.

28. - 20, 31 II el (Petron), aproape la fel ca Filolau, crede că avem bilă complet inutilă.

29. Sext adv. matematica. VU 92 Pitagoreicii spun că (criteriul) este rațiunea, dar nu (rațiunea) în general, ci (rațiunea) este științifică, așa cum spunea Filolau, și că el (rațiunea), fiind capacitatea de a contempla natura universului, are o oarecare afinitate cu ea, deoarece, în mod firesc, asemănător este înțeles prin asemănător (urmează 21 în 109).

B. Fragmente.

„Despre natură” de Philolaus trei cărți.

mier. A 1 (p. 22 \ S (p. 24) Diogenes VS 55 (p. 133 din partea a doua) Iamblichus V. R. 199 (p. 77 din prima parte).

1. Diogene VSh 85 (Al, p. 23) (Cărţi): „Despre natură”, care încep astfel: combinaţie între infinit şi limită)*'.

La fel și pe bandă. carte. S. Trubetskoy: „Natura, existentă în spațiu, este coordonată armonios din infinitate și principii definitorii. Așa este aranjat întregul cosmos și tot ce este în el.

2. Stobey Ecl. I 21, 7 a Din scrierile lui Filolau despre spaţiu. „Tot ceea ce există trebuie să fie fie o limită]), fie nelimitat, sau ambele împreună. Dar nu poate fi doar limită și doar nelimitată. Deci, având în vedere faptul că, după cum se dovedește, nu constă exclusiv dintr-o limită, sau exclusiv dintr-o limită nelimitată, este destul de clar că ordinea mondială și (tot ce este în ea) s-au format din combinație dintre limită și nelimitat. Un exemplu clar în acest sens poate fi ceea ce se observă în realitate în domenii: și anume, o parte din ele, constând din însăși granițele (adică granițele), limita (zonele), în timp ce alte părți, formate din granițe și în spatele ultimelor) nelimitate (secțiuni), limită și nu limită, la fel ca

Limita, adică esența limitatoare: Diels traduce limitatul *.

consta (numai) din nelimitat (spațiu), va fi nelimitat.

Parte din același fragment în trad. carte. S. Trubetskoy. „Ființele sunt în mod necesar fie toate limitative, fie toate nelimitate... Imposibile. încât există doar infinitate... Dacă este evident că ființele nu pot consta în întregime din elemente limitative, nici în întregime din elemente nelimitate, atunci este clar că lumea (și tot ce este în ea) este compusă armonios din elemente limitative și nelimitate^ .

(Compară Damasc I 101, 3 Ru. Existența constă din limită și nemărginit, așa cum spune Platon în „Phileb” și Philolaus în cărțile „Despre natură”. Vezi A 9): Apoi urmează Stobeus B 4-7.

3. Iamblichus în Nicom. R. 7, 24 Pisi. După Philolaus. dacă totul ar fi nelimitat, atunci nu ar putea exista absolut nici un obiect de cunoaștere.

4. C?no¿feü Ecl. 121, 7 b Și, într-adevăr, tot ceea ce se știe are un număr. Căci fără acesta din urmă este imposibil să înțelegi sau să știi ceva.

5. - - 7 s De fapt, numărul are două tipuri speciale: impar și par, al treilea (tipul său este format) dintr-un amestec al ambelor, (aceasta este - fel) par-impar . Fiecare dintre cele două specii de mai sus are multe forme, pe care fiecare lucru în sine le arată.

6. -----7 d (adăugat de la Nicomachus) Cu natură și armonie

treaba este in felul urmator. Esența lucrurilor, fiind eternă și natura însăși, necesită (mijloace) de cunoaștere divine, nu umane. Abia atunci putem ști că nimic din ceea ce există, și. cel puțin din ceea ce ne știm, dar ar fi putut apărea dacă nu ar exista acele esențe ale lucrurilor din care s-a format cosmosul: limita și nelimitatul. Dar din moment ce aceste (două) principii, care nu sunt asemănătoare și nu sunt legate (unul cu celălalt), au stat la baza (există), evident că le-ar fi imposibil să formeze cosmosul dacă armonia nu le-ar fi alăturat, indiferent de importanță. cum a apărut. De fapt, asemănătorii și rudele nu aveau nevoie deloc de armonie, dar spre deosebire de, neînrudite și diferiți ca cantitate, era necesar să fie uniți printr-o astfel de armonie, care să fie capabilă să-i țină împreună în spațiu '·.

Același pasaj în trad. carte. S. Trubetskoy: „Ar trebui să ne gândim așa la natură și armonie. Esența lucrurilor, fiind însăși natura lor eternă, este supusă nu viziunii umane, ci divine. Căci este clar că nu am putea cunoaște nimic din ceea ce este și este cunoscut de noi, dacă el (această armonie natură) nu ar fi intrinsec inerent lucrurilor din care este compusă lumea, limitativ și fără limite. Și din moment ce

chiar începuturile sunt diferite și eterogene, este imposibil ca ordinea cosmică să fie stabilită de ei fără mijlocirea armoniei, indiferent de unde provine. Pentru elemente similare și omogene nu ar avea nevoie de reconciliere; diverse, eterogene

de natura și funcțiile lor trebuie în mod necesar să fie legate de o astfel de armonie pentru a intra în ordinea cosmică.

Următoarea continuare a fragmentului de Otobey, aparent, nu stă în legătură cu partea anterioară, ci formează un fragment special: .. Mărimea armoniei (adică octava 1:, 2) cuprinde un quart (3: 4) și o cincime (2: - 9) O cincime este mai mult de un litru cu o tonă (întreaga) (8: 5). Căci de la hypata (I) la mesa (L) - quart, de la mesa la neta (I ') - al cincilea, de la neta la trita (H, numit mai târziu paramesa) - quart, de la trita (I) la hypata (E) - quint. Între trnta (I) și mesa (L.) se află un (întreg) ton. Un quart este un raport de 3: 4, o cincime 2: 3, o octavă 1: 2 Astfel, armonia (octavă) constă din 5 întregi și 2 semitonuri, o cincime din 3 întregi și un semiton, un litru de două întregi și un semiton.

mier Bozciy inst. mus. W 8 p. 278, 11 Friedl. Așadar, Philolaus definește aceste intervale și mai mici în felul următor: „Iată, spune el. există un decalaj, mai mult decât raportul 4: 8 este de două tonuri. Virgula este un interval, mai mult decât raportul 9: 8 este de două decizii, το este două semitonuri mai mici. Schisma este jumătate din virgulă, în timp ce dias-hisma este jumătate din diesi, adică semitonul mai mic.

7. Stobey Yesi. 21. 8 (tradus de Prințul S. Trubetskoy) „Primul bine coordonat (armonios aranjat), unit, situat în centrul sferei (lumi) se numește Hestia.

8. Iamblichus în Nie. ρ. 77, 9 Monada, parcă, începutul tuturor după Filolau (nu este adevărat. El spune că unitatea este „începutul tuturor”?) etc.

9. ----- p 7.9, l? 7 Şi anume, într-un alt loc propriu

(ar trebui) să studieze și mai mult în ce fel și prin ridicarea numărului la un pătrat după metoda de așezare în rânduri, se obține un rezultat nu mai puțin convingător „prin natură, și nu prin determinarea umană”, așa cum spune undeva Philolaus. .

10. Nicomah arifhm. P 19 p. 115, 2 Armonia apare în general din contrarii. Căci „armonia este combinația dintre un amestec divers și acordul discordantului”’).

11. Theon din Smirna 106, 10 Archytas vorbește mult despre ea (deceniul) în eseul: „Despre deceniu” și Filolau în eseul: „Despre natură” (cf. A 13).

Stai Da. 1 rgoet. cor. 3 (Cuvinte) Philolaus:

„Acțiunile și esența numărului trebuie să fie contemplate de puterea care se află în deceniu. Căci ea este mare și desăvârșită, împlinește totul și este începutul (fundamentul primordial) al vieții divine, cerești și omenești, domnitorul care ia parte la * * * puterea și a deceniului. Aduce. dar totul este nemărginit, nedefinit și neclar.

') Acest fragment poate fi atribuit lui Philolaus doar probabil.

3*

Căci natura numărului este aceea care dă cunoștință, îndrumă și învață pe toată lumea despre tot ceea ce îi este îndoielnic și necunoscut. De fapt, dacă nu ar exista un număr și esența lui, atunci nimic nu ar fi clar pentru nimeni nici în lucrurile în sine, nici în relațiile dintre ele. (Totuși, în realitate, nu este cazul, dar) acesta (numărul), ajustând toate (lucrurile) la senzația din suflet, face ph (astfel) cognoscibil și corespunzător unul altuia prin natura gnomonului J), dându-le corporalitate și, împărțind , postulează separat conceptele lucrurilor a) nelimitate și limitative.

Se poate observa că natura și puterea numărului operează nu numai în lucrurile demonice și divine, ci și pretutindeni în toate treburile și relațiile umane* 2 3), în toate artele tehnice și în muzică.

Natura numărului și armoniei nu acceptă deloc minciuna. Căci (falsiunea) le este străină. Minciunile și invidia sunt inerente naturii infinitului, lipsite de sens și nerezonabile.

Minciuna nu este în niciun caz inclusă în numărul 4). Căci minciuna este ostilă și contrară naturii sale, în timp ce adevărul este legat de număr și este indisolubil legat de el încă de la început.

Fragmentul ăla otee pe bandă, carte. S. Trubetskoy'.

„Natura și acțiunea numerelor ar trebui contemplate de puterea care este inerentă în „zece” ^; căci puterea celor zece este foarte mare, ea realizează totul și produce fiecare acțiune. Ea este începutul vieții umane, cerești și divine, conducătorul și organizatorul ei. Luați-o cu ea - totul este nelimitat, nedefinit, fără formă. Căci natura numărului normalizează toate lucrurile; tinde să guverneze și să instruiască pe toți.

O carte. S. Trubetskoy explică: „Așa cum un gnomon, atașat de pătratul corespunzător, formează un pătrat nou, îmbrățișându-l pe primul, tot așa și sufletul uman, îndreptat spre percepția lucrurilor, formează reprezentări și concepte corespunzătoare acestora, îmbrățișându-le cu sine *. Boeckh. crede că prin „gnomon” și aici ar trebui să se înțeleagă gnomonul numeric al pieagoreenilor, adică un număr impar, a cărui adăugare transformă pătratul numărului în următorul pătrat cel mai înalt. Geo-A B E

expresia metrică a acesteia este cifra

Pătrat AB CI >=

Al doilea prin adăugarea gnomonului BEB'GCD formează pătratul AEFG-B2. Goebel crede. că prin gnomon aici se înțelege cadranul solar, prin care zilei i se dă o determinare numerică și timpul devine comunicabil.

2) „Relaţii între lucruri limitate şi nelimitate” G. Dils. „Cuvinte * G. Diels.

4) O minciună nu poate atinge un număr cu respirația* (Bauer).

Fără el, totul ar fi îndoielnic, nimic nu este cunoscut de nimeni. Nimeni nu ar putea avea o conștiință clară a vreunui lucru, fie luat în sine, fie în comparație cu alții, dacă nu ar exista numărul și esența lui.

„Prin aranjarea sufletului, numărul face totul cognoscibil prin senzație și armonizează armonios toate lucrurile între ele, în conformitate cu natura gnomonului,...

„Naturile și puterea numerelor pot fi văzute din belșug, nu numai în lucrurile spirituale și divine, ci în toate faptele și gândurile omenești de pretutindeni, chiar și în operele de artă și în muzică. Natura numărului, armonia nu permite falsitatea, căci nu îi este specifică; minciunile și invidia sunt inerente unei naturi infinite, nebunești și nerezonabile. Minciuna nu pătrunde niciodată în număr, pentru că este respingătoare și urâtă naturii sale ; adevărul îi este deosebit și înnăscut.

12. ---------{direct în spatele B11, cf. A lã) Tel (lumea)

minge — cinci, (și anume), foc, apă, pământ și aer, care (toate) sunt în interiorul mingii (lumii) și al cincilea (element), care este vasul (periferia) mingii (lumii).

13. Pentru teologul schimbului, ariometica r. 20, ã'õ Ast Există patru principii într-un animal rațional, așa cum spune Philolaus în lucrarea sa: „Despre natură* — creier, inimă, buric și penis. „Creierul este (începutul) minții, inima este (începutul) sufletului și senzațiilor, buricul este (începutul) înrădăcinii și creșterii embrionului, penisul este (începutul) erupţia seminţei şi a generaţiei. Creierul denotă începutul unei persoane, inima - (începutul) unui animal, buricul - o plantă, penisul - (începutul) tuturor împreună. Căci totul înflorește și crește.”

14. Ivliment Strom. 1IL 17 De asemenea, trebuie amintit cuvântul lui Filolau. Și anume, (acest) pitagorean vorbește în felul următor (urmând citatul de mai jos). Platon Gorg. 490 Și eu, cel puțin, am auzit deja de la unul dintre înțelepți că acum suntem morți și trupul (σώμα) este mormântul nostru (σήμα), aceeași (parte) a împingerii, în care se află

poftele, există ceva care poate (ușor) să cedeze convingerii altcuiva și să se schimbe în bine și în rău; unul dintre mitologi, un soț plin de duh, nu știu exact, din Sicilia (21 In llã next?) sau din Italia (Philolaus?), i-a numit „butoaie” (lidov), impunându-i acest nume prin cuvintele. tò m & avóv (ușor de convins) și yaeyuiho (încrezător) '); nerezonabilul (el a numit) όμυτιους (neinițiat, nu închis) 2), și acea parte a sufletului celor neinițiați

'   ') Partea sufletului în care se află poftele a fost numită „butoaie” (πίθος),

dar prin consonanță construiesc πίθος cu πβίθεσθοα, deoarece proprietatea acestei părți a sufletului este de a „convinge” cu ușurință, adică de a urma sugestiile din afară.

a) Αμύητος are două sensuri: neinițiat (din cap. μι>έβ>) și neînchis, incapabil să rețină nimic în sine (din cap. μύω). Pe această coincidență fortuită se bazează argumentul aici.

cățeluși. căruia îi aparţin poftele, necumpătătoarea şi neînchisă (latura) a acesteia. din cauza nesațuirii lui, l-a comparat cu un butoi care curge... Și ei transportă apă într-un butoi care curge cu o altă sită la fel de scursă. El este sita (aici). cum ai spus

interlocutorul meu, numește sufletul. Crciyi. 400 s (66 V 3). Srv, Athenaeus IV157 cu Pitagora Euxitheus... precum spune Clearchus peripatetic în cartea a doua a Biografiilor sale*. a învățat că sufletele tuturor (oamenilor) au fost atașate de trup ca pedeapsă și (închiși) în această viață, iar Dumnezeu a aranjat-o astfel. Ce. dacă nu rămân în același timp până când el însuși eliberează ph (·?;?. adică dacă recurg la sinucidere), atunci cad într-o moarte mult mai mare. De aceea oricine, temându-se de amenințarea unei puteri superioare, se teme să nu părăsească viața din propria voință și acceptă cu bucurie o singură moarte la bătrânețe, fiind convinși că (în acest caz) sufletul este eliberat după voința lui. puterea mai mare.

„Teologii și ghicitorii din vechime mărturisesc și că, ca pedeapsă pentru unele (delicte), sufletul este unit cu trupul și, ca într-un mormânt, îngropat în el*.

15. Athenagoras 6 p. 6, 13 Schio. , Iar Philolaus, spunând că totul este închis de Dumnezeu „ca într-o temniță”, dovedește existența unui singur și mai înalt decât materie.Platon Phaedon 61 Ό (tradus de Karpova) Și ce, Kevis? despre condamnarea sinuciderii) de la Filolau, când s-au tratat cu el?—Cel puțin, nimic clar, Socrate.—Totuși, știu doar după ureche.Fiolau, când a locuit cu noi (la Teba), știu și de la alții că nu este necesar să facem asta, dar în mod clar nu am auzit niciodată de la nimeni. un fel de temniță", și, prin urmare, nu ar trebui să fie eliberat de ea și să plece de la sine, mi se pare prea înalt și incomod vizibil: dar atunci. Kevis, în opinia mea, este se spune bine că zeii sunt paznicii noștri, iar noi, „oameni 82 D De aceea, Kevis, oricine ține puțin de sufletul lor și nu-și prețuiește

trupurile, se înclină în fața unor astfel de oameni, nu merge pe același drum cu ei, deoarece acești oameni înșiși nu știu unde le este calea. Crezând că trebuie să mă opun filosofiei și să evit eliberarea și purificarea pe care aceasta le oferă, ei urmează filozofia și merg acolo unde îi duce ea. Clearh, p. 56 de mai sus.

16. Etica eudemică B 8. 1225 a 30 Astfel, unele gânduri și sentimente, sau acțiuni după aceste gânduri și calcule, nu depind de noi, ci, așa cum spunea Filolau, „unele gânduri sunt mai puternice decât noi*.

Bacante *).

17. Ed. 1 15, 7 „Bachae” Filolau:

„Cosmosul este unul, dar a început să iasă din centru și, mai mult, (a început să se formeze) uniform în sus și în jos din centru. Pentru partea de sus se află din centru în direcția opusă de jos. Și anume, pentru partea de jos în sine, centrul este, așa cum ar fi, partea de sus și (totul) totul este exact la fel. Căci la centrul lui ig, ambele (verticală și de jos) sunt în aceeași relație, doar în direcția opusă.

18. -------I.Á5, <S Din „Bacchae” de Philolaus.Ditatus (despre soare)

pierdut.

19. Proclus in Eud. R. 22.9 Eriedl. De aceea Platon ne învață multe învățături uimitoare despre zei cu ajutorul figurilor matematice iar filosofia pitagoreenilor, folosind aceste ecrane, ascunde intrarea în misterele învățăturilor divine. Așa este, până la urmă, întregul „Cuvântul Sacru”, (așa este) Filolau în „Bachee”, (astfel, în sfârșit) este întregul caracter al doctrinei pitagoreice a zeilor.

Co și fragmente de fir.

20. Lavrentiy Lid de mens. Și 12 Așadar, Filolau a numit pe bună dreptate numărul 7 „fără mamă" 2). Căci prin natura sa nici nu naște, nici nu se naște. poate fi nemișcat, primul - a naște, al doilea - a se naște. Așa este Doamne, așa cum spune însuși oratorul tarentin. Dar așa spune (urmează citatul de mai jos) Din aceeași sursă nesigură 7 "?) Philo d. opif. 100 Din acest motiv, alți filozofi aseamănă acest număr cu „Victoria-Fecioara, care nu are mamă (și copii G. Diels), despre care se spune că a venit din capul lui Zeus, pitagoreicii (asemănă cu acest număr) la cel care „stă în fruntea tuturor. Și într-adevăr, ceea ce nu dă nașterea și a nu se naște rămâne nemișcată... Numai cel nemișcat și nemișcat este conducătorul și șeful senior, căruia i-ar putea fi atribuit în mod corespunzător hebdomada. Confirmând ceea ce spun, servesc următoarele (cuvinte) lui Filolau. Și anume ... spune op (mai jos dat tsgtata). Anatoly deceniul r. 35 Heiberg Dintre numerele care sunt într-un deceniu, hebdomad singur nu dă naștere și nu se naște dintr-un alt număr, cu excepția unuia. De aceea este numită de pitagoreici „fecioara fără mamă”.

Titlul lucrării și împărțirea ei în cărți aparțin epocii alexandrine.

-) „A nu avea mamă și copii” G. Diels.

„Căci ea este conducătorul și conducătorul tuturor (lucrurilor), zeu, unul, existent veșnic, permanent, nemișcat, (întotdeauna) asemănător cu el însuși, diferit de (totul) restul.

20a. Capac Lavrentiy d. a bărbaţilor. IV 12 Deci. Filolau spune corect că diada (două) este soția lui Kronos, care, evident, poate fi numită Chronos.

Fragmente false.

Despre suflet.

21. Stobaeus Ec¿. I 20, 2 p. 172, 9 W Din lucrarea „On Duip” a pi- thagoreanului Philolaus. Philolaus (pretinde) că lumea este nemuritoare. Cel puțin el spune în Despre suflet în felul următor:

d Prin urmare (lumea) rămâne nemuritoare și irezistibilă pentru o eternitate nesfârșită. Căci nu există alt motiv, fie interior, care ar fi mai puternic decât acesta (sufletul lumii? Domnule Diels), și extern, care să-l distrugă. Dar această lume a existat din veșnicie și va continua pentru totdeauna. El este unul și este controlat de un singur omnipotent, înrudit cu el, (cu nimic} incomparabil. De asemenea, începutul mișcării și schimbării lumii, fiind unul, conjugat, pătruns prin suflarea naturii și efectuând o rotație circulară. , are de la bun început. II o parte din ea rămâne neschimbată în timp ce cealaltă parte se schimbă. Partea sa neschimbătoare se extinde de la suflarea (universală) până la lună, în timp ce partea schimbătoare se extinde de la lună la pământ. , atunci trebuie neapărat să fie veșnic în mișcare, celălalt veșnic afectat (de la prima), iar unul (reședința?) a minții și a sufletului, celălalt (locul * volumul) nașterii și schimbării, unul primul și superior în forță celălalt - (în putere) al doilea și inferior. Din ambele (începuturi) - divinul alergător și muritorul în continuă schimbare - constă lumea.

De aceea a considerat corect (doctrina) că lumea este activitatea veșnică a lui Dumnezeu și a născutului (făpturii), iar (această) natură schimbătoare urmează (Dumnezeu). Și numai Dumnezeu rămâne pentru totdeauna în aceeași stare, ele (ființele create) se nasc și pier în mulțime. Și, deși aceștia din urmă sunt supuși morții, (totuși), ei își păstrează natura și formele și prin naștere restaurează din nou aceeași formă care (le-a dat) tatălui și creatorului care i-a creat...

„Despre ritmuri și măsuri” trei cărți.

22. Claudian Mamert Π 3 ρ. 105, 5 Engelbr. Așadar, din cauza faptului că Pitagora nu a scris el însuși nimic, părerea lui ar trebui căutată de la cei de mai târziu. Dintre aceștia, găsesc, Filolau din Tarentia a fost mult mai celebru decât toți, care, expunând foarte obscur în multe lucrări despre lucruri inteligibile și despre ce înseamnă fiecare (lucru), înainte de a hotărî chestiunea esenței sufletului, discută în mod surprinzător despre măsuri, greutăți și numere în muzica geometrică și aritmetică, argumentând că prin ele a luat naștere întregul univers, P 7 p. 120. 12 Acum revin la Fn-lolai, de la care de mult am plecat foarte departe. El, în a treia din cărțile sale, căreia îi dă titlul „Despre ritmuri și măsuri", vorbește despre suflet în felul următor:

Sufletul este îmbrăcat într-un trup prin intermediul numărului și al armoniei nemuritoare, necorporale. Tot mai departe (zice) altceva: „Sufletul iubește trupul, pentru că fără el nu poate folosi senzațiile. După ce moartea a scos-o din trup, ea duce o viață necorporală în lume.

23. Iamblichus în Nicom. ρ. 1.0, 22 Philolaus spune că „numărul este legătura dominantă, autoprodusă, a constantei eterne a ființelor din lume (lucruri)".

33. ebraică.

1. Yamlikh F. R. 148 Krotonets Evrit este un elev al lui Philolaus. Când un păstor i-a spus că la amiază a auzit din mormânt glasul lui Filolau, care murise cu mulți ani în urmă, într-un fel de cânt. Evrit a întrebat: „(CkîW/cu). Îți jur pe zei, în ce fel (a folosit)?" Ibid. 866 $ (vezi 45 L) Ebraica se numește Metapontine, gi în § 267 (45 A) Tarentip. Sv. Diogene III 6. VIII 46 (peste 33 A 4 . 5)...

2. Theophrastus Metapliys. R. Via Userer Și anume, aceasta (adică să nu se oprească în mișcarea înainte, ajungând la un anumit pas) este proprietatea unui (soț) perfect și rezonabil. Este exact ceea ce face el, așa cum a spus odată Archytas (35 A 13), ebraic în definițiile (cifrele) sale prin numărarea pietricelelor. Și anume, el spune că acesta este numărul unui om, acesta este numărul unui cal, acesta este (numărul) altceva. În prezent, cel puţin, majoritatea, ajungând la oarecare (^isla), se opresc (alte calcule de acest fel). La fel fac și cei care iau (ca principii) unitatea și nedefinitul

dubla. Și anume, după ce au arătat originea numerelor, a suprafețelor și a corpurilor, ei lasă aproape orice altceva deoparte, cu excepția doar a învățăturii pe care o dau, că unele (lucruri) provin dintr-o dualitate nedefinită, cum ar fi, de exemplu, spațiul și golul nemărginit. , celelalte numere și unități, cum ar fi, de exemplu, sufletul și altele (veitsp). (Acest lucru include, de asemenea, timpul, cerul și majoritatea altor lucruri.) Despre cer și alte lucruri nu mai fac nicio mențiune.

3. Aristotel Meiaphys. N 5. 1092 b 8 Nu este deloc determinat modul în care numerele sunt cauzele substanțelor și ființei. (Nu se

stabilește dacă sunt cauze), ca granițe, la fel cum punctele sunt (limitele) de mărimi și modul în care ebraica a stabilit ce număr determină care (figura). cum ar fi, de exemplu, cutare sau cutare număr (definiți (o figură) unei persoane, cutare sau cutare cal. El a asemănat numărarea pietricelelor (formelor) de animale și plante, precum cele care reduc numerele la cifre triunghiulare și patrulatere. (Alexandru) în acest loc . 827, 9 Fie determinarea unei persoane pentru un cont rotund să fie numărul 250, planta (determinată) - (numărul) 360. După ce se stabilește acest lucru, a fost nevoie de 250 Kamshkov - o parte din negru, o parte din roșul, - în general pictat în diferite centre.perete cu funingine x) și schițând contururile unui om și unei plante, a introdus câteva pietricele pe silueta feței, altele pe (imaginea) mâinilor și încă altele pe alte părți, și a terminat (această) imagine a unei persoane, folosind numărul de pietricele egal cu numărul de unități pe care o persoană este definită de opinia sa (exprimată anterior).

.34 Arkhipp. Liza. Opsim.

1. Iamblich V. R. 57 (Vezi p. 76 a primei părți) Și dintre cei doi supraviețuitori (pitagoreici), care erau amândoi tarentini, Archppp s-a retras la Tarent, iar Lysis, nevrând să îndure o atitudine neglijentă, a plecat în Hella și a trăit. în Ahaia Peloponezului, mutat apoi la Teba ca urmare a eforturilor sârguincioase arătate în ceva (de către tebani). Epaminonda a fost elevul lui și l-a numit pe Lysis tată. Deci a murit.

Pentru anecdote despre Lysis din romanul lui Apollonius, vezi Iamblichus R. R. 185 cf. 256. Plutarh de genio Soer isi povesteste fuga si moartea. 13.

x) Citesc ^άσ?όλφα în loc de ,,άσβέτφ*.

— 43 —

Eseuri îndoielnice.

Porfirie V. R. 57 Căci nu a existat nicio scriere a lui Pitagora însuși, iar Lysis și Archppp, care au fugit, precum și cei care se întâmplau să se afle (pe vremea aceea) într-o țară străină, au salvat câteva rămășițe din (sa) filozofie - obscure și obscur.

3. Diogene VIII 7 (vezi pagina 77 din prima parte) Și asta. care merge sub numele de Ppoagora. aparține Lysis Poagorean din Tarentum. a fugit la Teba și fost profesor al lui Epampiondes.

4. Aoinagor 5 p. 6 15 Schwartz (după 32 B 15, p. 36) Lysis și Oigspm îl definesc pe Dumnezeu, primul ca un număr inexprimabil, al doilea ca superioritatea celui mai mare dintre numere în comparație cu cel mai apropiat (numărul lui). Dacă da, după învățătura pitagoreenilor. cel mai mare număr este zece, deoarece este un cuaternar și cuprinde (în sine) toate relațiile aritmetice și armonice, în timp ce numărul (numărul) alăturat este 9, atunci (deci) Dumnezeu este o monada, adică

o unitate. Căci de unul numărul cel mai mare este mai mare decât cel mai mic cel mai apropiat de el.

5. Iamvlich V. R. 267 (45 L) Din Regium—Aristide... Opsim.

Pentru scrisoarea falsificată a lui Lysis către Hipparchus=Hgtpas, vezi Diogenes VS 42. Iamblichus VR 75. Podo crede că Hipparchus=Archippus este aici. Scrisoarea a apărut nu mai devreme de secolul al III-lea. BC, după cum arată terminologia și stilul.

35. Arhitect.

ñ. Viata si invatatura.

Viaţă.

1. Diogenes VSh. 76-83 Tareptinets Arhit, fiul lui Inesagor. iar pentru Aristoxenus, fiul lui Hestia, este și pitagoreian. Prin intermediul unei scrisori, Platon a fost salvat de Dionisie, care intenționa să-l omoare. De asemenea, a stârnit uimirea oamenilor din cauza perfecțiunii (sa) din toate punctele de vedere. Și într-adevăr, de șapte ori, ca strateg, a condus cetățenii, în timp ce (toți) restul nu au fost strategi mai mult de un an din cauza interdicției prevăzute de lege. Platon i-a scris și două scrisori, după ce el (el însuși) s-a adresat mai întâi la Platon cu următoarea scrisoare. (Urmând în 80. 81 de scrisori falsificate întocmite de autorul lucrărilor lui Okkel).

Au fost patru persoane (cunoscute) care au purtat numele de Archytas, Primul. cele menționate mai sus; în al doilea rând, un muzician din Mityleia; în al treilea rând, autorul eseului „Despre agricultură * *; în al patrulea rând, autorul epigramelor. Unii raportează un al cincilea, arhitectul. căruia i se atribuie eseul „Despre construcţia * cu un asemenea început; „Așa am auzit despre Teucr al Cartaginei \ (Se spune și despre muzicianul Archyta: când a fost certat că nu-și auzea (vocea), a spus: „Adevărul este că instrumentul care concurează pentru mine spune *) .

Aristoxenus spune că Pitagoreeanul Archytas, fiind un strateg, nu a fost niciodată învins. Când au început să-l invidieze, el a refuzat odată postul de strateg, iar ei (concetățenii săi) au fost imediat învinși. El a fost primul care a procesat metodic (învățăturile). referitoare la mecanică, aplicând (la aceasta) principii matematice și primul care a prezentat mișcarea mașinilor într-un desen geometric. și, de asemenea, a încercat (rezolvarea problemei) să dubleze cubul pentru a obține două proporționale medii prin secțiunea semicilindrului. Și în geometrie, el a fost primul care a descoperit cubul, așa cum spune Platon în „Statul * (VP 528 V?).

2. Seida. Tarentinul Archytas, fiul lui Hestia, sau Mnesarchus, sau Mnasaget, sau Mnasagoras, este un filozof pitagoreic. I-a salvat viața lui Platon când tiranul Dionisie intenționa să-l omoare. El a stat în fruntea guvernului Italiei, fiind ales de cetățeni și (care locuia) în

jurul acelui loc de către eleni ca un strateg cu putere nelimitată. În același timp, a predat filozofie, a avut studenți celebri și a scris multe cărți (de la Gezichi).

Era evident un elev al lui Empedocle (!). Și există o vorbă: „Zonăiul lui Archyta*, de când Archyta a inventat un zdrănător, care este un instrument special care face sunet și zgomot (din A 10).

3. Horaţiu p. I 28 Tu, Archytas, măsuratorul mării, pământului și nenumăratelor nisipuri, (azi) conține un mic mormânt dintr-o (cantitate) nesemnificativă de nisip lângă coasta Matinsky ́I), și nu îți este nici un folos din faptul că ai înțeles locuința aerisită și ai alergat prin cerul rotund cu sufletul tău care (în ciuda acestui fapt) urma să moară. Tatăl lui Pelops, un tovarăș de masă al zeilor, și Tython, care a fost dus în ceruri, și Minos, căruia i-au fost dezvăluite secretele lui Jupiter, au murit și ei, iar Tartarul ține în sine Pantoidul, trimis a doua oară. (t / ud) jos de Orkom, deși el, după ce a mărturisit cu un scut smuls (viața lui) în timpul războaielor troiene 2), nu a cedat morții morții, cu excepția venelor și a pielii, (aceasta), în opinia dumneavoastră, marele explorator al naturii

x) În Apulia.

*) Vezi pagina 72 din prima parte.

si adevarul. Dar o noapte îi așteaptă pe toți și (toată lumea) va trebui să meargă într-o zi pe drumul morții.

4. Strabon VI p. 380 Tarentinii au fost cândva la putere. având guvernare predominant democratică. ... Au acceptat și filozofia pitagoreică, în special Archnt. care a stat multă vreme în fruntea orașului. (Compară A 7, p. 43).

5, Platon ep. VP1) r. 338 C. Totuși, mi s-a părut atunci (înainte de a treia călătorie la Siracuza în 361) că era mai sigur să refuz hotărât propunerea lui Dion și Dionisie și am devenit urât de amândoi, după ce am răspuns că sunt bătrân . om și că nimic din ceea ce se face acum nu corespunde condițiilor (încheiate cu mine). Se pare că după aceasta Archnt a venit la Dionisie. Căci, înainte de a pleca de acolo (un timp după 367, a doua călătorie), după ce am intrat într-o alianță de ospitalitate și prietenie cu Archytas, cu Tarentinii și cu Dionisie, am navigat...

339 Și anume, pentru a-mi înlesni (călătoria), Dionisie a trimis pentru a treia oară o triremă pentru mine și (împreună cu ea) a trimis pe Archedemos, pe care, după cum credea, îl prețuiesc cel mai mult pe sicilieni, (care a fost) unul dintre ucenici. a lui Archytas, Și de asemenea alți sicilieni cunoscuți... (Scrisoarea lui Dionysius către Platon) Se primeau adesea și alte scrisori — de la ApxïïTii și de la Tarentini. în care s-a lăudat dragostea lui Dionisie pentru înțelepciune și (se spunea) că dacă nu veneam acum, aș distruge cu

totul prietenia care se născuse între ei și Dionisie, care, având (temeiul) treburile de stat, este foarte tare multumesc mie.

340 J Deci, mă duc... deși mi-e foarte frică și prevestirile nu sunt în întregime favorabile. 350 A. Concetăţenii mei care au venit la mine din Atena, care aparţineau echipajului navei şi alţii, m-au informat că am fost calomniat în faţa peltaştilor şi că unii (dintre ei) m-au ameninţat că mă omoară dacă reuşesc să prindă. eu cumva. Și așa am venit cu aproximativ următoarea metodă de mântuire. Trimit la Tarentum lui Archytas și alți prieteni, spunându-mi în ce (poziția) mă aflu. Apoi au pus la cale un pretext pentru (plecare) o ambasadă în numele statului și au trimis o navă de război cu treizeci de vâsle și una din mijlocul lor - Lamiska, care, la sosire, l-a rugat pe Dionisie pentru mine, spunând că aș vrea să plec în orice. caz rămâne. A fost de acord și m-a trimis (acasa), dând bani pentru drum... Ajuns în Peloponez în (oraș) Olimpia (105 Olimpiada, 360) L-am găsit (acolo) pe Dion, care a fost prezent la spectacol și l-a informat despre ce s-a întâmplat.

De aici toate informațiile ulterioare. de exemplu, Cicero de Mr. G10, 16 Cred că tu, Tuberop, ai auzit asta după moartea lui Socrate Pla

x) În ceea ce privește autenticitatea scrisorii finale, litigiul este încă în desfășurare. Autenticitatea nu a fost dovedită.

Ton, ca să învețe, s-a grăbit mai întâi în Egipt, apoi în Italia și Sicilia, pentru a studia temeinic descoperirile lui Pitagora. şi că multă vreme a fost în comuniune cu Architos din Tarentum şi Tpmeem Lokr şi a primit zapsky-ul de la Philolaus.

6. Proclus în Eucl. prol П 66, 14 (din „Istoria geometriei * Evdemus} În această perioadă (epoca lui Pericle) trăia fazianul Leodamus, Archite Tarentin π Afyanin Teetet, prin care numărul teoremelor a crescut și au fost aduse la o stare mai stiintifica.

7. Iamblichus V P. 197 (din Aristoxenus) Într-adevăr, Opintharos vorbea adesea despre Archytas tarentin, că la scurt timp după sosirea din războiul pe care cetatea l-a întreprins împotriva mesapienilor, a vizitat câmpul (lui) și, observând că ispravnicul și alții servitorii erau prost angajați cu agricultura și erau extrem de neglijenți, s-au supărat și au devenit atât de indignați încât (numai) el putea, se pare, să spună slujitorilor: „Fericirea voastră că m-am supărat pe voi, căci dacă nu s-ar fi întâmplat asta nu au rămas niciodată nepedepsiți pentru fapte atât de importante comise de ei. De aici Cicero Tuse. IV 36, 78 — și altele.

8. Athenaeus HP 519 B și Athenodorus, în lucrarea sa: „Despre muncă și distracție”, spune că arhitasul tarentin, fost om de stat și filozof în același timp și care avea o mulțime de slujitori, s-a bucurat când aceștia, încălcându-le obisnuita) masura de mancare, s-a dus la Elian G. N. KhP 15 Si de asemenea Tarentine Archytas, fost om de stat si filozof, avand multi slujitori, a primit foarte mare placere de la

copiii lor, jucandu-se cu cei crescuti acasa (copiii servitorilor). . Compară cu A 10.

9. Athenaeus HP 545 Un muzician Aristoxenus în „Biografia arhiptului” spune că la cetăţenii din Tarentum au venit ambasadori de la Dionisie cel Tânăr, printre care se afla Poliarh, supranumit „Dedicat plăcerilor17; acest om era un admirator zelos al plăcerilor trupeşti. nu numai în faptă ci şi în învăţătura lui.Fiind prieten cu Archytas şi deloc înstrăinat de filozofie, venea în crâng şi se plimba (acolo) cu ucenicii lui Archytas ascultând (învăţăturile lui).plăcerile trupeşti în general, spunea Poliarh, etc. Obiecţia lui Poliarh, care nu se păstrează la Ateneu, este folosită, după cum arată ecourile din Aristotel ¿V. Eih H 12, pentru ficţiunea sa Cicero Cai. v. 12, 39 discursul antic al Tarantine Archytas, un om mare și glorios, care (spune Paton) mi s-a transmis când în tinerețea mea (a mea) eram în Tarentum cu Q. Maximus El a spus că natura nu le dă oamenilor nimic mai periculos și mai dezastruos decât plăcerea senzuală: dorința nesățioasă de această plăcere este aprinsă cu nesăbuință și nestăpânit pentru a se bucura de ea. (40) De aici trădarea patriei, de aici răsturnarea statului

puterea lui noe, de aici apar negocieri secrete cu dușmanii; în cele din urmă, nu există o singură crimă, nici o singură faptă rea, în care să nu implice pasiunea pentru plăcere: într-adevăr, faptele dezonorante, încălcările fidelității conjugale și orice urâciune similară nu sunt cauzate de nimic altceva decât de momeala plăcerii. , ca persoană sau natură pentru orice Dumnezeu nu a dat nimic superior minții. nu există nimic atât de ostil acestui dar divin ca plăcerea. (41) Căci când domnește pasiunea, nu este loc de moderație și, în general, virtutea nu se poate menține în tărâmul plăcerii. Pentru a înțelege mai bine acest lucru, a recomandat să-ți imaginezi mental o persoană cuprinsă de cea mai mare plăcere corporală care poate fi simțită. În opinia sa, pentru oricine nu va exista nicio îndoială că atâta timp cât el (o persoană) experimentează o asemenea plăcere, nu va putea să se gândească la nimic, să urmărească mintea, să se gândească la nimic. Aşadar, nimic nu este atât de josnic şi atât de pernicios ca plăcerea, dacă, într-adevăr, ea stinge toată lumina sufletului când este mai puternică şi mai prelungită.că Archytas a vorbit despre aceasta cu K. Pontius Samnit, tatăl celui care . i-a învins pe consulii Xi în bătălia de la Kandinsky. Posthumia giT. Vsturiya, iar la acea conversație a participat atenianul Platon, care, după socoteala mea, a ajuns la Tarentum în timpul consulatului lui L. Camillus și Atpia Claudius (3491).

10. Aristotel pol. θ 6. 1340 b 36 (tradus de S. Zhepelev) Este necesar să se considere o invenție excelentă acel zdrăngănitor al lui Archytas, care este dat în mâinile copiilor mici, pentru ca, în timp ce o fac, să nu rupă nimic din lucruri casnice: la urma urmei, ceea ce este tânăr nu poate rămâne calm.

10a. Gellius X 12. 8 Dar ceea ce, după cum se spune, a inventat și a făcut Pitagoreul Archytas, și dreptatea ar trebui să pară nu mai puțin

surprinzătoare și. cu toate acestea, nu fals. Și într-adevăr, foarte mulți dintre faimoșii greci și filosoful Favorin, care povestește istoria antică într-o manieră foarte / ^luminoasă, în scrierile lor afirmă cu hotărâre că imaginea unui porumbel, făcută de Archytas dintr-un copac după un anumit plan și conform datelor științei mecanicii, a zburat; adică a fost astfel atașată de contragreutate și pusă în mișcare de aer latent comprimat. Vreau, de către Hercule, referitor la un lucru atât de greu de crezut, să citez cuvintele lui Favorin însuși: „Arhitul lui Tarentipsky, care a fost inventiv în toate celelalte, a făcut un porumbel de lemn zburător, care, odată înălțat, nu s-a ridicat. din nou. Căci până atunci ** * n).

d) Ghicirea lui V. Schmidt despre designul acestui porumbel, vezi nota lui Diels la acest loc.

11. Elian VH XIV 19 Archnt a fost modest în alte privințe și, în consecință, a evitat cuvintele obscene. Când odată l-au forțat să spună unele dintre (cuvintele) obscene, el nu a cedat, dar, fără să spună samago (cuvântul), a scris (o) pe perete. (Astfel) a subliniat ceea ce l-au forțat să spună, cu toate acestea, nu a putut fi obligat să spună (acest cuvânt ').

12. Aristotel rhet. D 11. 1412 a 12 Archnt a spus că judecătorul și altarul sunt unul și același, căci cel care jignește (în egală măsură) caută adăpost de ambele

Doctrină.

13. Gezihiy Lista lucrărilor lui Aristotel (Rose2 14) Nr. 83 „Despre filosofia lui Archytas”44 3 cărți; Aθ 85 pExtract din (lucrări) Timol și Archytas "o carte. Diogene V 26 (R. 6 No. 92) ^Despre filosofia lui Archytas" 3 cărți. mier. Damasc (leprine. P 172, 20 Ruelle) Aristotel, în eseul său despre Archyta, relatează că Pitagora numește materia „altfel”, deoarece este fluidă și devine constant diferită și diferită (shlmbnyayetey). Poate că de aici Teofrastul Metaph. p. Via 19 (vezi capitolul 33, 2 de mai sus).

14. Eutoky in Archivi spìiaer. et cil. ') P Descoperirea lui Archytas, după Eudemus. Să fie date două drepte AΔ și Г. Este necesar să se găsească două medii proporționale cu hmm. Să presupunem că un cerc ABΔZ este circumscris în jurul dreptei mai mari AL și o (coardă) AB egală cu G este așternută.) B.E.Z. Să ne imaginăm un semi-cilindru drept, având ca bază un semicerc ABΔ și un semicerc pe (linia) AΔ, al cărui plan este perpendicular pe planul bazei semicilindrului. Ultimul semicerc, care se rotește, parcă, în direcția de la (punctul) Δ la punctul B, în jurul punctului (punctul) fix A, care este capătul diametrului, va traversa în rotația sa o suprafață cilindrică și va descrie o anumită linie pe ea. Pe de altă parte, dacă triunghiul AIL se rotește în jurul unei (linii) AΔ fixe în direcția opusă mișcării semicercului, atunci formează o suprafață conică cu o linie dreaptă (linie) AP, care, în timpul rotației, se va întâlni. o linie cilindrică

2) la un moment dat. Împreună cu aceasta și (punctul) B vor descrie un semicerc pe suprafața conului. Lăsați la locul de întâlnire

1) Desenul acestei teoreme dat de Diels este incorect. Cum poate triunghiul APA, rotindu-se în jurul laturii fixe LA, să ia poziția triunghiului A'LA? Datorită erorii evidente a desenului lui Diels, citez un desen pentru această teoremă din lucrarea lui G. I Allman. Geometrie grecească Froip. Thaïes către Euclid, p. 112.

-') Adică o linie descrisă pe o suprafață cilindrică prin mișcarea unui semicerc.

(dintre cele indicate) liniile semicercului în mișcare ocupă raportul (semicercul) A'KA, în timp ce triunghiul care se rotește în sens opus, (lăsați-l să ocupe poziția triunghiului) ALA '), fie punctul întâlnirii de mai sus fie punctul K. Fie și semicercul descris prin (punctul) B, va fi (semicerc) BMZ, dar intersecția comună a acestuia și cercul BAZA va fi goală (linia) BZ. II out (puncte)

Și să fie trasată o perpendiculară pe planul semicercului VAL. Va cădea pe circumferința cercului datorită poziției perpendiculare a cilindrului. Fie (linia) omisă (perpendiculară) (linia) K1 și fie (linia) trasă de la (punctul) I la (punctul) A se intersectează cu (linia) BZ în (punctul) θ, dreapta AL (să se întâlnească) cu semicercul BMZ la (punctul) M. Să se traseze și liniile KA', MI, Mθ. Deci, datorită faptului că,

aşteptând din semicercuri

A'KA și BM.Z sunt perpendiculare pe planul aflat sub ele, apoi intersecția lor comună - (linia) Mθ este de asemenea perpendiculară pe planul cercului. Astfel (linia) Mθ este perpendiculară și pe (linia) BZ. Deci, un dreptunghi construit pe liniile θB și θZ. sau. care este același, pe liniile θL și θI, este egal cu pătratul construit pe dreapta Mθ. Prin urmare, triunghiul AMI este similar cu fiecare dintre triunghiurile MI și MA. Și unghiul IMA este drept. În egală măsură, unghiul L'KA este corect. Prin urmare (liniile) KA' și MI sunt paralele și modul în care (linia) A'A se raportează la (liniile) AK, adică linia KA la AI. deci (linia) IA (se va referi) la (linia) AM datorită asemănării triunghiurilor. Deci, cele patru (linii) A'A, AK, AI și AM sunt proporționale în ordine. Și (linia) AM este egală cu (linia) G, deoarece este egală cu (linia) AB. Prin urmare, conform a două date, AA și G, au fost găsite două AK și AI proporționale medii.

Dyugs are în mod eronat ΔΓΛΑ.

Presocratic, c. III.

15. Eratosoen. Inscripție sacră despre problema deliană a dublării cubului (Eutoc. în Archim. sphaer. et cyl. ПШ 112, 19 Heib}.

Nu studiezi nici produsele dificile ale cilindrilor lui Archytas, nici secțiunile conice ale triadelor lui Menaichmus 1), nici liniile curbe ale zeului Eudoxus * * 3).

mier. Pseudo-Eratosthenes (ibid. SH 106. 1 Neil.) Dintre cei care s-au dedat cu sârguință în rezolvarea problemei de a găsi două proporționale medii între două date (linii), Archytas din Tarentino, după cum se spune, a rezolvat problema cu ajutorul a două semicilindri, Eudoxus cu ajutorul așa-numitelor linii curbe. Au reușit să demonstreze totul științific, dar nu au putut face (din descoperirea lor) o aplicație practică și să-și pună (a) în folosință (în mecanică): doar unele dintre (descoperirile) lui Menaichm au fost puțin (aplicate în practică) și chiar si atunci cu greu . Aceasta este pergifraza inscripției de mai sus, folosind Platonistul Eratostene, din quaestul lui Plutarh. contra. VIP 2, 1 p. 78 E De aceea, Platon însuși i-a învinuit pe acei adepți ai lui Eudoxus, Archytas și Menaichmus, care au încercat să reducă dublarea cubului la construcția de unelte și mașini, pentru asta. că au încercat prin practică, fără nicio teorie, să obțină, pe cât posibil, două mijloace proporționale. Într-adevăr, în felul acesta, binele geometriei piere și este distrus, întrucât se întoarce din nou la sensibil (lucruri), nu zboară în sus și nu cuprinde imaginile eterne și necorporale, care sunt mereu ocupate de acel zeu care este (adevărat).) Doamne?

16. Ptolemeu rău. 1 13 p. 31 Wall, (de aici Boethius mus. V T7' în continuare) Arhitasul tarentin, care dintre toți pitagoreicii era cel mai implicat în muzică, încearcă să mențină corespondența cu rațiunea nu numai în consonanțe, ci și în diviziunile tetracordelor, crezând că natura este armonios sunt caracteristic proporționalității intervalelor... Deci, el presupune trei genuri (sunete)', enarmonic, cromatic și diatonic. Împărțirea fiecăruia dintre ele o face în felul următor. Și anume, consideră că următorul raport (după medie) este identic la (toate) cele trei genuri și anume (egal) 28/97, în timp ce media (el stabilește raportul) pentru enarmonică (genul &) 36 / zya pentru diatonica s / 7 . Astfel, precedentul (raportul mediu) este derivat pentru genul enarmonic l/4, pentru diatonic 9/8. Al doilea este de la cel mai înalt sunet din cromatină

Σ) Menaichmus, căruia i se atribuie descoperirea secțiunilor conice, a traversat conul cu un plan perpendicular pe generatria conului (mai mult, cunoștea doar un con drept obținut prin rotirea unui triunghi dreptunghic în jurul unuia dintre catete) și a obținut astfel un set de curbe: o elipsă, o parabolă și o hiperbolă. Secțiuni conice Menaichm folosit pentru a rezolva problema găsirii a două

mediu-proporțional între două linii drepte.

3) Eudoxus a folosit curbele pe care le studiase pentru a rezolva problema dublării cubului.

ce fel de gen primește cu ajutorul (sunetului) ocupând aceeași poziție în diatonic (gen). Și anume, el spune că a doua din cea mai înaltă în cromatică (gen) se referă la (sunetul) corespondent în diatonic (gen) ca de la 256 la 243. Deci, aceste trei tetracorde, conform relațiilor indicate, sunt exprimate în primul următor. numere. Și anume, dacă notăm cele mai înalte (sunete) de tetracorde cu numărul 1512 și, respectiv, cele mai joase, în funcție de raportul lor față de subiectele 4:3, (notăm) 2016, atunci ultimul (număr) va fi (raport) 8! i / ÎT la numărul 1944 Iar în astfel de numere al doilea (relații) din cel mai mic se va exprima din nou în (toate) trei genuri. Și de la al doilea din cel mai mare (număr) de tip enarmonic va fi 1890. Pentru acest număr din 1944 este raportul 'Y25, iar de la 1512 raportul ® / 4. Numărul genului diatonic pentru aceleași (relații) va fi 1701. Pentru acest număr din 1944 formează raportul í'/7, iar din 1512 raportul '■'/" Numărul genului cromatic și pentru același (relații) va fi 1792 Pentru că acest număr este legat de 1701, așa cum 256 este de 243. Urmează un tabel cu rapoarte de intervale. iubesc:

	Diatonic cromatic
A	1512 i 51512 1 321512 Ì o
	> —-
	í 41 ^7"Í 8
h (·;■	189017921701 }
£ sz	» 3(>l
	> —
p.	í 35i 2248
g F	1944 {19441944 y
	1,
E	2016 J 17 * * * * * * * * * 272016 J 2728 2016
	5 36 28432 2 3 284y 8 284
	4 35 27327 ' 224 ' 27387 273

17. Porfir în Ptolemeu. dăuna 16 r. 280 W.

Gorikov, după cum au raportat Arkhnt și Didim, după stabilirea

descifrând consonanțele, comparându-le între ele și dorind să sublinieze

consoană (relații), a făcut ceva în felul următor. Luând primul

numere, pe care le-au numit numere rădăcină (ηνΟμένας), întrucât

ele formează relații de consonanțe... Deci, referindu-ne la aceste numere

sunete, au considerat separat fiecare raport de numere, concluzionand

așteaptă cu nerăbdare granițele (consonanța), în plus, luând de la fiecare dintre

două margini câte una, au (observat) care vor fi numerele,

a scăzut după retragere (unitate). Deci, scăzând unul din numerele '2 π 1, exprimând intervalul octavei, au acordat atenție restului. S-a dovedit a fi o unitate. Scăzând unul câte unul din 4 și 3,

4

exprimând intervale de litre, au primit un rest de 3 din patru și 2 din trei.

2, exprimând intervale de cincimi, au avut ca rest de trei 2, iar din două rest 1. Astfel, ambele resturi au fost

3. Ei au numit unitățile scăzute „asemănătoare* *, rămânând aie după scăderea numărului „neasemănătoare” din două motive. Faptul este că scăderea aceeași și egală s-a făcut din ambele margini. La urma urmei, unul este egal cu unul. Din scăderea lor, în mod necesar, resturile (obținute) nu sunt aceleași și inegale. Căci dacă se scade uniform din inegale (numere), atunci restul va fi inegal. Relațiile sunt multiple și așa, în care un număr este mai mare decât celălalt cu o anumită cotă1), (aceste relații), în care văd consonanțe, pun în limite inegale; (astfel), dacă se scad în mod egal, restul (se vor obține) în orice caz inegal. Deci, consonanțele au conexiuni neasemănătoare. „A conecta” (συμμίσγειν) în limba pitagoreenilor înseamnă: a obține un număr din doi. Deci, disimilarile vor fi compuse si in raport cu fiecare dintre consonantele urmatoarelor: la octava 1, la a patra 5, la a cincea 3. Cele in care disimilarile sunt mai mici, spun ei, sunt mai consoane. : Octava este consoană, deoarece disimilarea ei = 1. În spatele ei (urmează) o cincime, pentru că ea neasemănătoare = 3. Ultimul loc este ocupat de un litru, deoarece este neasemănător = 5.

18.-----r. 277 Adepţii lui Archytas au spus această percepţie

auzirea unui sunet separat (ca ocupând un anumit loc în scara muzicală) are loc pe baza datelor armonice.

IΛ Boetius de mus. SH11 Un raport în care un număr este mai mare decât altul cu o fracție determinată nu poate fi împărțit egal la inserția corespunzătoare2) a numărului din mijloc... Dovada dată de Archytas este prea lungă. Fie, spune el, *A*B' un raport în care un număr este mai mare decât altul cu o fracție definită. Eu iau în același sens și cele mai mici (numerele întregi) „C*DE”. Deci, datorită faptului că (numerele) C' DE * sunt cele mai mici în același / același raport și anume, într-un astfel de raport în care un număr este mai mare decât altul cu o anumită fracție, atunci numărul • DE' depășește numărul „C” pe o parte (a lui și a lui). Să fie •D*. Eu (pdek) spun, pentru că 'D· nu va fi un număr, ci o unitate. La urma urmei, dacă „D” este un număr și face parte din numărul „DE”, atunci numărul DE” va fi un multiplu al numărului „D*”. Prin urmare, și numărul Έ* va fi un multiplu, de unde rezultă că (numărul) *C* va fi și el multiplu. Deci, ambele numere, „C” și DE, vor fi un multiplu de „D”, ceea ce este imposibil. La urma urmei, ei sunt cei mai puțini

9 mier. nota de la pagina 83 din prima parte.

) Am citit „interposto” în loc de „interposta*” de Diels.

în aceeași privință, hotărâtor al tuturor numerelor, ele se succed direct (în seria numerică) și se deosebesc (unul de celălalt) doar cu unul. Prin urmare, M' este unitatea. Deci, numărul „DE” depășește cu unu numărul Ŏ. Prin urmare, nu există un număr mijlociu care să împartă în mod egal acel raport (=^r. G Blass.).

19a. Theon Smyrnsky r. Gl, 11 Deal. Adepții lui Eudoxus și Arkhnt credeau că raportul consonanțelor constă în numere, recunoscând, de asemenea, că (aceste) relații sunt în mișcare, și anume (ei credeau) că o mișcare rapidă (provoacă) un sunet înalt, deoarece lovește continuu și conduce rapid aerul, în timp ce lent (mișcarea generează) scăzut (sunet), deoarece este mai energic. mier. În 1, pp. ì>ì>—~>6.

19b. Quintilian 1 IO. 17 Arhit și Even considerate și gramatica subordonată muzicii.

20. Theon Smyrnsky r. 20.19 Archytas și Philolaus numesc indiferent atât unitatea monada, cât și monada unitate

21. - - r. 22, õ Aristotel în Pioagoreeni spune că unitatea este implicată în natura ambelor (par și impar). (fiind aplicat) la impar, (face) par. Acest lucru nu ar putea (face) dacă (ea însăși) nu era implicată în ambele (menționate) naturi. De aceea unitatea este numită număr par-impar, Archite este de acord cu acest lucru.

22. Aristotel Metaphys. H 2. 1043 a 19 Și într-adevăr, se pare că determinarea prin intermediul diferențelor privește specia și ființa reală, (determinarea) pe baza părților care sunt (în preocupările părților definite) mai degrabă materie. Situația este similară cu acele definiții pe care le-a adoptat Archytas. Și anume, se referă la ambele (genurile menționate) împreună. De exemplu, ce este lipsa de vânt? Pace într-o vastă întindere (spațiu) Și de fapt, (aici) aerul este materie, pacea este energie și esență. Ce este calmul la mare? uniformitatea mării; (aici) substratul material este marea, în timp ce energia și forma sunt uniformitate.

23. Evdem phys. fr. 27 Platon numește mișcarea „mare și mică”, inexistență, dezordonată și tot felul de (alte) nume care denotă același lucru cu cele de mai sus (cuvinte). Pare nepotrivit să numim această mișcare în sine (început fără formă). este inegală sau dezordonată, atunci este ridicol să dovedești (deci) că se mișcă și, într-adevăr, este mai bine să le numim cauze, precum Archytas.

24. Evdem phys. fr. 30 Dar Arhitas, după cum spune Eudemus, s-a ocupat de următoarea întrebare:

mâna sau băţul lui mai mult dincolo de (a lui) sau nu? „Deci, este absurd că le-a fost imposibil să se întindă (mai mult). Dar dacă mă extind, atunci ceea ce se află dincolo (universul) va fi fie un corp, fie un loc (nu va fi nicio diferență între acesta din urmă, așa cum vom afla mai târziu). Deci, el va acționa întotdeauna în același mod în ceea ce privește limita constant (din nou) primită și va pune (în mod constant) aceeași întrebare, iar dacă întotdeauna există (ceva) altceva pe care bățul atinge, atunci este evident că există va fi nelimitat. II dacă este un organism, atunci s-a dovedit ceea ce s-a propus. Dacă... este un loc, atunci un loc este acela în care corpul este sau poate fi, sau acela. ceea ce (există) în posibilitate trebuie considerat (de fapt) existent în etern (lucruri), atunci atât trupul cât și locul s-ar dovedi nelimitate în acest fel.

25. Apuleius Apoi. 15 De ce, dacă nu numai din acest motiv, ar trebui să se uite filozoful în oglindă? Căci adesea ar trebui să se ia în considerare nu numai propria asemănare, ci și (gândește-te la ce) baza rațională a (această) asemănare. Sunt imaginile care emană de la noi, așa cum susține Epicur, sub formă de abstracte (cochilii), curgând din corpuri într-un flux neîntrerupt, întâlnind ceva ușor și dens, lovind, se reflectă și, fiind aruncate înapoi, apar în sens invers forma sau, după cum interpretează alți filozofi, razele noastre s-au revărsat din mijlocul ochilor și s-au amestecat cu lumina exterioară, deci legătura (a razelor de la ochi și a luminii exterioare), ca Platon (Tit. 46 A) sugerează, sau numai (razele) care au ieșit din ochi fără ca vreun curent să iasă din afară, așa cum crede Archytas, (ele sunt cauza vederii).

26. Din tradiția ulterioară (neo-pitagoreică?) există relatări dubioase despre calculul „arhitean” al unui triunghi dreptunghic și obtuz, „tabelul lui pitagoreic” (tabelul înmulțirii lui Pitagore), etc., în (Boethius).) ars geom. R. 393,7; 408, 14; 412, 20; 413, 22; 425, 23 Friel. La fel despre cuaternar din Nopeip s. 20 sub numele de Qitos (?).

B. Fragmente autentice.

„Armonica” de Archytas.

1" Porfir în Ptolem. Natt. R. 236 Să fie citate acum (cuvintele) arhitasului pitagoreic, căruia, în special, se spune, îi aparțin scrierile adevărate. El spune în eseu: „Despre matematică” chiar la începutul discuției este următorul... (citare de mai jos). Compară p. 257. Nicomachus în Arith. I 3, 4 p. 6, 16 Hoch. „Armonicii " spune același lucru în aproximativ următorul mod (citat).

„După părerea mea, matematicienii au stabilit excelent cunoștințele exacte. și (prin urmare) este destul de firesc ca ei să gândească corect despre fiecare lucru, ce este în proprietățile sale. La urma

urmei, după ce au stabilit o cunoaștere perfectă a naturii universului, ei au putut să vadă perfect în relație cu anumite lucruri, ceea ce sunt ele în proprietățile lor. Și într-adevăr, ne-au oferit o cunoaștere clară, precisă a vitezei (mișcării) stelelor, a ridicării, căderii și apusului lor, precum și a geometriei, a numerelor, a sforicilor și mai ales a muzicii. Pentru. după cum se pare, păianjenii yati sunt înrudiți1). Ideea este că ei sunt preocupați de două arhetipuri înrudite ale existentului („mai exact numărul și mărimea* * Diels). Așa că, în primul rând, au văzut că era imposibil să existe un sunet dacă nu exista impact al vreunui (corp) unul împotriva celuilalt. Loviți, au spus ei. apare dacă în mișcare (corpurile), întâlnindu-se, se ciocnesc între ele. Deci, (corpurile), deplasându-se în direcția opusă, oprindu-se la o întâlnire reciprocă (produce un sunet); (corpurile) care se deplasează într-o direcție, dar <- nu cu aceeași viteză, produc un sunet atunci când sunt depășiți și loviți de cei care se mișcă în spatele lor (corpurile). Multe dintre ele (sunete) nu pot fi percepute prin natura noastră, unele din cauza slăbiciunii loviturii, altele și din cauza distanței mari de noi, unele și din cauza dimensiunii lor excesive. Faptul este că sunetele puternice nu sunt capabile să pătrundă în urechile noastre, la fel ca și cum ai turna mult în vase cu gât îngust, atunci nimic nu curge înăuntru. Itak e), ed. sunetele pe care (noi) le simțim, acelea par a fi înalte, care se obțin din lovituri cu viteză și forță, iar cele care (merg) încet și slab, ni se par scăzute. Și, de fapt, dacă cineva, luând un băț, îl mișcă încet și slab, atunci cu o lovitură va produce un sunet scăzut. Dacă (a început să se miște) rapid și cu forță, atunci-înalt. Dar nu numai în acest (modul) putem ști (acest lucru), ci și (dacă acordăm atenție la următoarele). Dacă în vorbire sau cântând vrem să scoatem un sunet puternic și înalt, atunci (atingem scopul), scoțând un sunet, prin respirație puternică *· * & Still (acest lucru poate fi explicat prin comparație): acest lucru se întâmplă ca o săgeată. Cu forță, eliberați (săgețile) zboară departe, dar slab (eliberați) - aproape. Faptul este că, odată cu forța repezirii (săgeților), aerul este împins într-o măsură mai mare; grăbindu-se slab – într-o măsură mai mică. Același lucru se va întâmpla cu sunetele. Sunetele emise de respirația puternică vor fi puternice și înalte,

') vrv. Platon Ver. VII 330 ü'(ne.> Karpova) „De parcă ai fi lipit de astronomie, au spus „Eu, trebuie să fii, parcă pironind „și urechile la mișcarea armonică, - și această cunoaștere, aparent, este asemănătoare cu una. pentru alții, despre ce vorbesc pitagoreicii și în ce „noi, Glavkov, suntem de acord cu ei”.

2) Cf. Platon Tish. R. (57 B; Teop r. (51 Hill. (A 35) = fr. 4 Blass.

* Diels propune să adauge: „Și dacă vrem să vorbim în liniște și în pipi-‘Kim top, atunci recurgem la respirație slabă”.

(emis) dar slab (respirație) - va fi slab și scăzut. Cu toate acestea, putem vedea în acest exemplu cel mai grăitor. Ce. deși sunetele erau făcute de aceeași (față), puteam auzi un (sunet) puternic de departe, dar nici măcar nu puteam auzi unul slab în apropiere. Totuși, chiar și

la flaut, respirația care iese din gură, căzând în găurile aflate în apropierea gurii, datorită (sa) mare putere, produce un sunet mai înalt, [intrarea în găuri), în continuare culcat, (produce un sunet) inferior. Astfel, este clar că o mișcare rapidă produce un sunet înalt, în timp ce o mișcare lentă produce unul scăzut. Totuși, același lucru se întâmplă și cu tamburinele, care sunt fluturate în mistere. Mișcându-se încet, ele scot un sunet scăzut, în timp ce se mișcă puternic (eliberează) un sunet înalt. Cu toate acestea, flautul, dacă conectați partea inferioară a acestuia pentru a sufla în el, ne va da un anumit sunet scăzut; dacă (a sufla) în jumătate sau în orice altă parte a acestuia, atunci va emite un sunet înalt. Căci aceeași respirație iese încet printr-un loc lung și rapid printr-unul mai scurt.

După ce a spus și mai multe despre proporționalitatea mișcării sunetului, el își rezumă raționamentul după cum urmează:

„Așadar, din multe (exemple) ne-a devenit clar că sunetele înalte se mișcă mai repede, sunetele joase mai încet *.

2.   Porfir în Ptol. luwm. ρ. 267 Și mulți alți (scriitori) antici se exprimă în acest fel (și anume, ei folosesc cuvântul διάστημα — distanță în loc de cuvântul λόγος — relație), la fel cum Dionisie din Halicarnas și Archytas în compoziție: tsiyah scrie următoarele:

„Există trei proporții în muzică: în primul rând, aritmetică, în al doilea rând, geometric și în al treilea rând, opuse” *), care se numește armonică. (Proporția se numește) aritmetică, dacă cei trei termeni (numerele care o formează) sunt în următoarea relație proporțională: după cum primul (shflshm) este mai mare decât al doilea, așa al doilea este mai mare decât al treilea. Și în această proporție, raportul dintre termenii mari (numerici) este mai mic, în timp ce raportul dintre termeni mai mici (termeni numerici) este mai mare decât 2). Geometric zhɵ (se numește proporție), dacă în ce relație este primul (termen numeric) cu al doilea, în același și al doilea cu al treilea. Dintre aceștia, termenii majori formează (între ei) exact aceeași relație ca și menype (între ei 3h Opusul (proporția), pe care îl numim armonie

') „Sub-proporție” înseamnă „aritmetică” Faptul este că în iroporția aritmetică raportul termenilor mari este mai mic, raportul termenilor mai mici este mai mare: dimpotrivă, în proporție opusă, raportul termenilor mari este mai mult, raportul termenilor mai mici este mai mic.

2) De exemplu, în proporția 6-4=4-2 puteți observa că -   .

4   2

b De exemplu, 2: 4=4:8;   .

24   _

logic, (se întâmplă în acest caz) dacă (termeni numerici) sunt într-o astfel de relație: cu ce parte din propria (valoare) primul termen (numeric) îl depășește pe al doilea, cu aceeași parte a celui de-al treilea (termen) termenul mediu îl depășește pe al treilea * *)· În această proporție, raportul termenilor mari este mai mare, în timp ce termenii mai mici sunt mai mici.

3. Stobey fl. IV 1, 139 Găini. Din lucrarea lui Archytas: „Despre păianjeni (matematici)”* (urmează citarea). Iamblichus ci. comm. matematica. se. ora 23.00 44. Fes. 10. Dar de aceea Archytas spune în eseul său: „Despre matematică” (citat).—

Pentru a deveni un cunoscător a ceea ce (fost) nu știa, este necesar fie să înveți de la altul, fie să-l găsești singur. Deci, ce (am) învățat, (am primit) de la altul și de la străini, și ce (am) găsit, (găsit) prin pompele în sine și prin propriile noastre (forțe). A găsi (ceva) fără a căuta este dificil și (se întâmplă) rar; (a găsi) același, a căuta, nu este dificil și ușor; fără cunoștințe este imposibil să cauți.

Deschiderea unui cont -') a contribuit la încetarea conflictelor și la creșterea înțelegerii (între oameni). Căci după ce s-a întâmplat acest lucru, nu mai există (mai) socoteală și domnește egalitatea. La urma urmei, pe baza contului, încheiem acorduri între noi. Așa că, datorită lui, săracii primesc!” de la cei bogați și cei bogați dau celor nevoiași, căci amândoi cred că prin aceasta vor avea egal. (În sfârșit, numărarea servește ca) o regulă și, fiind o piedică pentru cei fără scrupule, îi împiedică (în prealabil) pe cei care știu să numere de la comiterea nedreptății, făcându-le (le) clar că nu vor putea rămâne neobservați atunci când vine la numărătoare. Celor care nu știu (să numere), contele îi împiedică să (mai) să comită nedreptate, arătându-le (le) în sine că acţionează pe nedrept.

Conversații.

4. Stobey 1 rg. 4 Din „Convorbirile" lui Architas. „Aritmetica, după părerea mea, printre alte științe, se distinge foarte mult prin perfecțiunea cunoașterii; iar geometria (este perfectă, deoarece) este mai clară decât geometria, consideră orice (obiect).). * * * (Într-adevăr, geometria

Aceasta este, de exemplu, relația dintre numerele 6, 3 și 2. Într-adevăr,

6 2

6 - 3 = -, 3 - 2g = -, adică 6 depășește 3 cu jumătate din dimensiunea sa și 3 este corect-

Cam 2 jumătate din dimensiunea lui. Iată relația dintre termenii mari și noi și =»■-—-

3

si intre menypimi==.

*) Această secțiune, evident, nu s-a alăturat direct celei anterioare. Dar ambele provin din aceeași sursă, după cum a subliniat Blass, acordând atenție stilului gorgian al ambelor.

dovedeste acolo. unde ne lasă alte științe), și ce geometrie, la rândul ei, lasă neexplicată, acolo aritmetica și dovezile dau în mod egal doctrina formelor (principal? vezi 33 C b), dacă (doar este posibilă) vreo considerație (științifică) a formelor ...

Eseuri îndoielnice.

Cam un deceniu.

5. Theon Smyrnsky r. 106, 7 Deal. Cu toate acestea, un deceniu limitează orice număr, îmbrățișând în sine orice natură: impar și par, în mișcare și nemișcat, bine și rău. Ei vorbesc mult despre ea - Archytas în eseul: „Despre deceniu” și Philolaus în eseul: „Despre natură” (32 B 11).

Despre flaute.

6. Ateneu IV 184 E Iar printre pitagoreici, mulți cântau la flaut, precum Euphranor, Archytas, Philolaus și mulți alții. Euphranor a lăsat și un eseu: „Pe flaut *. În mod similar, Archytas. mier. În 1, p. 56 Vezi însă Archythus, versat în muzică. Cameleon la Athenaeus XIII 600 F și mai sus p. 44.

Despre masina.

mier. Diogene VIII 82, p. 44.

7. Vitruvian praef. VP 14 Despre mașini (au scris ei) nu mai puțin decât Diad. Archite, Arhimede, Ctesibius, Nymphodorus, Philon din Bizanț etc.

Despre agricultură.

mier. Diogene VIII, 82, p. 44.

8. Barron de g. ruși. 11, 8 (de aici Columella I 1, 7) Care a scris în greacă (despre agricultură) ... de la filozofi fizicianul Democrit, scurtând Xenofon, peripateticii Aristotel și Teofrast, Pithago-Reets Archytas.

Scrieri neautentice.

Titluri (vezi ZeUer III 119’):

9 1) „On the Beginnings” de Stobey Ecl. I 41, 2. 2) „On Being” de Stobey Yesi. P 2, 4. 3) „Despre tot”, sau „Despre definițiile

universale”, sau „Despre naștere sau „Despre categorii” de Simplicius și alte comentarii

şanţ; cf. „Zece definiţii universale” ed. Orelli Orp. sent. LI 273. 4) „Despre contrarii” în Simplicius. 5) „Despre minte și sentiment” de Stobey Yesi. I 48, 6. 6) „Despre educația etică” de Stobey Yesi. 1.1 31, 120 Linia ПI 1, 105. 106 (=,, despre creşterea copiilor „Philostrat V. AroII. VI 31 ed.). 7),. Despre un soţ bun şi fericit” la Stobey 11. Ili 1, 107. 3, 65. . IV 50 , 28. 8) „Despre înțelepciune” în Iamblichus Protr. 4 p. 16, 17 în continuare. Pist. 9) „Despre lege și dreptate” în Stobey Nog. IV 1, 135-138 (132?). 5, 61. 10) „Despre suflet" (?). Sf. Iamvlph la Stobey dacă. I 369. 9. Lavrenty Lid d. mens. II 9. Claudian Mamert II 7: în acea lucrare magnifică pe care a publicat-o despre natură. lucruri ("Despre natură"?). 11) „Arta gătitului” de Atepeus XII 516 S. 12) Scrisori către Dionysius și Platon de Diogenes ILI 22. VIII 80 (35 A 1; 35 a 4. 20 B 11).

Fragmente de scrieri neautentice în Hartenstein'a De A. fragni, phil. buze. 1833; despre lucrările a 3-a și a 4-a în F. Schulte Achytae qf de notionibus universalibus et de oppositis lib. rei. Marburg 1909. Cf. Precliter Philol. 50, 49: „În prezent, dincolo de orice îndoială, neautenticitatea tuturor fragmentelor pitagorice de conținut etic păstrate de Stobeus. De asemenea, toată lumea va fi de acord că, în caracterul lor general, ar trebui să fie atribuite secolului I înainte sau după R. Chr. Pe lângă limbaj, aceasta este susținută de un amestec eclectic de învățături academice, peripatetice și parțial stoice cu un număr mic de gânduri antice pio-agoreene, precum și de cercetare etică în spiritul filosofiei timpului indicat. Epoca ascendentă a Nphopitha-Horeismului este deja indicată de faptul că, sub numele de Cythago-Rthians, sunt publicate lucrări false, în care elementul ppoagoreean se retrage atât de puternic în plan secund înaintea învățăturilor altora.

35a. Okkelie.

1. Yamvlikh I. R. 367' (46 A) Leucaiiiii - fraţii Okkel şi Okkil (sic). În lista femeilor se află Biopdaku, sora lvkanilor Okkula și Ekkela (s¿c).

3. Censorinus 4, 3 (din Barron) Și prima opinie, conform căreia se consideră că neamul uman a existat dintotdeauna, are adepții (săi) Pitagora din Samos, Okkel al Dunării. Și rhita din Tareptinsk și, în general, a tuturor pitagoreenilor.

3. Filon de aetern. inund, p. 5, 3 Cumont Unii spun că Aristotel nu a fost primul care a exprimat (această) opinie, după unii dintre pitagoreici. Mi s-a întâmplat să citesc opera lui Okkel (sic), un leucanian din naștere, sub titlul: „Despre natura universului”’, în care

*) Din Barron (35a 2) este clar că lucrarea „Despre natura universului” exista deja în epoca nervoasă înainte de R. Chr.

el nu numai că a afirmat că lumea nu a apărut și nu va fi distrusă, ci și a confirmat (această poziție) prin intermediul unor dovezi clare.

4. Diogenes Vili 80 (o scrisoare ticăloasă a lui Archytas către Platon, vezi 35 A 1, p. 43)1) Bine că te-ai vindecat din boală. Tu însuți ai scris despre asta și discipolii lui Lamiska (mi-au) informat. Cât despre însemnări, ne-am îngrijit, am mers la levcani și i-am găsit pe urmașii lui Okkel. Deci, eseurile: „Despre lege”, „Despre puterea regală”. .. Despre sfințenie „și despre originea universului, noi înșine am și v-am trimis π. (81) Răspunsul lui Platon: Am primit însemnările pe care le-ați trimis cu o bucurie nespusă; autorul lor ne-a condus în cea mai mare încântare pe care o puteți imagina, si gafat este un sot vrednic pentru noi din acei (celebrii dintre) stramosi sai stravechi.Anume se spune ca acesti oameni sunt din lume.Au fost oameni buni dintre troienii care au emigrat in domnia lui Laomedont (tatal lui Priam) , după cum spune legenda transmisă (nouă).

O. sirian în Meiaph. 175, 7 Kroll (Pi -agoreti) nu a vărsat atenția mir senzual, așa cum demonstrează compusul scriitorului (deci în manuscris): „Despre firul Universului”, de unde, aparent, sunt împrumutate într-un mult din viziunea încheiată:, 0 a avut loc și 0 a apariției și morții ” (Aristotel) și destul de multe scrieri ale lui Timeu (!).

6. Stobe I: r0, b În eseu: „Despre natura universului" ... Okkela. 1 13, 3 În eseu (oyue lui): „Despre lege".

7. Titlul unei lucrări false care îi poartă numele, care a ajuns până la noi, este „Despre natura universului” de Leucanius Okela (ed. Rudolph Lips. 1801).

8. Lavrentiy Lid de mens. Il 8 Căci știm că Treimea a pus în mișcare procesiunea divinului (ființelor) le-am adus într-o stare de odihnă veșnică în aceeași formă pe care o spune pitagoreeanul Okell în următoarele cuvinte: „Treimea a legat întâi începutul,

mijloc și sfârșit.”

36. Timeu.2)

1. Platon Tit. R. 19 E (traducere de Karpova) Apoi sunt oameni de rangul tău (pitagoreici), care, atât prin proprietăți naturale, cât și prin educație, au acces la ambele (și anume, ocupațiile filozofilor și politicienilor). Într-adevăr, acest Timeu, cetățean al Locri, cel mai prosper oraș din Italia, ca bogăție și origine nu mai prejos decât niciunul dintre cei de acolo, a obținut în oraș cea mai mare putere și onoruri,

Această scrisoare falsă are scopul de a confirma autenticitatea scrierilor false ale lui Okkel, care au fost compuse de același autor.

*) Existența istorică a Timeului pitagoreic nu a fost ferm stabilită.

iar în filozofie, totul în general, s-a ridicat, după părerea mea, la cea mai înaltă limită.

In absenta. Seid. Timeu este un loccrean, un filozof pitagoreic. (El a scris) eseuri de matematică, (compunere): „Despre natură” și .. Despre viața lui Pitagora „(din Gezichiy).

2. Lista scrierilor lui Aristotel în Diogene V 25 p. 94 (Extracte} din Timeu și din scrierile lui Archytas, o carte; p. 296, 1.6 Așadar, Platon, care a prescurtat „Timaeus”, scrie: „el spune,” etc. Vezi și pp. 379, 15.

3. Proclus în Tit. 11 38, 1 Diehl Adepții lui Okkel (õ'õ«), predecesorul câinelui Timeu.

4. Original imaginar, din care Platon ar fi scris dialogul său (vezi p. 22), operă falsă, predată nouă în manuscrisele scrierilor lui Platon. „Despre sufletul lumii și natură” de Timeeu Locrian.

37. Giket.

1. Cicero Acad. pH. ΓΙ 39, 123 Sprakuzyakii Giket. conform lui Oeophrastus (Phys. Opin. fr. 18 D. 492), el crede că cerul, soarele, luna, stelele și, în general, tot ce este deasupra, este nemișcat și că, cu excepția pământului , există un singur lucru pe lume care nu este în mișcare: prin urmare, că pământul se întoarce și se rotește în jurul axei sch> cu cea mai mare viteză, se obțin exact aceleași rezultate, care (ar fi) dacă cerul s-ar mișca în timp ce pământul era staționar. mier. Azciy 11G 1.3, 2 (vezi p. 62).

2. Aetius III 9, 1. 2 (D. 376) Thales și urmașii săi (învățat}).

că pământul este unul, Giket Joagoreanul (a spus) că sunt două pământuri: al tău și celălalt pământ. _________

38. Enfyant1)·

1. Hippolyte refut. 1 15 (R. 566) între Xenofan și Hippo Un anume Syracusan Ekfapt spunea că este imposibil să se realizeze adevărata cunoaștere a existentului, dar el determină (existentul) așa cum gândește. Corpurile primare sunt indivizibile și (printre ele) au trei diferențe: *

J) Tannery et al., neagă existenţa istorică a lui Hicket şi Ecfapt.ia, întrucât Sophrastus, care este singurul martor, nu ar fi inclus ficţiunile heraclidiene în opera sa pre-xografică.

mărimea, forma și forța din care apar lucrurile sensibile Numărul lor este definit și (?) este infinit1) Corpurile nu se mișcă nici din cauza gravitației, nici din cauza impactului, ci datorită forței divine, pe care el o numește mintea și sufletul Cosmos (lumea) este imaginea acestei (minte), prin care este și sferică datorită puterii divine. Pământul, (fiind) în mijlocul lumii, se mișcă în jurul centrului său, parcă, în direcția estului.

3. Aetius I 3, 19 (D. 386) Syracusan Ekfant, unul dintre pitagoreici: (începutul) tuturor (lucrurilor) - trupuri indivizibile și gol. Cert este că el a fost primul care a declarat că monadele pitagoreice sunt telespie.

3. Aetius П 1, 3 (D. 337) Thales, Pioagora, Empedocles, Ekfant. Parmenide... lumea este una.

4. -IZ, 3 (D. 330) Ekfant: lumea este formată din atomi, dar este controlată de Providență.

5. - Ili 13, 3 (D. 378) Heraclide din Pont și Pitagora Ekfant consideră că pământul se mișcă, însă, nu își schimbă locul, ci se învârte ca o roată de la vest la est în jurul propriului său centru.

39. Xenofil.

1. Diogenes VS 46 Căci ultimii pitagoreici pe care i-a văzut Aristoxenus au fost Xenophilus din Halkpd din Tracia etc. Iamblichus V. R. 251 și de asemenea) Xenophilus Chalkidian din traci Khalkndiens. 367 r. 193, 5 Kpzpkiytsy Pythodor (nu cel menționat la p. 75 din partea a doua).,. Xenofil (altul?),

3. Valery Maxim VS 13 ex. 3 Paigorets Khalkodynin Ksu-Iofl, mai mic de doi ani (Gorgiya), Io nu-i este inferior la vremea lui, dacă, în același timp, așa cum susține muzicianul Aristoksen, neavând eșec complet caracteristic oamenilor, el a murit în cea mai mare glorie (autor). (Lucian) Macrobius 18 Muzicianul Xenophilus, după cum spune Aristoxenus, a trăit în Atena peste 105 ani în timp ce studia filosofia lui Pitagora. Pliniu N. H, VIII 168 În consecință, singurul exemplu cunoscut al muzicianului Xenophilus, (și anume) că a trăit 105 ani, fără a suferi vreodată vreo boală a corpului, trebuie considerat un miracol.

3. Seida, vezi cuvântul: Aristoxenus... ucenic al tatălui său (Spintarus) și Lampr al Eritreei, apoi al lui Pitagora Xenophilus și, în cele din urmă, al lui Aristotel.

„Limitat și nu infinit * Vbreg; „Numărul acestora, definit în raportul indicat, este infinit.” Duiicker.

40. Diocle. Echekrat. Polimnast. Fantomă. Arion.

1. Diogene VS 46. Iamblichus. V. R. 251 (vezi p. 23).

2. Iamvlich V. R. 267 (vezi cap. 45 L) Fliuntiytsy Diokl, Ekhekrat, Polimiast, Faptop.

3. La Echecrate, vezi, în plus, Iamblich V. R. 267 (vezi cap. 45 L) la rubrica „Tareptpants”; cf., dimpotrivă,

Platon Phaidon ρ. 57 A. Ehecrate: „Cum a murit el (Socrate)? Într-adevăr, aș asculta cu plăcere. Și de fapt, absolut niciunul dintre cetățenii fluenți nu vizitează Atena astăzi etc.

4. Platon Rimjop p 88 D (traducere de Karpova) De fapt, ideea că sufletul nostru este un fel de armonie, mi se spune (Echecrate) a fost întotdeauna extrem de corectă, iar cel care a exprimat-o, a amintit doar de propria mea convingere. . (Compară 32 A 23). De aici Cicero de fin. T „20, 87 ca învățători ai lui Platon, împreună cu Arkhat, îl numește pe escrocul lui Echecrate. Timaeus și Arion. Sv. (Platon) ep.!> p. 358 V.

41. Pror. Amykla. Clinica.

/. Iamblichus V. P 127 Iar acest lucru i-a fost spus lui (Aristoxenus) de Dionisie cel Tânăr, (și i-a mai povestit, u) întâmplarea cu Fintius și Damon (p. „Capitolul 42), și despre Platon și Archytas și despre Clinius și Prora (vezi .p.).

2. Diogenes IX 40 Aristoxenus în notele sale istorice spune că Platon a vrut să ardă toate scrierile lui Democrit pe care le putea culege. Pitagoreii lui Amicles și Clinius l-au împiedicat (să aducă această intenție în execuție), arătându-i (lui că aceasta nu va fi) de nici un folos. Adevărul este (au spus ei) că multe (au aceste) cărți deja.

3. Diodor X 4, 1 (din Aristoxenus) Clinius, Tareptin prin naștere, care era unul dintre membrii unirii menționate mai sus, aflând că Cireneanul Pror, din cauza unor împrejurări politice, își pierduse starea și era la nevoie extremă, a plecat din Italia la Cyron cu o sumă însemnată de bani și a returnat averea mai sus menționat (Pror), nevăzându-l niciodată, știind doar prin zvonuri că este pitagoreian.

4. Athenaeus XIV 624 A Cel puțin Pitagoreeanul Clinius, distins atât prin modul de viață, cât și prin caracter, după cum relatează Cameleonul lui Pontius, dacă s-a întâmplat vreodată să experimenteze indignare după

mânie, a luat lira și a jucat (pe ea). Celor care au întrebat despre motivul (al jocului), le-a răspuns: „Mă îmblânzesc”.

5. Plutarh Quaest. conviv. SH 6, 3 p 654 În mine, a spus el, îmi place destul de mult zicala lui Clinius pioagorean. Și anume, ei spun că, întrebat, în principal, la ce oră ar trebui să aibă relații sexuale cu o femeie, el a spus: „Când vrei să suferi cel mai mare rău \

6. Compoziție falsificată sub numele de Pror (deja în epoca alexandriană?): „În săptămâna * vezi Nicomah în Theol. aritlim. pct. 43 Asi., sirian în Arisi. Melaph.. p. 192, 5 Kroll (epe. pp.); sub numele de Clinia ibid.: Theol. ritmul. R. 17 Asi, sirian p. 168. 18 Kr.

42. Damon și Fintij.

Diodor X 4, 3 (din Aristoxenus cf. cap. 41, 1 și 45 D 7) În timpul domniei lui Dionisie, un anume Pitagorean Fintius, care urma să fie pedepsit pentru intenție răutăcioasă împotriva unui tiran, i-a cerut lui Dionisie o întârziere pentru să dispună mai întâi de proprietatea sa . El a spus că, drept garanție pentru moartea sa, îi va oferi unuia dintre prietenii săi. Când regelui i s-a părut de necrezut că s-ar putea găsi un astfel de prieten care să se lase întemnițat în locul lui, Phintius l-a invitat pe unul dintre prietenii săi, un filozof pitagoreic pe nume Damon, care a devenit fără ezitare un garant pentru moartea sa. II Aici, unii au lăudat dragostea excesivă a prietenilor, în timp ce alţii au lăudat nesăbuinţa şi nebunia garantului. Până la ceasul rânduit, toți oamenii au venit în fugă, vrând să știe dacă cel care a numit (garantul) va rămâne credincios. Când timpul se scurgea, toată lumea începea deja să-și piardă speranța (pentru întoarcerea Phgntii), Fintius a venit pe neașteptate în fugă în ultimul moment, când au vrut (deja) să-l ducă pe Damon la pedeapsa cu moartea . Când (în acest fel) s-a arătat tuturor o prietenie uimitoare, Dionisie i-a eliberat pe vinovați de pedeapsă și le-a cerut soților să-l accepte ca al treilea în (lor) prietenie.

43. Sim. Mionide. EvFranor.

1. Iamblichus V. R. 267 Din Posidonia Atham și Sim.

2. Porfiry V. R. 3 (după inscripție, vezi p. 70 din prima parte) Luând aceasta (?) (poate: luând una din aceste descoperiri), Sim, care este versat în muzică, și-a însușit (această) regulă și l-a promulgat drept al lui (descoperire). Și, într-adevăr, sunt șapte

scrise învățături înțelepte, mulțumită uneia pe care Sim a furat-o. Împreună, restul au fost furați, scris pe ofrandă ')..

3. Iamblichus în Nie. p. 116, 1 ed. Pistelli Se mai spune despre cele trei medii (valori), cele mai apropiate de prima (medii), care au fost folosite de la Platon la Eratostene. Începutul descoperirii lor a fost pus, așa cum am spus, de către matematicienii Archythus (35 B #) și Hippasus (cap. 8, 15). Celelalte patru (deci 7. 8. 9. 10), inventate cu pricepere de cei mai tineri care au trăit mai târziu, adepți ai pitagoreenilor Mionides și Euphranor, nu trebuie lăsate fără atenție etc.

44. Likon-b (Lik).

1. Yamvlikh K R. #67 p. 190, 4 Likon la rubrica: „Tarentini”. Diogene V 69 Au mai fost şi alte persoane care au purtat numele de Lycon: în primul rând, un pitagoreean.

2. Athenaeus P 69 E (din Heraclides din Tarentino) Pitagora Lik spune că salata verde cu frunze largi, lungi și fără tulpină, care ajută la naștere, este numită de pitagoreeni eunuc (gardianul patului conjugal), de către femei - astyutis servește ca un diuretic pentru ei și facilitează plăcerile amoroase. Cel mai bun lucru este să-l mănânci.

3. Athenaeus X 418 E Iar Pitagora din Samos folosea mâncare simplă, după cum relatează Lycon al Iasiei în eseul său: „Despre modul de viață pitagoreic”.

4. Aristocle în Eusebiu R. E. XV #, 8 Totul întrece în prostia lui ceea ce spunea Lycon. care se numea pitagoreean. Și anume, el spune că Aristotel face astfel de sacrificii soției sale moarte precum atenienii (aduc) lui Demeter și că se scaldă în ulei cald și îl vinde. Când a plecat la Chalkis, fermierii de taxe au găsit 74 de boluri de cupru pe navă.

9 Sub cele 7 învățături înțelepte (σοφία'.) aici, probabil, ar trebui să înțelegem 7 proporții (medii). Despre NPH, vezi Ch. 8 § 15 (p. 83 din prima parte). Conform acestui raport, pe vremea lui Pitagora, au fost acceptate doar 3 medii, apoi Hippasus și Archytas au adăugat alte 3. În sfârșit, ultima generație de pitagoreeni, Mionides și Euphranor, a adăugat ultimele 4 medii (7-10, compar. cap. 43). , 3). Primul dintre aceștia nou adăugat ar putea aparține lui Sem. Din invidie, tovarășii au început să nege că acest mijloc este deschis pentru ei, iar în acest scop au recurs la o „ofrandă” falsă a fiului fictiv al lui Pitagora. Întreaga poveste își găsește explicația în rivalitatea dintre pitagoreici din secolul al IV-lea.

Pentru Euphranore, vezi 32 A 7 și 35 B 6.

Oh. Scholia către Nicander Ther. 585 Demetrius Chlorus spune că buplvvr este un copac. Dar acesta nu este un copac, ci o legumă de grădină... Antigonus spune că Deacon mai pomenește (despre el, cum) o legumă de grădină.

45. Şcoala pitagoreică.

F\. Lista lui Iamblichus.

Iamblichus V R. 267 Din numărul total al pitagoreenilor, desigur, erau mulți complet necunoscuți, deoarece pentru cei care erau celebri, numele sunt următoarele. Krotonts' - Hippostratus. Dumas, Aigon i)? Guymon. Syll, Cleosthenes, Agelas, Eppsyul, Fukiadas, Ekfant (vezi p. 61), Timeu (cf. p. 60). Busѳъ 2 3). Erat, Itanay, Rodppp. Bruas. Eyaandr (?) g). Mullias. Antpmedop, Ageas, Leof-ron. Agul, Onat (cap.

4. 15) 4). Gppposhen. Cleophron, Alcmaeon (vezi cap. 14), Damocles, Milon (vezi cap. 4, 13 și cap. 9, 1) și Menon. Me-Tapontians—Brontin (vezi cap. 7), Parmisk (vezi cap. 10), Orestad, vezi ibid}, Leon, Damarmen. Ainei, Hilas, Melesiy, Aristey, Lafaon, Evander. Agespdam. Xepocad. Eurythem, Aristomen, Age-sarh. Alky. Xenophant. Tracia 5), ebraică (vezi cap. 33), Epiphron, Eirisk, Megestiy, Leonid. Dezamăgit, Evfem. Prokl, Antpmen, Lakrit, Damotag, Pyrrhon, Reksibiy. Alopek. Astpl, Dakid. Alioh, Lvkrat și Glikin. Agrigentineg-Empedocles (s.v. cap. 21). Eleat - Parmenide (a mâncat?, cap. 18). Taretpints'—^\volo^^ (p. 22). Evrit (p. 41), Archite (p. 43), Theodore (p. 21). Aristippus, Likon (p. 65), Hestia. Polemarch, Astei, Kaypiy., Kleon. Eurymedon. Arkey, Muntele Klina, Archilp (pag. 42), Zopir, Evtin, Dpkearkh, Filonid, Front-tid, Lysis (pag. 42), Lysioy, Deinocrates, Echekrat (pag. 63), Pak-tion, Akushilad, IIkkos (cap. 15), Peisicrate, Clearat, Leonteus, Fri-nykh6 * 8), Omihiy '), Aristoklpd, Clinius (p. 63), Gabrotel, Pisirrod, Bruas (cjí. deasupra rândului 6). Gelapdr, Archemach, Mpmnomach, Akmonid, Dikas și Karofaptid (?) 5). Sibariții.— Metop, Hippas (cap. 8), Proksen, Evanor. Leanaks. Mepestor (p. 1), Diokl, Emped, Timasii, Ptolemeu, Endy si Tirsei. Cartaginezi - Mpltiad, Aptena,

J) Aston? cf. cap. 4, 19 <p. 77 din prima parte).

*) Xuj? (pag. 2j.

3) Menander Nauck.

*) Sub numele de Onat circula un eseu mincinos: „Despre Dumnezeu si Divin ^.

rusul Rohde.

·) Poate Frinion, tatăl lui Echecrates, Platon ep. 9 p. 358 B?.

r) Simihide Rohde

8) Cleophantide Nauck.

Rodiu și Leocrit. Paroscie — Aetius, Phineclus, Dexitheus, Alcinachus, Deinarchus, Metopus, Timeu (p. 60) Timesianaxus, Eumoira și Thymarida. Locrians-Gittius (?)'), Xenon (cf. cap. 21 A 3?), Philodamus, Evetus, Eudicus, Soenopidus, Sosistratus, Eveinus, Zaleucus și Timares. TÍosi-dontsë — Athamë, Simë, IIroxenë, Cranoi, Muesë, Baeilaus și Phaedoë. Levkanpshty—frații Okkele (p. 59) și Okkele, . Oresander, Keramba, Dardaneus și Mallion. Argivi - Hippomedon, Timosæne, Eveleon, Thrasidamus, Criton și Polyctor. Lacedemonienii - Autocharides, Cleanorus și Eurycrates. Hiperborean - Abarissa. Regins—Aristides, Demosthenes, Aristocrate, Phytius, Helicaon, Mnesibulus, Hipparchides, Evoosion (?)2) Eveiclos, Onsimus (p. 42), Calais și Selinuntius. Syracusan—Leptinus, Fintius, Damonus (p. 64). Samos — Melissa (cap. 20), Lacon, Arhippus, Gloripius, Gelorps și Hippo (pag. 7). Cavloniates — Callibrotus, Deacon, Nastus, Drymon și Xentus. Phliuntii— Diocles,

Ehecrates (p. 63), Polympastus, Fantopus (p. 63). Sicyon-Poliades, Demonus, Stratius și Sosospus. Cirene – Profet (p. 63), Melanippus (cf. 45 E 1, versetul 15), Aristangel, Teodor (p. 21). Cyzikentsy-Pythodorus (nr–19 A 4). Hipposæne, Buerer și Xenophilus (p. 62). Catants–Charond și Lysiad. Corint – Chrytippus. tirrenian – Nausithoi. atenian – neocroat Pontius – Lyramnus. Toate 218.

Femeile din Pvhagore sunt cele mai glorioase - Timyukha, soția Crotonian Millip; Filthus, fiica lui Croton Theophry; Bundaku, sora leucanienilor Okkel și Ekkel; Cheilopis. fiica lacedemonianului Chilo; Lacedaemonian Cratesicle, atena Lacedaemonian Cleanor; Theano, soția lui Metapontian Brothpus (cap. 7); Muya, soția lui Milon cu picior de cârtiță; Lasthepeya arcadiană; Gabrothlea, fiica Gabrotelului Tarentine; fluntii din Echecratea; sibarit Tirsepis; tarantina Pisirrodth; lacedemonianul Nistheadus (?); Argive Botto, Argive Vabelyuka; Klhaichma, sora Auto-Haridului Lacedemonian. Toate cele 17.

B. Pnonimi pitagoreici după tradiția antică peripatetică.

mier. Aristotel: „Împotriva pitagoreenilor” o carte și „Despre Heagoreeni” o carte, Diogene V 25.

1. Proclus în Euclid. 65, 15 Friedl. (după cap. 4, 6a; vezi p. 70 din prima parte) După ele, Pitagora a transformat geometria, dându-i forma unei științe libere, luând în considerare principiile ei într-un mod pur abstract și examinând teoreme dintr-o formă nematerială. , din punct de vedere intelectual. Și anume, el a găsit teoria co-

') Pitt Rohde.

') Eveetion Rohde.

cantități și a descoperit proiectarea figurilor spațiale. După el, Anaxagoras din Klazomensky și Oenopide din Chios, care era ceva mai tânăr decât Anaxagoras (cap. 29, vezi p. χ6 '), s-au ocupat de multe (întrebări) legate de geometrie... În spatele lor, Hipocrate din Chios, care a descoperit cuadratura lunii (cap. 30, 3) iar Teodor din Cirene (cap. 3T) a devenit celebru în geometrie. Și anume, Hipocrate, primul dintre cei amintiți (aici), a scris „Elementele, Platon, care a trăit după ele... în același timp, au trăit Leodamus din Thasis, și Archytas din Tarentia și atenianul Theaetetus, care a înmulțit teoremele. și le-a adus la o stare mai științifică.

2. Stobey II rg. 6 Din lucrarea lui Arnstokeps: „Despre aritmetică”.Pitagora, se pare, a apreciat cel mai mult studiul numerelor și a mers înainte (această știință), eliberând-o de la serviciul negustorilor și asemănând toate lucrurile cu numerele. Faptul este că numărul deține (toate) celelalte (lucruri) și există o relație (rezonabilă) a tuturor numerelor între ele. II unii atribuie invenția (a numerelor) unuia, alții altora; egiptenii spun că (acest lucru). este invenția lui Hermes]), pe care ei îl numesc Thoi. (se spune că numerele) au fost inventate pe baza (observării) revoluțiilor divine

(Philip Erip. 978 C). Deci, monada este începutul unui număr, numărul este o mulțime formată din monade Dintre numere, m, care sunt împărțite la (două) părți egale, în timp ce acelea sunt impare, care constau din (două) părți inegale și au un mijloc. Un număr are un început , un capăt și un mijloc. mier. Aristotel M 8. 1083 o. 28.

3. Diodor exc. X 6', 4 Callimachus (s/.'i. deasupra 1 L Za, p. 15 din prima parte) a spus despre Pitagora că unele dintre problemele geometrice au fost descoperite de unul, în timp ce altele au fost aduse pentru prima dată la eleni din Egipt. . (Callimachus o relatează acolo), unde spune că Euphorbul frigian a descoperit... totul.

4. Aristotel Metapli. A 5. 985 b. 2b (traducere de Rozanov-Pervov) În același timp și (încă) numiți mai devreme filozofi (Leucip și Democrit), așa-zișii pitagoreici, care s-au dedat la studii matematice, au fost primii care i-au înaintat și. îmbibat în ele. Matematica a început să fie considerată începutul a tot ceea ce există. Și întrucât numerele prin natura (lor) sunt elementele (elementele) primare ale acestora, în numere se pare că au văzut multe asemănări cu existentul și cu ceea ce se întâmplă, mult mai mult decât în foc, în pământ și în apă, pentru că așa și cutare manifestare (πά&ος) numerelor (ei considerau) dreptate, cutare și cutare suflet și minte așa și cutare timp favorabil (pentru acțiune), într-un cuvânt, și altfel asemănător cu acesta.—

*) Zeul comerțului.

în număr, de altfel, au văzut manifestările și corelațiile armoniilor muzicale; mai departe, deoarece li s-a părut că în orice altceva toată natura este asimilată numerelor, iar numerele sunt (ceva) originale în comparație cu toată natura, atunci, având în vedere toate acestea, au presupus că elementele numerelor sunt elemente ale tuturor ființelor și că tot cerul este armonie și număr. Și ceea ce trebuiau să indice în numere și în armonii corespunzătoare mișcării și cu părți ale cerului și cu întreaga ordine mondială, adunând toate acestea au aplicat cazului. Iar dacă ceva lipsea undeva, ei încercau să-l completeze pentru ca învățătura lor să fie un tot coerent. Permiteți-mi să vă dau un exemplu: deoarece zece pare (ceva) perfect și îmbrățișează întreaga natură a numerelor, ei susțin că sunt zece care se repetă prin firmament (corpuri); și din moment ce doar nouă sunt vizibile, ele fac încă o zecime în fața pământului. Mai exact, toate acestea au fost delimitate de noi în alt loc.

La fel și pe bandă. carte. S. Trubetskoy: Așa-zișii pitagoreici s-au apucat de științe matematice și le-au dus mai departe. Creșteți în aceste științe, ei au recunoscut începutul matematicii drept începutul a tot ceea ce există. Dintre astfel de începuturi, numerele sunt primele prin natura lor și li s-a părut că în numere văd multe asemănări cu lucrurile... astfel încât această particularitate a numerelor le-a apărut drept dreptate, altul ca suflet sau mintea, al treilea ca o ocazie de bun augur etc. e. relativ la orice altceva; în plus, ei au văzut și proprietățile și relațiile armoniei muzicale în

numere. Și, astfel. întrucât li s-a părut că orice altceva, prin natura sa, este asemănător cu numerele, iar numerele în sine erau primele dintre natură, ei au acceptat că elementele numărului sunt elementele a tot ceea ce există și că întregul cer este armonie și număr. . II toate corespondențele pe care le puteau indica în numere sau armonii cu stările sau părțile cerului, sau cu structura lumii întregi, le-au adunat împreună și au convenit între ele; iar dacă ceva lipsea undeva. au încercat în toate modurile posibile să adauge ceva pentru a da o secvență coerentă a tot ceea ce au construit]

Alexandru la acest loc p. 41, 1 El vorbește despre aceasta mai detaliat în eseul: „Despre rai” (vezi 45 în 87) și în „Opiniile pitagoreilor”. 75:15 Despre aranjarea cerească, pe care pitagoreicii o atribuiau numerelor, el menţionează în a doua (carte de compoziţie): „Despre opinia pitagoreenilor”.

(Aristotel) M. Mog. A 1. Și 82 a 11 Deci, Pptagora a fost primul care a început să vorbească despre virtute, dar incorect. Ideea este că ridicând virtuțile la numere, el a creat o doctrină improprie a virtuților.La urma urmei, dreptatea nu este un număr multiplicat de la sine.

Aristotel Metaph. M 3. 1078 b 21 Fie pitagoreicii (au dat definiții) unele dintre puținele (obiecte), conceptele cărora le-au redus la numere, cum ar fi, de exemplu, ceea ce este de bun augur

timp, sau dreptate, sau căsătorie, el (D ^ o / fshp) a căutat în mod rezonabil ceea ce este (acesta sau acel lucru). Eth. Nie. E 8. 1133 b ăl (traducere de E · Radlov) Unii oameni cred că pedeapsa de către egali este fără îndoială justă. Acest lucru, de exemplu, a fost afirmat de pitagoreici; l-au definit atât de relativ fără *: ceea ce este drept constă în răsplata altul egal.

5. Aristotel Metaph. A 5. 986 a 15 (cf. Bă B 5) (trad. Iervova-Rozanov) Rezultă că și ei consideră că numărul este început ca materie pentru existent și ca manifestare și stare, în timp ce elementele de numărul consideră par și impar, unul dintre ele luând limitat, celălalt nelimitat, iar „unul” constă (în opinia lor) din ambele (tocmai este par și impar), numărul este clar (vine) din unul și tot cerul, după cum se spune, este numărul.

Alte 1) dintre ele spun că există zece principii, aranjate în mod corespunzător unul altuia:

finit și infinit

impar și par unul și mai multe drepte și stângi bărbați și femei odihnindu-se și mișcându-se drepte și curbate lumină și întuneric bine și rău pătrat și alungit-cuadrangular.

La fel, aparent, gândea Alkmey din Croton (14 A 3); n, fără îndoială, dacă el este din pph, sau au împrumutat această învățătură de la el. La

urma urmei, Alkmey era tânăr în timpul bătrâneții lui Pitagora și s-a exprimat în mod similar cu ei (Pitagoreenii). Într-adevăr, el afirmă că majoritatea treburilor umane există în două moduri, citând contrarii, distinși nu ca acestea, ci în orice fel, de exemplu, alb și negru, dulce și amar, bine și rău, mare și mic. Deci, acesta a atins la nesfârșit restul, dar pitagoreicii au stabilit câte contrarii și care sunt acestea. La acesta din urmă și la el, așadar, se poate constata că principiile ființei sunt opuse, iar câte și ce sunt, acest lucru trebuie căutat de la alții. Totuși, cum se poate reduce (aceste începuturi) la motivele pe care le-am numit, toate acestea nu sunt delimitate clar și consecvent de ele. Se pare că au stabilit elementele sub formă de materie. Într-adevăr, ei afirmă că esența constă și se formează din ele, ca din cele inerente acesteia de la început.

Deci, de aici este suficient să înțelegem modul de gândire al anticilor (filozofi) și, în plus, ei au recunoscut mai multe (decât un) element

1) Traducerea noastră a acestui pasaj, vezi p. 205 din prima parte

natură. Dar sunt cei care, referitor la univers, au vorbit de parcă ar fi o singură natură, dar totul este la fel de bun și în concordanță cu realitatea. Dar discuția actuală a principiilor cauzale nu este deloc potrivită să vorbim despre ele. Căci ei nu sunt ca unii dintre fizicienii care, deși presupun că ființele sunt una, totuși produc totul din ea, ca și cum ar fi materie, dar predau altfel. Ei sunt cei care dau mișcare lucrurilor (existente), făcând ca totul să se întâmple, iar aceștia spun că este nemișcat.

6'. Aristotel Eth. Nie. (traducere de E. Radlov) A 4. 1096 b b În acest caz, pogogorii au predat, după cum pare, mai plauzibil, presupunând unul și același număr de binecuvântări.

7.-   . - L 5. 1106 b 29 Răul este nemărginit, așa cum este exprimat pitoresc

vulpea pitagoreicii. dar bunătatea este limitată.

8.   Aristotel Meiari. Ya 5. 987a 9 (traducere de Pervov - Rozanov) Deci, înaintea italienilor și pe lângă ei, s-a spus prea puțin despre cele două principii, în afară de asta. Ce. după cum am spus, au folosit două motive, iar pentru ei al doilea, adică. cauza mișcării, au luat-o pentru unul, apoi pentru doi. În ceea ce privește pitagoreenii, contrariile au recunoscut în același mod două principii și au adăugat - aceasta este trăsătura lor distinctivă - că limitate, nelimitate etc. nu sunt fiecare de o natură specială, cum ar fi, de exemplu, focul, pământul, sau altceva de genul.deoarece infinitul însuşi şi singularitatea însăşi sunt esenţa acelui căruia îi sunt atribuite ca atribut. În consecință, esența tuturor este numărul. După ce au vorbit în acest fel cu privire la aceste întrebări, au început să raționeze și să determine care este lucrul în sine și au făcut acest lucru în timp ce scriau fără pricepere. Căci ei sunt în svophch. definițiile erau superficiale, iar în ceea ce definiția dată s-a dovedit a fi prima, au

considerat că este esența unui lucru, ca și cum cineva ar fi crezut că dublu și doi sunt unul și același, pe baza pa. că la baza celor două stă în primul rând dualul. Dar a fi dublu și a fi doi nu este, cred, același lucru. Dar dacă luăm în considerare acest lucru, atunci unul devine mulți; cum li s-a întâmplat. mier. ibid P > 6. 1002a 8.

9. Aristotel Metaph. Și β. 1.080 b 16 Pitagorei cunosc un (număr) matematic, însă acesta (după părerea lor) nu este separat (de lucruri), ci (cele mai) substanțe sensibile constau din el. Cert este că ele formează întregul cer (întregul univers) din numere, doar că nu din monadic (nu din unități indivizibile), ci. după părerea lor, monadele au amploare. Cum, deci, unitatea primară a ajuns să aibă magnitudine, (pare să fie în pierdere să o descriem).

10. .... _ y. i()$ɜ bs Învățătura pitagoreenilor, într-o privință, prezintă mai puține dificultăți decât (învățătura) celor mai devreme asupriți, în altă privință (include) altele noi, „urletul propriu (dificultăți). Ideea este că recunoașterea unui număr nu este

detașat (lucruri osh) elimină multe dintre imposibile (consecințe); dar (pe de altă parte) doctrina conform căreia corpurile sunt compuse din numere și că acest număr este matematic, (accepta) este imposibilă. Și anume, nu se poate vorbi de cantități indivizibile fără a păcătui împotriva adevărului. Și dacă acesta este într-adevăr cazul, atunci monadele nu au magnitudine. Cum este posibil să adăugați cantitatea ím.e din indivizibili? corp)? Cu toate acestea, un număr aritmetic este un număr monadic. Ei numesc și numărul de (lucruri) existente. Cel puțin ei își aplică speculațiile asupra corpurilor de parcă acestea din urmă ar consta din aceste numere.

N.------A 7. 1073 b 30 Totuşi cei care, ca pitagoreicii

și Spev.sipp, ei cred că cele mai frumoase și cele mai bune - dar la început, deoarece deși începuturile plantelor și animalelor sunt cauze, dar frumosul și perfectul (numai modern) se dezvoltă din ele - gândesc greșit.

13. Aristotel Metaph. (tradus de Pervov-Rozanov} A (>. 987 b 13 (Spunând) „participare”, el (Platon) a schimbat doar numele. Căci pitagoreicii spun că totul există prin „imitarea” numerelor, Platon, schimbând numele. , a spus, că „participarea.4* Cu toate acestea, dacă acea participare sau imitarea speciilor, (întrebarea) ce ar putea fi, ei au lăsat nehotărâți

13. - - H87 b 23 Și că unul servește ca esență și că nimic altceva din ceea ce există nu este considerat unul, el (Platon) a fost cel care a vorbit asemănător pitagoreenilor; el este de acord cu ei că numerele sunt baza cauzală a esenței pentru orice altceva. Și că în loc de nemărginit, ca unul, a pus dualitatea, iar infinitul (dedus) din mare și mic - aceasta este particularitatea lui. În cele din urmă, el afirmă că numerele stau lângă sensibil, sunt aceleași - că lucrurile în sine sunt numere și, prin urmare, nu plasează concepte matematice între acestea (adică lucruri și specii). Și a pus unitatea și numerele lângă lucruri, și nu ca pitagoreenii, și a introdus specii ca urmare a luării

în considerare a întrebărilor în discursuri - pentru că predecesorii săi nu foloseau dialectica etc.

14. Teofrast metaf. 33 Platon și pitagoreicii, după ce au inventat o mare depărtare a începuturilor, cred că totul vrea să imite unitatea. Cu toate acestea, într-un fel par să se opună unității și diadei nedefinite (două), în care (se citește) infinit, dezordine și orice, ca să spunem așa, lipsă de formă în sine. În general, natura universului nu poate fi fără ea, dar poate avea fie părți egale (din ambele), fie (aceasta) mai mult decât celălalt, fie (mai) principii opuse. De aceea Dumnezeu, (să zicem) toți cei care-i atribuie cauza lui Dumnezeu, nu sunt în stare să aducă totul la cel mai bun (stare). dar „numai pe cât posibil.

15. Aetius 1 3, 8 (D. 380) Pitagora Samosetul, fiul lui Mnesarh, care a numit primul filozofiei cu acest nume, (recunoaște) începuturile

numere si proportii continand in ele, pe care le numeste si armonii, elementele, numite geometrice, (el cw-topeste) formate din acelea si altele (inceputuri). Din nou (acceptă) la început monada și diada nedefinită. Unul dintre principiile sale se năpustește către cauza activă și specifică, care este Dumnezeu-minte, în timp ce celălalt (se referă; la suferința și cauza materială, care este lumea vizibilă. Natura numărului este zece. Pentru toți elenii și toți barbarii numără până la zece, când ajung la acest (număr), se întorc din nou la unu. Și din nou, spun ei, potența a zece este în patru și patru. Motivul (pentru aceasta) este următorul. Dacă, începând de la unu, adunați succesiv numere până la patru inclusiv, obțineți numărul 10. Dacă treceți peste numărul patru, atunci veți trece peste 10. Deci, dacă luați unul și adăugați (la el) 2, 3 și 4 , se obține numărul 10. Astfel, numărul conform monadei (constă) în 10, după potență, în 4. De aceea pitagoreicii pronunțau 4 ca cel mai mare jurământ:

„Nu, jur pe cel care a predat capului nostru cuaternarul, care conține (în sine) izvorul și rădăcina naturii inepuizabile6”.

Iar sufletul nostru, spun ei, este format dintr-un cvadruplu. Căci ea este mintea. cunoaștere, părere și senzație, din care (decurg) toată arta și știința și (mulțumită cărora) noi înșine suntem rezonabili etc. Cf. 32 A 13 și Leon p. 97, 14 NiI.

16. (Aristotel) Probi, 15, 3. 910 ъ 36 Aproximativ un deceniu. Sau pentru că în zece proporții se completează 4 numere cubice, din care, după învățăturile pitagoreenilor, este format universul.

17 Aristotel de cáelo A 1 268a 10 Căci, așa cum spun pitagoreicii, fiecare și totul este determinat de numărul 3. Și într-adevăr, sfârșitul, mijlocul și începutul au numărul tuturor și acesta este numărul Treime.

18. Evdem fr. 83 (Porfire către Ptolemeu Nagt, 17 p. 288, 4 Wall.) În prima carte a Istoriei aritmeticii, el vorbește despre pitagorei literalmente astfel: nouă. Pentru 2, 3 și 4 (dați în total) 9.

19. Proclama lui Euclid I 47 p. 426, 6 Ir. (În triunghiuri dreptunghiulare, pătratul construit pe ipotenuză este egal cu suma pătratelor construite pe catete). Poți găsi pe cei care au auzit (povesti) iubitori ai antichității, care i-au ridicat această teoremă lui Pitagora și au spus că a sacrificat tauri în legătură cu descoperirea ei.

20. - - la Euclid I 44 p. 419, 15 (Pe o dreaptă dată la un unghi care este egal cu un unghi plan dat, desenați un paralelogram egal cu un triunghi dat). După cum spun adepții lui Eudemus, aceste descoperiri sunt străvechi și chiar aparțin (încă) științei pitagoreice,

(și anume, acesta din urmă aparține) comparării (ariilor) figurilor geometrice și stabilirii care dintre ele este mai mare și care este mai mică.

27._____ la Euclid I 32, p. 379, 2 (În fiecare triunghi,

dacă continuăm una dintre laturi, atunci unghiul exterior este egal cu două unghiuri interne situate opuse, iar trei unghiuri interne ale triunghiului sunt egale cu două unghiuri drepte). Eudemus peripatetic urmărește până la pitagoreeni descoperirea acestei teoreme, că în orice triunghi suma unghiurilor interioare este egală cu două unghiuri drepte și ei spun că au demonstrat acest lucru (teoremă) în felul următor:

βZ______ï G

„Fie (dat) triunghi ABG și să fie trasată o dreaptă ΔE prin punctul A, paralel cu BG. Deci, (unghiul) ΔAB este egal cu (unghiul) ABG, în timp ce unghiul EAG este egal cu unghiul AGV. Să se adauge (unghiul) VAG, adiacent ambelor unghiuri (menționate). Deci, unghiurile ΔAB. VAG și GAE. τo-există unghiuri LAB și BAE, apoi sst 2 (1, egal cu trei unghiuri ale triunghiului ABG. Prin urmare, trei unghiuri ale triunghiului sunt egale cu 2 d",

22. Aristotel Meiaphys. A 8. 989 b 29 (traducere de Pervov-Rozanov) Astfel, așa-numiții Ptagoreeni își folosesc principiile și elementele și mai ciudat. decât fizica. Și asta pentru că ei nu au împrumutat nimic din perceptibilul senzual, deoarece principiile lor matematice ale lucrurilor, cu excepția celor incluse în domeniul astronomiei, sunt lipsite de mișcare. Cu toate acestea, ei raționează și învață despre tot ce este în natură. Și într-adevăr, ei creează o teorie a cerului, ei observă constant ce se întâmplă în părțile sale, transformările și acțiunile sale, își petrec toate începuturile și cauzele pe asta, ca și cum ar fi de acord cu alți fizicieni că ceea ce este este doar atât. ceea ce este perceput de simțuri este îmbrățișat de ceea ce este descris drept cer. Dar cauzele și principiile pe care le acceptă sunt capabile, așa cum am spus, să ne ridice la înțelegerea chiar și a ceea

ce este mai înalt decât existentul și sunt aplicabile mai degrabă (la aceasta) decât la întrebări despre natură. Cu toate acestea, pitagoreicii nu spun nimic despre cum apare mișcarea, dacă înlocuim doar principiile pe care le-au acceptat: finit și nelimitat, inegal și egal, sau cum originea și distrugerea sunt posibile fără mișcare și schimbare, cum sunt posibile fenomenele. în (corpuri), repezind cerul. Da, chiar, cine, cedând, este de acord cu ei, că de la aceste începuturi ale explicației-

amploarea corpurilor, sau dacă s-ar fi dovedit (cu ele), încă rămâne întrebarea cum unele dintre corpuri sunt ușoare, altele au greutate: la urma urmei, din presupunerile și învățăturile lor nu se vede că ei atribuie aceste proprietăți lucruri matematice, precum și percepute senzual și chiar mai mult. Prin urmare, despre foc, pământ sau alte corpuri asemănătoare, ei nu au spus absolut nimic, deoarece, cred, nu aveau nicio teorie specială pe seama unei erori militare senzuale. Și atunci, cum este necesar să înțelegem că manifestările numărului și numărul însuși sunt cauzele a ceea ce există și se întâmplă în cer ca din timpuri imemoriale, deci acum și între timp a unui alt număr, în afară de numărul din care a fost lumea? compusă? De fapt, când în așa și într-o parte (a cerului) se dovedește că au „opinie * 1) și „ocazie”, a. puțin mai mare sau mai mică „nedreptate”, .. diviziune „sau „confuzie” atunci când dau dovadă Faptul că în mod individual fiecare dintre acestea este un număr, atunci iese la iveală. chgio pa. în același loc există deja multe mărimi de ocupare (acest loc), deoarece acestor manifestări (numere) corespund fiecărui loc separat; (dacă da), atunci acesta este chiar numărul care îmbrățișează cerul, ar trebui luat pentru fiecare dintre aceste lucruri. Sau altceva în afară de asta? mier. Nr 3. 1090a ¿0.

23. Aristotel Melaphijs. Z 2. 1028 b 16 Dar unii cred că limitele corpului, și anume suprafața, linia, punctul și monada, sunt esențe și (mai mult) într-o măsură mai mare decât corpul și solidul. Mai mult, unii cred că nu există nimic de acest fel în afara lumii sensibile, în timp ce alții (sunt de părere) că există mai mult și există o ființă în stepa mai mare — eternă, ca, paprrmier. Platon (acceptă) idei etc.

24, -.... N 3. 1090 b b

genurile există în mod necesar, (pe baza) faptului că punctul este limita și capătul dreptei, linia este planul și planul este corpul.

2p. — — Z 11: 1036 b 8 Unii simt dificultăți chiar și atunci când (explicarea) cercul și triunghiul, crezând că nu se cuvine să le definim prin linii și continue și despre toate acestea (trebuie) să se vorbească de parcă (sărind). a defini) un corp sau oasele unui om și bronzul și piatra unei statui II ridică toate la numere și spun că conceptul de linie este conceptul de doi.

26. -----N 3. 1091a 13 Deci, nu ar trebui să existe nicio îndoială

în ceea ce priveşte dacă pitagoreicii recunosc sau nu venirea la existenţă. Căci ei spun clar că după ce s-a format o unitate, fie din planuri, fie din culoare, fie din sământă, fie din (ceva) pe care ei înșiși le este greu să-l numească, imediat cea mai apropiată parte a infinitului a început să fie atrasă și limitată. la limita.

Conform comentariului lui Alexandru (71, 13) „opinii-=2, ^oportunitate11 =7, „nedreptate”=5, „separare” =4.

cum explică (în acest fel) originea cosmosului și doresc să expună (aceasta) din punct de vedere științific natural, atunci este necesar să investigăm (aceasta) (predarea) lor în fizică, dar în studiul de față lăsați fără nicio considerație... Deci, ei nu vorbesc despre originea ciudată, deoarece este clar că nașterea aparține unui cuplu.

27-------N 6- 1092 b 26 Poate cineva cu nedumerire

el va întreba, de asemenea, care este bunul (rezultat) din numere datorită faptului că amestecul este în număr - fie ușor de numărat (divizibil), fie impar. Într-adevăr, de fapt, mierea diluată cu apă de trei ori trei nu este deloc benefică pentru sănătate, dar. poate mai util ar fi (mierea), (puternic) diluat cu apă fără a respecta un anumit raport numeric, decât ușor diluat la un anumit număr. Mai mult, rapoartele amestecurilor constau în adunarea numerelor și nu în numere, ca, de exemplu, 3ψ2, dar nu 3ξ2. Căci în înmulțire, genul trebuie să rămână același. Astfel, seria (producătorii) AVG ar trebui măsurată (înmulțită) A și seria ΔEZ (înmulțită) Δ. Astfel, toate (lucrările) sunt măsurate} de același (de exemplu, primul producător). Prin urmare, BEΓZ nu poate fi (numărul) focului și 2X3 numărul apei. se referă la) ambele (lucruri) 2). Deci aceasta (participarea la număr) este cauza și consecința acestui lucru (faptul că este), sau există încă o ambiguitate? Astfel, de exemplu, există un anumit număr pentru mișcările soarelui și altul pentru mișcările lunii și pentru viața și vârsta fiecăruia dintre animale. Deci, ce împiedică unele dintre acestea (numerele) să fie pătrate, altele cubice, unele egale, altele de două ori mai mari? La urma urmei, (nu numai) nimic nu interferează, dar (chiar) este necesar să se rotească în aceste (tipuri de numere), dacă toate (lucrurile) participă la număr și diferite (lucruri) pot intra sub același număr. Astfel, dacă unele (lucruri) ar avea același număr, atunci, având același fel de număr, ar fi identice între ele; deci, de exemplu, soarele și luna ar fi identice. Dar de ce sunt cifrele motive? (Există) șapte vocale, șapte șiruri de armonii, șapte pleiade; la vârsta de șapte ani, dinții sunt schimbați (unele animale, altele nu se schimbă4),

*) Seria BEΓZ=2)(ύ χ3χ7=210. Aristotel spune că focul și apa nu pot fi reprezentate de același multiplicator, de exemplu, 2X105=foc, 2χ3=apă, deoarece în acest caz vor fi calitativ omogene.

*) Conform 1084a 17, m tipificând numerele — primele zece; numai ei trebuie să exprime toată varietatea lucrurilor.

3) Soarele și luna, conform XII, 8, au un număr egal de sfere care le servesc mișcarea.

*) Cuvintele puse între paranteze conțin obiecția lui Aristotel.

șapte (eroi) erau sub Teba *). Deci de ce. că acest număr există cu proprietățile sale definite, au fost șapte (eroii tebani) și galaxia este formată din șapte stele? Sau (numărul) acestora (eroii givvan) depindea de (numărul) porților (orașului) sau de vreun alt motiv, dar numărul (al stelelor din Pleiade) este acesta, după cum credem noi asa de? Există douăsprezece (stele) în Medvedina Yasa (numărăm), în timp ce altele sunt mai multe. Ei mai spun că (litere) Ξ (xi), Ψ (psi) și Z (zeta) sunt consonanțe și. întrucât acele (consonanțe principale) *) sunt trei. apoi phb (astfel de litere) - trei. Că ar putea exista un număr infinit de astfel de (litere), acest (phb) nu deranjează deloc. Într-adevăr, pentru (combinația) Γ și P ar putea exista un semn (¿scris) (dar numai) fiecare (¿din cele trei litere duble menționate) este egal cu două (litere) din (numărul) celor simple rămase și (niciun) altul este (are această proprietate). Motivul pentru aceasta este că (în organul vorbirii) există trei locuri (¿părți) * 2 3) și pentru fiecare (din ele) sunetul C este combinat cu unul (sunet) 4). De aceea sunt doar trei (astfel de litere), și nu pentru că sunt trei consoane. întrucât sunt şi mai multe consonanţe.Aici nu pot fi mai multe (¿aşa litere). Ei (acești oameni) sunt ca interpreții antici ai lui Homer, care văd mici asemănări, dar nu văd unele semnificative. Unii spun că există μη, oγo cum ar fi, de exemplu, dintre (două) mijloc (corzi) unul are nouă vârfuri, celălalt opt, iar versul epic (hexametrul dactilic) are 17 (yoghini, fiind egal cu ei în număr.Scanduya (vers epic), (noi) primim „nouă silabe în dreapta, opt în stânga*). Și în alfabet (se spune) distanța de la alfa la omega este (distanța) de la cel mai mic la cel mai înalt ton în flaut. Chpelul său (de acest ton cel mai înalt?) *) este egal cu numărul

mier. pagina XV în continuare. prima parte, precum și 12 V 126a.

2) Trei consonanțe corale principale: 1) a patra (συλλαβά Philolaus 32 B 6, numită mai târziu t'-à τεσσάρων), 2) a cincea (δ?δξειαν Philolaus, mai târziu δ'.ά πέντε), 3) octava (άρ »ιον). ;ά Phil lay, mai târziu δ:ά πασών). Întrucât trei consoane cu dublu puf erau așa numite συμφωνίαν, de aici ioagoreenii au derivat numărul triplu ΞΨZ, în timp ce există multe consoane duble care pot fi reprezentate printr-un singur semn scris.

·) Laringele, dinții și buzele.

4) Cf. Sargan la acest loc r. 191, 28 Kroll'. Deoarece există trei locuri de pronunție (sunete), atunci în urma fiecărui (dintre ele) se obține câte unul (un astfel de sunet dublu). La fel Arkhip (care a introdus oreogra ionică ($ igo), după cum relatează Teofrastul. Arkhip spunea că sunetul este pronunțat sau spre exterior datorită contracției buzelor, ca și sunetul π (p), și deci ψ ws) este generat la vârful limbii, deci kach> este format din π și σ. Pli (sunetul se pronunță) cu

o (parte) largă a limbii, apropiindu-se de dinți, ca sunetul b (d). și prin urmare z(z) este generat în acest loc. Sau (în fine, sunetul lui pro: izn (; timid) îndoit (limbă), compresibil de la capătul extrem, ca sunetul lui h. de unde (sunet) ξ (ks) a iese.

L) Cezura Zhepskaya împarte hexametrul pur dactilic în jumătatea stângă (8 silabe) și cea dreaptă (9 silabe) ^

c) Există o ambiguitate aici. Conform explicației lui Pseudo-Alexander, numărul la care se face referire aici este „totalitatea a 24 de elemente*”: 12 semne ale zodiacului N-8 sfere cerești +4 elemente.

tot cerul. Trebuie înțeles că pentru nimeni, poate, ar fi greu să exprime și să găsească acest fel de (corespondență) în etern (lucruri), deci (se găsesc ușor) în (lucruri) trecătoare. Dar naturile lăudate în numere, și opusul lor (aducerea nenorocirii), și în general ceea ce constituie subiectul matematicii, așa cum spun (despre aceasta) unii care consideră (le) cauzele naturii, nu par să aibă o asemenea semnificație din punctul nostru de vedere. Faptul este că niciuna dintre ele nu este o cauză în niciunul dintre tipurile celor din urmă pe care le-am definit cu privire la începuturi. Totuși, într-un fel ei ne arată (nouă) că (într-adevăr) există armonie și. care aparțin unei serii de cote frumoase, o linie dreaptă și un număr înmulțit cu el însuși (potenţialele unor numere). Și anume, anotimpurile și un astfel de număr sunt similare1). Și tot ce se obține din învățăturile matematice are această putere. De aceea (totul) este similar cu cazurile1 2). Și de fapt, (toate acestea) sunt întâmplătoare; cu toate acestea, totul este legat unul de celălalt și similar este unul. La urma urmei, analogia se găsește în fiecare categorie de ființă: ceea ce este dreptatea în lungime, așa este uniformitatea în lățime; la fel ca număr impar, ca alb al culorii.

. 28. Aristotel fiz. D 4. 203a 1 Și anume, toți aceia care, se pare, s-au ocupat cuvenit cu o asemenea filozofie, au dat doctrina infinitului și toți o postulează ca un anumit principiu al ființei, singure, ca pitagoreicii. Domnul. Platon, (ei consideră începutul infinitului) în sine, și nu ca un accident al altceva, ci (în opinia lor) infinitul însuși este o substanță. Cu toate acestea, pitagoreicii (presupune) în (lucruri) sensibile (pentru că ei consideră că numărul nu este desprins de lucrurile sensibile) și cred că (spațiul) de cealaltă parte a cerului este infinit... Și ei (spun) că infinitul este par. Căci ea, fiind încheiată și limitată de impar, dă ființelor infinit. Dovada acestui lucru este ceea ce se întâmplă cu numerele. Și anume, atunci când gnomonii sunt alocați unității n separat, atunci uneori apare o specie constant nouă, alteori (rămâne) una. mier. Plutarh (?) Stobeus ecl. 1 rg. 10 p. 22, 16 W Când gnomoni impari sunt suprapusi pe unitate în ordine, atunci se obține întotdeauna pătratul 3). Când chiar și (gnomonii) sunt suprapuse într-un mod similar, atunci toate (numerele) se dovedesc a fi alungite (adică provin din doi factori inegali) și inegale, dar nu un singur pătrat (se dovedește). Simplitatea fizică. (la acest loc) 455, 20 Ei (pitagoreicii) spuneau că infinitul (este) un număr par datorită faptului că, după cum spun interpreții,

1) Tocmai, anotimpurile, ca și numărul 4v2)(2, sunt pătrate și deci frumoase.

') Adică coincidențe întâmplătoare par peste tot.

3) adică 12H-3==2*; 2a4-õ=32; 3"+7="48 etc.

un întreg (număr) par este împărțit în părți egale (părți), dar divizibil în părți egale (este) infinit în dihotomie. Pentru împărțirea în părți și jumătăți egale (se duce) la infinit. Adăugarea (la el) de lucruri ciudate îl limitează. Ideea este că împiedică împărțirea lui în (părți) egale... Evident, ei obțin împărțirea la infinit în numere, dar în mărimi.

39. Aristotel fiz. D 5.304a 29 Deci, infinitul există ca un accident. Și dacă este așa, atunci, așa cum s-a spus mai sus, nu poate fi numit început, ci (există un început) acela despre care este un accident: aer sau chiar. În acest fel, absurditățile, probabil, sunt exprimate de către aceștia. care vorbesc ca pitagoreicii. Căci ei fac din infinit o substanță simultan și îl împart.

30 - - A 6. 313 b 33 Iar pitagoreicii spuneau că este gol și că suflarea nemărginită intră și golul intră chiar în cerul care pare să respire. (Acest vid care vine) împarte naturile, deoarece vidul este o anumită separare a minciună (lucruri) din apropiere și diferențierea (lor). Și ea (golicul) se găsește în primul rând în numere. Căci vidul le delimitează natura. Stobay Eoi. I 18.1s {D. 31.6) {după un pasaj din Aristotel) În chiar prima carte (lucrări): „Despre filosofia lui Pnoagora” el scrie că cerul (universul) este unul, că atrage în sine timp infinit, suflu și gol. , care delimitează constant locurile ocupate lucruri separate.

Aristotel de cáelo B. 3. 384 b 6 După cum spun unii că cerul are o latură dreaptă și stângă, ca și așa-numiții pitagoreici (căci această învățătură le aparține), etc. Simplitatea acestui loc 386, 30 Deci, ei numită și dreapta sus, față și bună, în timp ce stânga a fost numită mai jos, spate și rău, așa cum relatează însuși Aristotel în colecția de opinii a pitagoreenilor.

Aristotel d, cáelo B 2. 28ea 10 Prin urmare, poate părea ciudată învățătura pitagoreenilor că numai aceste două principii sunt dreapta și stânga, și omiterea lor a celor patru (altele) (și anume direcțiile sus, jos, înainte, înapoi), deși acestea din urmă nu sunt deloc nici mai puțin semnificative. b 23 Deci, este evident că cerul invizibil (pentru noi) este vârful. Iar cei care locuiesc acolo sunt în emisfera superioară și în partea dreaptă, în timp ce noi suntem în emisfera inferioară (emisfera) și în partea stângă, spre deosebire de ceea ce spun pitagoreicii. Cert este că ne plasează deasupra și în partea dreaptă, (locuind) acolo, dedesubt și în stânga (partea). Simplitate în acest loc 392, 18 Așa cum el însuși relatează în a doua carte a colecției pitagoreice (opinii), ei spun că o parte a întregului cer

este deasupra, cealaltă este dedesubt, iar partea de jos a cerului se află pe dreapta, sus spre stânga, iar noi locuim în jos (Alexander în acelaşi loc 392, 24 corectează sus).

32. Evdem phys. fr. 27 (Simplice ph. 431, 13 după 35 A 23) Pitagorei şi Platon reduc perfect nedefinitul la mişcare (la urma urmei, nimeni altcineva nu a vorbit despre mişcare). Dar tocmai ceea ce nu există este nedeterminat, (adică) imperfect şi inexistenţă. Căci ea apare, dar ceea ce apare nu există.

33. Aristotel fiz. Δ 10. 208a 33 Anume, unii spun că (timpul) este mişcarea universului, în timp ce alţii (că el) însuşi (celest) bilă. Aetius 1 21, 1 (D 318) Pfhagor: timpul este o minge a învăluirii (lumii respiraţiei).

34. Evdem phys. B. Sau fr. 51 Se poate îndoi dacă timpul însuşi apare, aşa cum spun unii, sau nu... Dacă îi credeţi pe pitagoreici, atunci din nou (totul se va repeta) la fel numeric şi eu (din nou) cu o baghetă (în mână) vă voi spune tu, stând aşa (în faţa mea), şi toate celelalte (din nou) vei ajunge în aceeaşi stare; (astfel) raţiunea cere să recunoască faptul că timpul este identic. Căci cu aceeaşi mişcare, în acelaşi mod, în aceleaşi şi aceleaşi multe (lucruri), mai devreme şi mai târziu (vor fi) la fel; deci, şi numărul lor (va fi acelaşi). În consecinţă, totul (va fi) la fel, deci timpul.

35. Aristotel de cáelo B 9. 290 b 12 După cum este evident din cele spuse, doctrina că armonia ia naştere din mişcare (luminari), întrucât sunetele armonice sunt de (din aceasta), mărturiseşte inteligenţa şi marea învăţătură. dintre cei care au exprimat-o, însă, adevărul nu este aşa. Şi anume, unii consideră necesar ca sunetul să apară din mişcarea unor corpuri atât de mari, deoarece (sunetul se întâmplă) cu mişcarea corpurilor noastre, care nu au mase egale (thѢ) şi nu se grăbesc cu o asemenea viteză. Dar când soarele, luna şi atât de multe alte lumini mari trec cu viteză atât de mare, este imposibil ca un sunet de o putere extraordinară să nu răsară. Presupunând acest lucru şi (acceptând) că vitezele' (mişcările lor, în funcţie) de distanţe, au relaţii de consonanţe, ei spun că un sunet armonic ia naştere din mişcarea circulară a luminilor, Şi din moment ce ni s-a părut ciudat că nu auzi acest sunet, apoi (în explicarea acestui lucru) ei spun că motivul pentru aceasta este că imediat după naştere există (acest) sunet, astfel încât să nu se deosebească deloc de tăcerea opusă. Căci diferenţa dintre sunet şi tăcere este relativă (şi depinde de relaţia dintre ele) unul faţă de celălalt, aşa cum li se pare călămarii din obişnuinţă că nu există nicio diferenţă (între tăcere şi bătaie în timpul muncii lor), aşa se întâmplă cu (toţi) oamenii la fel (cu percepţia armoniei sferelor).

Alexander metaphys. 75. 15 Despre aranjarea corpurilor cereşti, pe care pitagoreicii au întocmit-o pe baza numerelor, el (Aristotel) menţionează în a doua carte (lucrări): „Despre opinia pitagoreenilor”.

locația stelelor ariciului. de asemenea 46 B 22. mai departe Eudem fr. .95 (peste 2 A 1,9).

36. Aetius II29. 4 (D. 360) Unii dintre PPoagoreeni. conform studiului lui Aristotel1) și mesajul lui Filip de Opuntia, (ele învață că se produce eclipsa de lună) datorită reflectării razelor și obstrucției (mâncat) fie de către pământ, fie de către contrapământ. Dintre generația mai tânără, unii sunt de părere că (înfrângerea Lunii) depinde de răspândirea treptată a flăcării, aprinzându-se armonios până când face o lună plină perfectă și apoi scăzând în mod similar până la o întrerupere completă (a lunii) , când, este complet stins b .

37. Aristotel de cáelo B 293a /ò* (cf. 32 A 16.17) Între timp, câți oameni au spus că (pământul) se află la mijloc... învățătura opusă a fost exprimată de italieni (filozofi), așa- numiti pitagoreici. Și anume, ei spun că în centrul (universului) există foc, în timp ce pământul (este) unul dintre lumini, făcând o mișcare circulară în jurul (acest) centru și (tѢ) producând noapte și zi. În plus, ei inventează un alt pământ situat opus al nostru și numește-l după numele său, aptihthonii (pro "ig ^ ozv.4M ^). (Deci cred ei, de aceea) nu caută motive și motive pentru fenomene, ci adaptează (forțat) fenomenele. la unele dintre învățăturile și opiniile lor și (shakm. și oJarazssh, parcă) încearcă să fie participanți la ordinea lumii. Poate că mulți alții au susținut și părerea că nu ar trebui să atribuie pământului o poziție centrală; raționament Și anume, ei cred că locul cel mai onorabil ar trebui să aparțină a ceea ce este demn de cea mai mare evlavie, în timp ce focul este mai demn de venerare decât pământul, limita este mai mult decât intermediarul (lucrurile), sfârșitul yage-ului. iar centrul (aceasta este -) limita, b 1 Mai mult Yase pitagoreenii (setați) ca motiv (pentru aceasta) că cel mai important (locul) universului ar trebui să fie cel mai păzit. Acesta este centrul. Ei îl numesc „păzitorii lui Zeus”; acest loc este ocupat de foc, care (este) ca un centru în sensul său propriu, fiind atât un centru al spațiului, cât și un centru de forță și natură. Totuși, la fel ca la animale, centrul (cu) un animal și (¿centrul) corpului său, deci ar fi mai probabil să accepte în raport cu întregul cer (eeelbtoy).

Simplitate la acest loc 511. 26 Ei spun că în centrul universului este focul, iar în jurul centrului este un antihton, care este și pământ, dar se numește uptichon datorită faptului că este vizavi de pământul nostru, în spatele aptictonului (situat) pământ arat, pe care și ea însăși îl poartă în jurul centrului. După pământ (urmează) lună. Într-adevăr, atât de singur (A;zhs7po?delb) relatează în eseu: „Despre pioagoraiți.” Pământul, fiind rostogolit, ar fi unul

) Studiul lui Aristotel: ,,Despre Pyoagoraites.

Extindeți ki, c. III, b

de la lumini, deplasându-se în jurul centrului, în funcție de poziția (ocupată de acesta) față de soare, produce noapte și zi. Antihton. mișcându-ne în jurul centrului și urmând pământul nostru, nu îl vedem pentru că trupul pământului îl ascunde mereu de la noi... Cei dintre ei care au fost admiși la o învățătură mai elementară spun că focul central este o forță creatoare care animă. din centru vânt pământul și încălzirea * a răcit (parte) din el. De aceea unii îl numesc (focul central), așa cum spune el însuși la pitagoreici. "turnul lui Zeus \ alții - .. paznicii lui Zeus \ ca în această (compoziție raportată), al treilea -" tronul lui Zeus ", după cum relatează alții. Ei au numit pământul luminare. deoarece este și un instrument al timpului, și anume, ziua este produsă de partea (a ei) iluminată, care se află în fața soarelui, noaptea (se datorează) conului de umbră care vine din acesta.

37a. Aristotel de cáelo B 13. 293 b 18 Toți cei care spun că (pământul) nu se află în centru, că se învârte în jurul centrului, și nu numai el. dar şi antihton.

37 b. Aristotel Meteorol. A 8. 345 a 13 (Cap. 29, 10. Vezi p. 17). 37s. Aetius 1, 2 (D.364) Unii dintre pitagoreeni spuneau că (calea lactee) este flacăra unei stele care a căzut de la baza ei, (acesta este) locul prin care s-a înconjurat, aprinzând-o. dar timpul incendiului de la Phaeton. Alții spun că la început calea soarelui a fost aici. Dar unii (cred că este) o reflexie a soarelui care își reflectă razele spre cer, ceea ce se întâmplă și în cazul unui curcubeu în nori.

38. Aristotel de cáelo D 300 a 14 La fel se întâmplă cu cei care alcătuiesc cerul (universul) din numere. Și într-adevăr, o anumită natură este alcătuită din numere; la fel fac unii dintre pitagoreici. Într-adevăr, este clar că corpurile fizice au greutate și ușurință, în timp ce monadele nu pot să formeze un corp prin adăugare (între ele) sau să aibă greutate.

33. Aristotel de anima {trad. V. Snegireva) A 3. 407 b 20 Gânditorii acestei tendinţe încearcă doar să explice ce este sufletul, dar nu spun nimic concret despre trupul care îl conţine. de parcă fiecare suflet ar putea îmbrăca orice trup, conform cunoscutului mit pitagoreic.

40. -----A 2 40 4a 16 Aparent, învățătura pitagoreenilor

conţine acelaşi sens, pentru că unii dintre ei au afirmat. că sufletul este format din particule de praf care plutesc în aer, altele - că sufletul este o forță care pune aceste particule de praf în mișcare. Această opinie s-a format deoarece aceste particule de praf par să se miște constant, mai departe într-un moment în care aerul este în repaus perfect.

41. Aristotel Polit. θ b. 1340 b 13 (tradus de G. Zhebeleva) De ce spun unii dintre filozofi că sufletul însuși este armonie și

_ _

alţii spun că sufletul poartă armonie în sine. mier. de anima .4 407 b 27 (32 A 23).

42. Aristotel de sens. 3. 439 a 3r) Căci culoarea fie este situată în marginea (a corpului), fie există o margine (a acesteia).De aceea pitagoreicii numeau suprafața (foarte) (a corpului) „culoare*” .

43. --- - 5. 443 a 16 Dar ce spun unii din Pithago-Repiens. nu este plauzibil. Și anume, se spune că unele animale mănâncă mirosuri. mier. Diogene IX 43 și 35 A 28. 29.

S. piese şi simboluri.

1. Aristotel Anal. post. În 11. 94 b 33 Și dacă (tunetele, după cum spun pitagoreenii, (sunt) de dragul unei amenințări pentru cei care locuiesc în Tartar, astfel încât să se teamă...

2. Porfiry G. R. 41 El a exprimat unele (învățături) într-un mod simbolic misterios; acestea (învățăturile) au fost în cea mai mare parte notate de Aristotel, cum ar fi, de exemplu, că el a numit marea „lacrimă”). Ursa Mare și Ursa Mică - „de mâna lui Rhea*, Pleiadele -” lira Muzelor*, planetele – „câinii lui Persefone*, sunetul care se naște” dintr-o lovitură de cupru, (a considerat) vocea unuia dintre demonii închisi în aramă. Yali-an G. H. IV 17 El a spus că frunza de nalbă este cea mai sfântă. El a mai spus că numărul este cel mai înțelept dintre toate (lucrurile). iar al doilea (după înţelepciunea) este că. care a dat nume lucrurilor. Și a învățat că un cutremur nu vine din altceva decât din bătălia morților, curcubeul. el a spus. există, parcă, o „rază de soare” și un zgomot care deseori prinde urechile – .. glasul (ființelor) mai puternice*.

3. Diogene VIII 34 următor Aristotel, în eseul său despre pitagoreici, spune că el a cerut „să se abțină de la fasole” pentru că arată ca penisurile sau porțile lui Hades. ** * * * la urma urmei, doar una (această plantă) este fără inel (El a cerut să se abțină de la ele), fie pentru că (această plantă) acționează în mod distructiv, fie pentru că este asemănătoare cu natura universului, fie pentru că aparține oligarhia. Cel puțin, prin intermediul acestora sunt aleși (în funcție) prin tragere la sorți. „Ce a căzut (de la masă}. Nu ridicați * '-- pentru a învăța să mănânce moderat sau pentru că este destinat vreunui mort. Și Aristofan spune că ceea ce cade (de la masă) aparține eroilor, și anume, el spune în „Eroi*:

k .· '

și „Slesius Kronos u Stanley după Plutarh de Is p. 364 A și Clement Struni V 49 (după 66 B 13).

„Nu mâncați ce cade în timpul cinei.” (Următoarea rețetă pi· Tagoreană): „Nu vă atingeți de cocoșul alb”, deoarece este dedicat Lunii și îi cere protecție. Cererea de ocrotire este una dintre bune (fapte). Este dedicat Lunii, pentru angro indica vremurile, iar

culoarea albă (aparține) naturii binelui, cea neagră (naturii) răului. Nu atingeți peștii, care sunt sacri." Căci nu rezultă că aceleași (lucruri) erau destinate zeilor și oamenilor, precum și oamenilor liberi și sclavilor. (35) "Nu frângeți pâinea", pentru că în vechime ori prieteni 1) au venit la una (pâine), ca și acum barbarii. Și nu (trebuie) să separe (pâinea) care îi unește. Alții (cred că asta se face) din cauza judecății din Hades, încă alții. să-i fie frică de certuri. În al patrulea rând, pentru că statul începe de aici. (Dintre formele corpurilor, cea mai frumoasă este o sferă, dintre formele planurilor, un cerc. Bătrânețea și tot ceea ce scade se aseamănă între ele. Creșterea și tinerețea sunt exact la fel. Sănătatea este forța unei specii. , boala este moartea ei). Despre sare (zicea el), că trebuie servită (pe masă) ca amintire a dreptății. Căci sarea păstrează totul. ce ai lua, și era o opă din cele mai pure (lucruri): soarele și marea a) (36) Aceste (rețete) au fost găsite (de la ele) de Alexandru, după cum spune el în însemnările lui pitagorice, „și asemănătoare lor (găsită de la pitagoreici) Aristov Tel. Comparați mai sus capitolele 4, 9.

4. Iamblikh V. R. 82-86 Filosofia acusmatiștilor este formată din acusma-rețete fără dovezi și fără o bază rezonabilă. cum ar trebui facut. Ih și (tot ce altceva) a fost exprimat de el. ei încearcă să se păstreze, ca și învățăturile divine, pe ei înșiși. la rândul lor, ei nu își atribuie ceea ce spun și (spun) că nu ar trebui să vorbească (în numele lor), dar chiar cred că de la ei înșiși au cel mai bun mod de a gândi, pe care l-au Akusma. păstrat cel mai mult. Totuși, așa-numitele acusme sunt împărțite în trei tipuri: și anume, unele dintre ele indică ceea ce este așa, altele indică faptul că în cea mai mare măsură (este așa sau altfel), iar altele „? -. ce să faci și ce să nu faci. Așadar, primul fel dintre ele: ce este un lucru?" (spunerile reprezintă) în următorul fel. Care sunt insulele fericiților? soarele și luna. Ce este oracolul delfic. în cel mai mare grad (este acesta sau aia)? (fă vorbe) în felul următor. Care este cea mai dreaptă? jertfa de jertfe. Care este cea mai înțeleaptă? număr, al doilea yas în înțelepciune - a da nume lucrurilor. Care este cel mai înțelept dintre (oamenele) noastre fapte?medicina Ce este cel mai frumos, armonie, ce este cel mai puternic, gand.

9 * Prieteni* aici ca expresie tehnică „frați în URSS. D 7. ') Adica timida este eliberata din apa marii sub actiunea soarelui.

j) Potrivit lui Theon r. 147, 3 N., 0irens = muzica sferelor. ·

Care este cel mai bun? fericire. Care zicală este cea mai adevărată? că oamenii sunt răi De aceea, spun ei, el însuși (m. e. Pinagor) l-a lăudat pe poetul Sala-Minsk Hippodamant. cine a scris (poezii):

„O, Doamne, de unde sunteți, unde v-ați născut așa?

O, oameni buni, de unde sunteți. Unde te-ai născut, așa de prost?”.

(85) Citatele (r^z/^^ngl și zicale în general) de acest fel sunt akusme de acest (al doilea) tip. Și într-adevăr, fiecare dintre acestea (akusm răspunde la întrebarea): care este cel mai mult (este asta sau asta)? Este identic cu așa-numita înțelepciune a celor șapte înțelepți. Căci nici ei n-au căutat ce este bine și ceea ce (bun) este mai mare; nu ceea ce este dificil, ci ceea ce este cel mai dificil - este să te cunoști pe tine însuți (? ¿o părerea lor)], ce este ușor și ce este cel mai ușor? este să acționezi din obișnuință (răspunseră ei). Într-adevăr, se pare că acusmele citate imită o asemenea înțelepciune. Faptul este că acei (șapte înțelepți) au trăit înainte de Pioagora. Același lucru de la Akusma. care (spun ei). ce este de făcut sau ce este de făcut, sunt (reţete) de felul următor. Trebuie să producă copii. Căci cineva trebuie să lase slujitorii lui Dumnezeu în locul lor. Sau (puteți da, ca exemplu? Akusma), că mai întâi pantofii trebuie încălțați cu piciorul drept, sau că nu trebuie să mergeți pe un drum mare, nici să nu se scufunde (ceva) într-un asager (un vas pentru apă sfințită).), nici să se spele în baie. Căci în toate aceste cazuri nu se știe dacă partenerii sunt puri.

(84) Și altele, după cum urmează (preceptele se aplică aici). Nu trebuie să ușureze povara (altul), pentru a nu deveni vinovat pentru faptul că acesta (rămâne) fără muncă, ci ar trebui (¿ajută pe toată lumea) să impună o povară. Cu o (femeie) bogată nu ar trebui să converge pentru a avea copii. Nu vorbi fără lumină. Pentru a face libații în cinstea zeilor din partea mânerului paharului, nu beau din aceeași parte. În gardă, nu purta imaginea unui zeu ca semn, pentru a nu se păta. Pentru că acest obiect frumos ar trebui păstrat în casă. Nu trebuie să-și maltrateze3) propria soție, căci ea s-a dat sub ocrotire: de aceea o ducem din vatră și o luăm cu mâna dreaptă. Un cocoș alb nu trebuie sacrificat. Căci el este consacrat Lunii și este sub patronajul ei. Ca urmare, ei (¿cocoși) n indică ora.

(85) Cel care cere sfaturi nu trebuie sfătuit altceva decât cel mai bun; căci sfatul este o (faptă) sacră. Lucrările sunt bune, dar plăcerile de orice fel sunt rele. Pentru. din moment ce ne-am născut în pedeapsă, trebuie să suferim pedeapsa. Pentru a face sacrificii și a intra în templu ar trebui să fii desculț. Nu trebuie să intri în templu pe drum (în treacăt): căci nu trebuie să faci (cinstirea) lui Dumnezeu o latură (o ocupație neprincipală) „Este bine să mori, rămânând în locul tău și având o saramură în

') Cf. Platon Legg. VI p. 773 V.

Am citit în loc de „,διώκε'.ν··.

partea din față (a corpului), rău este ceea ce este opusul acesteia. Sufletul unui om nu intră doar în acele animale care au voie să fie ucise. Prin urmare, dintre cei sacrificați (ZHPvOTNYH), numai cei care sunt apți să mănânce (după ritul jertfei) ar trebui să fie mâncați. de la alte animale, nici unul singur (nu trebuie consumat). Deci, unele dintre akusmas sunt după cum urmează (așa cum este indicată fluxul). altele — cele mai extinse — privesc victimele. (arătând cu degetul).

cum ar trebui făcute la fiecare moment potrivit, în timp ce altele se referă la transferul din această viață și înmormântare, (arătând). Cum ar trebui să se facă înmormântările?

(<$6) Deci, la unele (akusma) se alătură (indicație). de ce ar trebui să acţioneze)", cum ar fi, de exemplu, (akusm (i). că cineva ar trebui să producă copii pentru a-l lăsa pe altul în loc de sine ca slujitor al zeilor. Nicio indicaţie a unei baze rezonabile (comportament prescris) nu este atașate altora.. Mai departe, unele din motivele indicate, ele înseamnă consecințele imediate (ale faptei), unele dintre ele sunt mai îndepărtate, ca, de exemplu. (prescripție) să nu rupă pâine, întrucât nu este benefic pentru instanța din Hades. Atașate (la akusmam) explicații irațional similare cu privire la astfel de (lucruri) nu sunt (de fapt) pitagoreice. dar sunt invenţia unor străini (persoane pitagorice) care au încercat să găsească o explicaţie plauzibilă (pentru aceste prescripţii) cum. de exemplu, (explicația) cu privire la {instrucțiunea) tocmai a spus de ce nu trebuie ruptă pâinea. Și anume, unii spun că nu trebuie să distrugi ceea ce unește. Căci inițial toți prietenii, după obiceiul barbarilor, convergeau spre o singură pâine. Alții subliniază drept motiv (al acestei prescripții) că un începător în ghicire nu ar trebui să livreze acest tip de prevestire, frânt și zdrobit (pâine).

5. (Aristotel) Oes. A 4. 1-44 a 8 Deci, în primul rând, legile privitoare la soție și [porunca] să nu o jignească. Într-adevăr, făcând asta, tu însuți, poate, nu vei tolera nedreptatea. Aceasta (instrucțiune), care este o lege generală, învață, așa cum spun pitagoreicii. că (soția) „eventual ar trebui să fie mai puțin jignită, din moment ce ea” s-a predat sub protecție și a fost adusă din vatră.

6. Seida. Anaximandru, fiul lui Anaximandru, Milesian, istoric junior. A trăit pe vremea lui Artaxerxes, supranumit Ainemon {405-359). El a scris (compunere): „Explicarea simbolurilor pitagoreice”, care, de exemplu, „nu călcați peste cântare”, „nu putem grebla focul”, „nu mâncați din pâine integrală”, etc. Diogene II. ă {vezi. 36 din prima parte) A mai fost un Anaximandru, istoric, tot milesian, care a scris în dialectul ionian. d) Odrazshk din

”) Pe baza lucrării lui Anaximandru (și cu utilizarea, poate, a lui Aristotel), a publicat cartea medicului Androkid. a trăit sub Alexandru cel Mare

Rorfiria G. R. 42 Exista un alt fel de „Simboluri” de tipul următor: „Nu trece peste cântar”. acesta este. nu te înscrii mai mult decât ar trebui (nu fii/fi ecsadnim); „Nu putem grebla focul.” Adică aroganți și supărați, ci iritați aroganții cu cuvinte caustice: „Să smulgem vântul”, adică nu spargeți săpăturile. „Nu cumva să fie inima”. acesta este. nu te tulbura cu tristete; „ns se așează pe o măsură de cereale”, adică strigoii sunt leneși; „(a merge într-o călătorie, nu te întoarce”, adică a muri, nu te agăța de această viață; „nu te plimba pe drumul cel mare”, cu aceasta (în afara drumului) a interzis să accepte opiniile celor mulțime și (iredpieyvai) să urmărească (viziunile) celor

puțini educați; ..nu lăsați rândunelele să intre în case, „adică să nu locuiți împreună cu oameni vorbăreți și necumpătați în limbă:” cei care ridică povara , ajută să-l îmbraci, să-l dea jos (noaptea) nu ajută, "cu aceasta (zicerea) prescrie să nu contribuie la lenevia nimănui, ci (să asiste) la dobândirea virtuții și la muncă; "imagini ale zeilor și a purta inele”, adică a nu ține de o opinie și raționament obișnuit despre zei, (propria idee despre zei) să nu exprime deschis și să nu o aducă la iveală oamenilor (nu plătiți pentru cei vrednici de mulțime). „Libația zeilor să o facă din partea ochiului cupelor”, cu această ghicitoare, Ong a prescris „să cinstească zeii și cinci (ima>) imnuri cu muzică Pentru acesta din urmă pătrunde (în sufletul nostru) prin urechi." .Ns este tot ceea ce nu este permis (prin lege): nașterea, creșterea, începutul și sfârșitul, "precum și din ce provine prima temelie a tuturor" (lucruri) (4%) A ordonat să se abțină de la (mânca) coapse, ouă frivole, sex ha „membri, creier, picioare și capete sacrificate. în (animale) ... De la fasole, a ordonat să se abțină la egalitate cu carnea umană . .. A mai sfătuit să se abțină de la { nchgt'otorym) alții ha" (lucruri). cumva din uter, peste, urzici si aproape din tot restul marii (meivotnag si plante).

Yamv.-shkh Protr. 21 Să cităm următoarele „Simboluri”: 1) la intrarea în templu, trebuie să se prosterne; să nu spui și să nu faci nimic lumesc în templu; chiar la ușile (templului); 3) să faci jertfe și să te închini desculț ; 4) evitând drumurile mari, mergeți pe poteci; 5) abțineți-vă de la „a avea pete negre pe coadă, căci un astfel de (animal) aparține zeilor subterani”: 6) stăpâniți limba „mai ales, urmând zei” ; 7) înclinați-vă în fața zgomotului vântului; 8) vom mânca foc și vom grebla; 9) un cuțit ascuțit

(sau, poate, o carte a fost publicată sub numele lui de un Pioai-Orean din epoca alexandriană). Această carte, vehiculată sub titlul „Despre Enmiimah Pioagorean” al pp-•Agorean Androkid, a fost folosită de Dimitrie de Bizanț, Trifon, Pseudo-Plutarh. Dogeb (VIII 17). Și apă, Nikomakh și alții.

întoarce-te de la tine; 10) ajuta sotul care isi pune o povara sa o ridice, dar nu-l ajuta pe cel care ia (povara) de la sine; 11) pune piciorul drept primul, piciorul meu (primul) stâng; 12) nu vorbi fără lumină; 13) nu calca peste cantar; 14) la ieșirea din casă, nu te întoarce, pentru că (în spatele tău) urmează Erinnia; 1) 15) nu urina. întoarcerea (fața) către soare: 16) dar șterge scaunul cu o torță mică: 17) hrănește cocoșul, nu-l sacrifica, căci este închinat Lunii și Soarelui; 18) nu vă așezați pe măsura pâinii; 19) nu hrăniți (un animal) cu ghearele strâmbe; 20) nu tăiați pe drum; 21) nu lăsa rândunica să intre în casă; 22) nu purta inel; 23) nu sculptați. inele chipului lui Dumnezeu; 24) nu vă uitați în oglindă împotriva lămpii; 26) nu vă îndoiți de nimic extraordinar, dacă este vorba de zei și de învățăturile divine; 26) nu vă răsfățați cu râsul nestăpânit; 27; când te sacrifici, nu-ți tăia unghiile; 28) nu da cu ușurință mâna ta dreaptă tuturor; 29) ridicați-vă din pat, rulați-l și neteziți locul (pe care vă culcați); 30) nu mâncați inimi; 31) creier, nu mânca: 32) scuipă pe resturi de păr și unghii; 33) barvenu -) nu-l lua cu tine;

34) distruge urma oalei de pe cenusa; 36) nu vă amestecați cu o femeie bogată pentru a avea copii; 36) preferă înfăţişarea şi amvonul „înfăţişării celor trei oboli”; 37) abţine-te de la zei; 38) această nalbă. R. 109. -/56'.

Diogenes Vili 17-19 Ippolit Naeg. VI-.97.

B. Din scrierile lui Mristoksen „Opinii pitagoreice * și „Modul de viață pitagoreic”. *)

1. Yamvlikh G. R. 163 în continuare. Dintre științe, pitagoreicii, după cum se spune. muzica, medicina și arta divinației erau cele mai venerate. Au tăcut, le-a plăcut să asculte și l-au lăudat pe cel care știe să asculte. Din medicină, însă, atenția lor cea mai mare a fost atrasă de doctrina despre ce fel de viață ar trebui să ducă, iar în respectarea acestor prescripții au fost foarte stricte. În primul rând, au încercat să studieze

k) Imitația lui Heraclit 12 V 94.

-) Un gen de pești de mare de culoare roșie.

Pe lângă aceste două eseuri: ..IIpoagorean opinia4 * și ..Pyuagorean way of life-. Arpetoxeps a deținut și o lucrare biografică: „Viața lui Pioagoras” influen. 1904), la „Pythagore-gkim opinii- ar trebui să includă toate fragmentele teoretic didactice, la modul de viață ,.IIi-ogorey - o poveste simplă. În consecință, am nota 4.5 D. 1. 6. 7 se referă la a doua compunere, D 2 -.', 8-11 la prima.

semne ale unei proporții adecvate (în raport cu munca) de băuturi, kutans și odihnă. Apoi, în ceea ce privește însăși metoda de preparare a mâncării și a băuturilor, ei au fost aproape primii care s-au ocupat de ea și au dat rețete. Pitagoreii foloseau unguente mai des decât predecesorii lor; · aceleași (mijloace) pe care le foloseau în principal pentru supurație (tratament), ca și pentru incizii și arsuri, au recunoscut acest lucru cel mai puțin. (164) În (vindecarea) unor boli, au folosit și incantații. Ei credeau că și muzica contribuie mult la sănătate. daca este folosit corect. De asemenea, au folosit pasaje alese din Homer și Hesiod pentru a corecta lovitura.Ei credeau că totul trebuie amintit cu fermitate. ce să înveți și ce se spune, iar până atunci dobândește cunoștințe și ascultă prelegeri, atâta timp cât capacitatea de a învăța și de a memora este activă. nat. Căci această (abilitate) este aceea prin care gândul (cunoscut) trebuie să fie cunoscut și în care gândul (cunoscut) trebuie să fie stocat. Cel puțin ei au apreciat foarte mult memoria, au exercitat-o foarte mult și au avut grijă de ea; iar în predare nu au părăsit ceea ce a fost studiat înainte de a realiza o asimilare fermă a rudimentelor învățăturii și că. cele spuse, îşi aminteau zilnic în felul următor. (165) Pitagoreanul nu s-a ridicat din pat devreme, decât (tot ce s-a întâmplat ieri) a fost reprodus de el în memorie. Și-a amintit în felul următor: a încercat să restabilească mental că (în ajun) sculându-se, în primul rând a spus, sau a auzit, sau a ordonat gospodăriei lui, ce

(a făcut) atunci și ce și mai târziu. Iar cu privire la urmatoarea (faptele), si-a dat siesi aceeasi socoteala. Și apoi (și-a amintit) pe cine a întâlnit primul la ieșire (din casă), și pe cine a întâlnit al doilea, și ce discursuri s-au spus în primul rând. < kakiya) atunci și (kakiya) încă mai târziu. Si despre (tot) restul (oii si-a dat) acelasi raport. Și anume, tot ce s-a întâmplat pe parcursul întregii zile, a încercat să restaureze mental, dorind să-și amintească (totul) în aceeași ordine în care se întâmplase fiecare dintre aceste (acțiuni). Dacă, la trezire, avea mai mult timp liber la dispoziție, atunci exact în același mod a încercat să restabilească (în memorie) ceea ce s-a întâmplat în a treia zi (înapoi). (166) Au încercat în special să exerseze memoria. Căci (în opinia lor) nimic nu este mai important pentru cunoaștere, experiență și judecată decât puterea memoriei. Deci, din astea. Ocupații, toată Italia s-a umplut de filozofi, iar, fiind înainte (o țară) necunoscută, mai târziu, datorită lui Pitagora, a fost numită marea Grecie. și printre ei au apărut o mulțime de filozofi, poeți și legiuitori. Și într-adevăr, oratorie, discursuri solemne și legi scrise au fost aduse în Grecia din piș. Și voi toți. care fac vreo mențiune despre fizicieni îi citează de obicei pe Empedocles și Eleates Parmenide; cei care doresc să transmită orice instrucțiuni referitoare la viața practică (de obicei

cu siguranță) citează gândurile Dp și karma și aproape toți filozofii le acceptă (în scrierile lor).

K $ 163 epe. Omine i' An. alin. I 17ë Pitagoreicii. cum spunea Aristoxeia. curățat (de boli) trupul prin medicină, sufletul prin muzică. Sipobey III 1. 71 N. Diodor L' 5. /. Къ 76'4 aici. Yamvli.g .< 110. 111.

• A. Iamblikh G. R. 137 Vreau să subliniez mai întâi începuturile venerării zeilor, pe care Pfhagor și adepții săi le-au stabilit. Toate decretele lor cu privire la ceea ce ar trebui făcut și ce nu ar trebui să aibă scopul de a lega divinitatea, acesta este principiul (al tuturor și.gb) edpsaniiO și întregul mod de viață (lor) este aranjat în așa fel încât urmărește scopul de a-L urma pe Dumnezeu; La baza acestei filozofii este (ideea) că acei oameni se comportă ridicol care caută bunătatea în altă parte, și nu cu zeii, (care) așa arată. ca și cum cineva dintr-o țară condusă de un rege ar sluji unui conducător inferior, fără a acorda atenție conducătorului însuși și regelui tuturor. Pentru aceasta. ei cred. oamenii fac. Și anume, întrucât există un zeu și el este stăpânul tuturor, este recunoscut de toată lumea (unanim) că trebuie să ceară binele stăpânului și că fiecare a dat bine celor pe care îi iubesc și de care sunt mulțumiți, la fel. , cărora le sunt tratați în sens invers , (dați) contrariul. - este evident că ar trebui să facă asta. orice vrea Dumnezeu.

3. Iamblikh V. Ru th. 174 în continuare Mai mult, el credea că puterea zeilor contribuie cel mai mult la durabilitatea (existența) dreptății și, pornind de la ea (ca dintr-un principiu), a stabilit structura statului, legile, justiția și justiția. În același mod, el a prescris să se aplice tuturor (acțiunilor) - fiecăruia separat gândul

unei zeități, (și anume} că există și se raportează la rasa umană în așa fel încât (întotdeauna) îi pasă (de ea) și nu o lasă fără atenție „Învățat (aceasta) de la el, pitagoreicii au considerat (această învățătură) utilă. Căci avem nevoie de o astfel de îndrumare. să ne răzvrătim împotriva căruia în niciun fel nu ne-am dori; și un asemenea personaj are (îndrumare) emanând de la Dumnezeu, chiar dacă este o divinitate astfel încât să fie vrednică de stăpânire asupra universului, și anume, ei au spus pe bună dreptate că animalul prin natura sa este predispus la voință proprie și este înzestrat cu diverse aspirații, dorințe și alte pasiuni (175).) Deci, ei credeau că fiecare ar trebui, conștient de diversitatea (indicată) a naturii sale, să nu uite niciodată evlavia și reverența față de Dumnezeu, ci să țină mereu înaintea gândului său (Dumnezeu), în timp ce (în mod constant) se uită (la noi) și observă. modul de viață al oamenilor. Iar după zeitatea și demonul (trebuie) cel mai mult să respecte părinții și legea și să le asculte nu prefăcut, ci prin convingere. În general. în opinia lor, ar trebui să creadă că nu există rău mai mare.

ce este anarhia C. Căci o persoană prin natură nu poate rămâne inofensivă dacă nimeni nu este responsabil (peste el), (176). Acei bărbați au considerat că este bine să rămână în obiceiurile și legile tatălui lor, chiar dacă erau puțin mai răi decât alții. Căci (conform lor) nu este deloc util și nu economisitor - este ușor să te depărtăzi de obiceiurile existente și să ai tendința de a inova.

4. OiiWÔeü IV 25, 45 N. Din opiniile pioagoreene ale lui Aristoxenus6 După divinitate și demoni, mai ales (trebuie) să cinstească părinții și legile, supunându-le prefăcut, dar cu convingere. Ei au considerat că este bine (faptă) să rămână (credincioși) obiceiurilor și legilor tatălui lor, chiar dacă sunt puțin mai rele decât alții.că nu există rău mai mare decât anarhia. Căci un om în natura sa nu poate fi păstrat (nevătămat) cu excepția cazului în care un picto domnește (peste el). Despre conducători și conducători, el a raționat în acest fel. Și anume, a spus că conducătorii ar trebui să fie (oameni) nu numai cunoscători și umani. Și conducătorii (ar trebui să fie) nu numai ascultător, dar și iubitor față de autorități. Opp credea că ar trebui să aibă grijă de toate vârstele, iar copiii (ar trebui) să fie instruiți în citit, scris și alte științe „Tinerii ar trebui să fie obișnuiți cu obiceiurile și legile statului. (ar trebui) să fie angajați în afaceri (publice) și în serviciul public. Bătrânii ar trebui, după părerea lor, cu toate cunoștințele posibile, să se complace în reflecție, activitate judiciară și sfaturi. (La fel ar trebui să fie și actele de distribuire), astfel încât niciunul dintre copii să nu acționeze prostește, nici tinerii nu se poartă ca copiii, nici bărbații nu se comportă ca tinerii nesăbuiți, nici bătrânii nu înnebunesc. Este necesar, spuneau ei, încă din copilărie, să oferim hrana în ordine (corespunzătoare), (și anume) ținând cont că ordinea și simetria sunt frumoase și utile, în timp ce dezordinea și asimetria sunt urâte și dăunătoare. Ope. D8 205 USD.

5. Iamblichus V. R. 180. Dar, deoarece există un fel de dreptate în tratarea altora, pitagoreicii, după cum se spune, învață unele dintre următoarele moduri ale acesteia. Și anume, (după învățătura lor), în ceea ce privește modalitățile de a trata (cu oamenii), atunci unul (modul este) potrivit, celălalt nepotrivit, iar această împărțire depinde de diferența de vârstă, demnitate, rudenie, merit și toate celelalte diferențe similare care există între oameni. Pentru un fel de adresă, care pare destul de potrivită dacă este folosită de un tânăr în raport cu un tânăr, (va fi) nepotrivită (dacă este folosită de un tânăr) în raport cu un bătrân. Și într-adevăr, cel mai tânăr, în adresa sa către bătrân, ar trebui să se ferească nu numai de tot felul de furie și amenințări >:· -Λ· și insolență, ci de tot ce este nepotrivit. (181) Aproape la fel (ih)

O Cf. Sofocle „Antigona” 672.

discuție despre merit. Și anume, (conform opiniei) în relație cu un soț care a atins adevărata demnitate în kalokagatiya, (va fi) urâtă și nepotrivită (acțiune) vorbire obraznică și alte lucruri menționate mai sus. Același lucru s-a spus despre tratamentul părinților și, la fel, cu privire la tratamentul binefăcătorilor. Tratamentul adecvat este variat și de multe feluri. Și, de fapt, dintre cei supărați și indignați, unii o fac de altfel, alții inoportun și, iarăși, dintre cei care se străduiesc, vor și realizează ceva (lucru), unii caută ceea ce se cuvine (0ъ dat timp), alții nu face. Ei raționează exact în același mod despre pasiuni, acțiuni, stări, conversații și convertiri (182) (adică nu există o știință generală despre ea și poate fi cunoscută doar într-o anumită măsură). însoțea (întotdeauna) natura propriu-zisă, ceea ce se numește frumusețe și, de asemenea, conformitate și armonie, și orice altceva omogen cu ea. Ei au învățat că în orice începutul aparține celor mai valoroase, în egală măsură în știință „experiența și nașterea, si la fel si in casa, stat, armata si in toate combinatiile asemanatoare.Firea inceputului in toate (lucrurile) mentionate este greu de vazut si de cunoscut.Caci in stiinte nu este o chestiune de reflectie superficiala. dar pe baza unei examinări a părților subiectului, este foarte posibil să cunoaștem și să urmărim perfect care este începutul lor.(183) totul (ce este în el). Și într-adevăr, pentru a spune direct, dacă se face o eroare în adevărul de la început, atunci din ceea ce urmează, nimic nu va fi corect. Același raționament este valabil și pentru celălalt început. Și anume, nici casa, nici statul nu pot fi vreodată bine organizate dacă nu există un administrator adevărat, care să stea în frunte și să conducă după voința (a sa și a subordonaților). Căci autoritățile există (doar în acest caz) dacă ambele părți doresc, atât cel care este hotărât, cât și cel guvernat, la fel cum cunoștințele care apar corect ar trebui, spun ei, să apară fără constrângere, cu dorința (egale) a ambelor (părți) - profesor si student. Căci dacă vreuna (din cele două părți menționate) se opune, atunci lucrarea înaintea lor nu poate fi făcută (cuvenit).

Opreste-o. 11 13, 119 Din „II părerile ptagoreene”44 ale lui Aristoxen. Ei au mai spus că orice studiu al științelor și artelor este corect și

atinge scopul, dacă (se face) voluntar, dar dacă este constrâns, atunci este slab și fără succes.

6'. Iamblikh V. R. 196 în continuare. Iar următoarele a fost transmise pitagoreenilor de către Pitagora, care însuși a fost autorul (al acestor învățături). Și anume, au încercat să se asigure că trupurile (ale lor întotdeauna) sunt într-unul singur

şi în aceeaşi stare, şi nu erau nici slabi, nici obezi \ Pentru aceasta au considerat dovada unui mod de viaţă incorect. La fel (le păsa) de starea sufletească, (încercând) să nu fie nici veseli, nici tristi, ci (întotdeauna) să fie în egală măsură într-o stare calmă și mulțumită. Au îndepărtat mânia, deznădejdea și anxietatea din ei înșiși. Aveau și (următoarea) prescripție: nimic nu trebuie să fie neașteptat pentru rezonabilul care i se poate întâmpla unei persoane, ci (trebuie) să aștepte tot ceea ce nu este în puterea noastră. Dacă vreodată unul dintre ei era copleșit de furie, de tristețe sau de orice altceva de acest fel, atunci a plecat și. lăsat în pace, el însuși a încercat să înfrâneze și să vindece pasiunea. (197) Despre Ishoagoraiți se mai spune următoarele: în stare de furie, niciunul dintre ei nu l-a pedepsit pe slujitor și a făcut sugestii vreunuia dintre cei liberi, dar fiecare (stăpânit de mânie) a așteptat restabilirea unei stări sufletești calme. . „Pentru a face o sugestie” au indicat cu cuvântul „πεόαρ'αν*. J) Căci au avut răbdare cu tăcere și calm. Macar. Spinөar (din Tarenta, părintele Aristoksen) a împrăștiat adesea despre Tarfinz Archite, care a fost în profitul războiului, pe care orașul l-a făcut împotriva lui Messai, i s-a găsit câmpul (lui) și, care era controlat și servitorii minori erau prost angajați în agricultura si era extrem de neglijent, neglijent s-a enervat si s-a indignat atat de mult incat (numai) a putut, se pare, sa spuna servitorilor: fericirea voastra ca m-am suparat pe voi. Căci dacă acest lucru nu s-ar fi întâmplat, nu ar fi rămas niciodată nepedepsiți pentru infracțiuni atât de importante comise de ei. (198) A spus că așa ceva se spune și despre Klevnia. Și anume, a amânat toate sugestiile și pedepsele până când a fost restabilită o stare de spirit calmă. De la plângeri, lacrimi și alte asemenea, (aceşti) oameni ar trebui să fie reținuți și nici profitul, nici pasiunea, nici mânia, nici ambiția și nimic altceva de acest fel (trebuie) să fie un motiv de dispută (între ei), ci toţi pioagoreenii ar trebui să se trateze unii pe alţii ca pe un tată bun pentru - copiii săi. De asemenea, este bine (după părerea lor) să-i atribui totul lui IIoagora și să-l numești inventatorul (al tuturor), dar să nu-și însuşească gloria vreuneia dintre descoperirile sale, cu excepţia a ceva foarte neînsemnat. Și într-adevăr, (printre ei) sunt foarte puțini ale căror compoziții proprii sunt celebre. Ar trebui să fie de 199 USD (vezi cap. 4. 17, p. 77 din prima parte).

7.-----233-239 Din multe altele (fapte) si din fapt

ce spune Aristoxeps în eseu; „Despre modul de viață Heathagorean *, putem concluziona că ei nu evită, printre altele, prietenia cu străinii, ci o evită cu multă sârguință și ferește-te (de ea), și de

asemenea (se poate concluziona) (cu ei) prietenia reciprocă rămâne neschimbată de multe generații. (și anume, Aristo-

') Ie>arch£v4=|i8 ;ap;4Çew (reconstruiți, corectați;.

kseig) relatează că a auzit asta de la tiranul sptsiyiysk Dionysius. :ygda acesta din urma, fiind lipsit de putere, a studiat stiinta la Corint. {234} Într-adevăr. Aristoxelus spune în felul următor: ... Oamenii aceia se abțineau, pe cât posibil, de la plângeri, lacrimi la orice așa; în acelaşi fel au tratat opi şi linguşirea, cererea, rugăciunea şi toate}7 în acest fel. Macar. Dionisie, când, pierzându-și puterea regală, a ajuns la Corint, ne-a spus adesea că. ce s-a întâmplat cu pitagoreenii Thiptius și Damon. Aceasta este (istoria) cu privire la cauțiunea pentru moarte. împrejurări. sub care a avut loc această garanție au fost următoarele. Unii dintre cei din jurul lui {curte}. spus op. Pitha-Goreenii erau adesea pomeniți, defăimându-i și ridiculizându-i. numindu-i șarlatani și au spus că (toată) această importanță (falsă), fidelitate prefăcută și (falsă) liniște sufletească se vor pierde. dacă cineva îi pune într-o poziție semnificativ periculoasă. (236) Când unii au început să obiecteze, și {astfel} a apărut o dispută, s-a decis să joace următoarea dramă cu Thipti. Chemându-l pe Phintius la tine. Dionisie a spus că un acuzator îl informase că el, împreună cu unii (alții), complotează în mod clar împotriva lui; acest lucru a fost confirmat de cei prezenți și (astfel) verosimilitatea a fost dată indignării (tiraniei). Fintij a fost uimit de (acest) discurs. Koda (atunci), tiranul însuși a spus cu siguranță că acest lucru a fost cu siguranță verificat și că trebuie să moară. Phpitius a spus că, dacă a fost deja hotărât de el, atunci el va cere să-i dea restul (o parte) a zilei pentru ca (el să poată) dispune de proprietatea sa și de Damon. Faptul este că acești bărbați trăiau împreună și aveau totul în comun; Fiitiy, fiind cel mai mare, a preluat cea mai mare parte a conducerii casei. Așa că, a cerut să fie eliberat pentru aceasta, spunând că îl va numi pe Damon ca fidejusor (23c).Așa că, a spus Dionisie, a întrebat cu uimire dacă există o astfel de persoană care ar fi de acord să rămână ca fidejusor pentru moarte. Când e Fintij. a răspuns afirmativ, apoi a fost chemat Damon; după ce a ascultat povestea celor întâmplate, a spus că va garanta și va aștepta aici până se va întoarce Phintius. Deci, a spus el. el însuși a fost direct lovit de asta, la fel. care a venit primul cu această încercare, l-a batjocorit pe Damon de parcă ar fi fost dat morții și. în glumă, au spus că s-a dat în schimb o căprioară. Și acum, când soarele era deja la apus, Phintius apare la pedeapsa cu moartea, de care toată lumea a fost uimită și captivată. Deci, a spus el. el însuși, îmbrățișând și sărutând (acei) soți, a întrebat. ca să-l accepte ca pe al treilea în (lor) prietenie, aceeași pentru care nu au fost de acord cu aceasta. oricât ar insista.

(237) Acest Aristoxenu spune din cuvintele lui Dionisie însuși, mai spun că până și pitagoreicii, care nu se cunoșteau, încercau să ofere servicii prietenești celor pe care nu-i văzuseră niciodată, de îndată ce au primit vreo dovadă a lor. participarea la

aceleași învățături. Astfel, pe baza unor astfel de fapte (trebuie) să creadă învățătura că oamenii buni, în plus, dacă trăiesc foarte departe unul de celălalt, sunt prieteni unii cu alții înainte de a face cunoștință și de a discuta.

Cel puțin, spun ei, unul dintre pitagoreici. făcând o călătorie lungă prin deșert, a intrat într-un han, (¿¿ aici) de epuizare și diverse alte motive a căzut într-o lungă boală gravă, încât (în cele din urmă) s-a dovedit a avea o lipsă de (cel mai) necesar. . (;¿7S) Totuși, proprietarul hanului, fie din compasiune față de persoană, fie (în speranța) returului (cheltuielilor), i-a oferit (i) tot (necesar). nu zgârciți cu niciun serviciu, np cu orice costuri. Când boala s-a intensificat, el, simțind că se apropie moartea, a scris un fel de semn pe tablă și l-a întrebat (proprietarul hotelului) ca, în caz că i s-ar întâmpla ceva, să atârne tabla lângă drum și să privească dacă cineva. a recunoscut semnul — fie de la cei care treceau pe acolo. Pentru. a spus el, acesta (care recunoaște semnul) își va plăti cheltuielile. ce a făcut op pentru el și va mulțumi pentru el. După moartea (călătorului), proprietarul hanului l-a îngropat și a avut grijă de trupul său, însă nu spera să returneze costurile, nici să primească recunoştinţă de la vreunul dintre cei care recunosc (semnul) de pe bord. Cu toate acestea, surprins de comisionul (care i-a fost acordat), a expus în mod constant tabla tuturor. Multă vreme mai târziu a trecut unul dintre pitagoreici; a recunoscut semnul și a înțeles cine îl scrisese; a povestit despre cele întâmplate și a plătit proprietarului hanului mult mai mulți bani decât cheltuise.

Într-adevăr, ei spun că Tarentine Klinius, după ce a aflat că adeptul învățăturilor lui Pitagora, Cirenianul Pror, era în pericol să-și piardă toate averile, a strâns bani, a navigat la Cirene și a corectat treburile lui II popa, nu numai că nu. în ciuda prejudiciului adus propriei stări, dar și expunându-se la pericolele călătoriei pe mare. În mod similar, posidonetsch> Thestor. cum se spune, ştiind numai prin zvonuri 'despre apartenenţa Timaridului Iarosian la pitagoreici. când ultima bogăție a căzut în sărăcie, a strâns mulți bani, a navigat la Paros și i-a returnat proprietatea mai mare.

mier. 127 (după un lung decalaj) Și aceasta i-a spus Aristok-sen) Dionisie cel Tânăr în Corint. (și i-a mai povestit) întâmplarea lui Phintius și Damon și a lui Platos și Archytas. și cu privire la Klp-niya și Pror (vezi mai sus cap. 41. 3). Deci, pe lângă acestea (pot fi citate următoarele cazuri): când Messinianul Eubulus naviga spre casă, a fost capturat de tirreni și dus în Tirenia; Tirrepetian Navsioi. care era pitagoreean, aflând că (și) aparține din numărul ucenicilor lui Pitagora, l-a luat * de la tâlhari și l-a adus în deplină siguranță la Messina. (12S) Când cartaginezii intenționau să trimită peste cinci mii de oameni care slujeau în armata lor pe o insulă pustie, Miltiadele cartagineze, văzând

printre ei s-a apropiat de el și argivele Posidas (amândoi aparțineau numărului pitagoreenilor). Și. fără să-i dezvăluie ce trebuia făcut, l-a sfătuit să fugă cât mai curând posibil în patria sa, l-a aranjat pe o corabie care trecea pe lângă el, i-a dat bani pentru călătorie și (astfel) și-a salvat soțul de (l-a amenințat) pericole.

8. V. R. 200-213 Despre glorie. pe măsură ce transmit, merg...

spune următoarele. Este neînțelept să fii atent la fiecare părere a fiecăruia, și mai ales la opinia mulțimii. Căci este natura a puținilor să creadă și să gândească bine. La urma urmei, este evident că acest lucru este caracteristic (doar) celor care știu. Și sunt puțini dintre ei. Astfel, este evident că această capacitate nu se extinde asupra majorității (a oamenilor). Pe de altă parte, este nerezonabil să disprețuiești orice părere și judecată (despre tine însuți). Căci (o persoană) astfel dispusă va fi inevitabil ignoranță incorigibilă. Este necesar. pentru ca cel care nu stie sa invete ceea ce nu stie si nu intelege, cel care invata (trebuie neaparat) sa fie atent la parerea si judecata celui care stie si stie sa predea. În general, cei din tineri care își doresc propria mântuire ar trebui să fie atenți la opiniile și judecățile bătrânilor, care sunt cunoscuți pentru viețile lor minunate. (¿Ш) Într-o viață umană întreagă, anumite vârste sunt separate (Ινάίδαομένας — după cum se spune) anumite vârste, pe care nu toată lumea le poate lega între ele. Cert este că se distrug reciproc, cu excepția cazului în care cineva educă perfect și corect o persoană încă de la naștere. Deci, rezultă că o parte semnificativă a creșterii copilului (și anume, sădirea în el) virtuțile prudenței și curajului ar trebui transmise adolescenței; în același mod, ca o parte semnificativă a îngrijirii unui tânăr, (și anume) creșterea lui, (insuflarea în el) virtute, prudență și curaj, ar trebui să fie transmisă maturității, deci ce se întâmplă cu majoritatea oamenilor (în acest respect) este absurd și amuzant. (202) Ideea este următoarea. Ei cred că în copilărie trebuie să se supună, să fie prudent și să se abțină de la tot ceea ce pare vulgar și obscen; cei care au ajuns la vârsta adolescenței primesc de la majoritate, cel puțin, permisiunea de a face ce le place. (Ca urmare a acestui fapt) ambele tipuri de iluzii converg la această vârstă. Și anume, tinerii greșesc foarte mult în ceea ce privește comportamentul (corespunzător) al copiilor și al soților. Cert este că a evita orice fel de sârguință și ordine, de a vorbi într-un mod adult, de a lupta pentru tot ceea ce are legătură cu jocul, voința de sine și frivolitatea copilărească, este cel mai caracteristic vârstei copilului. Deci, de la această vârstă să treci în starea de spirit imediat următoare (în spatele vârstei lui) descrisă mai sus. Genul de pasiuni puternice, precum și aspirațiile ambițioase, precum și alte dorințe și dispoziții, care aparțin unui gen dificil și dezordonat, vin la vârsta tinereții de la maturitate (vârstă). Aici

de ce această (vârstă) are nevoie de cea mai mare grijă în comparație cu toate (celelalte) vârste. În general, unei persoane nu ar trebui să i se permită niciodată să facă ce vrea, dar trebuie să existe întotdeauna un fel de superior, o autoritate legitimă și decentă, căreia fiecare cetățean să se supună. Căci un animal lăsat singur și

lăsat fără grijă se deteriorează rapid și devine inutil. Se spune că ei puneau și discutau adesea întrebarea, de dragul căreia îi învățăm pe copii să respecte ordinea și moderația în mâncare și le spunem că ordinea și proporția sunt frumoase, în timp ce opusul - dezordinea și disproporția este dezgustătoare. Prin urmare, bețivul și nesătul (omul) sunt în mare dizgrație. Și într-adevăr, dacă nimic din toate acestea nu ne va fi de folos când ajungem la vârsta adultă, atunci este nerezonabil să predăm în copilărie o astfel de ordine. Ei argumentează exact în același mod despre alte obiceiuri. (504). Deci, în ceea ce privește alte animale, care sunt crescute doar de oameni, un astfel de fenomen (trist) nu se observă asupra lor, dar imediat de la bun început cățelul și mânzul sunt învățați și învață ce vor trebui să facă atunci când vor creştere. În general, după cum se spune, pitagoreicii îi îndemnau pe cei care veneau la ei și intrau în societatea lor să se ferească de plăcere, ca fiind cel mai periculos lucru. Căci nimic nu ne ispitește și ne duce în păcat mai mult decât pasiunea pentru plăcere. În general, după cum se pare, ei nu au încercat niciodată să facă nimic de dragul plăcerii, deoarece acest scop este în mare parte rușinos și dăunător, dar (au încercat), acordând atenție mai ales frumosului și decentului, să facă ceea ce ar trebui. face, dar avantajos și util (au pus } pe locul doi, dar chiar și acest lucru (în opinia lor) ar trebui luat în considerare cu seriozitate. străduindu-se fie pentru o oarecare împlinire, fie pentru prezența unor (obiecte) senzuale sau pentru (unele) stări senzuale. dorința) pentru absența (oricărui obiect) și (dorința) de a nu experimenta anumite senzații. Acest sentiment (adică pasiunea) este divers și are multe feluri, în acest din urmă aspect depășește aproape tot ceea ce se aplică unei persoane. Multe dintre pasiunile umane nu sunt înnăscute și sunt create de oamenii înșiși. Prin urmare, acest sentiment necesită cea mai mare grijă și precauții și necesită exerciții corporale sistematice. Căci atunci când corpul este golit, este firesc să dorești hrana, iar când este din nou plin, este și firesc să dorești o golire corespunzătoare. Dar dorința de hrană suplimentară, sau de haine suplimentare și luxoase, sau de locuință suplimentară, scumpă și decorată nu este înnăscută; același lucru este valabil și pentru mobilierul casnic, castroanele, servitorii și animalele folosite

pus în mâncare. (206) În general, pasiunile umane se caracterizează mai ales prin faptul că nu au limită, dar merg la infinit. De aceea, încă din tinerețe, ar trebui să ai grijă de cei care cresc. că își doresc ceea ce trebuie (dorește) și se abțin de la dorințe goale și de prisos, rămânând imperturbabili și curați de astfel de aspirații și disprețuind pe cei din mijlocul lor care au devenit demni de dispreț datorită atașamentului față de patimi. În special, trebuie remarcat faptul că la cei care trăiesc în bogăție apar dorințe deșarte, pernicioase, de prisos și îndrăznețe. Căci nu există nimic atât de obscen pe care sufletul unor astfel de copii, bărbați și femei, să nu tânjească. (207) În general, neamul uman se distinge prin cea mai mare diversitate în raport cu multitudinea de pasiuni. O dovadă clară (în acest sens) este diversitatea a ceea ce este luat (ca hrană și băutură). La urma urmei,

numărul fructelor, rădăcinilor, cu care se hrănește rasa umană este infinit; în plus, ei mănâncă diverse feluri de carne și este greu de găsit un astfel de animal care trăiește pe uscat, în aer și apă, pe care (oamenii) nu l-ar mânca; (in fine, este necesar sa mentionam ca) ca s-au inventat diverse metode de preparare a preparatelor si tot felul de amestecuri de sucuri. Din aceasta reiese destul de clar că mișcarea sufletului în rasa umană este nerezonabilă și diversă. (208) Căci fiecare dintre lucrurile luate este cauza unei stări speciale. Dar oamenii observă (doar) acele motive care aduc imediat o mare schimbare, ca, de exemplu, (observă) că vinul, luat în cantități mari, într-o oarecare măsură, îi face (oamenii) mai veseli, apoi mai violenti și mai obsceni. . Și ceea ce nu dezvăluie o asemenea putere, ei nu știu. Între timp, fiecare acceptat (mâncare sau băutură) este cauza unei stări speciale; de aceea este nevoie de o mare înțelepciune pentru a înțelege și înțelege ce (obiectele) și în ce cantitate trebuie mâncate.Această știință a fost inițial (a fost opera) a lui Apollo și a lui Paeon, iar apoi (a început să fie practicată) de Asclepius și a lui studenți.(209) În ceea ce privește nașterea, ei, după cum se spune, au dat următoarea învățătură: în general, ei credeau că trebuie să ne ferim de ceea ce se numește dezvoltare prematură.semințele și fructele proveneau din corpuri puternice și mature.De aceea, băieții și fetele. ar trebui să fie crescuți în muncă, exerciții corporale și răbdare adecvată, să le dea hrana corespunzătoare unui stil de viață activ, moderat și durabil.Există multe în viața umană astfel, în ceea ce cunoașterea ulterioară este mai bună, iar aceasta aparține urmărirea plăcerilor amoroase. .(210) Deci, un copil ar trebui să fie crescut în așa fel încât până la vârsta de 20 de ani să nu se gândească la actul sexual. Când ajunge la această vârstă, atunci ar trebui să se răsfețe ocazional cu plăcerile amoroase.

niyam. Și asta va fi (posibil (somn) în cazul în care consideră sănătatea un (lucru) valoros și frumos. Căci nemoderația (în dragoste plăcerile) și sănătatea nu coexistă foarte mult împreună în aceeași (persoană). , au mai aprobat. dintre următoarele din existența timpurie a obiceiurilor în orașele elene: să nu aibă relații (sexuale) nici cu mamele, nici cu o fiică, nici cu o soră, (și să nu aibă relații sexuale) nici în templu”, sau în public. Pentru că este frumos și este util ca cât mai multe obstacole să împiedice această chestiune. Acești bărbați, se pare, credeau și că nașterile care sunt nenaturale și asociate cu violența ar trebui distruse.și ale celor născuți natural și modest (mai ales) trebuie avut grijă să-i păstrăm pe cei născuți cu o procreare castă și legală de copii. (211) Ei credeau că cei care naște copii ar trebui să fie foarte preocupați de viitorii descendenți. Așadar, prima și cea mai mare preocupare este să vă pregătiți pentru procrearea copiilor, ducând un stil de viață moderat și sănătos, nefiind săturați la momentul nepotrivit și neingând (mâncare și băuturi), din care proprietățile corpului se înrăutățesc, în special, evitând complet beția. Căci ei credeau că dintr-un amestec rău, discordant și dezordonat, răsare semințele rele. (212) În general, ei considerau proprietatea unui (om) complet frivol și nepăsător dacă intenționează să producă o ființă vie și să aducă pe cineva la naștere și ființă nu depune toate eforturile pentru a face intrarea (a operei

sale) în ființa și viața cât mai plăcute.* Dar (ziceau ei) iubitorii de câini se ocupă de reproducere cu toată grija posibilă. câini, (luând toate măsurile posibile) să se nască cățeluși corespunzători de la cine ar trebui să fie și când ar trebui să fie și ca (producătorii) să fie în stare corespunzătoare; exact la fel (fa) si iubitorii de pasari. (213) Este clar că alții care doresc serios să aibă o rasă nobilă de animale depun toate eforturile pentru ca nașterea lor să nu aibă loc cumva; intre timp, oamenii nu dau nici o atentie copiilor lor, dar ii nasc cumva, facandu-i improvizat. cât a fost necesar, în orice fel, și atunci sunt hrăniți și crescuți cu desăvârșită neglijență. Și acesta este motivul principal și cel mai evident pentru care majoritatea oamenilor sunt răi și lipsiți de valoare. Pentru că producția de copii este, pentru majoritatea, bestială și cumva necugetă. (Asemenea instrucțiuni și virgule au servit acelor oameni ca subiect de exerciții teoretice și practice de prudență; ei au primit (aceste) instrucțiuni din antichitate de la însuși Pitagora, ca și zicările oracolului libian). Къ $ 201 srv, Diogenes VIII 10, Diodor X 9, 5.

Къ § 203 cf. deasupra paginii 91 (46 D 4).

Къ § 205 cf. Stobey /Z. III 10, 66 N. Din „opiniile pitagorice” ale lui Aristoxene. Despre pasiune au spus următoarele. Acest sentiment este variat și foarte multilateral. Unele dintre pasiuni nu sunt înnăscute

și pot fi create (de omul însuși), în timp ce altele sunt înnăscute. Totuși, pasiunea însăși este un fel de indignare a sufletului, o mișcare și aspirație puternică spre împlinire, sau spre prezența senzației sau spre golire, spre absență și spre eliberare de senzație. Există trei cele mai cunoscute ramuri ale pasiunii false și rele: obscenitatea, disproporția și inadecvarea. Și anume, în primul rând, există o pasiune obscenă, grosolană și sclavă; și alta (pasiune) - mai puternică și mai lungă decât se cuvine (în acest caz, dorința); sau a treia (felul) în comparație cu acelea, (pasiunea care apare) când nu ar trebui și îndreptată spre ceea ce nu ar trebui (dorința).

La §§ 209-213 cf. Okell 4, 9-14 (din același tratament ca Iamblichus 209 și urm.) și un extract ceva mai precis de Stobaeus fl. IV 37, 4 Din opera lui Pitagora Aristoxenus. Despre nașterea copiilor, el a spus următoarele. În general (trebuie) să se ferească de așa-numita dezvoltare precoce. Pentru dezvoltate prematur, nici plantele, nici animalele nu sunt fertile. Dar (este necesar) să vă pregătiți în prealabil pentru producerea fructelor pentru o perioadă de timp, timp în care corpurile sunt întărite și coapte și primesc puterea de a livra semințe și fructe. Există multe lucruri în viața umană în care cunoașterea ulterioară este mai bună, cum ar fi, de exemplu, gustarea plăcerilor iubirii. Deci, copilul ar trebui să fie crescut în așa fel, ocupându-și tot timpul cu exerciții, astfel încât să nu caute, dar, dacă este posibil, să nu știe nici măcar despre actul sexual până la vârsta de douăzeci de ani. Când ajunge la această vârstă, (el) ar trebui să se bucure ocazional de plăcerile iubirii. Cert este că acest lucru contribuie foarte mult la starea bună (a sufletului și a trupului) celor care nasc și se nasc. De asemenea, a sfătuit ca

nașterea (de copii) să nu întrețină relații sexuale cu femeile în stare de slăbiciune sau de ebrietate. Căci el nu crede că dintr-un amestec rău, discordant și dezordonat (ar putea) să se nască armonios și frumos, dar (ivit de acolo) de la bun început nu este bine.

9. Iamblichus V.R. 230-233 Învățătura lui Pitagora despre aceasta și prescripțiile date urmașilor săi ar trebui expuse. Deci, acești bărbați au sfătuit să elimine competiția și rivalitatea din prietenia adevărată. (Spuneau că cel mai bine este să elimini asta) din orice (prietenie), dacă se poate; dacă acest lucru nu este posibil, atunci măcar din prietenie cu părinții și bătrânii în general, și la fel din prietenie cu binefăcătorii. Pentru a contesta sau ne certa cu persoane cu care suntem în astfel de relații, în cazul în care (una dintre părți) a luat stăpânire de furie sau de vreo altă pasiune similară, nu contribuie la păstrarea prieteniei existente. (231) Ei au spus că în relațiile de prietenie ar trebui să existe cât mai puține zgârieturi și răni, iar acest lucru se întâmplă (în acel caz) dacă ambele părți știu să cedeze și să controleze furia, în special cea mai tânără și ocupând oricare dintre cele de mai sus.

nyh prevederi (în raport cu alta). Corecțiile și sugestiile, pe care ei le-au numit ηεδαςτάσεΐζ, după părerea lor, ar trebui făcute de bătrâni în raport cu cei mai tineri în termeni foarte blânzi, cu precauție, iar în (rѢchah) îndemnând grijă și prietenie ar trebui să fie arătate într-un grad înalt (k). îndemnat). Căci (doar) într-un astfel de caz sugestia este frumoasă și utilă. (332) Încrederea nu trebuie niciodată îndepărtată din prietenie, nici în glumă, nici în serios. Căci prietenia existentă cu greu se păstrează inviolabilă, dacă măcar o dată o minciună intră în obiceiurile celor care se consideră prieteni. Prietenia nu trebuie abandonată din cauza nenorocirii (a unui prieten care s-a întâmplat) sau a oricăror alte vicisitudini întâlnite (în viața umană), dar pierderea unui prieten și a prieteniei este permisă doar într-un singur caz, (și anume) dacă are loc din cauza la o depravare puternică și ireparabilă (a unui prieten). Nu ar trebui să (trebuie) să te inviti niciodată să displace de la (persoane) care nu sunt complet rele; dacă ostilitatea este acceptată, atunci (trebuie) să rămână în ostilitate până la sfârșit, până când caracterul ostilului (cu noi) se schimbă și devine prudent. Yase (ar trebui) să fie în dușmănie nu cu un cuvânt, ci cu fapte; o cauză legală și sacră este războiul, dacă te lupți uman cu un om. Dacă se poate, nu ar trebui să fie niciodată cauza vrăjmașiei, ci (ar trebui), pe cât posibil, să se ferească de începutul acesteia. Într-o prietenie care se vrea adevărată, trebuie să existe, în opinia lor, mai multe definiții și obiceiuri consacrate posibile; acesta din urmă trebuie amenajat frumos și cu mare deliberare; și, în cele din urmă, fiecare pas trebuie să le fie subordonat, astfel încât nici un act sexual să nu aibă loc nepăsător și necugetat, ci (fiecare s-ar întâmpla) cu rușine, în mod deliberat și cu respectarea ordinii corecte, și pentru ca niciun sentiment să nu aibă loc. stârnit cu nesăbuință, rău și vicios, ca, de exemplu, pasiunea sau mânia. Exact în același mod au raționat despre alte sentimente și stări (ale sufletului). Un extras mai scurt din 3. 5

și 14 $$ 101, 102. Se face un indiciu la sursa aici: Opiniile lui Gorean transmit un alt mod de educație.

10. Stebe fi. Ili 1. 101 N Din „opiniile pitagorice” ale lui Aristoxen. El a spus că dragostea adevărată pentru frumos se află în modul de viață și în științe. Căci iubirea, și (mai ales) iubirea spirituală, este începutul bunelor moravuri și al unui (frumos) mod de viață. La fel, din științele teoretice și experimentale, frumosul și cu adevărat arătos sunt cei care sunt (imbunătăți) de dragoste pentru frumos și ceea ce majoritatea oamenilor numesc iubire pentru frumos, cum ar fi, de exemplu, ceea ce se întâmplă în necesar și util pentru viață (lucruri), este, parcă, pradă dragostei adevărate pentru frumos.

11. - ecl. 1 6, 18 p. 89, 10 W. Din „opiniile pitagoreice" ale lui Aristoxen. Despre soartă au dat următoarea învățătură. Există o parte din ea trimisă de zeitate. Și anume unor oameni.

a existat o anumită suflare de la zeitate în bine sau în rău, și este evident că. în consecință, unii sunt fericiți, alții nefericiți. Acest lucru este clar mai ales din faptul că unii au succes în mod constant, deși fac ceva fără să se gândească mai întâi și cumva, în timp ce alții eșuează în ciuda faptului că gândesc dinainte și au grijă din timp să facă ceva corect. Există și un alt fel de soartă, conform căreia unii sunt înzestrați în mod natural cu bune calități și au noroc, în timp ce alții sunt lipsiți de talente din naștere și au natura opusă (indicată); Dintre aceștia, primii au noroc, indiferent ce întreprind, al doilea nu au noroc, iar gândul lor nu lovește niciodată bine ținta, dar * intră în confuzie. Această nenorocire este înnăscută în ei și nu vine din afară.

E. Pitagoriştii în comedia de mijloc.

Theokrshp 14. 5 Un astfel de pitagorist a venit recent, palid și desculț. Scholiy la acest loc. Pthagorienii au mare grijă de trup, în timp ce pitagoriștii duc o viață secretă și austeră.

1. Ateney IV p. 1.G0 F De ce nu imiți faimosul pitagora? Despre ei Antifan spune în „Memoriile” sale următoarele:

„Printre nitagorieni, au existat astfel de nenorociți care își potoleau foamea în apă stătătoare și strângeau astfel de lucruri dezgustătoare într-o pungă de piele (pentru provizii de mâncare).”

II într-o lucrare direct intitulată „Gantă de piele (pentru provizii)”, spune:

„În primul rând, ca un pitagorist, nu mănâncă nimic viu, ci ia o porție neagră din cea mai ieftină pâine de orz și scoate (din) coajă”.

Alexis în „Tarentines” (spune):

„La urma urmei, pithagorpii, după cum ni s-a spus, nu mănâncă nici adaosul obișnuit la pâine 1) și nici orice altceva viu, și numai ei nu beau vederea. Cu toate acestea, unul dintre pitagoreeni, Epicharides, era un câine, cel puțin după ce i-a ucis accidental. Căci (a spus el) animalul ucis nu mai este în viață.

Și apoi spune:

„Regulile lui Pitagora, cuvintele subtile și gândurile rafinate îi hrănesc, dar iau ziua următoare (ziua) în fiecare zi. O pâine curată (obligatorie) pentru fiecare și o cană de apă. Iată ce și aici

9 Adică carne de vită, pește etc., care se mănâncă de obicei cu pâine.

în ce cantitate (acceptată de ei). Veți spune: un mod de viață închis! Toți înțelepții își petrec viața așa și îndură astfel de greutăți? (Nu), cele menționate mai sus (încă) luxoase în comparație cu altele. Știți că există un tovarăș Melanipiid, Phaon, Phiromachus și Fan care mănâncă (doar) o dată la cinci zile și mănâncă (doar) o măsură de orz?

II în eseul „Pagoagoristka” (op spune):

„Tratamentul va fi uscat” boabe de vin, măsline stoarse și brânză. Căci este obiceiul tgioagoreenilor să-i sacrifice: „Jur pe Zeus, ceea ce se sacrifică cu adevărat este ceea ce este cel mai frumos și mai bun.”

Și puțin mai jos (op spune):

„A fost necesar să repostăm sărăcia în mâncare, murdărie, frig, tăcere, aspect sumbru, necurăție”

2. Athenaeus IA „p. / 67 E Aristophanes in the Pythagorist” (spune): „După zei, putem crede că ppoagorariștii care au trăit cândva în vremuri, într-adevăr, erau murdari de bunăvoie sau purtau vechi? pelerine purtate cu plăcere? Toate acestea sunt destul de imposibile, mi se pare. Dar (au făcut așa) de nevoie, de vreme ce nu aveau nimic; (și iată) după ce au găsit o justificare excelentă pentru simplitate (în calea vieții), au stabilit precepte potrivite pentru săraci. Să mă spânzureze de zece ori dacă, când cineva le-a oferit pește sau carne, nu l-ar mânca cu degetele.

Diogene VSh 37, 38 Critpi îl ridiculiza în Pioagora.Dar chiar și în Tara Călugărilor, el spune în felul următor:

„Este obișnuit pentru ei dacă (la ei) vine de undeva vreo (persoană) neexperimentată care vrea să testeze puterea (lor) învățături, să-l confunde cu pricepere și să confunde cu contrariile. limite, egalități, planete, mărimi.”

Mnesimachus în „Akmeon” (spune):

„În felul Shuagorean, îi oferim sacrificii lui Loxius și nu mâncăm absolut nimic viu.”

(3S) Aristofan în Pitagoristul (vorbind):

„El a spus că, coborând în locuința morților, a văzut (acolo) tot felul de (morți), iar pitagoreenii (morți) sunt foarte diferiți de (ceilalți) morți. Căci numai cu ei, spunea el, datorită evlaviei lor, Pluto împarte masa. Îl numești pe Dumnezeu un slob dacă îi place compania (oamenilor) murdari.”

Tot în aceeași lucrare (zice):

„Și mănâncă legume de grădină și beau apă cu ele. Păduchii, mantii grosiere și necurăția, probabil, niciunul dintre ceilalți morți nu ar fi îndurat.

46. Anaxagora.

Anaxagora din Klazomen (lângă Smirna) s-a născut, după Apolodor, în 70 ol. (aproximativ 500) și a murit în 88, 1 ol. (428, anul nașterii lui Platon) în vârstă de șaptezeci și doi de ani. Aristotel îl plasează mai presus de toți ceilalți gânditori presocratici și îl numește „singurul „treb” dintre cei care au vorbit în zadar *. (A 58). * 2)

. Anaxagoras provenea dintr-o familie nobilă și bogată. Anticii (vezi A 1 și alții) îl numesc discipolul lui Anaximene. Acest raport este neplauzibil; este mai probabil ca Anaximenes să fi murit înainte de nașterea lui Anaxagoras. Ipoteza lui J. Burnet este acceptabilă: vechea școală ionică a supraviețuit căderii lui Milet în 494 și a continuat să înflorească în alte orașe din Asia Mică; dar după Anaximene, ea nu a dat un singur gânditor remarcabil; ei au predat „filozofia lui Anaximene”; elevii acestei școli ionice au fost Anaxagoras, Melissus și Leucip, dar nu au rămas fideli învățăturilor ei: Anaxagoras a mers pe drumul său. , Melissus și Leucip au cunoscut o influență puternică a dialecticii eleatice: doar Diogene din Apollonian acționează ca apărător al sistemului ortodox al școlii ionice. Potrivit lui J. Burnet, filosofia ionică antică formează acum un subsol pentru dezvoltarea gândirii filosofice, la fel cum ideile religioase orfice și pitagoreice au servit ca atare subsol puțin mai devreme .3)

Anaxagoras a fost primul filozof care s-a stabilit la Atena. Mon a locuit aici timp de treizeci de ani (aproximativ 464-434). De atunci, Atena a devenit centrul mișcării mentale. În jurul lui Anaxagoras se adună un cerc de oameni, reflectând gândurile sale în literatură și punându-le în practică. Relațiile lui Anaxagora cu Pericle au fost deosebit de strânse. Plutarh notează influența sa benefică asupra marelui om de stat. Anaxagoras exaltat

x) Remarcăm opinia lui Unger (GF Unger. Die Zeitverhăltnisse des Aiiaxagoras und Empedocles. Phîlologus, IV Supplementbarid 1880. p. 503), conform căreia anii de viață ai lui Anaxagoras sunt 533-462.

Unger crede că Anaxagoras și-a scris singura lucrare în jurul anului 466, în timp ce poemul lui Empedocle: „Despre natură * a apărut mai devreme de 472, deși Empedocles era mai tânăr decât Anaxagoras” Mesaj cunoscut al lui Aristotel (Metapli. A 3. 984 a 11) Unger înțelege acest lucru: mai tânăr a avut o influență asupra bătrânului prin învățătura lui.

2) Prin urmare, a devenit obișnuit ca Anaxagora să fie ultimul în linia de dezvoltare a filosofiei presocratice. Brieger (Hermes XXXVI, p. 185) consideră acest obicei drept rodul prejudecății teologice.

') I. Burnet Filosofia greacă timpurie. I ed., 1892, p. 275-270 sau ed., 1908, p. 292-294.

și a înnobilat caracterul lui Pericle. Printre prietenii lui Anaxagoras este numit și poetul Euripide.

Activitățile lui Anaxagoras din Atena au fost întrerupte de un proces intentat împotriva lui de dușmanii lui Pericle. Anaxagoras a fost acuzat de lipsă de Dumnezeu pentru învățăturile sale că soarele este o masă de foc, iar luna un corp ca pământul (conform unui alt raport, el a fost acuzat și că simpatiza cu perșii; cosmopolitismul său ar putea servi drept bază pentru această acuzație.). Există diverse povești despre procesul său. Potrivit unei versiuni, el a fost condamnat la amendă și exil; potrivit altuia, a fost condamnat la moarte în lipsă; conform celui de-al treilea, a fost închis, dar apoi eliberat din cauza mijlocirii lui Pericle (vezi A 1). G)

Anaxagoras și-a petrecut ultimii ani ai vieții la Lampsacus, unde a fondat o școală filozofică. Aici s-a bucurat de un mare respect și, după moartea sa, i-a fost ridicat aici un altar dedicat Minții și Adevărului. Ultima dorință a lui Anaxagoras a fost ca în ziua morții sale să aibă loc anual jocuri pentru copii.

Anaxagoras a văzut scopul vieții în activitatea cognitivă. El a spus că s-a născut pentru a „contempla soarele, luna și cerul** (A 1). Anaxagoras și-a cedat proprietatea rudelor sale, iar el însuși s-a dedicat în întregime activității științifice. În același mod, el nu a luat parte la treburile statului. A numit cerul casa lui. Consolând pe un exilat, care s-a întristat că trebuie să moară într-o țară străină, Anaxagoras a spus că drumul spre Hades este același de pretutindeni. În general, Anaxagoras era indiferent la orice în viață, cu excepția cunoștințelor.Strălucirea exterioară și onoarea nu l-au ispitit. Viața, potrivit lui Anaxagoras, este o posibilitate constantă de nenorocire, un lanț de suferință, în care există o singură consolare și sprijin - cunoașterea. 3) Doar cercetarea științifică face o persoană fericită, eliberându-l de durerile vieții și de grijile mărunte. Cunoașterea este cel mai înalt bine și scopul final al vieții. Anaxagoras însuși, în ochii anticilor, era un model de om care duce o „viață teoretică”. Libertatea sa spirituală, care decurgea dintr-un devotament excepțional pentru cercetarea făinii, s-a exprimat în fermitatea cu care a îndurat loviturile destinului. Când a fost informat despre moartea copiilor

săi, a spus: „Á știa că a adus în lumea muritorilor. Când a fost informat că atenienii l-au condamnat la moarte, el a spus: „Natura m-a condamnat de mult și ei până la moarte”.

x) H. Swoboda. LJeber den Process des Perikles (Hermes XXVIII Bd., 1893, pp. 589-690), observând că ultimii istorici (Grote, Curtius, Beiceli, Zeller, Duneter) plasează procesul lui Anaxagoras chiar înainte de începutul războiului din Peloponez (432 sau 431), a cărui fixare a anului procesului se bazează pe autoritatea lui Plutarh și Diodor, dovedește inconsecvența acestui raport și sugerează că procesul lui Anaxagoras a avut loc ceva mai devreme.

') A se vedea A 21 și A 94.

Anaxagoras acceptă propunerea de bază a lui Parmenide cu privire la imposibilitatea oricărei apariții și distrugeri, inclusiv calitative. Nimic nu poate veni din altceva. Dar Anaxagoras nu neagă diversitatea calitativă a ființei. Mai degrabă, el este gata să admită că diversitatea calitativă a lucrurilor este de fapt mai mare decât ni se pare. Din acest punct de vedere el acuză simțurile noastre de slăbiciune: ele sunt incapabile să discearnă toate infinitele elemente constitutive ale fiecărei substanțe și, în același mod, sunt incapabile să distingă toate nuanțele calităților (de exemplu, toate nuanțele). prin care un amestec de negru și o.shigo) . Uneori, sentimentele noastre sunt greșite: deci, ele mărturisesc albul zăpezii, între timp, cât de obiectiv este negru. T. Gompertz crede că baza sistemului Anaxagoras este încrederea absolută în mărturia simțurilor. Potrivit lui Anaxagoras, spune el. *) „lucrurile sunt așa cum le mărturisesc sentimentele.” Chiar și T. Gomperz 2) consideră învățătura lui Anaxagora despre culoarea neagră a zăpezii ca fiind rodul unei înșelăciuni grosolane a simțurilor: vѢteѢ vălul alb al unui peisaj de iarnă până când în faţa ochilor lui orbiţi au apărut cercuri negre şi a luat această iluzie optică drept confirmarea unei convingeri create anterior în el. Cu toate acestea, este dificil să aderăm la opinia lui Gomierz, deoarece o serie dintre principalele prevederi ale filozofiei lui Anaxagoras sunt contrare datelor percepției senzoriale. Ca să nu mai vorbim de doctrina lui despre Nus, nici măcar teoria materiei dată de Anaxagoras nu poate fi dedusă din mărturia simțurilor. Negarea schimbării calităților lucrurilor materiale, conceptul de infinit (infinit mic și infinit de mare), introdus în teoria materiei, doctrina că totul este în orice, toate aceste prevederi schimbă fundamental imaginea lumii pe care o avem. simțurile ne oferă. Numai că este adevărat. că la Anaxagoras avem o teorie calitativă a materiei. Anaxagora nu găsește că este posibil să reducă toată diversitatea lucrurilor doar la diferențe cantitative, ci acceptă infinita diversitate calitativă originală a lucrurilor. Cu toate acestea, recunoașterea deductibilității calităților din diferențele cantitative nu indică încă încredere necondiționată în mărturia simțurilor. Nici măcar latura calitativă a lucrurilor simțurile, potrivit lui Anaxagoras, nu ne arată suficient de adecvat. Fiecare lucru ni se pare ceea ce predomină în el la suprafața lui. Arătându-ne doar părţile care predomină la suprafața unui lucru, simțurile sunt incapabile să ajungă

la adevăr. Anaxagoras a explicat percepția senzorială prin interacțiunea contrariilor și a învățat că este legată de un sentiment de neplăcere. Cunoașterea perfectă despre orice este deținută doar de Minte, învață Anax

') C. S., p. 184.

Ibid., p. 186.

munte (B 12), iar individul separat este atașat de adevăr prin participarea la această Minte. Începuturile existenței sunt inaccesibile percepției senzoriale, senzațiile nu ne familiarizează cu Mintea, sau cu principiile materiale ale „homeomerismului”.Astfel, în hrana noastră există particule de sânge, oase, carne, păr, mușchi etc. , inaccesibile senzației noastre. conținute în pâine, pot fi percepute doar de minte, iar Anaxagoras a recunoscut asta ca fiind principiile materiale ale existenței.Totuși, Anaxagoras în doctrina sa despre principii nu se rupe complet de lumea sensibilă, precum Parmenide. Dimpotrivă, împreună cu Democrit, el crede că trebuie pornit de la b date ale lumii sensibile și că doctrina principiilor ar trebui să servească drept explicație a fenomenelor sensibile Criteriul adevărului doctrinei principiilor constă, conform Anaxagoras, în justificarea propoziţiilor sale prin faptele experienţei senzoriale: „Căci vederea este manifestarea invizibilului”, spune el (B 21 a).

Filosofia lui Anaxagoras este dualistă: „homeomersh” și Mintea sunt acceptate ca principii.

Conținutul conținut de conceptul de homosomerism poate fi relevat în următoarea formulă: un lucru în care fiecare parte este asemănătoare cu orice altă parte și cu întregul. ') Cât despre termenul în sine: „homeomeria”, este întâlnit pentru prima dată de Lucretius. 2) Însuși Anaxagora, în fragmentele care au ajuns până la noi, numește primele sale „semințe” (σττέρ / ζατα), „lucruri” (χρήματα) și „semințele lucrurilor” (σπέρματα των χρημάτων), Aristotel numește elementele lui Anaxagora „părți similare” (όμοιομερη). După ce au transformat acest nume aristotelic, autorii de mai târziu au început să folosească termenul de „homeomeria” în relație (δμομερη) la elementele Anaxagoras. 3)

„Părți similare” {δμοτομε^ή)-3τοη termenul provine din teoria biologică a lui Aristotel (Platon încă nu cunoaște acest cuvânt). Aristotel 4) distinge trei etape de dezvoltare în natură: 1) patru elemente: foc, aer, apă și pământ (sau patru forțe de bază: cald, rece, umed și uscat); 2) similare (δμοτομορής), cum ar fi, de exemplu, oase, carne, sânge etc. ceva în care toate părțile sunt omogene între ele și cu întregul; Aristotel considera corpuri homeomerice

Pentru conceptul de homeomerism, vezi în principal E. Dentier. Die Grundprincipien d Philosophie des Anaxagoras 1897.

) „Homoeomeria într-un singur Opel, Lucret. I ISO, vezi A -O4.

o) Este foarte îndoielnic că Sal Anaxagoras ar numi elementele sale homeo-meries. Schleiermacher vorbește împotrivă. Ritter, Filipeon, Hegel. Breuer, Zeller, Dentler ş.a. Cu toate acestea, există voci pentru apartenenţa termenului: „ho-meomoria” lui Anaxagora însuşi (Heinze, Brandis, Schaubach, T. Gomierz ş.a.).

4) Această învăţătură a lui Aristotel este expusă în lucrarea: de partibus aiiiinaliuin. (Vezi F. Breier. Die Philosophie des Anaxagoras von Klazomena nach Aristóteles, 1840, p. 17).

se topește amestecat, iar acest amestec, după Aristotel, nu este un agregat mecanic, ci un compus chimic; 3) cel mai înalt nivel este cel diferit de privat (ΰνομοιομεοης), de exemplu, mâna, ochiul și alte organe. Aristotel face o distincție între părțile homeomerice și organice ale corpului animal: părțile corpului sunt parțial organe, parțial formațiuni homeomerice. Deci, Aristotel oferă o împărțire a naturii în trei termeni: natura este formată din corpuri elementare, homeomerice și organice. Acestea sunt trei etape ale dezvoltării naturii, fiecare etapă inferioară fiind parte integrantă și condiție a celei următoare superioare. Corpurile homeomerice ocupă o poziție de mijloc între elementele din care sunt compuse și organele care sunt compuse din vârtejuri.

Aristotel a adus substanțele primare ale lui Anaxagoras sub conceptul său de corpuri homeomerice. Ne confruntăm cu sarcina de a elibera ph-ul din acest înveliș străin pentru ei.

În primul rând, este necesar să aflăm relația dintre substanțele primare ale lui Anaxagoras și calități. Aici trebuie să remarcăm punctul de vedere al lui P. Tannery și J. Burnet, care, deosebind „homeomerul” * de elementele filozofiei lui Anaxoras, îl identifică pe acesta din urmă cu calități și găsesc astfel în teoria materiei a lui Anaxagora o pregustare a teoria ideilor lui Platon. Potrivit lui P. Tannery, semințele (sau homeomerii) lui Anaxagoras nu sunt elemente, deoarece sunt descompuse și, ca toate corpurile, reprezintă o combinație de rece și cald, umed și uscat, deschis și întunecat, dens și subțire. Elementele lui Anaxagoras, după părerea lui P. Tannery, nu sunt substanțe materiale, ci calități (mai mult, Anaxagoras încă nu face distincție între categorii de calitate și substanță). Fiecare lucru are toate calitățile. „Fiecare particulă de materie va avea un anumit coeficient al fiecărei calități” *) „Excluderea completă a oricărei calități nu poate avea loc în niciun loc din univers * Toate lucrurile sunt formate prin concentrarea calităților și schimbarea aparentă a calităților este doar deplasarea lor mecanică. Aceste calități elementare sunt întotdeauna amestecate între ele. „Anaxagoras susține că toate calitățile sunt acum amestecate, ca la început, deși s-a înregistrat o scădere a unora într-un loc, o creștere a altora în altul*. ·) P. Tannery constată că teoria materiei a lui Anaxagoras este fundamental similară cu teoria materiei a lui Kant. Das. Burnet 4) face o distincție în Anaxagoras între „lucruri” (adică, calități) și „semințe” și (adică, „părți similare” conform denumirii lui Aristotel).

„Lucrurile*, sau calitățile, pot fi combinate în proporții foarte diferite și, prin urmare, se obțin „semințele” diferitelor substanțe. Fiecare „sămânță” conține în sine toate „lucrurile” sau calitățile, dar în fiecare

E P. Tăbăcărie, c. p. 275. Ibid., p. 277.

8) Ibid., p. 280.

*) I. Burnet, c. p., p. 289.

Cea mai remarcabilă dintre semințe este acea calitate care predomină în ea. „Semințele” sunt în esență combinații primare de lucruri elementare (adică calități opuse), iar Aristotel Chumil are dreptul să le numească „părți similare”, deoarece a folosit acest termen pentru a desemna exact astfel de forme de materie.

Spre deosebire de acest punct de vedere, care consideră elementele lui Anaxagoras ca fiind simple particule calitative, semințele ca fiind combinațiile lor primare și toate celelalte lucruri ca fiind diverse combinații de semințe, se exprimă opinia că în Anaxagoras, în esență, există nicio diferență între formele primare și derivate ale materiei, că filosofia sa admite singura diferență între compușii „cu particule egale” (homomeriamp) și acumulările de particule inegale. ') Astfel, se pune întrebarea dacă substanțele primare ale lui Anaxagoras sunt simple sau corpuri complexe.Zevor 2) crede că Anaxagoras nu a decis și nici măcar nu a pus această întrebare.elementele din Anaxagoras trebuie să corespundă tuturor nenumăratelor combinații de diverse forme percepute de simțurile noastre în corpuri.Potrivit lui Dentler, pentru Anaxagoras, concret individual. corpurile sunt primare și simple.

Pentru a rezolva problema controversată remarcată, este necesar să se acorde atenție motivului principal al teoriei materiei a lui Anaxagora: nimic nu poate apărea din altul dacă nu a fost conținut în ea. Nicio calitate nu poate apărea și nicio calitate nu poate dispărea. Suma calităților din lume este constantă. Calitățile nu se dezvăluie decât din amestec, în care anterior erau imperceptibile, și se ascund din nou, intrând în alte combinații. Cum, sub această presupunere teoretică, este posibil să explicăm acea schimbare calitativă minut cu minut a lucrurilor pe care ni le arată simțurile și pe care filosofia lui Heraclit a adus-o atât de viu? Toată bogăția inepuizabilă a aparentei schimbări calitative din lume poate fi explicată fără a renunța la premisa de mai sus, doar prin asumarea unei alte afirmații de bază: „Totul în toate și totul iese în evidență din toate” (vezi B 3). Nu există pur și simplu simplu. calitatile care ar exista de la sine in functie de calitati chiar opuse nu exista niciodata separat. In alb (invata Anaxagoras) exista intotdeauna negru, iar in negru este alb; lumina este intotdeauna amestecata cu grea; caldul este intotdeauna legat de frig. Fiecare calitate contine intotdeauna opusul său într-o anumită măsură și, în general, toate calitățile coexistă întotdeauna (în diferite cazuri particulare, în grade diferite). „Lucrurile (adică, calitățile) care se află într-un singur cosmos nu

sunt separate unele de altele și nu sunt tăiate cu un topor nici cald din frig, nici Frig din cald” (AT 9). Semințele (homomeria) și esența diverselor

') T. Gomnerp, c. p., p. 19<.

s) Ch- Zevort. Anaxagore 1843, p. 58.

forme de coexistenţă a calităţilor. Cum caracterizează Anaxagora aceste semințe? Niciuna dintre ele nu este distrusă sau apare. „Cum ar putea să iasă părul din non-păr și carnea din non-carne?” se întreabă Anaxagoras (B 10). Semințele sunt un set infinit și sunt infinit variate. Niciun spermatozoid nu este egal cu celălalt, fiecare diferă de ceilalți ca formă, culoare, gust, greutate etc. Fiecare spermatozoid are tot numărul infinit de calități existente, dar în fiecare spermatozoid intră diferite calități în grade diferite. Nu există două lucruri asemănătoare pe lume, învață Anaxagoras. „Cu excepția minții, nimic nu seamănă cu altul”, spune franceză 12. Dar dacă totul este diferit, nu este nimic ca altul, atunci ce semnificație poate avea termenul „ca un anume” aplicat semințelor? Evident, fiecare sământă este considerată ca un singur lucru (un concept de specie). Dar fiecare sământă este infinit divizibilă (însuși termenul όμοιομ^ής indică deja ceva „format din părți”), iar la împărțire se obțin semințe omogene calitativ. Semințele pot fi numite „părți similare” datorită proprietății lor de a da în mod constant aceleași forme calitative, oricât de mult va continua împărțirea lor în părți. Indiferent cât de mică este particula, va avea același număr infinit de calități (și în aceleași relații reciproce) ca și în ansamblu. Deci, Anaxagoras nu numai că acceptă un set infinit de homeomerisme, dar în fiecare homeomerism vede infinit atât cantitativ cât și calitativ. Nu există ultimii atomi, diviziunea merge la infinit. b) , peste tot infinitul De asemenea, nu există calități pure. Toate calitățile (toată varietatea lor infinită) sunt amestecate în fiecare sământă. Totul este în toate. , ' vezi A 45. Anaxagoras a ajuns la acest rezultat, pornind de la ideea că nimic nu ia naștere din inexistență. și totul se hrănește cu ca.

Anaxagoras întreabă ce sunt lucrurile în sine. Răspunde-i: acestea sunt combinații neschimbate de calități materiale permanente, care nu pot decât să se miște, să se împartă și să se amestece între ele, formând astfel orice altceva. Căci, de fapt, nimic nu ia ființă sau nu este distrus, ci fiecare este alcătuit dintr-un amestec de lucruri existente sau este separat de ele. Astfel, corect ar fi să spunem în loc de „răsări” — „amestecă” și în loc de „pieri” — „împarte” (B 17). De pe vremea lui Parmenide, a avut loc o schimbare semnificativă în viziunea filozofică asupra lumii a anticilor: în ea, în limbajul părintelui acestei schimbări, „nașterea a dispărut” și „moartea a dispărut fără urmă”. Ceea ce există cu adevărat este imuabil. Anaxagoras a recunoscut ca lucruri cu adevărat existente doar substanțe homeometrice. Animalele pentru el nu sunt altceva,

ili

precum carnea, oasele, tendoanele, mușchii, părul, unghiile, pene, coarne etc., copacii nu sunt altceva decât lemn, scoarță și fructe. Animalul, ca individ, nu are realitate. Într-adevăr, există carne, oase etc., care uneori sunt împărțite în părți (până la o dimensiune infinit de mică) și dispersate, uneori sunt combinate între ele. Orice altceva (cu excepția substanțelor homo-meomerice) nu este un lucru real.

La început, toate substanțele homeomerice au fost împărțite în părți infinit de mici și amestecate unele cu altele. Ca urmare a unui amestec atât de complet al tuturor lucrurilor, nu s-a manifestat o singură calitate a acestora, deși amestecul a constat din semințe determinate calitativ. Întregul a creat haos. Apoi, Mintea a început să separe această masă haotică și particulele acelorași semințe au început să iasă în evidență și să se unească între co-5. Dezvoltarea universului merge în direcția formării unor astfel de agregate în care există mai multe particule dintr-o sămânță și, în consecință, unele calități prevalează asupra altora. Dezvoltarea universului constă în faptul că din ce în ce mai multe semințe diferite sunt separate unele de altele, iar părți dintr-o sămânță sunt combinate între ele. Cu toate acestea, separarea completă a semințelor este imposibilă, separarea lor este întotdeauna relativă și fiecare sămânță este întotdeauna conectată cu particule mai mari sau mai mici ale tuturor celorlalte semințe. Separarea completă a semințelor este acel ideal spre care dezvoltarea universului se apropie din ce în ce mai mult, dar pe care nu-l va putea realiza niciodată. Fundamental: „Totul în orice” spune nu numai că toate calitățile sunt indisolubil legate în fiecare homeomerie, ci și că toate homeomeriile sunt întotdeauna conectate între ele (în diverse relații cantitative): în fiecare homeomerie există unele părți din toate Formula: „totul în toate” se referă nu numai la amestecul inițial de semințe înainte de formarea lumii, ci exprimă starea lucrurilor care a fost , este și va fi întotdeauna, atunci separarea completă este imposibilă și este imposibil ca orice lucru să fie. există de la sine, dar la fel ca la început, la fel și acum, totul există împreună.Dar multe lucruri sunt conținute în toate, iar numărul lor este același cel mai mic dintre lucrurile care separă (din amestecul primar)*. Deci, întregul infinit multitudinea de lucruri sunt întotdeauna, ca să spunem așa, împletite unele cu altele. Nu există lucruri complet separate, ci întotdeauna toate lucrurile în reciprocitatea lor.

d) Această formulă ia dat lui Aristotel un motiv să-i reproșeze lui Anaxagoras că a negat principiul contradicției (Met. IV 7.10 12a). Aristotel citește de la Anaxagora învățătura că între afirmarea și negarea aceluiași lucru există ceva între ele, astfel încât fundamentul cel mai înalt al oricărui adevăr, legea contradicției, se prăbușește. Totuși, învățătura lui Anaxagora nu se referea la o formă de gândire, ci doar la conținutul substanțial al judecăților: totul este amestecat în fiecare lucru și, prin urmare, este imposibil să spunem despre orice lucru că este foc sau că este nu foc. Aceeași formulă ia dat lui Luther motive să-i numească pe acei teologi anaxagogi care, în orice loc al Sfintei Scripturi, găseau orice doreau.

plexurile formează o unitate. Cu toate acestea, formula: „întotdeauna totul în toate” nu distruge diferența esențială menționată mai sus dintre amestecul original al tuturor lucrurilor și starea lor modernă. În amestecul original nu s-a manifestat niciuna dintre calitățile care existau în el, dar starea actuală a universului se caracterizează prin descoperirea (dar departe de a fi completă) a calităților. Se dezvăluie calitățile care predomină în lucrul dat. Așa cum niciunul dintre infinitul ca număr de semințe nu este ca altul, tot așa și al lucrurilor derivate, nici unul nu este ca altul. În lucrurile individuale, homomeomerii sunt amestecați în diverse relații cantitative, iar ceea ce numim un lucru este doar predominanța anumitor homomeri. Nu există lucruri absolut identice în lume. Numai pentru percepția noastră senzorială imperfectă lucrurile par a fi la fel, în care predomină aceleași calități. În realitate, nimic nu are o asemănare cu el însuși.

Anaxagoras considera materia inertă!) şi de aceea a devenit necesar ca el să admită un principiu activ special.au fost localizate iniţial. În amestecul primar, toate elementele echilibrate, ca să spunem așa, s-au neutralizat între ele, astfel încât niciunul dintre ele să nu-și arate efectul. Pentru a-i scoate din acest echilibru și stare de odihnă absolută a fost nevoie de un început special, exterior acestui amestec și independent de acesta, un început care să existe de la sine. Anaxagoras recunoaște Mintea ca un astfel de început, care este astfel în primul rând prima cauză a mișcării. Relația minții cu homeomerii este relația motorului cu mobilul. Mintea nu creează, ci doar mișcă lucrurile existente. El pune totul în ordine, dar nu produce nimic nou. El guvernează întregul proces mondial, pe care Anaxagoras îl vede nu ca o luptă a două principii active opuse, ca la Empedocles, ci ca o transformare a materiei inerte prin activitatea unei singure Minți. Toată bunătatea și toată frumusețea lumii provin din Minte, tot răul și imperfecțiunea din materie. Mintea are puterea de mișcare și capacitatea de a cunoaște. El este atotputernic și omniscient. În rezolvarea problemei minții spirituale sau materiale a lui Anaxagoras, opiniile au fost diferite. Bruckner consideră că Mintea lui Anaxagoras este corpul unei naturi aerisite. 8) Această minte este, de asemenea, materială după Tiedemann, 4) G. Groth, F. Kern, Peipers,

1) Adică acceptă învățătura lui Parmenide că trupul însuși nu se poate mișca singur. a) Zévort, p.s., p. 77.

s) Bruckner (Hist crit. phil., t. I, p. 513) crede că Mintea lui Anaxagoras este aer.

Tiedemann (Geist d. sp. Philosophie, I Bd., p. 329) spune că Anaxagoras considera Mintea ca aer sau foc.

Windlband (după a cărui definiție Nus Anaxagoras este „substanța gândirii*” și împreună cu aceasta „substanța forței și a mișcării*), T. Gompertz (care Nus este un fel de fluid sau eter, înzestrat cu rațiune)

și alții . După J. Burnet, Um Anaxagoras este, fără îndoială, ceva extins și material. Dilthey constată că Nus Anaxagoras se află încă la granița materialității și este materie subtilă. După E. Zeller, Nus este un început semi-material: Anaxagoras se străduiește să separă spiritul de materie, dar nu reușește să facă acest lucru, el doar Hegel, Cousin, Ritter, Freudenthal, Heinze, Breuer, Arlet, Prințul S. Troubetzkoy, Ferry etc. vorbesc pentru spiritualitatea pură a lui Nus. pe care Anaxagoras nu a avut-o încă ridicat la conceptul de principiu pur spiritual.În primul rând, dacă înțelegem expresiile lui Anaxagoras despre Minte în sens literal, atunci va trebui să-l recunoaștem ca material.Cei care vorbesc în favoarea spiritualității lui Nus spun că Anaxagoras nu a a găsit termenii adecvați pentru expresiile exacte ale unui nou gând și cer ca acele expresii ale lui Anaxagoras, în care definițiile aparent materiale sunt date Minții, să fie privite ca metafore. Cu toate acestea, opera lui Anaxagoras este scrisă într-un limbaj uscat, simplu și clar, fără nicio înfrumusețare poetică și nu este nevoie să se permită folosirea metaforelor în ea. Anaxagoras numește Mintea „cel mai fin și mai pur dintre toate lucrurile” și vorbește despre părțile ei mai mari și mai mici. În al doilea rând, Mintea lui Anaxagoras este, în primul rând, principiul fizic acceptat pentru a explica apariția lumii. După cum spune pe bună dreptate Prince. S. Trubetskoy, „Mintea lui Anaxagora este, în primul rând, o ipoteză cosmologică și astronomică, fără de care filozoful nu și-ar putea explica mișcarea cerurilor în corectitudinea ei firească*. 2) Însuși modul în care Mintea acționează asupra amestecului primar (împingere, contact) vorbește despre materialitatea acestuia. În al treilea rând, ar trebui să recunoaștem regresul lui Archelaus, care, după ce a acceptat principalele prevederi ale sistemului lui Anaxagoras. dintr-un anumit motiv Mind a făcut-o material. În al patrulea rând, dualismul filozofiei lui Anaxagora este mai firesc de pus în legătură cu dualismul pitagoreenilor, „Opiniile” lui Parmenide și Empedocle, decât să vezi.

\) L. Ferri (articol „Și Dio di Anassagora e la filosofia greca prima di Socrate * în jurnal:” La filosofìa delle scuole Italiane *, anno I, vol. I, 1870) spunând că Dumnezeul lui Anaxagora este spiritual și este ea însăși gândire pură, susține b: cum ar putea Anaxagoras să atribuie extinderea Minții fără să-i atribuie lumină? Anaxagoras consideră culoarea o calitate materială și învață că Mintea este complet separată de materie, deoarece altfel nu ar putea domina lucrurile. Cu toate acestea, conceptul de extindere incoloră nu era străin lui Anaxagoras, deoarece în amestecul original de materie, conform învățăturii sale, nu se manifestau calități și nu exista întuneric, lumină etc.

X) Carte. Trubetskoy. History of Ancient Philosophy, I, p. 143. După S. Trubetskoy, deși Mintea lui Anaxagoras este încă un început fizic, totuși este spirituală, p. 145).

în ea o nouă eră în dezvoltarea istorică a gândirii filozofice. * *) În curentul dualist al gândirii filosofice dinaintea lui Anaxagora, erau

acceptate două tipuri principale de materie: activă și pasivă. Această diferență este acceptată de Anaxagoras, care sporește și mai mult opoziția acestor două principii materiale. Mintea simplă

adică nu amestecat cu nimic, 3) între timp, deoarece toate celelalte lucruri sunt întotdeauna amestecate unele cu altele. Mintea este autocratică. „Numai el singur există de la sine” (B 12). La urma urmei, dacă el (argumentează Anaxagoras) nu ar exista de unul singur, ci ar fi amestecat cu altceva, atunci ar participa la toate lucrurile, deoarece în fiecare are totul, iar acest amestec l-ar împiedica să conducă.Între timp, el stăpânește peste toate, are cea mai mare putere și are o cunoaștere perfectă a tuturor;de la el a început rotația circulară universală și a determinat ordinea tuturor lucrurilor: așa cum a fost în trecut, așa cum este în prezent și așa cum ar trebui să fie în viitor.Activitatea lui este oportună, ordonatoare.Unitatea, simplitatea, puritatea, autocrația lui Nus, independența lui de nimic și libertatea absolută se opun multiplicității, complexității, confuziei, dependenței reciproce. şi pasivitatea homeomerilor.Mintea este inaccesibilă oricărui exterior nu există nimic care l-ar putea influenţa (on-άπα&ης). el îi influenţează, rămânând transcendent faţă de ei. Principalele funcții ale Minții sunt mișcarea și cunoașterea, indisolubil legate; prin urmare, mișcarea are un caracter ordonator de expedient, în timp ce gândirea nu este neputincioasă, ci există un principiu care domină totul și guvernează totul.

După opinia majorității, Nus Anaxagora este o minte impersonală a lumii. Heinze, Arlet * și Hoffman au o viziune diferită. Potrivit lui Heinze, Nus Anaxagora este o persoană spirituală cu conștiință de sine. Și conform lui Arlet, Nus este un spirit personal. 4) Tot conform lui Hoffman, Nus-bo-

Potrivit lui Heinze, Anaxagoras este primul reprezentant conștient al dualismului spirit și materie. Potrivit lui Zeller, gândul călăuzitor al lui Anaxagoras este conceptul de spirit în opoziția sa cu materie. A. Gulyaev (Prelegeri despre istoria filosofiei antice, 1916, p. 334) scrie: „În opinia noastră, conceptul de materialitate pură a fost mai întâi exprimat cu claritate nu de atomişti, ci de Anaxagoras; el a exprimat, de asemenea, pentru prima dată în mod clar conceptul de spirit și, ca urmare a acestuia, dualismul metafizic al trupului și spiritului se găsește pentru prima dată la Anaxagoras.

*) Arlet crede că, numind Mintea simplă, Anaxagoras nu numai că neagă în ea diverse (în aparență), părți, ci și părți în general (adică corporalitatea). E. Arleth. Die Lehre des Anaxagoras vom Geist und d. Seele (Arh. f. Gesch. d. Philos., Bd. VSh, 1895, p. 81).

') Breier, Emminger, Heinze și Krische neagă că deja sak Anaxagoras ar trebui să atașeze lui Nus predicatul Αμιγής.

4) Arleth, ibic L, p. 190.

un spirit în mișcare, o inteligență absolută, care acționează în mod conștient și își realizează scopurile. ') Zeller crede că Anaxagoras nu a pus încă această întrebare și spune că Minții lui Anaxagoras îi lipsesc două dintre cele mai importante trăsături ale personalității: autodeterminarea liberă și conștiința de sine. În general, trebuie remarcat că conceptul de personalitate nu a fost printre filozofii greci, cel puțin nu înainte de stoici. 3)

Am examinat principiile de bază ale filozofiei lui Anaxagoras. Să ne răcim la soluțiile lui la anumite probleme științifice.

Semnificația lui Anaxagoras în istoria matematicii constă în primul rând în aplicarea de către acesta a conceptelor de infinit mare și infinit de mic. Anaxagoras a învățat că mișcarea care a pus bazele formării lumii a început la un moment dat și se răspândește continuu, captând o masă din ce în ce mai mare; nu există nicio limită la care s-ar opri.Tranziția de la amestecul primar la cosmos nu este ceva finalizat sau capabil să se termine vreodată, ci o trecere care merge la infinit. „În această reprezentare (spune II. Tăbăcărie ') conceptul de infinit este folosit pentru prima dată în sens strict matematic. Lumea este o anumită cantitate, în creștere infinită și capabilă să depășească orice limită dată, ca o serie de numere. Adevărata matematică se reflectă în acest gând. În mod similar, în învățătura lui Anaxagoras despre divizibilitatea infinită a unei substanțe care își păstrează neschimbată compoziția în timpul diviziunii, auzim discursul unui matematician. Proclus (A 9) relatează că Anaxagoras a făcut multe în domeniul geometriei. Există o legendă că, în timpul închisorii sale, Anaxagoras s-a angajat să îndrepte cercul. Anaxagoras poate fi considerat și creatorul opticii matematice, deoarece s-a ocupat de problemele perspectivei în aplicarea acesteia pe decorul teatral.

În ceea ce privește cosmogonia lui Anaxagoras, Simplicius, care avea în mâini opera lui Anaxagoras, se îndoiește de existența reală a amestecului original. Simplicius (A 64) spune că Anaxagoras și-a asumat începutul temporar al mișcării lumii doar din motive didactice de dragul clarității, dar în realitate Anaxagoras nu a acceptat haosul primar și primul șoc, comunicate lui de Nus. Amestecul original este doar o ipoteză pentru a explica mai bine de ce

fr. hoffmann. Ueber die Gottes-idee des Anaxagoras, des Sokrates und des Platon. 1860.

*) EM Bertini (La filosofía greca prima di Socrate, 1969, p. 287 j subliniază pe bună dreptate că nu numai că nu se poate afirma că Mintea lui Anaxagoras este o ființă personală, dar nici măcar nu se poate decide dacă acesta este un extra imaterial absolut unitar). -ființă spațială sau ci ceva extins, infinit și infinit divizibil, ca și alte calități corporale, cu singura diferență că nu se amestecă cu nimic.Bertini consideră că este mai probabil ca Anaxagoras să-și fi înțeles λ m în al doilea mod, întrucât atributele atribuite. , sugerează lungimea și corporalitatea.

) C. S., p. 271.

regularitatea fenomenelor care au loc în lume. De fapt, potrivit lui Anaxagoras, lumea a fost întotdeauna într-o asemenea stare în care o vedem acum. Zeller ') nu găseşte posibil să se alăture Simplicity.

Anaxagoras desenează amestecul inițial ca un haos în care nimic nu se putea distinge. Care a fost această confuzie completă a tuturor lucrurilor? A fost acest amestec unic sau multiplu, adică a fost o simplă agregare de elemente separate sau o materie primară nedeterminată? Deja Aristotel și Simplicius, care citesc opera lui Anaxagoras, le este greu să răspundă la această întrebare; în consecință, Anaxagoras a vorbit despre asta vag. Într-o astfel de stare originală de amestec complet, materia s-a odihnit o perioadă nedefinită de timp, până când, în cele din urmă, Mintea a intervenit brusc și a dat impuls acestei mase fără formă. Sub acțiunea acestui șoc a început o mișcare circulară extrem de rapidă a masei materiale. Punctul de pornire al acestei mișcări de rotație (adică punctul în care Mintea a atins materia) a fost polul nord ceresc. Începând de la un moment dat, mișcarea a început apoi să se răspândească și să capteze cercuri tot mai largi de materie. Consecința acestei mișcări este separarea mecanică a semințelor, care încep să formeze mase omogene. În acest fel, din haos, cosmosul începe să iasă la iveală. În amestecul inițial, „toate lucrurile erau împreună” (B 1) și nici un singur lucru nu era observabil; înainte de începutul separării lucrurilor, nu era nicio diferență perceptibilă între umed și uscat, cald și rece, lumină și întuneric, Primii care au ieșit în evidență au fost aerul și eterul care sunt, parcă, pasul de tranziție de la consistența primitivă a Agnigrat-urilor, în esență, ele nu sunt altceva decât cea mecanică, particulele cu păr infinit și aerul. este o combinație dintre cele mai umede, reci și întunecate, iar urgența este în principal Subțire Deci, în primul rând, dens, umed, întunecat, rece și greu s-au separat și s-au adunat la mijloc - acolo unde este pământul acum, și opuse, adică subțire, uscată, ușoară, caldă și ușoară năvălită în sus, din aer și eter — aceste două rezervoare — „semințele” conținute în ele ca niște grăunte de praf au început să iasă în evidență. În primul rând, apar lucruri mai complexe (de exemplu, apă, pământ), care conțin într-o măsură mai mare părți din tot, apoi altele mai simple (de exemplu, carne, oase). După cum reiese clar din descrierea apariției cosmosului, Anaxagoras acceptă o singură lume, în continuă creștere fără sfârșit; dar această lume este plurală și constă dintr-un număr infinit de lumi private.3) Numai în acest sens Anaxagoras vorbește despre alte lumi,

x) Împotriva lui Schleiermarcher, Ritter și Brandis.

*) Brandie (Handbuch der Geschichte d. griechih-rômischen Philosophie, I Th., 1835, p. 251 în continuare) spune că Anaxagoras are o singură lume, la fel cum

diferit de al nostru, unde, în opinia lui, există soarele, luna și luminarii lor deosebite; alte lumi sunt și ele locuite, au și orașe și

câmpuri, locuitorii lor sunt angajați în agricultură, comerț etc. (B 4).

Conform învățăturilor lui Anaxagoras, pământul s-a format din condensarea acelei mase dense, care, în timpul separării inițiale a amestecului primar, s-a adunat în mijloc. Astfel, pământul se află în centrul cosmosului; are o formă plată (tip tambur A 88); pământul este în repaus, deoarece nu există gol în univers, iar aerul care susține pământul are o mare putere. Despre aer, Anaxagoras a învățat că, deși este invizibil și imperceptibil, există totuși ca lucru material; acest lucru este dovedit de puterea rezistenței sale, pe care o putem verifica prin umflarea burdufurilor din piele sau observând acțiunea presiunii aerului într-un ceas cu apă (vezi A 68 și A 69; cf. și A 89). Cerul, conform învățăturilor lui Anaxagoras, este format din pietre, cărora nu li se permite să cadă cu viteza mișcării circulare. Luminarele sunt blocuri de piatră, smulse de pe pământ, purtate în sus și strălucitoare ca urmare a mișcării rapide de rotație cu care sunt înghițite. Toate corpurile de iluminat au o formă plată. Inițial, stelele s-au mișcat în așa fel încât polul ceresc să fie pe vârful pământului, dar mai târziu s-a înclinat și stelele în mișcarea lor au început să treacă sub pământ. Anaxagoras a caracterizat această înclinare a axei de rotație a stelelor ca o acțiune oportună a cosmosului (A 67). Soarele, conform lui Anaxagoras, este o masă încinsă la roșu, sau o piatră de moară de foc, mai mare decât Peloponezul. Anaxagoras explică întoarcerile soarelui prin faptul că aerul condensat îl face să schimbe direcția. Eclipsele de soare, conform învățăturilor lui Anaxagoras, au loc deoarece luna devine între soare și pământ, care este mai aproape de pământ decât de soare. Luna este un corp ca pământul nostru; este locuită şi are văi şi dealuri. Anaxagoras a explicat fazele și eclipsele lunare parţial prin umbra pământului, parţial prin existența dintre Lună și pământ a unor corpuri cerești întunecate invizibile pentru noi. Luna își împrumută lumina de la soare (B 18). Cometele nu sunt altceva decât o conjuncție de planete. Calea Lactee se formează prin căderea umbrei pământului pe cer, deoarece pământul este mai mare decât soarele; iar dacă soarele ar dispărea cu totul, atunci, potrivit lui Anaxagoras, întreg cerul ar căpăta înfățișarea Căii Lactee. Din învățăturile meteorologice ale lui Anaxagoras, trebuie remarcată explicația originii vântului prin diferența de temperatură și densitatea aerului. El a explicat inundația Nilului prin topirea zăpezii în munții din Africa Centrală.

Hm și o formare continuă a lumii; multele lumi despre care vorbea Anaxagoras sunt doar părți ale unei singure lumi. Dimpotrivă, conform lui John Burnet. Anaxagoras acceptă teoria ionică a nenumărabilității lumilor și învață că Mintea a făcut mișcare în multe părți ale amestecului infinit.

Anaxagoras (spre deosebire de hilozoiști) distinge între corpurile însuflețite și cele neînsuflețite. Sunt lucruri (spune el) în care Nus „este” și el. Fiind cauza ordinii și frumuseții în întreaga natură, Mintea se manifestă în corpurile animate într-un mod special, și anume, acționează direct în ele ca un principiu în mișcare și gândire.

Plantele sunt și ele animate: nu sunt altceva decât animale atașate de pământ. Plantele pot face anumite mișcări în voie, au respirație și senzație și experimentează sentimente de plăcere și neplăcere (astfel, au un sentiment de neplăcere la pierderea frunzelor). Nus este unul și același în toate corpurile animate, dar grade diferite de înzestrare mentală depind în întregime de aranjarea diferită a corpurilor. În special, superioritatea intelectuală a omului se datorează prezenței mâinilor sale. Primii germeni ai lumii organice au căzut pe pământ împreună cu ploaia din aer, care conține semințe de orice fel. Ființele vii de pe pământ au apărut inițial din nămol (o astfel de origine organică era deja acceptată în cosmogoniile predecesorilor lui Anaxagora, iar mai târziu Aristotel a crezut că animalele inferioare apar din nămol prin generare spontană). Anaxagoras a descoperit că peștii respiră cu branhii. Dar face și afirmații ciudate, cum ar fi, de exemplu, că corbii copulează prin gură, iar nevăstuica naște prin gură. Anaxagoras s-a ocupat și de întrebări despre originea bărbatului și dezvoltarea embrionului (el leagă sexul masculin cu partea dreaptă, femininul cu partea stângă; el atribuie rolul de organizare în embrion căldurii eterice; el crede că creierul se formează mai întâi în embrion, iar hrana îi este livrată prin buric; copiii, înaintea părerii lui, seamănă cu cel al părinților care, la concepție, au dat mai mult material seminal). Anaxagoras a atins și chestiunea cauzei apariției bolilor (A 105). Corpul uman, conform lui Anaxagoras, este format din toate semințele universului (în acest sens poate fi numit microcosmos) și, ca urmare, o persoană este capabilă să perceapă totul. Spre deosebire de teoriile percepției senzoriale ale predecesorilor săi, Anaxagoras ne învață că fiecare lucru este perceput ca fiind opus, deoarece asemănarea nu afectează asemănarea. Organele de simț sunt diferite la oameni diferiți, deoarece în fiecare individ sunt amestecate din elemente în relații cantitative diferite. Prin urmare, percepția senzorială este subiectivă, dimpotrivă, mintea oferă cunoștințe obiective. *) Sentimentele sunt false (A 96) și sunt asociate cu suferința (A 94). Anaxagoras își dovedește în detaliu poziția cu privire la relativitatea senzațiilor, luând în considerare diverse tipuri de percepție senzorială (A 92).

Aristotel (A 99 și A 100) spune că Anaxagoras a vorbit vag despre relația dintre suflet și Minte. Anaxagoras, se pare

Despre E. Arleth. Zn Anaxagoras. Arc. f. Gesch. d. Philos. VSh, 1895, p. 464.

(spune el) recunoaște sufletul și mintea ca fiind diferite... dar folosește aceste cuvinte ca și cum ar însemna unul și același obiect Potrivit lui Fimiani, Anaxagoras are un nou punct de plecare în comparație cu predecesorii săi: propriul sine. Anaxagoras a depășit granițele înguste ale filozofiei naturii și a cerut ca cauza tuturor lucrurilor să fie căutată în minte. El are „primii germeni ai subiectivismului” (i primi germi del snbiettivismo). Anaxagoras nu a identificat sufletul și mintea. El are o putere mai mare decât sufletul, iar cunoașterea mentală activă este diferită de percepția senzorială pasivă, a cărei sufletul este un organ.

Anaxagoras este uneori numit primul gânditor teist al Occidentului. Cosmosul lui Anaxagora, spune A. Gulyaev, „nu mai este autodezvăluirea principiilor materiale și împreună vii și divine. Sentimentul religios al lui Anaxagoras (într-o oarecare măsură) s-a ridicat deasupra naturalismului tradițional: principiul divin era separat de natura exterioară* fiind în motive astronomice. 3) Totuși, sursele noastre (A 48) spun că Anaxagoras considera Mintea o zeitate care guvernează și domină totul. Este imposibil să negați atitudinea religioasă a lui Anaxagoras față de principiul rațional acceptat de el. Dar această zeitate din Anaxagoras este prea îndepărtată de lume, nu se află într-o legătură interioară intimă cu viața lumii (acesta este mai degrabă deism decât teism). Anaxagoras, după cum au mărturisit în unanimitate Platon, 4) Aristotel 5) și alții, a explicat toate fenomenele naturii pur mecanic și a folosit Mintea doar ca deo ex machina, când lipsea o altă explicație (de exemplu, pentru a explica începutul universului).). Platon ("Phödon" 97 Next) vorbește despre dezamăgirea lui Socrate, care a fost înșelat în speranța sa de a găsi în cartea lui Anaxagoras o explicație teleologică a tot ceea ce există. S-a dovedit că Anaxagoras în teoriile sale științifice evită să folosească Mintea și indică cauze mecanice pentru toate fenomenele.raportează că Anaxagoras trage Mintea pe scenă numai în acele cazuri în care nu poate indica niciun alt motiv, dar în general el expune tot ceea ce se întâmplă să fie altceva decât rațiunea ca cauză.asistență a Minții.

*) S. Fimiani. Alcune.osservazionisuUaralazionetra il νούς eia ψυχή della dottrina filosofica di Anassagora (Rivista italiana di filosofia, 1889, I v., p. 66 urm.).

2) C. S., p. 335.

Λ) W. Windelband. Istoria filosofiei antice, p. 71-72 p. l. a 3-a ed. Nud*'.

4) A 47.

*) Ibidem.

Anaxagoras, primul dintre gânditorii greci, a rupt decisiv de credințele religioase ale oamenilor. Corpurile cerești, care au fost recunoscute anterior ca ființe divine vii, el declară a fi mase materiale, formate pur mecanic. Anaxagoras se referă, de asemenea, liber la mitologia antică. Potrivit lui Favorin (A 1), el a fost primul care a spus că conținutul poeziei lui Homer este virtutea și dreptatea (într-o astfel de explicație a lui Homer, Metrodor de Lampsaksky îl urmează). Este posibil ca interpretarea alegorică a miturilor religioase să fi fost una dintre acuzațiile aduse împotriva lui Anaxagoras de către dușmanii săi.

Părerile etice ale lui Anaxagoras nu au fost prezentate de el într-o formă științifică; nu a dat o învățătură etică, ci și-a exprimat părerile etice în proverbe separate. Mulțimea (spune Anaxagoras) judecă

fericirea după aparențe exterioare. Dar în realitate nici bogăția, nici puterea nu dă fericire. Numai activitatea mentală aduce fericire unei persoane, în care se află scopul vieții umane. Etica, se pare, include și afirmația lui Anaxagoras că ceea ce este pentru fiecare va fi ceea ce consideră el a fi (vezi A 28; de obicei aceste cuvinte ale lui Anaxagoras sunt atribuite cunoașterii senzoriale).

În învățăturile sale, Anaxagoras dezvăluie cea mai mare dependență de filosofia lui Anaximenes: un pământ plat odihnit în aer, corpuri cerești întunecate situate între lună și pământ, explicând mișcarea soarelui și a lunii prin rezistența aerului și celelalte învățături ale sale sunt împrumutate. din Anaximenes. Ca predecesor al său în doctrina unei cauze mondiale raționale, independentă de materie, Aristotel citează numele legendar al lui Hermotimus Klazomensky. Dintre gânditorii contemporani ai lui Anaxagora, se poate observa influența (parțial pozitivă, parțial negativă) a lui Leucip asupra lui. Împreună cu Leucip, el explică apariția lumii prin mișcarea vârtejului; la fel cum Leucippus young ne învață că stelele s-au deplasat inițial orizontal în jurul pământului. Probabil, negarea limitei de divizibilitate și vid de către Anaxagoras a fost îndreptată în primul rând împotriva lui Leucip.

Dintre discipolii lui Anaxagoras, cei mai faimoși sunt Pericle, Euripide și filozofii Archelau (învățătorul lui Socrate) și Diogene din Apollonius.

Anaxagoras a fost primul filozof activ la Atena, iar cât de puternic s-a întipărit imaginea sa în memoria atenienilor este evident din faptul că trăsăturile pe care Aristofan în The Clouds le dă lui Socrate sunt de fapt preluate de la Anaxagoras (devotament excepțional pentru cercetarea teoretică, contemplativ). nici o explicație a fenomenelor cerești a tunetului etc.) că Un naksyagor era în minte.

Meritul istoric al lui Anaxagoras a fost văzut mai devreme în doctrina sa despre Minți și în formularea problemei teleologice.’) Dar în ultimul timp, ca parte cea mai originală și mai fructuoasă a filozofiei lui Anaxagoras, teoria sa despre materie a început să fie pusă. înainte (Breuer, Tannery, Burnet). Ei văd în ea o pregustare a teoriei platonice a ideilor; Se crede că ideile lui Platon s-au dezvoltat din homeomerii, iar materia fără formă a lui Platon s-a dezvoltat din haosul său primar.

Anaxagoras a scris un singur eseu, care a fost prezentat într-o „limbă plăcută și înaltă” (A 1). A fost scrisă după anul 467, din moment ce anul acesta a căzut în Egospotamos un meteorit extraordinar, despre care este menționat în acest eseu. La început, Anaxagoras' eseul era considerat interzis și avea un cerc restrâns de cititori, dar deja pe vremea lui Platon a devenit foarte comun și putea fi cumpărat pentru o drahmă.

n. Viaţa şi învăţătura.

Viaţă.

1. Diogene II 6-15. (6’) Anaxagora din Clazomenes, fiul lui Hegthsibulus sau Eubulus. Op a fost un elev al lui Anaximene și a fost primul care a pus mintea deasupra materiei, începându-și lucrarea în felul următor, prezentat într-un (limbaj) plăcut și sublim: „Toate lucrurile erau împreună; apoi a venit mintea și le-a pus în ordine „(cf. 46 în 1). De aceea, el a fost numit Mintea. Timon în Sillah vorbește despre el în felul următor:

„Se spune că Anaxagoras a trăit cândva, un erou curajos, (pe nume) Um, pentru că el (în predare) are o minte care, începând deodată să acționeze, a legat tot ce era înainte în dezordine.”

Se distingea prin naștere și avere nobilă, precum și prin generozitate, deoarece proprietatea moștenită de la tatăl său a fost cedată rudelor. (7) Și anume, atunci când acesta din urmă i-a reproșat neglijență, el a spus: „De ce nu îți pasă (ți)?” Și, în cele din urmă, a refuzat (complet) (din proprietate) și a început să se angajeze în cercetări științifice privind fenomene ale naturii, care nu se ocupă de treburile statului. Odată, la întrebarea: „Nu este deloc interesată patria ta de tine?” a spus el, arătând spre cer: „Doamne ferește! Patria (mea) mă interesează în continuare foarte mult.” Se spune că în timpul traversării lui Xerxes a fost

1 > L. Ferry declară deosebit de hotărât (op. cit., p. 139); „Or bene tetta la importanza della filosofia di Anassagora sta nel suo concetto della mente”.

20 de ani, dar a trăit (doar) 2 ani. Apolodor în „Cronicile” spune că s-a născut în Olimpiada a 70-a {500-497), dar a murit în primul an al Olimpiadei a 88-a (428). A început să studieze filosofia la Atena sub (arhontul) Callia (456 \). sau sub arhontul Kalliad 480), în vârstă de douăzeci de ani, după cum relatează Demetrius din Falersky în „Lista arhonilor” și acolo, se spune, a trăit 30 de ani.

(8) El a spus că soarele este o masă de foc și că (în mărime) este mai mare decât Peloponezul (alții atribuie asta lui Tantalus, cf. A 20 a). Luna este locuită și pe ea sunt dealuri și văi (cf. v 4). Începutul este homeomerismul. Adică, așa cum aurul este format din așa-numitele boabe, tot așa și universul este o combinație de corpuri mici similare. Iar mintea este începutul mișcării. Din corp, cele grele ocupă un loc dedesubt (ca, de exemplu, pământul); plămânii sunt în vârf, ca, de exemplu, focul. Apa și aerul (ocupă) mijlocul (locul). Și în acest fel marea se odihnește pe un pământ plat, iar (o parte din) umiditatea este transformată în abur de către soare. (9) Dar stelele s-au mișcat la început ca o cupolă, astfel încât polul vizibil (ceresc) a fost în permanență pe vârful pământului, dar mai târziu s-a înclinat. Calea Lactee este o reflectare a luminii stelelor, care nu este iluminată de soare. Cometele, pe de altă parte, sunt o combinație de planete care emit flăcări. Stelele căzătoare (aceasta) sunt ca scânteile aruncate de aer. Vânturile apar ca urmare a rarefierii aerului de către soare.

Thunder - ciocnirea norilor. Fulgerul este frecarea norilor. Un cutremur este mișcarea inversă a aerului către pământ. Ființele vii (inițial) au apărut din umezeală, căldură și pământ, iar apoi (au început să se nască) una din alta, cu masculi (născuți) în partea dreaptă, femele în stânga.

10 Se mai spune că el a prezis căderea unei pietre care s-a întâmplat lângă Egospotamos; despre aceasta (piatra) a spus ca va cadea de la soare. De aceea, Euripide, fostul său elev, spunea în „Phaeton” că soarele este un bloc de aur (cf. A 20 a).Altă dată, ajuns în Olimpia, s-a așezat în haine de piele, de parcă (în curând) ar fi avut la ploaie, ceea ce s-a întâmplat. Când a fost întrebat dacă munţii de la Lampsacus vor deveni vreodată o mare, se spune că a spus: „Da, dacă nu lipseşte timpul”. Odată, întrebat de ce s-a născut, i-a spus: „să contemplem soarele, luna și cerul.” Celui care a spus: „ai pierdut pe atenieni”, a obiectat: „Nu sunt al lor. dar ei eu.” (Văzând mormântul lui Mausol, a spus: „Dragul mormânt este chipul bogăției prefăcute în pietre”). a) (11) Când cineva s-a întristat că moare într-o țară străină, a spus: „De peste tot coborârea în lumea interlopă este aceeași” (cf. A 34 a). Se pare că el este primul, după cum relatează Favorin. în „Istoria lucrurilor diferite”,

*) Acest insert conține o apoftegmă de origine cinică, imposibilă cronologic pentru Anaxagoras.

a spus că conținutul poeziei lui Homer este virtutea și dreptatea. Metrodor din Lampsaksky, fostul său prieten, care a fost și primul care a acordat o atenție serioasă laturii fizice a conținutului (operelor) poetului, a apărat și mai mult această poziție. Anaxagoras a fost primul care a publicat o carte de compoziții (?). Silenus în prima dintre „Istoriile” sale relatează că o piatră a căzut din cer sub arhontul Demil (?) (12) Anaxagoras (atunci) a spus că întregul cer este format din pietre. Datorită circulației puternice, este ținut ferm, iar dacă (aceasta mişcarea) încetează, ea cade. Există diverse rapoarte de judecată asupra lui. Şi anume, Sotion în succesiunea filozofilor spune că a fost acuzat de Cleopa de lipsă de Dumnezeu pentru că a învăţat că soarele este o masă de foc. Din moment ce ucenicul său Pericle a vorbit în apărarea sa, a fost condamnat (numai) la o amendă de cinci talanți și la exil. Satirul în „Biografiile” sale relatează că acuzația împotriva lui a fost adusă de Tucidide, care era un oponent politic al lui Pericle; (și că l-a acuzat pe Anaxagoras) nu numai de lipsă de Dumnezeu, ci și de simpatie pentru perși; și (că) a fost condamnat în lipsă la moarte (13) Când, în același timp, a fost informat despre sentința pronunțată și despre moartea copiilor săi, a spus despre sentință: care i-a adus (pe lume) muritori." (Alții se referă această poveste lui Solon, altele lui Xenofon). I-a îngropat cu propriile sale mâini, după cum spune Demetrius de Falersky în lucrarea sa: „Despre bătrânețe”. Hermippus, în Biografiile sale, relatează că a fost întemnițat pentru a fi omorât. Atunci Pericle, vorbind în fața oamenilor, a spus că poate (oricine) să-l acuze (adică, Pericle) de orice, în ceea ce privește modul lui de viață. oamenii au răspuns că (nu puteau să-l acuze) de nimic, Pericle a spus: „Dar eu sunt ucenicul

lui. Deci, nu crede defăimarea și nu-l omorî pe (acest) om, ci ascultă-mă și dă-i drumul. " Și a fost eliberat, dar nu a suportat insulta și și-a luat viața. (14) Ieronim, în cartea a doua a Notelor diverse, spune că Pericle l-a adus în judecată, slăbit și slăbit de boală, astfel încât a fost achitat mai degrabă din milă decât pe baza acuzațiilor date. „După unii, era în relații ostile cu Democrit, deoarece acesta din urmă a refuzat să intre într-un interviu cu el.La sfârșitul vieții, s-a retras la Lampsak, unde a murit.Când conducătorii orașului l-au întrebat despre ultima sa dorință, el a cerut să „era permis să se organizeze jocuri pentru copii în fiecare an în luna morții sale”. Acest obicei este încă respectat până în zilele noastre. (16) Când a murit, oamenii din Lampsacus l-au îngropat cu cinste și au făcut (pe mormântul lui următoarele) o inscripție:

„Aici zace Anaxagoras, care a pătruns până la limita extremă a adevărului (în cunoaștere) a cosmosului*. Și am compus (următoarea poezie) despre el:

Anaxagoras a spus odată că soarele este o masă de foc, pentru care a trebuit să moară. Dar prietenul său Pericle l-a salvat, el însuși și-a luat viața din cauza slăbiciunii înțelepciunii sale *.

Au fost și 3 (renumiți) persoane care purtau numele de Anaxagoras, dintre care (nici unul nu se distingea prin comprehensiune, dar) *) unul era orator, adeptul lui Isocrate, celălalt, despre care îl pomenește Antigon, era sculptor; al treilea este un gramatician, un elev al lui Zenodot.

2. Harpocrația. Sofistul Anaxagora din Klazomensky, fiul lui Hegesibulus, elev al lui Anaximenes din Milet. I s-a numit Minte, pentru că a spus că materia și mintea sunt gardianul tuturor (lucrurilor). El a spus că soarele este o masă de foc.

3. Seida. Anaxagora... (soarele este o masă) de foc (de la § 2), adică flăcări.

A fugit din Atena, după ce Pericle a vorbit în apărarea sa. Ajuns la Lampsak, a murit acolo, murind de foame. Și-a luat viața, având 70 de ani, din cauza faptului că a fost aruncat în închisoare de către atenieni pentru că și-a exprimat o nouă părere despre zeitate. Dintr-o sursă necunoscută

4. Kirill s. iul. I p, 12 B (din Cronica lui Eusebiu = Ieronim: din Avraam 1520 = 1~an 70 Olimpiade = 500) yu Dark. Eusebiu (Ieronim) din Avraam 1557 (ol. 80, 1=460) moartea lui Anaxagora. mier. A 18.

4a. Marmura din Paros 60 După aceasta, Euripide, în vârstă de 34 de ani, a câștigat pentru prima dată victoria (prin tragedia sa) în 179, când la Atena era arhontul Difil (442-1).Socrate și Anaxagora erau contemporani cu Euripide.

5. Diogene IX 41 (Democrit), după cum spune el însuși în Micul Diacosmos*, era tânăr pe vremea când Anaxagora era bătrân, (și anume) era cu patruzeci de ani mai tânăr decât el. El spune că „Micul Diacosmos” a fost scris în 730 după capturarea Troiei. IX 34 Mai târziu el (Democrit) a trecut la Leucip și Anaxagoras, budumi. după unii, mai tineri decât ultimii 40 de ani. Favorin, în schimb, relatează în Istoria lucrurilor diverse * că Democrit spune despre Anaxagoras că părerile (exprimate de el) despre soare și lună nu îi aparțin, ci vin din antichitate, el (doar) și le-a însușit. lui însuși. 35 (De asemenea raportează) că Democrit l-a ridiculizat

') Inserție de neînțeles. Dar părerea lui Diels, poate, ar trebui citită aici: „primul nu se găsește la niciun alt autor *, adică cu excepția lui Dimitry Myagnes-

Anaxagoras despre aranjarea universului și a minții, fiindu-i ostil pentru că nu a venit (să studieze) la el. Cum, deci, era el ucenicul lui, după cum spun unii?

6. Philostratus V. Apoll. II 5 p. 46, 22 Kayser Știind, Apollonius, că Anaxagora din Clazomenus a observat fenomene cerești din (capul) Mimantus din Ionia și Thales din Milet din vecinul (capul) Mycale etc.

7. Strabon XIV p. 645 De la Klazomon a venit omul glorios Anaxagoras, care era angajat în studiul naturii, elevul lui Anya, ximonul lui Milet. Studenții săi au fost fizicianul Archelau și poetul Euripide. Eusebiu R. E. X 14, 13 Archelau în Lampsacus l-a înlocuit pe Anaxagora în conducerea școlii. Kliment Strom. eu 63 S-a mutat din Ionia la Aeiny. Succesorul său este Archelaus, al cărui discipol a fost Socrate. Galen hist. phil. 3 (D. 599) (Anaximandru) l-a făcut pe Anaximenes profesorul lui Anaxagoras. Acesta din urmă, după ce a părăsit Milet, a sosit la Atena și l-a atras în primul rând pe atenianul Arhelau la filozofie (vezi 47 A D 5).

8. Simptome fiz. 25, 19 (21 A 7, p. 140 din partea a doua) Empedocles din Agrigentum. născut ceva mai târziu decât Anaxagoras. mier. 21 A 1 și Aristotel Mclaph. A 3 (vezi 21 A 6. 46 A 43).

9. Proclus ad Eucl. R. 65, 21 (vezi mai sus p. 16) Mai târziu (Pitagora) s-a ocupat de multe (întrebări) legate de geometrie, Anaxagoras din Klazomensky și Oenopides din Chios, care era puțin mai tânăr decât Anaxagoras.

10. Kedren 1 165, 18 Bekk. Și anume, după cum povestesc elenii, la ei (egiptenii) au călătorit Pherekides sirul și Pitagora din Samos și Anaxagoras din Clazomenes și atenianul Platon pentru a învăța de la ei teologia și fiziologia mai precisă (știința naturii). Att. Marceli. XXII 16, 22 De aici (adică din cărțile secrete egiptene) Anaxagoras a prezis că vor cădea pietre din cer și, observând un tip de fântână, (a prezis) viitoare cutremure.

11. Marmura din Paros 57 După aceasta, o piatră a căzut în Egospotamos și poetul Simonide a murit, după ce a trăit 90 de ani, în 205, când Teagenide era arhont la Atena (468-467).

Pliniu NH II 149 în continuare. Grecii îl laudă pe Anaxagora din Clasomnia pentru că în al doilea an al olimpiadei a 78-a (467-6) a prezis, ca urmare a cunoștințelor sale despre știința cerului, când va cădea o piatră mare din soare. Și aceasta (într-adevăr) s-a întâmplat după-amiaza în acea parte a Traciei care (se află) la Egospotamos. Această piatră este arătată și acum; este de mărimea unui cărucior, bronzat la culoare. În acel moment (când această piatră a căzut), o cometă ardea (pe cer) noaptea. Dacă credem această predicție, atunci trebuie să admitem că divinitatea lui Anaxagoras a fost prea minunată; (în egală măsură) mintea este distrusă

natura lucrurilor și totul este amestecat, dacă cineva crede că soarele însuși este o piatră sau că a fost cândva o piatră în el. Cu toate acestea, nu există nicio îndoială că (pietrele din cer) cad adesea. (150) În gimnaziul Abydos, din acest motiv, chiar și o mică (pietricică) este onorat acum; vorbesc despre el. că același Anaxagora a profețit că va cădea în centrul pământului. Eusebiu Chron. (Ieronim) O piatră din Egospotamos a căzut din cer în 1551 de la Avraam (Ol. 78. 3-466). mier. A 1 § 11. p. 183.

12. Plutarh Lys. 12 Alții spun că prefigurarea acestui incident (înfrângerea atenienilor) a fost căderea unei pietre. Și anume, după cum spune zvonul popular, o piatră foarte mare a căzut din cer pe (țărm) Egos-potamos. Se arată și acum, iar locuitorii din Chersonesos îl cinstesc. Ei spun că Anaxagoras a prezis că, dacă corpurile cerești își părăsesc cumva locul sau intră în comoție cerebrală, atunci unul (corp), rupt, se va răsturna și va cădea (pe pământ). Dar (acum) fiecare dintre stele (după părerea lui) nu se află în locul în care a apărut. Căci, fiind pietre grele, strălucesc ca urmare a reflexiei și refracției eterului și, unite de vârtej și circulație rapidă, sunt atrase de (această) forță străină. Ea a fost cea care la început i-a împiedicat să cadă aici (pe pământ), când frigul și grele (părțile) erau separate de tot. Opinia lui Anaxagoras este considerată corectă și de Daimachos în eseul său: „Despre evlavie.” Și anume, el spune că înainte de căderea pietrei în fiecare zi timp de 75 de zile a fost văzut pe cer un corp foarte mare de foc sub forma unui nor în flăcări.157 din partea a doua).

13. Plutarh Perici. 16 (de la Ion?) (traducere de V Aleksev) Omul care știa să țină casa atât de îngrijit a fost un slujitor al Evangheliei sale. Fie că avea o abilitate naturală pentru asta, fie că a fost învățat de Pericle, doar el își cunoștea afacerea ca nimeni altul. Adevărat, acest lucru contravine filosofiei lui Anaxagoras, care, fidel convingerilor sale, într-un impuls generos, și-a părăsit casa și a lăsat pământul necultivat pentru pășune de vite. Platon Eirr. v. 283 A (traducere de Karpova) I s-a întâmplat lui Anaxagora, spun ei, opusul ce s-a întâmplat cu tine: moștenind mulți bani, a devenit fără

griji și a pierdut totul. Atât de nerezonabilă era ocupația lui sofisticată!

14. Tertulian Apolog. 46 Anaxagoras (?) a refuzat (să întoarcă) oaspeților ceea ce i s-a dat spre păstrare.

15. Platon Phaedr. 269 E (tradus de Karpov) Abbr. Mi se pare, cel mai venerabil, că în retorică, în dreptate, Pericle este cel mai perfect dintre toate. Fedru. De ce asa? abr. În toate marile arte, sunt necesare vorbe inactiv și superficialitate despre natură. De aici, într-un mod de neînțeles, provine acea înălțime a gândirii și acea eficiență a cuvântului pe care, pe lângă abilitățile naturale, le poseda Pericle. Fiind atașat de Anaxagoras, un om cu acele calități, obișnuit cu

la superficialitate, referindu-se la natura rațiunii și a nerațiunii, ') despre care Anaxagora a vorbit mult, Pericle a extras din ea tot ce este util pentru arta vorbirii.

Isocrate XV 235 Pericle a fost un discipol a doi (bărbați): Anaxagora din Klazomensky și Damon, care era considerat la acea vreme cel mai inteligent dintre toți cetățenii. *) Plutarh Perici. 4 Anaxagoras Klazomensky era în cea mai strânsă relație cu Pericle, care i-a inspirat în principal (un sentiment de) demnitate și un mod de gândire mai serios decât este cazul demagogilor și, în general, i-a înălțat și i-a înnobilat caracterul. Contemporanii l-au numit Minte, poate ca urmare a admirației pentru mintea sa mare și extrem de clară, care s-a manifestat în studiul naturii, sau pentru că a fost primul care a recunoscut că începutul aranjamentului universului nu a fost un accident. și nu o necesitate, ci o minte pură și neamestecată, care deosebește homeomerii de orice altceva, fiind într-o stare de amestec. ')

16. Plutarh Perici, în (traducere de V. Aleksev) Se spune că Pericle i s-a adus cândva din moșie un cap de berbec cu un corn. Ghicitorul Lampon a observat că cornul era tare, puternic și iese din mijlocul capului și a anunțat că dintre cele două partide politice principale din oraș - partidele Tucidide și Pericle - puterea va trece celui care avea un miracol. Dar Anaxagoras a tăiat capul și a dovedit că creierul nu a umplut întreg craniul, ci a căpătat forma ascuțită a unui ou și din întregul recipient s-a condensat la rădăcina cornului. De atunci, cei prezenți au început să privească cu respect la Anaxagoras, iar puțin mai târziu, când influența lui Tucidide a fost distrusă și puterea statului a trecut în întregime în mâinile lui Pericle (primăvara anului 442), s-au uitat și la Lampon.

17. Plutarh Perici. 32 Cam în această perioadă (începutul Războiului Peloponezian) ... Diopith a introdus o propunere ca cei care nu cinstesc zeii după obiceiul stabilit sau explică fenomenele cerești în mod științific să fie considerați criminali de stat; (această propunere) a fost îndreptată împotriva lui Pericle, deoarece însemna acuzația lui Anaxagoras... Înspăimântat (pentru el), Pericle l-a chemat

pe Anaxagora și l-a trimis (l) afară din oraș. Diodor al XII-lea 39 (Arhon Evtidem 431; după procesul lui Fidias, unde îi povestește pe Efor) Mai mult, au raportat despre sofistul Anaxagoras, care era profesorul lui Pericle, de parcă ar fi purtat rău față de zei. mier. A 1, p. 123.

18. Plutarh Nie. 23 (tradus de V. Aleksev) Anaxagoras, care a fost primul care a expus în scris, mai clar și mai îndrăzneț decât alții, teoria luminii lunii

l) Adică materie opusă minții.

a) Se spune așa pentru că Anaxagoras era străin în Aeinakh.

3) Acest pasaj a fost tradus de V. Aleksev extrem de inexact.

și eclipse, a fost un nou scriitor; în plus, munca lui nu era cunoscută. Era considerat în continuare interzis, avea un cerc restrâns de cititori și mergea din mână în mână cu prudență sau neîncredere. „Fizicienii și Lmeteoroleshov” nu erau încă tolerați la acea vreme, ei erau considerați insultând măreția zeității, deoarece explicau legile naturii întâmplător, prin simplă forță sau prin acțiunea necesității. 1) Protagora a fost alungat, Anaxagora a fost aruncat în închisoare, de unde Pericle l-a putut elibera cu greu.

Eusebiu cron. braţ. din Avraam 1554 (rl. 79, 3=462-1) Eclipsa de soare. Moartea lui Anaxagora (?/ Ieronim 1557 din Abraham=ol. 80, 1=460-59). 2)

19. Iosif p. Ap. II 265 Anaxagoras era un clazomenep. În timp ce atenienii au recunoscut soarele ca pe un zeu, el a învățat că este o piatră de moară de foc. Pentru aceasta l-au condamnat la moarte; doar câteva voturi au fost exprimate în favoarea lui.

Olympiodor in Meteor, p. 17, 19 Stüve Stelele singure sunt de foc; așa că Anaxagoras a numit soarele o bucată de fier încins (μυόρον), din cauza temperaturii sale extrem de ridicate. Pentru μύδρος înseamnă: fier fierbinte. Pentru aceasta, Anaxagoras a fost izgonit din atenieni prin ostracism, întrucât a îndrăznit să spună așa ceva. Cu toate acestea, mai târziu a fost adus înapoi datorită discursului lui Pericle. Adevărul este că Pericles a fost un elev al lui Anaxagoras.

20. Philodem rhet. II 180 Sudh. fr. 7 Un slujitor al lui Cleon, bătut cu biciul, l-a adus în fața justiției pe Anaxagora, iar Cylonul Krotonian, acuzându-l pe Pitagora, a obținut izgonirea lui și i-a ars pe discipolii săi (ai lui) când s-au adunat într-un singur loc. mier. pagină

20a. Scholia către Pind. Ol. I 91 p. 38, 6 Dr. Și anume, Tantalus, fost fiziolog și care a exprimat (ideea) că soarele este o bucată de fier înroșit, a fost pedepsit pentru asta în așa fel încât soarele îi atârna deasupra capului, care l-a înspăimântat și de care s-a ascuns. in

frica. Despre soare, fizicienii spun că o piatră se numește soare, iar Euripide, fost elev al lui Anaxagoras, spunea că soarele este o piatră, în următoarele (cuvinte) (scut. Euripide Or. 4-7). Și în alt loc îl numește bloc de pământ în felul următor: „Aș vrea să ajung din Olimp în mijlocul firmamentului, de-a lungul unei stânci întinse pe lanțuri de aur agățate în aer, de-a lungul unui bloc de pământ purtat. prin vârtejuri, pentru ca în cântece jalnice de plâns să se încline din cap către bătrânul părinte Tantal” (Or. 982 în continuare).

20b. Teologii aritmeticii r. 7 asi. Și de fapt, Euripide, ca fost elev al lui Anaxagoras, menționează pământul în felul următor:

1) Mai precis: „S-au considerat că distrug zeitatea, deoarece au transformat-o în cauze nerezonabile, forțe oarbe și acțiuni de necesitate*.

') Vezi nota lui Diels.

muritorii (!)'ζ Cf. Euripide fr. 944 II Mama Pământ. Înțelepții muritorilor te numesc vatra, odihnește-te în espra.

21. Hellius AG 20 Alexandru din Etolia a compus următoarele versuri despre Euripide:

„Elevul nobilului Anaxagora, care urăște râsul și nu poate râde nici măcar atunci când este vinovat, s-a întors către mine cu un discurs sumbru, dar asta este. ceea ce a scris are dulceața mierii și a Sirenelor.

Elian var. hist. VIII 13 Se spune că Anaxagora din Clazomenes nu a fost văzut niciodată nici râzând, nici zâmbind încă de la nașterea lui.

22. Atenei V 220 În „I pallium” al său (Aesch. Soer. fr. 16 Krauss) conţine o dispută între Pallius şi tatăl său şi o batjocură la adresa sofiştilor Predicus *) şi Anaxagoras (?). Și anume, spune că Prodic l-a învățat pe student (-) Eramen, în timp ce celălalt (și anume Anaxagoras) Filoxenus. fiul, Prix, și Arifrad, fratele lui kpoared -) Arigpot. (În opera sa) dorește, pe baza depravării morale a (persoanelor) indicate, să demonstreze că învățătura educatorilor lor (favorabil) s-a raportat la răul voluptuozității.

23. Alkidam // Rhet-ul lui Aristotel. În 23. 1398 b 15 Iar locuitorii din Lampsacus l-au îngropat pe Anaxagora și îl cinstesc încă. iar acum, în ciuda faptului că era un străin.

24. Elian VH VIII19 (după inscripția dată la p. 124) I s-a ridicat al doilea altar și pe el i s-a făcut o inscripție: „Pentru minte, după unii. Adevărul”. conform altora.

25. Diogene II 46 (comparați prima parte, pp. 75 și 95) După cum spune Aristotel în a treia (carte): „Despre poetică” a concurat... cu Apax-muntele Sosibius’)

26. - X 12 (Epicur), după spusele lui Diocle, dintre cei din vechime, Anaxagora a fost lăudat în mod deosebit, deși s-a opus unora (învățături) ale sale. și Archelaus, profesorul lui Socrate.

27. Monedele Clazomeps ne oferă două imagini ale lui Anaxagoras, probabil din statuile amplasate acolo: 1) probă aproximativ * 100 î.Hr., Chr. îl înfățișează pe Anaxagora așezat în stânga; și 2) imaginea epocii împăraților îl înfățișează pe Anaxagora stând la dreapta cu un glob în mâna dreaptă.

Apoftegmatica.

mier. L 1 S 10. 13.

:8. Aristotel Metaph. G i>. 100!) b àõ {după IS B Ifí) Amintiți-vă numele lui Anaxagoras, (spus de el) unora dintre prietenii săi. că existentul va fi pentru NPH ceea ce consideră ei că este.

Ohm. 77 A 4 b.

Kshnired == noutate cu acompaniament de kpeara.

3) ou necunoscut.

Doso critică, în Sh. And

Biblioteca „PνιιιΐB6ρ(:”

— 130 —

29. Kliment Str. II 130 Și anume, după cum se relatează, Anaxagora din Klazomensky spune că scopul vieții este cunoașterea teoretică și libertatea care rezultă din aceasta.

30. Aristotel Etli. Nie. (traducere de E. Radlov) Z 7. 1141 b 3 Prin urmare, Anaxagoras, Thales și alții se numesc înțelepți, dar practici; căci ei văd că nu-și înțeleg propriul avantaj; ei spun despre cunoștințele lor că este „extrem de” și „surprinzător” (\ grea” și „demonică”, dar inutilă, deoarece nu caută ceea ce este bun pentru oameni. Pentru a 9. 1179 a 13 Se pare că Anaxagoras a făcut sa nu socotiti nici bogatul, nici dpiastul a fost binecuvantat, zicand ca nu s-ar mira daca fericitul i s-ar parea multimii cu totul nepotrivit pentru binecuvantare, de vreme ce multimea judeca intotdeauna dupa aparenta, ceea ce numai ei le inteleg.b 9. Exista. mine 1216 a 11 Deci, se spune că atunci când cineva care se afla într-o situație atât de dificilă l-a întrebat pe Anaxagora de ce este mai bine să te naști decât să nu te naști, acesta din urmă a spus: „să contemplam cerul și structura întregului cosmos. ." 375. 17. Vol. Euripide fr. 910 Care, fericit, a studiat istoria, neîndreptându-și atenția nici asupra nenorocirii cetățenilor, nici asupra faptelor nedrepte, ci a observat (numai) ordinea nestingherită a naturii nemuritoare, ce este aceasta. , unde și cum s-a format, unor astfel de (oameni) nu le pasă niciodată de fapte rușinoase.])

31. Valery Maxim Vili 7 ex. 6 Cu ce dorință cu adevărat pasională a ars Anaxagoras, după părerea noastră? Întorcându-se în patria sa dintr-o călătorie lungă și văzându-și bunurile (pământului) goale, el a spus: „Nu aș fi fost mântuit dacă nu ar fi murit.”* Vorbire înzestrată cu înțelepciunea dorită! Căci dacă ar fi fost mai preocupat de moșiile (lui) decât de iluminarea minții (lui), atunci ar fi rămas în casa tatălui său stăpânul numelui său și nu s-ar fi întors acasă un asemenea (înțelept) .

32. Plutarh Perici. 16 Și totuși, ei spun că, în timp ce Pericle era ocupat (cu afaceri), Anaxagora însuși, plecat fără dispreț, zăcea deja la o vârstă înaintată cu capul acoperit. intenționând să moară de foame. Când Pericle a aflat despre asta, a alergat pe lângă el însuși direct la el și a început să-l ceară în toate felurile posibile (să nu-și ia viața), să-i fie milă (dacă) nu de el însuși, atunci (cel puțin) de el, pentru că ar fi pierde (în față) un astfel de consilier (remarcabil) în afacerile statului. Atunci Anaxagora, deschizându-și fața, i-a zis: „Pericle și cei care au nevoie de lampă, adaugă (la ea) ulei”.

33. Galen de plac. hipp. el Plat. IV 7 p. 392 în continuare Millier (din Posidonius; epe. 11 A 1) De aceea folosește cuvântul ,,προενδημύν* în sensul: încă nu se poate folosi afaceri. prezent (adică viitor) >

9 Iată un protest împotriva condamnării lui Anaxagora.

ca cele reale. Expresia: „ηçoενδημέϊν” înseamnă la Posidonius: a-ți imagina dinainte alte posibilități, a-ți forma dinainte cu piciorul o idee despre fapta care ar trebui făcută și, treptat, să începi să o tratezi ca și cum ar fi ceva obișnuit. Ca urmare a acestui fapt, a adus-o aici următoarea propoziție Anaxagora: tocmai când cineva l-a anunțat că fiul său a murit, el a spus destul de calm: „Știam că am produs un muritor”. (Și tot el relatează aici) că, după ce a împrumutat această idee, Euripide i-a pus în gura lui Tezeu (următoarele cuvinte):

„Învățând de la un om înțelept, am încercat întotdeauna să-mi imaginez accidente (care mi se pot întâmpla), închipuindu-mi exilul din patria mea, moartea prematură și alte tipuri de dezastre, astfel încât în cazul în care a trebuit să suport ceva din cauza a ceea ce am Mi-am imaginat în suflet, proaspătul - (dezastrul) care m-a abătut nu mă mai chinuia. mier. Alkestis (montat în scenă în 438) 903 cor: În familia mea a fost cineva care a pierdut un tânăr regretabil, singurul copil din casă. Dar, totuși, a îndurat nenorocirea cu moderatie, deși a rămas fără copii, trăind deja până la un păr gri și la o vârstă înaintată.

34. Stobey flor. IV 52 b, 39 N. Anaxagoras spunea că putem afla despre ce este moartea din două (lucruri): timpul înainte de naștere și somn.

34a. Cicero Tuse. I 43, 104 Când Anaxagoras era pe moarte în Lampsacus, apoi la întrebarea prietenilor săi dacă dorea, în caz de moarte, să fie

transferat în patria sa din Klazomepi, a dat (următorul) răspuns frumos: pagina 122.

Eseu.

mier. și i c.

35. Platon apoi. R. 26 D. (per. Karpova) Creta. El numește soarele piatră și luna pământ. abr. Se pare că îl acuzi pe Anaxagoras... Să crezi că judecătorii sunt atât de puțin familiarizați cu cărțile, că nu știu că scrierile lui Anaxagoras Clazomenes sunt pline de asemenea opinii, înseamnă să-i umilești. Aparent, tinerii învață de la mine ce pot cumpăra uneori de pe scenă, la fel de mult ca pentru o drahmă, J) pentru a râde de Socrate, ori de câte ori aceste și alte absurdități le-ar trece prin cap să se dea drept ale lor.

36. Kliment Str. 1 78 De fapt, destul de târziu a venit printre eleni predarea științelor și a scrisului. Cel puțin Alcmaeon din Croton, fiul lui Pirit, a fost primul care a compus un discurs despre natură; De

l) Adica la piata de carte.

meepiya alții. Anaxagoras din Klazomensky, fiul lui Hegesibulus, a fost primul care a scris o carte cu desene.

37. Diogenes 1 16. Altele - după o compoziţie: Melisse, Parmenide, Anaxagoras.

3S. Plutarh cl. exil. 17, 607 F Și Anaxagora în închisoare a scris un cerc pătrat. Cf. Ch. 30, a. 3.

3.9. Vitruvius VII pr. I. În primul rând, Agatharchus din Atena, când Eschil a pus în scenă o tragedie, a făcut o replică și a lăsat un eseu despre aceasta. Sub influența sa, Democrit (35 B IX 4) și Anaxagoras au scris despre același lucru, cum, pentru claritatea vederii și (cea mai bună) distribuție a razelor, liniile ar trebui să corespundă unui centru stabilit într-un anumit loc, astfel încât cunoscutul imaginile clădirilor din pictura scenelor reprezintă doar vedere exterioară un obiect care rămâne (în rest) ascuns, și astfel încât imaginile de pe fațade drepte plane par - unele în retragere, altele proeminente înainte.

40. Cod. Monac. 490 Despre Anaxagoras. Unii spun că Anaxagoras, după ce a scris un discurs despre întrebări dificile, l-a numit „Brâul”, deoarece, credea el, îi leagă pe cititori cu dificultățile (ei).

Doctrină.

mier. A 1 8 în continuare. și A 10-12.

Teofrast {Lista scrierilor sale de Diogene V 42) „Împotriva lui Anaxagora * o carte; „Despre învățăturile lui Anaxagora” o carte, cf. pagina 133.

41. Simplitatea fizică. 27, 2 (din Theophrastus Phys. Opiu. fr. 4; D. 478) Anaxagora din Clazomenes, fiul lui Hegesibulus, care a luat cunoștință cu filosofia lui Anaximenes, a fost primul care și-a schimbat (radical) părerea despre principii, (și anume) a completat cauza lipsă și (începutul) corporal recunoscut ca infinit. Și anume, (după el) toate homeo-merip, cum ar fi, de exemplu, apa, focul sau aurul, nu au nici început, nici sfârșit în timp, dar parcă apar și piere doar ca urmare a unirii și separării (ih), și totul este în orice, fiecare (lucru) este caracterizat de ceea ce predomină în el. Deci, aurul pare a fi ceva în care există mult aur, deși are de toate. Cel puțin, Anaxagoras spune: „În orice există o parte din tot și „din ceea ce (într-un lucru) este cel mai mare, așa pare și pare să fie fiecare lucru individual” (B 12). Și, așa cum spune Teofrast, Anaxagoras a învățat despre asta aproape identic cu Anaximandru. Și anume, el (Anaksaeor) spune că atunci când sunt despărțiți de rudele infinite (lucrurile) se grăbesc unul spre celălalt, iar ceea ce era aur în toate devine aur și ceea ce (în totul era) pământ (devine)

Pământ. Într-un mod similar (se formează) și fiecare dintre celelalte (lucruri), deoarece de oja nu apar, ci preexistă. Anaxagoras a recunoscut mintea ca fiind cauza mișcării și a nașterii, datorită căreia separabile (lucrurile) au produs lumile și natura (a tot) restul. „Cu o astfel de înțelegere a învățăturii sale”, spune el, Anaxagoras, s-ar putea crede că el consideră cauzele materiale ca fiind infinite (în număr), așa cum am menționat mai sus, iar cauza mișcării și a nașterii este una. Dar dacă acceptăm că amestecul tuturor lucrurilor este o singură natură, nedeterminată atât ca înfățișare, cât și ca mărime — și asta, aparent, este ceea ce vrea să spună — atunci va trebui să-i atribuim două principii: natura infinitului. şi mintea, şi astfel se va dovedi că el reprezintă elementele materiale exact în acelaşi fel ca şi Anaximandru. „Compară 166, 15 Deşi Anaxagoras a spus: „şi în mic nu este cel mai mic, dar este întotdeauna şi mai puţin”. (B 5). și nu există cel mai mare (în opinia sa) (cum arată chiar modul de exprimare al lui Anaxagoras), totuși. Teofrast în cartea a doua: „Despre Anaxagoras” scrie următoarele: „Atunci afirmația că totul este în toate este insuficient de convingătoare pentru că atât în mare, cât și în mic (există) infinitul și este imposibil să se obțină nici unul. cel mai mic sau cel mai mare”, etc. d.

42. Hippolyte refut. I 8, 1 în continuare. (D. 561; din Theophrastus cu excepția lui 13) După el (Anaximenes) este Anaxagoras Clazomensky, fiul lui Hegesibulus. El a exprimat (învățat) că începutul universului este mintea și materia, mintea este (început) produce, materia este (început)-suferință. Cert este că atunci când totul era împreună, a intervenit mintea care, împărțind, a pus (totul) în ordine. Principiile materiale (după Anaxagoras) sunt infinite (număr), iar pe cele care sunt mai mici, el le numește infinite (? poate infinit de mici). (2) Toate (lucrurile) participă la mișcare, a cărei cauză este mintea;

(datorită acestei mișcări) s-au unit (lucruri) asemănătoare. Și ordinea cerească este aranjată prin mișcare circulară. Dens, umed, întunecat, rece și (în general) tot ce este greu adunat la mijloc; din solidificarea lor a luat naștere pământul. Opusul lui Yaga im – cald, ușor, uscat și ușor – sa repezit în partea superioară a eterului. (3) Pământul, pe de altă parte, are o formă plată și se află în aer din cauza (sa) mărimii, (în al doilea rând) pentru că nu există deloc gol și (în final) pentru că aerul, având o valoare foarte semnificativă forță, este capabil să poarte pământul luptând pe ea. (4) Din apele de pe pământ, marea constă parțial din evaporare așezată, parțial din (apa) care curge (în ea) din râuri. (5) Râurile yagei există din ploi și din apele care sunt în pământ. Căci există locuri goale în pământ în care este cuprinsă apa. Vara Nilul devine plin de curgere, pe măsură ce apele zăpezilor care se află în sud se varsă în el. (6) Soarele, luna din toate stelele sunt pietre arzătoare, cuprinse de circulația eterului. Sub stele se află niște corpuri, invizibile pentru noi, care fac o mișcare circulară cu soarele și

lună. (7) Căldura stelelor nu este percepută datorită distanței pământului (de ele); mai mult, au o caldura care nu este aceeasi cu soarele, datorita faptului ca se afla intr-un loc mai rece. Lupa este situată sub soare și mai aproape de noi. (8) Soarele este mai mare decât Peloponezul, iar lupa nu are lumină proprie, ci (împrumută lumină) de la soare. În mișcarea (lor) circulară, luminile merg în subteran. (9) Eclipsa de lună are loc datorită faptului că (ea) blochează (de la soare) pământul, uneori astfel; (corp) culcat sub lună; o eclipsă de soare are loc atunci când, în timpul lunii noi, luna se blochează (cu ea însăși soarele). Întoarcerile soarelui și ale lunii se fac datorită faptului că sunt respinse de aer. Întoarcerile lunii sunt frecvente datorită faptului că ea nu este capabilă să învingă frigul, (10) El a fost primul care a determinat (cauzele) eclipselor și fazelor. El a spus că luna este de natură pământească și că pe ea sunt câmpii și abisuri, în timp ce calea lactee (în opinia sa) este o reflectare a luminii stelelor care nu împrumută (lumina) de la soare. 11) Dar vânturile vin din faptul că aerul este rarefiat de soare, iar din focurile, care acum se ridică spre cer, apoi cad.Tunetele și fulgerele vin din căldura care intră în nori.(12) Se produc cutremure. când partea superioară (straturile) de aer invadează (stratul de aer) de sub pământ. Din mișcarea acestuia din urmă, și pământul care se află pe el se scutură. Ființele vii au apărut inițial în umezeală și apoi (a început să se nască) una din cealalta.Mascutii se nasc daca samanta care este eliberata pe partea dreapta, va cadea in partea dreapta a uterului, in timp ce femelele, dimpotriva... ca a avut darul divinatiei.

43. Aristotel Metaph. A 3. 984 a 11 Anaxagoras Klazomensky, care era mai în vârstă decât el (Empedocles, compar. 21 A c), dar mai tânăr în fapte, învață că a început un număr infinit de mare. Și anume, el spune că aproape toate homeomeriile (cum ar fi apa sau focul) apar și piere astfel doar prin unire și despărțire, dar într-un alt sens nici nu se ridică, nici nu se anihilează, ci rămân eterne, de cáelo D 3. 302 a 28 Anaxagoras dă o doctrină. a elementelor, opus lui Empedocles. Și anume,

acesta din urmă spunând că focul și cei care stau în același rând cu el ') sunt elementele corpurilor și totul constă din ele, în timp ce Anaxagoras (spune) contrariul (față de aceasta). Și anume (învățătura lui este aceasta); elementele sunt homeomeri, citez de exemplu carnea, oasele și oricare dintre lucrurile de acest fel; aerul și focul sunt amestecuri dintre acestea și toate celelalte semințe. Faptul este că unul și celălalt (constă) din tot invizibilul

n Aristotel numește σύστοιχα foc, aer, apă și zel.

mykh homeomeric. De aceea apar toate. Ideea este că el consideră că focul și eterul sunt identice.

44. Lucretius I S30 în continuare. (traducere de I. Rachinsky).

Să aruncăm acum o privire la homoiomerismul lui Anaxagora, Care este numele acestei învățături printre greci - Adverbul nostru nativ nu i-a furnizat numele exact. Totuși, esența ordinii mondiale, care se numește Homoyomerip, o putem exprima foarte ușor în cuvinte.

Anaxagoras ne învață că osul constă din cele mai mici oase; în același mod, carnea este alcătuită din mici particule de carne; la fel și sângele care curge în venele noastre. Format din multe picături de sânge îmbinate. ') Aerul în același mod este alcătuit din cele mai mici firimituri de Aer, iar pământul nostru a fost creat din cele mai mici părți ale pământului, ca dintr-o flacără - o flacără, iar umezeala - din umiditate. Restul, crede el, este format în aceeași ordine.

Dar el neagă că golul există în obiecte. La fel ca și faptul că fragmentarea corpului are limite.

876 în continuare Aici rămâne o altă apărare subtilă. Anaxagora plăcut. El spune că toate lucrurile sunt Ascunse, invizibil, fără excepție, lucrurile sunt amestecate.

Dar iese doar ceea ce este mai intervenit. Sau ce este mai vizibil și ce plutește la suprafață.

45. Aristotel fiz. D 4 203 a 19 Toți cei care recunosc elementele ca fiind infinite, la fel ca Anaxagora și Democrit, primul (dezvoltând totul) din homeomerism, al doilea din amestecul de semințe de diferite forme, spun că infinitul este ceea ce urmează necontenit fiecăruia. alte. II primul (spune) că orice (parte) este un amestec de particule, ca întregul, deoarece observația arată că orice (lucru) ia naștere din oricare. Simplitate la locul meu 460,4 De la Anaxagoras, recunoscând începuturile homeomerilor. Democrit, in schimb, considera atomii ca fiind infiniti, el, raportand mai intai parerea lui Anaxagoras, ne face cunostinta cu motivul pentru care Anaxagoras a ajuns la o asemenea presupunere si arata ca spune nu numai ca intregul amestec trebuie sa fie infinit. în mărime, dar și că fiecare homeometrie, la fel ca întregul, include tot ceea ce există și (existent) nu este doar infinit, ci infinit infinit. Și Anaxagoras a ajuns la o astfel de idee,

pornind de la presupunerea că nimic nu iese din inexistență și totul se hrănește cu asemenea. Deci, el a văzut că totul iese din toate, dacă nu direct, atunci în ordine (și anume aerul din foc, apa din aer, pământul din apă, piatra din pământ și din nou focul din piatră și din primirea unuia și a celui aceeași mâncare ca, de exemplu.

Lipsește versul: „El crede că din boabe de aur se poate forma aur”.

pâine, apar multe lucruri diferite: carne, oase, vene, mușchi, păr, unghii și, dacă este necesar, pene și coarne; asemănător crește de la asemănător). În consecință, el a recunoscut că în mâncare și apă, dacă copacii sunt hrăniți cu aceasta, există lemn, scoarță și fructe. Prin urmare, el a spus că totul este amestecat în toate și apariția (a lucrurilor) depinde de selecție. L-a condus la aceeași (opinie). poate și faptul că, în timp ce unele (lucruri) continuă să existe, altele se nasc din ele, ca, de exemplu, dintr-o piatră, foc (Ã) și din apă, formând bule, aer. Așadar, văzând că din fiecare dintre lucrurile acum separate (deja) toate (lucrurile) ies în evidență, ca, de exemplu, carnea, oasele etc. din pâine, de parcă toate acestea ar fi fost împreună în ea și s-ar fi amestecat împreună, pe pe baza acestui fapt, el sugerează că tot ceea ce există a fost inițial amestecat împreună, înainte de a exista o alocare (de lucruri). Prin urmare, el și-a început lucrarea astfel: „Toate lucrurile erau împreună” (B 1). astfel încât „fiecare lucru”, ca, de exemplu, această pâine, este „ca întregul, un amestec” atât din această carne, cât și din acest os. 1123. 21 Anaxagoras pare să fi spus că, atunci când toate lucrurile erau împreună și înainte fuseseră în repaus pentru un timp infinit, creatorul cosmosului, mintea, dorind să izoleze formele, pe care le numește homeomeri 2), le-a pus în mișcare. . /

46. Aristotel de gen. et corr. Ù 1. 314 a 18 A. și anume, el (Anaxagoras) ia în considerare elementele homeomerismului, cum ar fi, de exemplu, osul, carnea, creierul și acele lucruri din restul, fiecare având o parte cu același nume (cu întreg). Aetius I 3, 5 (D. 279) Anaxagoras Clazomenus, fiul lui Hegesibulus, a recunoscut începuturile homeomerismului existent.' Căci i se părea în cel mai înalt grad de neînțeles cum ceva putea să ia naștere din inexistență sau să fie distrus în inexistență. Într-adevăr, luăm hrană simplă și omogenă - pâine și apă, și se hrănește cu păr, tendoane, artere, carne, mușchi, oase și restul (corpului). Deci, dacă acest lucru se întâmplă (în acest fel), atunci trebuie să fim de acord cu faptul că în hrana (pe care) luăm se află tot ceea ce există și că creșterea tuturor se produce în detrimentul (deja) existent. Și în mâncarea noastră există particule care produc sânge, mușchi, oase și (totul) restul. Aceste părți pot fi (în ea) văzute numai prin rațiune. La urma urmei, nu trebuie să conduci totul la o senzație (care ne arată) că pâinea și apa produc acest lucru, ci (trebuie să știm) că există particule contemplate de minte în ele. Și acum, pentru că părțile (constând) în alimente,

l) Adică focul este stins printr-o lovitură de piatră.

Schleiermacher a subliniat că acest pasaj al lui Simplicius, care, desigur, îl mai avea pe autor însuși în mâinile sale, este insuficient pentru a atribui lui Anaxagora cuvântul homeomerie; acesta din urmă își are locul în terminologia specific aristotelică și a fost cunoscut de mai târziu (începând cu Epicur) doar de la Aristotel și Teofrast.

asemănătoare celor produse de ei (lucruri), le-a numit homeomeri (părți similare) și le-a recunoscut drept începuturi ale existenței; (mai precis, a recunoscut) homeomerip — materie, dar cauza activă — minte, care pune totul în ordine. (Lucrarea lui) începe astfel: „Împreună toate au fost, dar mintea le-a despărțit și le-a pus în ordine”, și el numește lucrurile χρήματα. Așadar, merită laudă pentru că a adăugat un făcător la materie.

47. Platon Phaedon 97 V (traducere de N. Lyubimov) Odată am auzit pe cineva citind o carte scrisă, în cuvintele lui, de Anaxagoras. Când a ajuns în locul în care se spune că mintea aranjează totul și este cauza a tot ceea ce există, am devenit încântat de acest motiv și m-am gândit cât de minunat este că mintea este cauza tuturor și. dacă este așa, m-am gândit, atunci cel care le aranjează ar trebui să dea frumusețe tuturor și să pună totul în cel mai bun mod... M-am bucurat, gândindu-mă că am găsit în Anaxagora un mentor care să mă învețe cauzele tuturor lucrurilor. și astfel să-mi satisfac nevoile minții. În primul rând, el îmi va spune dacă pământul este plat sau rotund și de ce este așa, explicând că în această privință există cel mai bun și arătând de ce este mai bine ca pământul să aibă așa și cutare formă... 98 Cu mare râvnă i-am luat cărțile și le-am citit cu mare grabă, ca să aflu repede ce era mai bine și ce era mai rău. Dar aceste speranțe, prietene, s-au spulberat când, în timp ce citeam, am văzut că nu a apelat la rațiune și nu a folosit anumite motive pentru a explica aranjarea corectă a detaliilor, ci a arătat spre aer, eter, apă și multe alte diverse. fel de prostii, ca cauza tuturor lucrurilor. ') Mi se pare acea persoană care ar începe să afirme că toate acțiunile lui Socrate sunt produsul minții sale și apoi, dorind să determine motivul fiecărui act individual, ar spune că acum stau aici pentru că , în primul rând, pentru că corpul meu este compus din oase și nervi 2) că oasele sunt dure și separate unele de altele la intervale de timp și că nervii, capabili prin însăși natura lor de tensiune și relaxare, acoperă oasele împreună cu pielea. în care sunt închise. Deoarece oasele se mișcă liber în articulațiile lor, nervii le trag și le slăbesc, ceea ce îmi permite să-mi îndoaie membrele, ca de exemplu, în acest moment, și din acest motiv stau aici aplecat. Sau, pentru a explica de ce vă vorbesc, el ar numi vocea și aerul și urechea și alte o mie de detalii, uitând motivul principal, și anume că, întrucât atenienii au considerat că este mai bine să mă condamne, eu am crezut că e mai bine să stau aici și să îndur cu răbdare pedeapsa care mi-a fost impusă, căci altfel, jur pe Câine, aceste oase și nervi ar fi demult în Megara sau în Beoția, dacă aș considera că este cel mai bun și nu.

3) Să prezentăm în continuare critica lui Platon asupra învăţăturii lui Anaxagoras.

„Acest cuvânt este folosit de Platon în sensul actualului muşchi şi ligamente * n. L.

Aș fi crezut că este mai decent și mai corect să suport pedeapsa pe care mi-a impus-o patria mea, oricât de rea ar fi ea, decât să fugi și să fug, dar a numi asemenea lucruri cauze este în cel mai înalt grad absurd. De fapt, dacă cineva ar spune că dacă nu aș avea oase și nervi, nu aș putea face ceea ce fac, atunci ar avea dreptate. Dar a spune că mă comport așa cum fac în prezent doar pentru că am oase și nervi și deloc pentru că fac o alegere voluntară a ceea ce cred că este bine, a spune așa, ar fi să dau dovadă de deplină nepăsare și lene. de gândire.

mier. Aristotel Metaph. I 4. 985 a 18 (traducere de Pervova-Roza nova) Așadar, Anaxagoras folosește Rațiunea ca deo ex machina pentru univers, iar când este nedumerit de ce trebuie să existe ceva, îl trage pe scenă, iar în alte cazuri totul (orice) dezvăluie cauza a ceea ce se întâmplă, dar nu și mintea.

Simplitatea fizică. 327, 26 II Anaxagoras, deși a permis (în numărul începuturilor) mintea, precum spune Evdem, totuși (gândește) că mult se formează de la sine (fără asistența ei).

48. Aetius I 7, 5 (D. 299) Anaxagoras yase spune că la început trupurile stăteau nemișcate (nemișcate), mintea divină yase a pus în ordine psihicul și a adus universul în ființă. 7. 14 (D. 302) Anaxagoras (considerat) zeul minții, care a creat cosmosul. mier. Euripide fr. 1018 Căci mintea noastră este Dumnezeu în fiecare dintre noi. Froad. 884 (51 C 2). Iamblichus protr. 8.

Philodem de piel. Cu. 4a p. 66 G (D. 532) Dumnezeu a fost, este și va fi; el domnește peste tot și domnește peste tot. Minte fiind, a pus în ordine toate nenumăratele lucruri care au fost (fost) amestecate de Cicero de nat. d. I 11, 26 (D. 532) Atunci Anaxagoras, un discipol al lui Anaximenes, a fost primul care a exprimat opinia că structura și măsura tuturor lucrurilor sunt determinate și produse de puterea și inteligența minții infinite: în timp ce el nu a vezi că nu poate exista nicio mișcare legată de sentiment și inseparabil legată de infinit și, în general (nu pot exista) sentimente pe care natura le-ar simți, parțial puse în mișcare. Apoi, dacă își închipuie că acea minte se aseamănă cu o ființă vie, atunci trebuie să existe ceva în ea prin care să fie numită ființă vie. Ce (poate fi) mai intern decât (sal') mintea? Prin urmare, el trebuie să fie înconjurat de o teacă corporală. Dar, din moment ce Anaxagoras nu acceptă acest lucru, se pare că mintea (sa) pură și simplă, lipsită de orice ar putea simți, este de neînțeles pentru puterea noastră de înțelegere și pentru (abilitatea goală) a minții.

49. Cicero Acad. relatii cu publicul. II 37, 118 (Ω 119) Anaxagoras (primește) materie infinită și părțile obținute din fragmentarea ei

(consideră) asemănătoare între ele; la început au fost amestecate, apoi au fost puse în ordine de mintea divină.

50. Aristotel fiz. D 5. 205 b 1. Anaxagoras vorbește absurd despre a fi în locul infinitului. Și pe bună dreptate spune că infinitul însuși se ține pe sine. Aceasta înseamnă că (se odihnește) în sine. Căci nimic altceva nu-l înconjoară, deci. oriunde există, (totul) este în mod natural aici (în el). mier. (Aristotel) de MXG. 2. 975 b 17 și 976 a 14 (p. 92 din partea următoare a celei de-a doua părți).

51. Aetius I 14, 4 (G. 312) Anaxagoras: homeomerii au multe feluri.

b;?. Aristotel pliys. A 4. 187 a 26 Se pare că Anaxagora. a gândit infinit în acest fel pentru că a considerat adevărată opinia generală a fizicienilor că nimic nu se naște din inexistență. Din această cauză ei spun astfel: „Era totul împreună” (B 1) și o astfel de întâmplare este o schimbare (cf. B 17). de gen. et corr. A 1. 314 a 11 Toţi cei care consideră materia ca fiind multiplă, precum Empedocles, Anaxagoras şi Leucip, trebuie să fi vorbit despre schimbare şi apariţie altfel decât cele menţionate mai sus. Cu toate acestea, Anaxagoras nu și-a băut propriile cuvinte. Cel puțin el vorbește de parcă (consideră) că venirea în existență și pieirea este identică cu schimbarea. mier. Hippocrates de viciu I 4 Deci, nici una din toate nu se nimicește, nici nu se ridică (nimic de genul acesta), care nu era acolo înainte. Lucrurile se schimbă, amestecându-se și separându-se. mier. A 112.

53. Simplitatea fizică. 461. 20 De aceea Anaxagora. spune că totul nu cere să fie separat. Căci separarea nu este dizolvare completă.

54. Aetius 1 17, 2 (D. 315). Anaxagoras și Democrit cu adepții lor: amestecurile apar în funcție de aplicarea elementelor (unul la altul).

7>7). Platon Sgaui. 413 C (per. Karpov) Corect este că. ceea ce Anaxagoras recunoaște este mintea; pentru că mintea, după Anaxagoras, autocratic și fără a se amesteca cu nimic, trece peste tot și aranjează toate lucrurile Aristotel de anima A 2. 405 a 15 (traducere de V. Snegirev) începutul tuturor, deci. din tot ceea ce există, prin însăși natura sa, există ceva simplu, neamestecat și pur. Și el atribuie ignoranța și mișcarea aceluiași început, argumentând că credința se mișcă cu mintea.

56. Aristotel fiz. 5. 256 b 24 De aceea Anaxagoras vorbeşte corect când spune că mintea nu suferă şi nu se amestecă (cu nimic), întrucât o recunoaşte drept începutul mişcării. Căci numai într-un astfel de caz putea pune (totul) în mișcare dacă (el însuși) era nemișcat și domina dacă (el însuși) era neamestecat.

57. Clement II 14 Anaxagoras a fost primul care a pus mintea mai presus de lucruri. Dar nici măcar el nu a observat cauza creatoare, ci

a înfățișat un fel de vârtej fără sens care are loc în mod imprudent atunci când mintea este inactivă.

58. Aristotel Metaphys. A 5. 984 b 15 (traducere de Pervov-Rozanov) Prin urmare, dacă cineva ar recunoaște mintea ca bază cauzală a lumii și a întregii ordini mondiale, așa cum este în ființele vii, ar părea ca sobru printre primii. filozofi care vorbeau la întâmplare. După cum știm, Anaxagoras a atins clar aceste gânduri și mai devreme a vorbit despre asta, deoarece există motive să credem J), Hermotimus Clazomensky (vezi Diogenes VIII 5, p. 72 din prima parte).

59. Simplitatea fizică. 1185, 9 Eudemus îi reproșează lui Anaxagoras nu numai pentru învățătura că a început o mișcare inexistentă anterior, ci și pentru că nu a vorbit dacă mișcarea va continua să existe (pentru totdeauna) sau va înceta într-o zi, în ciuda ambiguității acestei (întrebări) . „Căci de ce să nu presupunem, spune el, că mintea va readuce într-o zi toate lucrurile, așa cum ea, conform învățăturii ei, le-a pus (mai devreme) în mișcare?” De asemenea, următorul reproș îl face pe Anaxagoras Eudemus: „Cum este este posibil ca vreo privare (absența unei proprietăți) să preceadă posesiunea opusă a unei proprietăți?

60. Aristotel Metaphys. 1. 6. 1055 b 88 Prin urmare, Anaxagora s-a exprimat corect când a spus că „împreună toate lucrurile erau infinite atât în mulțime, cât și în micime” (B 1) Între timp (în cazul de mai sus) ar trebui să se spună în loc de „și în micimea” — si in numar mic. Ideea este că (în acest caz) nu ar fi infinite, deoarece cei puțini există nu din cauza unuia, așa cum spun unii, ci din cauza a două. 3)

--------------L 2. 1069 b 19 Totul ia naștere din ceea ce există, însă, din ceea ce există în posibilitate, dar în realitate nu există. Acesta este cel Anaxagoras (pentru că e mai bine să-l spui decât „toți împreună”) și amestecul lui Empedocle și Anaximandru.A 8.989 a 30 cineva, * în urma lui, și-a dezvoltat gândurile, apoi, poate, s-ar dovedi că avea deja

1) După Dils, anaxagor în propria lui.Învățătura propriului compatriot, care avea suflet, care părăsise dușmanii, care a aflat despre asta de la soția sa (toate acestea, nu aveau vreo aderare la el, femeile) .

a) Ariastotel vorbește aici despre diverse semnificații ale cuvântului „mulți”: astfel, numărul 2, fără a ține cont, reprezintă „putin”, dar spre deosebire de unitate, ca prim număr, este „mulți”. Multe este o colecție de unități și se caracterizează prin divizibilitate.

— UI

dă o doctrină mai nouă... b 16 De aici rezultă pentru el concluzia că el recunoaște drept principii pe unul (căci este simplu și neamestecat) și pe celălalt, care este de așa natură încât l-am numi nedefinit înainte de a lua forme definite.

62. Diodor 1 7. 7 Se pare că în chestiunea naturii universului Euripide este de acord cu cele de mai sus, întrucât a fost elev al

fizicianului Anaxagoras. Și anume, în „Meganishl”4, el crede în felul următor:

"Nu e al meu; ficțiune, dar de la mama mea (am auzit) că (odinioară) cerul și pământul erau o singură formă. După ce s-au despărțit unul de celălalt, formând două (lucruri separate), ei dau naștere la toate și au dat naștere copacilor, păsărilor, animalelor și unui fel muritor care hrănește apa de mare \\

63.   Aetius II 1, a (Ἴλ 327) Thales... Anaxagoras, Platon, Aristotel, Zenon: cosmosul este unul.

64.   Simplitatea fizică. Íõ4< 29 Anaxagoras spunea că lumea, odată apărută dintr-un amestec, * va exista în (tot) restul timpului, fiind controlată și divizată de mintea dominantă. 1121, 21 Se pare că Anaxagoras, Archelaus și Metrodor din Chios învață că lumea a apărut de la începutul (existența) timpului. Ei mai spun că mișcarea a avut un început. Și anume, în opinia lor, ființele au fost în repaus până la (apariția) timpului, apoi a apărut o mișcare din minte, datorită căreia a apărut lumea. Se pare că și-au asumat și începutul creării lumii din scopuri didactice.

677. Aetius II 4, 6 (D. 331.) Anaximandru. Anaximenes, Anaxagoras, Archelau, Diogene, „Ievkppp (considerat) lumea ca fiind pieritoare / 24 2 (D. 320; 21 A 44).

66.   - I 29, 7 (D. 326 b 7 p.) Anaxagora, Democrit și stive: cauza (lucrurilor) este neclară rațiunii umane. Căci unele (lucrurile) există prin necesitate, altele prin hotărârea destinului, încă altele prin hotărârea voinței (noastre), al patrulea prin ele însele. Alexander de fato 2 Și anume, op (Anixagoras) spune că nimic nu se întâmplă prin determinarea sorții, iar acesta din urmă este un nume gol. mier. 53 A 66.

67.   Adïçiü II 8, 1 (D. 337) Diogene și Anaxagoras au învățat că după formarea cosmosului și apariția animalelor de pe pământ, lumea cumva. aplecat spre sud de unul singur, poate cu intenția ca o parte (din ea) să fie nelocuită, în timp ce altele să fie locuite, în funcție. de la temperaturi reci, calde și moderate.

68.   Aristotel de cáelo Δ 2. 309 a 19 Așadar, unii dintre cei care au negat existența vidului nu au dat nicio doctrină definită despre uşoară și grea, precum, de exemplu, Anaxagoras și »Emp·-doc. fiz. Δ 6. 213 a 22 Deci, cei care încearcă să demonstreze. h .;> golul nu există, ei infirmă nu că oamenii vor să fie plătiți; goliciune, ci ceea ce ei în mod greșit (așa) numesc

Anaxagoras și (alții), infirmând (existența golurilor!) în felul următor. Și anume, ei dovedesc că aerul este ceva prin umflarea burdufurilor din piele, arătând puterea aerului și înglobându-l în clepsidra.

69. Aristotel probi. XVII S. 914 b 9 Cauza fenomenelor care au loc în clepsidra pare să fie în general aceeași pe care o subliniază Anaxagoras. Și anume, aerul închis în el este motivul pentru care apa nu intră atunci când tubul este astupat (adică când ceasul cu apă este oprit!). Cu toate acestea, opy este singurul motiv. Pentru. dacă conectați tubul, coborâți-l în apă, întorcându-l pe o parte, atunci apa va intra. Prin urmare, el nu clarifică suficient, întrucât (aerul este) cauza. (Într-adevăr) după cum s-a spus (mai sus). cauza este aerul. Sub acțiunea unei împingeri, și dacă este purtat de sine stătător fără influența unei forțe (străine), se mișcă prin natura sa în linie dreaptă, ca și alte elemente. Deci, atunci când clepsidra este scufundată într-o poziție înclinată în lateral, (aerul) prin orificiile opuse (găurile) din apă, păstrând direcția directă, iese sub apă., iar când este îndepărtată, apa. intra. Dacă clepsidra este scufundată în apă într-o poziție dreaptă, atunci (aerul), neputând scăpa într-o perpendiculară (direcție) din cauza faptului că găurile superioare sunt închise, rămâne în jurul primelor găuri. Căci prin însăși natura sa nu se poate retrage în sine. Dovada că apa poate reține aerul nemișcat este ceea ce se întâmplă în clepsidra însăși. Și anume, dacă, după ce a umplut chiar capul acestuia cu apă, îl întoarceți într-un tub închis, atunci apa nu va trece prin tub până la ieșire. Dacă ieșirea este deschisă, atunci (apa) nu curge imediat prin țeavă, ci după puțin timp, ca și când nu ar fi la ieșirea în sine, din țeavă, ci ar trece printr-o țeavă (oarecum) mai târziu de cel deschis. Când clepsidra este plină și în poziție dreaptă, când tubul este deschis, apa curge imediat prin sită datorită faptului că opa o atinge. marginile tubului nu se ating. Deci, apa nu intră în clepsidra din motivul de mai sus, ci pleacă atunci când tubul este deschis datorită faptului că aerul conținut în acesta din urmă, mișcându-se în sus și în jos, eliberează în mare măsură clepsidra de apă. Apa, împinsă în jos și ea însăși (de la sine) năvălindu-se acolo, curge în mod natural, înghesuind aerul care se află în afara clasei-pepdrei, care și ea (în sine) se mișcă și care este egală ca forță cu aerul care o împinge, dar în (expusă) rezistența este mai slabă decât ea datorită faptului că, curgând printr-un tub îngust, aceasta (se mișcă) mai repede și cu o forță mai mare și se ciocnește cu apa. Motivul pentru care, când tubul este închis, apa nu curge în jos este (împrejurarea) că apa, intrând în clepsidra, împinge aerul afară din ea cu forță. Dovada (în acest sens) este că (în acest caz) apar vânt și zgomot în el. Când apa intră, este împinsă cu forța

aerul îi invadează tubul, la fel cum sunt introduse pene de lemn sau de cupru, comprimate la despicare, sunt ținute fără nicio altă legătură, dar sar cu ușurință afară când sunt împinse din partea opusă, la fel cum dăm unghiile sparte bătute. în lemn. Acest lucru se întâmplă în cazul în care tubul este deschis, din cauza (motivele) de mai sus. Deci, motivul natural pentru care apa nu curge este fie cel de mai sus (împrejurările), fie se întâmplă din cauza faptului că aerul o împiedică să scape, care, sub acțiunea forței (străine), se transformă în vânt. Zgomotul arată că apa este atrasă în sus de aer, așa cum este adesea cazul. Fiind atrasă (im) și rămânând continuă (continuă), totalitatea apei rezistă compresiunii produse de aer până când o împinge înapoi. Și de când rămâne începutul, restul apei aderă la el,

reprezentând un singur și continuu. (întreg). mier. A 68 (p. 142 \ 116 și Empedocles 21 B 100.

70. Theophrastus de sens. 09 (D. 016) Rar și subțire este cald, dens și gros este rece; la fel Anaxagoras distinge meledu prin aer si eter.

71. A'Шiii 11 13.3 (D. 341) Anaxagoras (presupune) că eterul care zace în jur este de foc în esența sa și (și învață) că el, cu forța mișcării sale de rotație, a smuls pietre din pământ și le-a aprins . a făcut stelele.

72. ···· II 20, 6 (JA 349) Anaxagora: soarele — o bucată de fier înroșit sau o piatră arzând (vezi A 20 a). 21:3 Anaxagoras: (soarele) este de multe ori mai mare decât Peloponezul. 23, 2 (D. 362) După Anaxagoras, (solstițiul are loc) datorită rezistenței dinspre nordul aerului, care el însuși, conducând (acolo), îl face puternic din condens.

73. Xenofon Metok. IV 7. 6 în continuare. (tradus de G. Yanchevetsky) Dar el a respins pozitiv să fie un investigator al fenomenelor cerești, al ce și cum aranjează Dumnezeu... Socrate a susținut că o persoană care studiază acest lucru riscă să cadă în nebunie, ca Anaxagoras, care a ajuns la cea mai mare îndrăzneală prin dispozitive. a creaţiilor divine . (7) Op, de exemplu, a susținut că focul și soarele sunt unul și același, dar el nu știa că oamenii se uită ușor la foc, dar nu pot privi soarele; că obiectele luminate de soare primesc o culoare neagră, dar cele luminate de foc nu primesc aceasta. Nici nu știa că nici una dintre plantele pământești nu poate crește fără razele soarelui, în timp ce totul piere din căldura focului. Afirmând că soarele este un isameya înroșit, el nu știa că piatra nu strălucește în opiu și nu poate rămâne acolo mult timp, în timp ce soarele se dovedește constant a fi cel mai strălucitor dintre toate corpurile.

Aristotel de cuelo A 3. 270 b 34 Anaxagoras, în schimb, folosește nu bine acest nume (mai exact cuvântul: eter). Căci folosește cuvântul: eter în loc de foc (cf. În 1 și altele \ Simplitate în acest loc 119, 2 Îi reproșează lui Anaxagora că a pronunțat greșit numele de eter (α? $έ (> oç) din (cuvinte): koto -

roi înseamnă a aprinde și că, în consecință, l-a folosit în legătură cu focul.

74. (Aristotel) Probi. XI 33.903 a 7 De ce este mai bine să auzi noaptea decât ziua? Nu pentru că, așa cum spune Anaxagoras, ziua aerul, încălzit de soare, șuiera și foșnește, dar noaptea rămâne tăcut din cauza dispariției căldurii? Plutarh quest. deci nu. VIII 3, 3. 722 Anaxagoras spunea că aerul este pus în mișcare de către soare, (sho'sh/ze) într-o stare de tremur și oscilație, așa cum se observă limpede în firimiturile și bucățile mici, care se repezi mereu prin lumina soarelui, pe care unii le numesc pete de praf. Ptak. (acest) bărbat spune că, în prezența căldurii, a șuierat și a scoate zgomot, pe

parcursul întregii zile scot sunete care sunt inaudibile din cauza zgomotului (din timpul zilei), dar noaptea le apar vibrația și sunetul.

75. Proclus în Tit. R. 624 -Platon (p. 38 D.) ... a dat învățătura că (soarele π luna) a intrat în lume în același timp. El nu a fost el însuși autorul acestei ipoteze, dar, conform raportului lui Eudemus, Anaxagoras a făcut mai întâi această presupunere.

76. Platon CratyL (per. Karpov) b. 409 Și El (Anaxagoras) a spus recent că luna își împrumută lumina de la soare. (409 B) Dar această lumină din jurul lupei este mereu nouă și veche, dacă numai anaxagoreenii spun adevărul. Mereu mergand pe langa ea, soarele o averse constant cu lumina noua, vechiul yage ramane din luna precedenta.

77. Scholii Apoll. I 498 Acelaşi Anaxagora declară că luna este pământ plat, din care, crede el, a căzut leul din Nemeea. *) Aetius li 25, 9 (D. 356) Anaxagoras și Democrit: luna este un corp solid de foc care conține câmpii, munți și abisuri. Ahile Isag. 21 Alții (gândesc) că luna este un pământ solid în flăcări, care conține foc. (Ei cred) că este locuit de alți (făpturi vii), că există râuri și tot ce este pe pământ și inventează că de acolo a căzut leul nemean. Aetius 30, 2 (D. 361) Anaxagoras (indică) eterogenitatea compoziției (a lunii), deoarece în ea există un amestec de rece și pământesc; prin urmare (luna) are locuri înalte, locuri joase și depresiuni. (În ea) o stare întunecată, de foc (ea) dezvăluie o umbră. Prin urmare (luna) se numește luminare cu o lumină falsă. (Comparați 18 cu 21). 28,5 (B. 368} Thales a fost primul care a spus că luna își ia culoarea de la soare... în același mod Anaxagoras. 29, 6. 7 (D. 360, de la Posidonius) Thales, Anaxagoras ... conform la matematicieni (a predat) că

Õ Rev. 68 V 2.

luna scade în fiecare lună, însoțind soarele și primindu-i lumina; Eclipsele (buclele) apar atunci când cade în umbra pământului. care (în acest caz) se află între ambele lumini, iar luna este mai întunecată (de ea). Anaxagoras. cum spune Neophrastus. (crede că are loc eclipsa de lună) și pentru că uneori corpurile sale, situate sub lună, o întunecă.

78. Leziy IT 16. 1 (D. 346) Anaxagoras. Democrit și Cleapthes cred că toate luminarii se deplasează de la est la vest.

79. Ahile isag. în Arai. /, 13 Nici Anaxagora, nici Democrit din „Marele Diacosmos* (54 V H) nu cred că luminarii erau ființe vii.

80. Aristotel Meteoro!. A 8. 346 a 27 Anaxagoras și Democrit cu adepții lor spun că Calea Lactee este lumina anumitor stele. Și anume, soarele, mergând în subteran, nu vede unele dintre stele. Asa de. (capac) lumina tuturor acelor stele care sunt supravegheate de soare nu este vizibilă (deoarece razele soarelui interferează cu aceasta), este

lumină. aparținând întunericului (stelele pe care pământul le întunecă, ca să nu le vadă soarele, există, spun ei, calea lactee. Rândurile 111

1. 3 (D 363; despre Calea Lactee) A. Cahors: umbra pământului cade pe această parte a pânzei, când soarele care a intrat în subteran nu luminează totul.

81. Aristotel Meteoro! A 3. 342 b 23 () comete .. Deci. Anaxagoras și Democrit (55 A .7?) spun că cometele sunt apariția simultană a planetelor, când, datorită apropierii „reciproce) a acestora din urmă, ele par să fie în contact unele cu altele Latius III 2, 2 (D. 366) Anaxagoras și Democrit: {cometele sunt} conjuncție a două sau mai multe stele, astfel încât lumina lor este combinată într-una singură.

82. Lotius III 2.9 (D 367) Anaxagoras: așa-numitele stele căzătoare sunt duse în jos de eter ca niște scântei. Prin urmare, ies instantaneu.

83. Seneca Nal,. qu. VII o, 3 De asemenea, Harmander, într-o carte panicată de el despre comete, spune că Anaxagoras a văzut pe cer o lumină mare și extraordinară, de mărimea unui buștean uriaș, care a strălucit multe zile.

84 Aristotel Meteoro! În 9 (despre fulgere și tunete) 369 b 14 (după 21 A 33) Anaxagoras (indică drept cauză) căderea de sus în jos (părți) a eterului superior, pe care îl numește foc. Așadar, fulgerul este strălucirea acestui foc, în timp ce tunetul este zgomotul și șuieratul moribundului (focul), astfel încât fulgerul precede tunetul, cum ni se pare (nouă) și cum se întâmplă (în realitate). Aetius III 3. 4 (D. 368 '.. Când caldul cade pe frig (adică partea eterică pe aer), atunci (această cădere) produce tunete cu zgomotul său, în timp ce strălucirea norului împotriva unui fundal întunecat - fulgere, o mulțime și o magnitudine mare o lovitură tunsoare de lumină, un foc mai material - o furtună, (foc; adică amestecat cu un nor. - extinde Seneca Nat qu. Il 12. 3 Anaxagoras susține că curgele de foc scad prin picătură din eter și din atât

din flacăra cerească goală cade în mare cantitate, care este păstrată mult timp de nori. fiind închis (în ele). Iar 19 (după Anaximandru. Vezi p. 44 din prima parte) Aiaxeigor susține că toate acestea se întâmplă în așa fel încât din eter o oarecare forță coboară în (regiuni) inferioare: în felul acesta, focul, lovind norii reci. , scoate un sunet Și când le sparge, atunci apare o strălucire, iar puterea mai mică a luminilor produce fulgere, cu atât mai mare yage - fulger

85. Aetius III 4, 2 (D. 371) Anaxagoras (explica) norii și zăpada aproape în același mod (ca Anaximenes, vezi p. 55 din prima parte) *, grindină (în opinia sa, se ridică) când din înghețat norii sunt împinși spre pământ unele (particule), care, răcindu-se pe măsură ce cad, sunt

rotunjite. Aristotel Meteorol A 12 (aproximativ grade) Și anume, Anaxagoras spune că acest lucru se întâmplă atunci când (un nor) intră în aer rece, dar noi (spunem) când intră în aer cald.

86. Aetius III 5, 11 (D. 373; despre curcubeu) Anaxagoras: (curcubeul) este reflectarea luminii solare dintr-un nor dens; când se reflectă direct opus, ca într-o oglindă, atunci apare prin mijlocirea oricărui luminar. În mod similar, el explică așa-numitele parelii (sori laterali) care apar în Pont.

86a. Scholii A to Aeschylus Rgot 88 Vânturile, după Anaxagora, se ridică din pământ, după Homer „din norii părintelui Zeus” (B 146). Anaxagoras vorbește despre cauza materială a vântului. Homer este despre activ, ci mai degrabă (ar trebui să accepte) atât unul cât și celălalt - atât material, cât și activ.

87 Exc. astron. cod. Vatic. 381 Pământul este gol ca (gândește) Democrit, plat ca Anaxagora.

88. Aristotel de cáelo B13. 295 a 9 Astfel, dacă acum pământul se află (în centru) sub influența unei forțe (exterioare), atunci a căzut în centru ca urmare a (forței) de rotație. Faptul este că toată lumea subliniază această cauză pe baza observării fenomenelor care au loc în umiditate și aer. Și anume, în ele întotdeauna din ce în ce mai greu este dus în centrul de rotație. no3TOMjr-TOȚI cei care acceptă venirea la ființă a cerului spun că pământul s-a adunat în centru. Simplitate în acest loc 511, 23 Destul de mulți oameni spun că pământul se află în centru, precum Empedocles... și Anaxagoras. 520, 28 Dintre cei ce spun că ea rămâne, fiind sprijinită de văzduhul culcat dedesubt, care acoperă pământul; fiind plată și având aspectul unei tobe, ea nu-i permite să plece. Se pare că așa au spus Anaximenes, Anaxagoras și Democrit. mier. Aristotel de cáelo B 13 (PENTRU 20).

89. Aristotel Meiotoi. În 7. 365 a 14 Despre cutremur și mișcarea pământului ... a 19 Deci, Anaxagora spune că eterul, care prin natura sa tinde în sus, căzând în (părțile) inferioare ale pământului și în fea) adâncirea, pune pământul în mișcare. Căci partea superioară (părțile) sunt închise din cauza norilor, între timp, prin natura (pământul) este tot la fel

nara noua; ca și cum ar fi (părți) superioare și inferioare ale mingii n, ƅ> -l:? iar partea superioară este cea pe care trăim, cea inferioară (partea 1 este cealaltă... a 31 De asemenea, este absurd să spunem că este ținută în aer datorită dimensiunii sale, în timp ce un cutremur are loc din cauza faptul ca loveste de jos in sus tot de la sfarsit pana la inceput.Mai mult decat atat nu explica deloc fenomenul observat la cutremure.dar neputand sa sparga (prin el),este socat de ceea ce il inconjoara. .Seneca Nat.qu.VI 9, 1 Unii cred că focul este cauza mișcării pământului, iar alții – că nu este singura cauză.a tuturor Anaxagoras, care crede că atât aerul cât și pământul sunt zdruncinate. din aproape aceeași cauză, când în partea inferioară (puternică) respirația rupe aerul dens și condensat în nori cu aceeași forță cu care norii se sparg de obicei cu noi, iar din această ciocnire norii și mișcarea rapidă a aerului expulzat vor scântei. focul. Căutând o cale

de ieșire, se aruncă asupra ei. ceea ce se află opus și rupe ceea ce îi rezistă, până când fie găsește un kuti care să iasă în cer prin (fiecare-liA)) îngust (pasaj) sau își croiește drum cu forța și provocând daune.

/ YAL III / 6 ', ¿ (D. 381; cum s-a format marea și de ce este amară?) Anaxagoras: Când umiditatea era uscată de circulația solară, la început a fost o mlaștină, în timp ce cea mai subțire (partea) s-a evaporat, apoi restul (partea) s-a așezat și a devenit amar-sărat. Alexandru în meteorul 67, 17 (tot din Theophrastus fr. 23, D. 4.95) A treia opinie despre mare este aceasta: apa, scurgându-se prin pământ și spălându-l, devine sărată datorită faptului că pământul conține astfel de sucuri. au considerat că. că ei sapă (zăcăminte) de sare și sulf în ea și, de asemenea, că. că în multe locuri ale pământului sunt izvoare amare. Și această părere a fost susținută de Anaxagoras și Metrodor (57 A 19).

91. Aetius IV 1, 3 (D. 228. 385: O, greacă viitură a Nilului) Anaxagoras: din zăpada care se topește vara în Etiopia și o răcorește iarna. Cf. Aristotel de Nilo fr. 248 p, 193, 1 Trandafir. Seneca Nal. qu. IV a

2.   17 Anaxagoras spune că zăpada topită din munții Etiopiei se varsă în Nil însuși. Toată antichitatea a avut aceeași părere. Această (opinie) este transmisă de Eschil, Sofocle, Euripide. Vizavi de Herodot II 22 A treia dintre căi (explicația), deși cea mai general acceptată, este cea mai eronată. De fapt, când spune că Nilul curge din topirea zăpezii, nu explică nimic.

92. Theophrastus de sens 27 în continuare. (D. 507) (tradus de G. Tsereteli) Dar, după Anaxagoras, senzațiile apar din cauza opusului,

căci asemănarea nu afectează asemănarea. De asemenea, încearcă să definească fiecare senzație în mod individual; după părerea lui, vedem datorită reflexiei (a obiectelor) în pupilă, iar reflexia cade nu pe aceeași culoare, ci pe culoarea opusă; la majoritatea asivotelor această diferență de culoare apare în timpul zilei, iar la unele noaptea, datorită cărora ei văd apoi mai ascuțit; de obicei noaptea culoarea este aceeași cu ochiul. Reflecția are loc în timpul zilei, deoarece lumina este cauza reflexiei, iar culoarea predominantă se reflectă mai degrabă pe opus. (.98) În mod similar, atingerea și gustul își disting obiectele; pentru la fel de cald și rece, se apropie, nu se încălzește și nu se răcește (unul pe altul); la fel, este imposibil să cunoști dulce și amar prin mijloacele lor, dar rece se știe că este cald, insipid la sare, dulce la amar, după ceea ce lipsește celuilalt, căci toate acestea sunt la pășune. În același mod, simțul mirosului se obține cu ajutorul respirației, și al auzului datorită faptului că zgomotul ajunge la creier, deoarece osul din jur (urechea), în care pătrunde zgomotul, este gol. Ç95) Fiecare senzație este însoțită de suferință, care, aparent, decurge din ipoteza lui, căci tot ceea ce, spre deosebire de, atunci când este atins, provoacă suferință, iar această suferință devine evidentă datorită duratei și puterii senzațiilor. Și într-adevăr. culorile strălucitoare și prea mult zgomot

produc suferință. mai mult decât atât (oamenii) nu pot îndura asta mult timp. Animalele mai mari percep senzațiile mai puternic și, în general, puterea senzației este în concordanță cu dimensiunea (organului). De fapt, acele animale care au ochi mari, limpezi și strălucitori au vedere puternică și îndepărtată; cei ai căror ochi sunt mici, dimpotrivă. (30) Același lucru este valabil și pentru auz, căci acele animale care au urechi mari aud sunete puternice și îndepărtate, dar sunetele mai puțin puternice le scapă; la fel, acele animale care au urechi mici aud sunete mai puțin puternice și mai apropiate. Același lucru s-a întâmplat cu simțul mirosului. Aerul ușor miroase mai puternic. pentru. cand este incalzit si rarefiat, emana un miros. Animalele mari, atunci când sunt inhalate, împreună cu aerul rarefiat, atrag aer gros, în timp ce cele mici doar rarefiate.De aceea animalele mari miros mai bine. Și într-adevăr, mirosul, datorită densității sale, este simțit mai bine aproape decât departe, în timp ce disipându-l devine mai slab. Într-un cuvânt, animalele mari nu simt un miros ușor, cele mici nu miros gros. (37) Așadar, Anaxagoras, așa cum s-a spus mai sus, exprimă o părere deloc nouă, împărtășită de toți; cu toate acestea, el își exprimă părerea atât despre toate senzațiile, cât mai ales despre viziune (când vorbește), care este o senzație

De fapt, „aer ușor”, expresie care pare să provină de la însăși Anaxagora. Cuvântul „aer” are aici o semnificație specială. Aici devreme au tăiat Λίρος și au pus δομής în locul lui.

mare. Cât despre senzațiile mai grosiere, el nu se lămurește. (5.9) IÏ într-adevăr, Anaxagoras a vorbit pur și simplu despre ishu (flori).

.9/7. Adititi ZV' 3.1 (D.387; este sufletul trupesc și care este esența lui?) Anaximenes, Anaxagoras. Archelaus. Diogene (considerat suflet) aerisit 5. 11 (IX 39ă) Pptagora. Anaxagoras... mintea intră din afară. 7, 1 Ppthagor. Anaxagoras și Diogene... au declarat că sufletul este nemuritor. mier. lș L 47.

94. Aristotel Etti-. Nie. H 16. 1154 în 7 (traducere de E. Radlov) Animalul suferă mereu, fapt dovedit de teoriile fizice care afirmă. că vederea și auzul sunt asociate cu suferința, dar că noi suntem pentru ele. după cum se spune, sunt obișnuiți.

Mulțumesc pentru acest loc, pp. 156, 14 Și anume. Anaxagoras a spus că animalul suferă întotdeauna din cauza senzației. El spune acest lucru asociindu-se cu opinia exprimată, dar (doar) comunicând-o, deoarece cel puțin ei nu aveau părerea că animalul suferă întotdeauna. El, ca și Teofrast în Etică, îi reproșează lui Anaxagoras, spunând că plăcerea opusă alungă tristețea etc., după Aristotel.

95. Cicero As. post. IZ??. 44 Din cauza obscurității acelor lucruri care l-au condus pe Socrate la conștiința (sa) ignoranță, și deja înaintea lui Socrate Democrit, Anaxagoras, Empedocle și aproape toți strămoșii, care și-au exprimat (opinia) că este imposibil să știi nimic, nu percep nimic. , nu știi nimic:] sentimentele sunt limitate (21 B . * < 1) sufletele (noastre) sunt slabe (46 B 21) căile vieții

sunt scurte și, așa cum spune Democrit, adevărul este ascuns în adâncurile (ale mării).) (55 B 117); ei spuneau că totul este păstrat prin opinii și decrete (condiționale), nimic nu rămâne pentru adevăr și totul este acoperit de întuneric.

96. Aetius IV 9, 1 (D. 396) Anaxagoras. Democrit... senzațiile sunt false. mier. A „28.

97. Sext Pyrrti ti y pot. 1 33 (Ne opunem) unui fenomen imaginabil, la fel cum Anaxagoras (opus afirmației) zăpada este albă, (dovada): zăpada este apă înghețată, apa este neagră, deci și zăpada este neagră. Cicero Acad. II 31, 100 El ar fi mai degrabă de acord că zăpada este albă decât Anaxagoras, care nu numai că a negat această poziție, dar chiar a spus că datorită faptului că știe că apa este neagră și (știe) de unde a venit zăpada, ultimul nici nu pare alb.

<98. Scolia către Homer (A) către P 161 Apă neagră: Anaxagoras spune că este neagră din fire. Și într-adevăr, fumul este craniul, așa cum vine din apa copacilor. 9 *

9 Spunând: „totul este psh: săpat de întuneric11 Lactantsiy (SH 28, 12 / proi: puln <” nr.tei *

da vina pe Anaxagora.

.W Aristotel de anima V. Snegireva) A. 2. p. 404 a 26 Anaxagoras, sau oricine ar fi el, care a exprimat ideea că totul este pus în mișcare de rațiune, a recunoscut sufletul ca principiu mișcător.

100. - - J. 4 <) 4 în 1. Anaxagoras nu vorbeşte destul de clar despre aceasta. În multe locuri el recunoaște mintea ca sursă de frumusețe și dreptate, în altele o identifică cu sufletul, argumentând că mintea este inerentă tuturor ființelor vii, mici și mari, nobile și joase. Dar este ușor să vezi această minte. numită prudență. nu numai că aparține în mod egal tuturor animalelor. dar nici măcar tuturor oamenilor. 405 a 13 Anaxagoras, aparent, recunoaște sufletul și mintea ca fiind diferite.. dar folosește aceste cuvinte ca și cum ar însemna unul și același obiect. Cu toate acestea, el recunoaște mintea în primul rând ca începutul a tot, deoarece op one din tot ceea ce există prin însăși natura sa este ceva simplu, fără confuzie și pur. Și atribuie cunoașterea și mișcarea unuia și acelui început, argumentând că totul se mișcă cu mintea. D 4. 429 a 18 De aceea el. ca toți cei care gândesc. nu conține neapărat impurități străine, așa că, așa cum spune Anaxagoras. (B 13), a stăpâni peste toate, adică pentru a cunoaște.

101. Aetius V 20. 3 ÇD. 432) Anaxagoras: toate animalele au o minte activă, dar o minte pasivă, așa-numita minte de interpret. par să nu aibă (?) h

101a. Psel d. omnif. docstr. 15 Dar Anaxagoras nu recunoaște mintea în (activitatea) gândirii sale la toți oamenii, nu pentru că aceștia nu au o esență rațională, ci pentru că nu o folosesc niciodată. (În opinia

lui). sufletul se caracterizează prin următoarele două proprietăţi: capacitatea de a se mişca şi de a cunoaşte.

102. Aristotel de pari, animal. ΔIO. 687 a 7 Deci, Anaxagoras spune că omul este cel mai inteligent dintre animale pentru că are mâini. (Mai degrabă) ar fi necesar să recunoaștem că deține mâinile sale datorită faptului că este cel mai inteligent (dintre toate animalele). Căci mâinile sunt o unealtă, dar natura, ca o persoană rezonabilă, distribuie organele, dându-le pe fiecare celui care o poate folosi, Cf. Galen d usa parti. I 3 și B 21 secol.

103. Aetius V 25.2 (D. 437): Somnul apare ca urmare a epuizării energiei corporale. Căci (somnul) este o stare corporală, nu o stare de spirit. Moartea este despărțirea sufletului.

104. Galen d. ìbaiar. facultate. II 8 Și anume, dacă acest lucru prezintă într-adevăr o dificultate serioasă, atunci nu ar trebui să investigăm și (în

d) Nu este clar. Zeller I6 p. 10!o indică faptul că ar trebui să se aștepte exact opusul.

trandafir) în raport cu sângele, are originea în organism sau este generat de alimente, după cum spun cei care primesc homeomerip?

IÛA Aristotel de RAM. anim. Δ2. 677 a - Se pare că Anaxagoras și adepții săi cred în mod incorect că (bila) este cauza bolilor acute. Și anume (spun ei) că fiind ii. în exces, (bilea) stropește în plămâni, vene și laterale. Cert este că cei cu care se întâmplă aceste boli aproape că nu au bilă, așa cum se poate observa cu propriii ochi în timpul anatomiei.

106. Aetius IV 19, b (D. 409) (tradus de G Tsereteli) Anaxagoras explică originea sunetului în felul următor: respirația lovește aerul dens și, datorită ecoului loviturii, ajunge la ureche. Așa-numitul ecou are loc și el exact în același mod.

107. Aristotel de gen. anim. Δ 1. 763 b 30 Și anume, unii, ca Anaxagoras și alți fiziologi, spun că acest opus este prezent în confuzie încă de la început. Și anume, sământa vine de la mascul, în timp ce femela asigură locul, iar ființa masculină vine din partea dreaptă, femela din stânga, iar în pântecele ființei masculine, sunt pe partea dreaptă, femela pe partea dreaptă. stanga. Censorin j. 2 (cf. mai sus 14 A 13, p. 208 din prima parte).

108. Censorinus 6.1 (D. 190; care este primul lucru care se întâmplă într-o reproșare?) Anaxagoras: creierul din care provin toate senzațiile.

109. Censorinus 6, 2 Unii, urmând lui Anaxagora, cred că (în germeni) există căldură eterică, care dispune (mai sus-.

DE. - 6, 3 (D. 191) Și anume, Anaxagoras și mulți alții cred că mâncarea se livrează prin buric.

111. Aetius G 7. 4 (D. 420) vezi 18 zi 33. p. 33 din partea a doua). Censorin 6, 4 (cf. 21 A 81, p. 164 din partea a doua). 6, 8 Anaxagoras și-a exprimat părerea că copiii se aseamănă în față cu cea a părinților care au dat mai mult material seminal 1).

112. Aetius G 19.23 (Ω. 430) Eni Kur cu adepții săi (învățătură) că ... nașterea ființelor vii este (de fapt) trecerea unei (forme) în alta. Căci sunt părți ale lumii, precum (învățătură) Anaxagoras și Euripide (Mai departe pe aleea lui G. Tsereteli): Anaxagoras și Euripide spun; nimic din ceea ce ia naștere nu moare, dar despărțindu-se de elementele străine, ea se ridică la viață sub o nouă formă. mier. lui „Chrysippus* fr. 839: „Cel mai mare Pământ și Eterul lui Zeus, unul (dintre ei) este tatăl oamenilor și al zeilor, în timp ce celălalt, după ce a primit picăturile irigatoare de ploaie, dă naștere muritorilor, dă naștere hranei și triburi de animale. , motiv pentru care este pe bună dreptate recunoscută ca mama a tuturor. născut

1) Acest mesaj al Censorului este în contradicție cu Aristotel (L care spune că, după Anaxagoras, femela nu produce spermatozoizi.

de la pământ se întoarce pe pământ, dar ceea ce s-a întâmplat cu sămânța eterică se întoarce din nou în cer. Nimic din ceea ce apare nu moare; când unul se separă de celălalt, ei dezvăluie o formă diferită (Compară R>. 1 /)

113. Praeneus II 14. 2 (D. 171) Anaxagora. care a fost numit ateu, a dat învățătura că ființele vii sunt produse din semințe. căzând din cer pe pământ.

114. Aristotel de money. anit. G<>. 756 b 13 Anume, unii spun că corbii și ibisul copulează pe gură, iar nevăstuicale patrupedele nasc prin gură. Asta spun Anaxagoras și alți fizicieni. cei care afirmă (asta) sunt prea naivi și necugetate.

115. —de respir. 2. 470 b 30 Anaxagoras și Diogene, care afirmă că toate (creaturile) respiră, povestesc despre pești și stridii cum respiră. Anaxagoras spune că peștii respiră eliberând apă prin branhii și atragând aerul care apare (în același timp) în gură. Căci golul nu există deloc.

/26\ Plutarh quaest. phys 1. 911 D Pentru adepţii lui Platon, Anaxagoras şi Democrit cred că planta este un animal care se află în pământ.

unsprezece/. Teofrast I. filant. HI 1.4 Anaxagoras spune că aerul conține semințele tuturor, care sunt duse în jos de ploaie și dau naștere la plante. (Aristotel} de planíis A 1. 815 a 15 (21 L 70 p. 159 din partea a doua) Anaxagoras ... ei spun că plantele pot face mișcări după bunul plac și mai spun că se simt, sunt tristi și se bucură.

Anaxagoras spunea că plantele sunt animale și că se bucură și se întristează, considerând falduri (asta) ca un semn al (acesta) d) frunze (ih) b 16 (p. 2) Anaxagoras ... au spus. că au inteligență și cunoștințe. 816 b 26 (p. 5) Adevărat, Anaxagoras a spus că el însuși are suflare. 817 a 23 (p. 6) Hrana plantelor provine din pământ, iar producția de fructe (ele) își are sursa în soare. De aceea Anaxagoras a spus că răceala lor este din văzduh și de aceea (de asemenea) spune 4- „lechineon și a), deoarece pământul este mama plantelor și soarele este tatăl lor.

'), D1 se întoarce și Meyer.

~) Poate fi „λβχώ'.ον γην*· - pământ părinte. mier. Aristotel de gen, anim. A 2. 716 a 15: „De aceea, în univers, natura pământului este considerată ca o femeie și o mamă, în timp ce cerul și soarele, sau orice altceva de acest fel, se numesc părinți și tați. lui Euripide (46 A 112. p. .151).

B. Fragmente.

„Despre natură” > Anaxagora, două (trei?) cărți.

1. Siltlimii phys. Z55. 2 Anaxagoras spune că dintr-un singur amestec ies în evidență infinite ca număr de homeomeri, și totul este în toate, fiecare yaga (lucru) se notează (printre altele) în funcție de acel y. care (a bea) prevalează. Faptul că Anaxagoras învață acest lucru este evident din prima carte a (sa) fizică. unde zice la început: ..Împreună toate au fost, nesfârșite și atât în mulțime, cât și în micime. ') Căci mic era infinit (infinit „mic). Și din moment ce erau toți împreună, niciunul (dintre ei) nu s-a remarcat din cauza micimii. Căci toți (ei) au reținut aerul din pr. care erau ambele infinite. Cert este că sunt cele mai numeroase în toate, atât ca cantitate, cât și ca mărime *. mier. p. 140. La fel în bandă. carte. Din Trubetskoy: „Toate lucrurile erau împreună, infinite atât în mulțime, cât și în micime, pentru că până și micul era infinit. Și când toate lucrurile erau împreună, nimic nu se putea discerne datorită dimensiunii (infinit) mici. Căci totul trebuie să fi fost dominat de aer și eter, ambele fiind nelimitate, deoarece dintre toate acestea sunt cele mai mari și în mulțime și mărime *.

2 ---- 155, IN (după B 1) Și puțin mai târziu: „Pentru aer și

eterul iese în evidență din masa înconjurătoare (? /.gt>) și (din) volumul i yuitses (toate) la infinit și cantitate /

3. - - Yu4. 10 Și că la început nu există nici cel mai mic, nici cel mai mare, spune el (următorul citat este dat mai jos). pare a fi cel mai mare. s-a remarcat din ceva mai mare decât acesta. El spune clar că ·; citat din B. Z?). Și iarăși spune că (cgvt. din B 12). Și într-un alt loc el spune așa (citat în 6) Anaxagoras crede că fiecare dintre homomeriile percepute senzual apare ca urmare a combinației de (particule) similare și se caracterizează prin aceasta. Și într-adevăr,

el spune (citat din V. 12.) „Și în cele mici, la urma urmei, nu există cel mai mic, și întotdeauna există unul mai mic. Căci ființa nu poate fi rezolvată în neființă. 2) Dar chiar și în raport cu marele există întotdeauna mai mult. II este egal cu y mic în cantitate. Dar de la sine, fiecare (lucru; atât mare, cât și mic *.

*.) Adică au fost infinit de multe lucruri infinit de mici.

Zeller citește în loc de .,τά μής· - ,,τομ^" (prin împărțire). Într-adevăr, sensul locului necesită adăugarea de „prin împărțire”, dar acest concept ar putea fi pur și simplu subînțeles.

4. - - 34. Și anume: aproape la (foarte) începutul primei cărți: „Despre natură / Anaxagoras spune următoarele [se dă prima parte a citatului]. Pot fi. unora li se va părea că el compară (aici) cu o diviziune mentală acea diviziune. care (a avut loc/ când a apărut .n¿/K/k, dar ne compară locuința cu alte locuri. (/> altfel) nu ar fi spus despre alte locuri .. și nu ar fi numit ce este acolo .. . (/ ///-taty}. //?;. 1 Și puțin mai târziu (după B 2) spune... {citat). 31, Ýí este citat. 137. I Că face aluzie la alții decât lumea noastră , arată (cuvintele: .. ca noi / care op spune neodim. Și că el nu consideră lumea menționată ca fiind bogată din punct de vedere senzual și premergătoare timpului nostru {. lume), ele arată (cuvinte): . plante). dintre care le iau pe cele mai utile în interior și le folosesc (pentru hrană, domnule În momentul de față, structura unor alte locuri locuite era asemănătoare cu locuința noastră. La urma urmei, nu a spus: „Soarele și luna sunt cu ei, (la fel) ca la noi / dar (a spus):" soarele si luna, ca la noi / parca ar fi vorbit despre altii (soare si luna). Cu toate acestea, ar fi necesar să se investigheze dacă ceea ce a fost spus (de el) are un astfel de sens sau altul.

„Dacă este așa, atunci este bine să ne gândim că în toți compușii (conține) multe substanțe diferite) și (există) semințe ale tuturor lucrurilor, având diverse forme, culori, gusturi și mirosuri. 1) II {ar trebui să gândească și). că ființele umane și toate celelalte ființe vii având un suflet s-au format prin intermediul (celor) compuși; și că (acești) oameni, ca și noi, au populat orașe și au cultivat câmpuri și au soarele, luna și altele (lumini). ca și al nostru, iar pământul lor produce multe diferite (cereale), dintre care le transportă cele mai utile în spații și le folosesc (pentru hrană). Am spus asta despre despărțire, [pentru a indica] că despărțirea a avut loc nu numai la noi, ci și în alt loc. *)

Și înainte de această separare, din moment ce totul era împreună, nu era vizibilă o singură culoare. Căci (acest lucru) a fost împiedicat prin amestecarea tuturor lucrurilor: umed și uscat, cald și rece, lumină și întuneric și (în acest amestec) era mult pământ și un număr infinit de semințe, complet diferite unele de altele. iar din altele (lucruri) una după alta deloc asemănătoare. Dacă este așa, atunci ar trebui să se gândească că toate lucrurile sunt conținute în toate.

H Mier. 51 la 5.

¿). „Pământul crește pentru ei din belșug de diverse feluri (cereale), dintre care le aleg pe cele mai utile pentru satisfacerea nevoilor vieții. Mă țin la un gând similar despre separarea (a Elementelor) pentru că nu numai aici, ci peste tot (această separare) poate avea loc
* G. Tsereteli.

5. - 166. 9 (după B 4) Că nici unul dintre homeomerii lui mon nu apare. nici nu este distrus, conform operei rămân mereu aceleași, se vede din următoarele cuvinte: „Trebuie să știi asta. când aceste (substanțe)

și astfel despărțit, totalitatea tuturor nu a scăzut deloc, pi a crescut \) (căci este imposibil să fii cel mai), ci toate. întotdeauna egal (septѣ \ ". Iată ce (spune el) despre un amestec de homeomeri

6. - - / 6'7, (dupa B 12 in Si in alt loc, zice in felul urmator: .. De vreme ce cel mare si cel mic au una

■ același număr de părți, atunci în acest fel totul poate fi conținut în orice. GI nu ar putea avea o existență separată, ci mai degrabă are o parte din tot. Deoarece nu poate exista cel mai mic, este imposibil (completă} separare și (nenov ogieno) ca (orice lucru) să existe de la sine, dar, ca la început, așa și acum, totul există împreună. Dar în toate sunt multe (lucruri) ascunde-le același număr

; ca în mare, deci η în cea mai mică dintre separarea (din ker-

■ vichnoi s.chѣsn), veshen”. Apoi .nee în bandă. S. Trubetskoy; întrucât părțile marelui și părțile micului sunt egale în cantitate (atât t cât și altele fără-finiș-mulți). Acea. în consecință, în orice există o parte din tot și nimic nu poate exista separat, conform tot ceea ce participă la partea din tot. Întrucât ceva absolut mic nu poate exista, nu poate să iasă în evidență și să devină de la sine, dar ca la început, așa că acum, totul

• ar trebui să fie împreună; și în toate lucrurile separate sunt multe (substanțe) și, în plus, într-o cantitate egală (adică infinită), atât în cele mari, cât și în cele mici.

7. - de cáelo 608. ¿4 (după B 1) op. La 4 sfârşit. Dar nu spune niciodată că infinitul este de neînțeles și de necunoscut. Pentru aceasta se vede din cuvintele sale: „Astfel, suma alocată noi

; nu putem (putem) cunoaște nici prin rațiune, nici prin experiență.” Ideea este următoarea.

Spunerea lui că mintea știe totul arată că el a considerat (toate lucrurile) ca fiind sigure în aparență. Cu toate acestea, dacă ar exista (vegzi) yu-adevăruri fără limite, atunci ar fi complet de necunoscut. Căci cunoașterea determină și limitează!” subiect de cunoaștere. Spune Yase op (citat din B 12).

8 .---fiz /75. IL Anaxagoras a spus: (gut. ig B 12), întrucât totul este în > totul, și în alt loc (urmează partea din citatul de mai jos. 176, 28 (Citatul de mai jos), precum spune el în alt loc.

„Lucrurile care se află într-un singur spațiu nu sunt separate unele de altele și nu sunt tăiate de un topor, nici cald de frig, nici rece de

■ cald*. Deci pe bandă. carte. S. Trubetskoy „Asta. ceea ce este în: un singur univers, nu poate fi dizolvat în prieteni separați; piese de la altul sau rupte cu un topor - nici cald de frig, nici

rece de la cald*.

} ..Dar nu poate nici să scadă, nici să crească G. Diels.

Biblioteca „Răni și credință”

—- 1ÕG

9. ----.75. 13 (după B 4) Ascultă puțin ce spune

de mai jos. făcând o comparație a ambelor (lumi — unite și distinse). ..Astfel, acestea intră într-o rotație circulară și ies în evidență sub acțiunea unei (mișcări) puternice și rapide. Forța (de mișcare) este generată de (sa) viteza.Viteza (de mișcare) a acestora nu poate fi comparată cu viteza (de mișcare) a unuia dintre acele lucruri care există acum în -experiență) oameni, ci acea viteză în toate respecturile sunt de multe ori mai mari aceasta."

10. Scholia in tiregor. XXXVI 311 M zi După ce a găsit vechea învățătură că nimic nu vine la existență din ceea ce nu există în nici un fel, Anaxagoras a respins apariția și a introdus diviziunea în loc de a veni la ființă. Și anume, spune prostii, de parcă (la început) totul s-a amestecat între ele, odată cu creșterea a început să se separe. Ideea este că într-una și aceeași sămânță există păr, și unghii, și vene, și artere, și nervi și oase; (toate) sunt imperceptibile datorită faptului că sunt formate din părți mici, în timp ce cresc, sunt. încetul cu încetul ies în evidență. „Așa stau lucrurile”, spune el. Din non-par, s-ar putea naște părul, iar din non-carne, carne? ') nu spune asta doar despre trupuri, ci și despre flori. Și anume (după .chniyu lui). în alb este negru și în negru este alb. El și-a asumat același lucru despre greutate, gândindu-se că lumina este (întotdeauna) amestecată cu grea și, dimpotrivă, grea cu lumină. mier. Simplitatea fizică. 46(j, 16.

11. Simplitatea fizică. 164. 22 Dar angrosistul spune că este clar că „totul conţine o parte din tot, cu excepţia minţii. dar există (și astfel de lucruri \ în care mintea este și * *.

12. ----164. 24 (după B 11) II din nou el spune că (urmează-

Acesta este începutul citatului de mai jos). 166, 13 (după B 5) Despre mintea Yaga, el a scris următoarele (sfârşitul urmează sub citatul citat) Cf. 176, 32.

„Restul (lucrurile) au o parte din totul în sine, în timp ce mintea este infinită *) autocratică și nu se amestecă cu nimic, ci doar una există de la sine. Căci dacă nu ar exista de la sine, ci ar fi amestecat cu altceva, atunci òhi ar participa la toate lucrurile, dacă ar fi amestecat (cel puțin) cu oricare (un singur lucru). Faptul este că în toate există o parte din toate, așa cum am spus mai sus (B 11). Acest amestec l-ar interfera, astfel încât el nu ar putea stăpâni asupra unui singur lucru atât de (bine) cum (acum că) el există separat de el însuși. Și într-adevăr, el este cel mai fin și mai pur dintre toate lucrurile, are o semnificație perfectă.

x) O înțelegere dublă din punct de vedere gramatical a acestui loc este posibilă: 1) dar toate lucrurile sunt părți ale tuturor, cu excepția (părților) minții: 2) dar totul, cu excepția minții, (adică, dar nu în mintea) fac parte din tot. Dar următoarea opoziție necesită o primă înțelegere. Zeller. Zxi Anaxagoras, Archi v VIII Bd. 189ύ. p. 151 și urm.

) Zeller, Roda și Nestle aici în loc de „απε;ρον- citește ,,άπλόον (pur și simplu).

Știu totul și are cea mai mare putere. Iar peste tot ceea ce are doar suflet, atât asupra celui mai mare, cât și asupra celui mai mic, mintea domină. Și mintea domină rotația universală. din care provine această mișcare circulară. La început, această rotație a început cu ceva mic (și spațiu), (apoi) a luat dimensiuni mai mari și în viitor va lua și mai mari. Și tot ce era amestecat, despărțit și împărțit, mintea știa. Cum ar fi trebuit să fie în viitor. cum (înainte) era (care nu mai există) și cum este în prezent, ordinea tuturor acestor lucruri era determinată de minte. El a stabilit) și această mișcare circulară, pe care stelele, soarele, luna și aerul care se separă și eterul fac acum. Această rotație în sine produce separare (shvъ). Se separă dens de rar, cald de rece, lumină de întuneric și uscat de umed. Multe particule din multe (substanțe) sunt (acolo). Absolut nimic decât mintea. nici separat, nici separat de celălalt. Fiecare minte este aceeași, atât mai mare, cât și mai mică. Din (toate) restul, nici un singur lucru nu este asemănător cu oricare, dar fiecare lucru individual mai ales pare și părea a fi la fel, \) dintre care în cele mai multe To lee in the alee. carte. S. Trubetskoy: „Toate celelalte lucruri au o parte din toate. Mintea este nemărginită, autocratică și nu este amestecată cu nimic, ci rămâne singură în sine. Căci dacă nu ar fi de la sine şi amestecat cu altceva, ar fi implicat în toate lucrurile, dacă ar fi amestecat măcar cu ceva; căci în toate există o parte din toate, așa cum s-a spus mai înainte. Și într-un asemenea caz, amestecul l-ar împiedica să domine asupra fiecărui lucru în așa fel încât să fie singur în sine. Căci el este cel mai ușor dintre toate și cel mai curat și posedă toată cunoașterea tuturor și cea mai mare putere. Și tot ceea ce are doar suflet, mare și mic, este dominat de Minte. II a condus asupra întregii circulații a universului, astfel încât a pus bazele acestei circulații. Ciclul a început cu mic, acum acoperă mai mult și va acoperi și mai mult (o masă și mai mare de materie). Și tot ce este amestecat și tot ce diferă și este separat (de amestecul original) / - Mintea știa totul. Și tot ce vom fi și care a fost, tot ce nu este acum; Și. Toate. orice ar fi, Mintea a aranjat totul. exact la fel. cum a aranjat însăși

revoluția pe care o fac acum stelele, soarele, luna și (masele) ejectate de aer și eter. Această rotație a fost cauza ejectării lor. II separă dens de subțire, cald de rece, lumină de întuneric, uscat de umed. Și există multe părți ale setului (substanțe). Dar nimic nu separă și separă complet de altul, cu excepția Minții. Fiecare minte este aceeași - indiferent dacă este mai mare sau mai mică (toate mințile... sunt omogene) În plus, nu există nimic

*.) Ilo E. Arleth \\ deja în Anaxagoras imperfectum ήν este folosit pentru og>o;ipachrvi;i esența unui lucru (cf. expresia Arii-tinvdiizh.koe τά τί ήν s'w.).

la fel (complet asemănător) cu altul și asta. ceea ce este mai ales într-un lucru dat, ceea ce se distinge cel mai clar în el, aceasta este esența acestui lucru individual.

13. ----óW. ¿7 Anaxagora, spune Alexandru, el (Ari-

doctor fiz. În 3. ρ. 101 a 30} nu a menționat (aici), deși el consideră mintea printre începuturi, poate, spune el, pentru că Anaxagoras nu folosește mintea atunci când (explica) apariția lui '*. Dar ceea ce (cu adevărat) folosește este (acest lucru) evident, dacă doar (cu adevărat) recunoaște apariția ca nimic altceva decât exudație, el consideră exudația ca fiind datorată mișcării, dar vede cauza mișcării în minte. Și într-adevăr. Anaxagoras spune în felul următor: „După ce mintea a pus bazele mișcării, din tot ceea ce a fost pus în mișcare, a început o alocare și tot ceea ce mintea a pus în mișcare s-a separat (unul de celălalt). Rotația circulară a mișcării și evadării (substanțelor) (continuare) a produs o separare tot mai mare (a acestora) '*.

14. Simplitatea fizică. 157, õ Că el presupune o dublă dispensație (a lumii), una mentală, cealaltă percepută senzual, separată de prima, este evident și din cele de mai sus (B 13) este evident și din următoarele (cuvintele sale): „ Minte. care există întotdeauna, cu adevărat și acum este acolo unde se află totul, (și anume) în masa înconjurătoare (mondială) a Ch.

15. ---- 27.9, (dupa B 13) Si putin mai jos zice: 2)

„Dense, umed, frig și întuneric s-au adunat aici, unde acum

(există) pământul, dar rar, cald și uscat 3) a intrat în înălțimile eterului.

16. ---- 27P, 6 (după B 15) El spune că aceste inițiale

cele mai noi și cele mai simple (substanțe) sunt separate, în timp ce altele, care sunt mai complexe decât ele, apoi se condensează, spune el. cât de complex (?) 4), apoi se despart ca pământul. Și anume, el vorbește în felul următor (citat). 155, 31 Cel puțin în prima carte: „Fizicienii” spune Anaxagoras (cit.

„Din aceste secreții se îngroașă pământul. Și anume apa iese din nori, pământul din apă, pietrele din pământ se îngroașă de (acțiune) frig, acestea din urmă sunt deplasate (?) mai multă apă 5)".

17. ---- 163, 18 Anaxagoras în prima carte a „Fizicii” este clar

spune că venirea în existență și pieirea sunt unirea și separarea. Și namepo. scrie în felul următor: * „(Cuvintele) se ridică și se coboară sunt greșit folosite de eleni. Pentru (cu adevărat) niciunul

Despre „Nu a fost împărțit încă” Dils.

mier. Raportul lui Hippolit, p. 133.

3) Unii adaugă și „și lumină”.

4) „Stones” Lortzing (s-a răcit?)

) „Pământul se îngroașă în pietre, care aproape nu conțin umiditate. (?>

un lucru pi ia naștere, nici nu este distrus, care (fiecare) este alcătuit dintr-un amestec de existente, vezi sau iese în evidență dintre ele. Astfel, ar fi corect să spunem în loc de „apariție” — „amestecare” și în loc de i} moare” — „împărțire”, căci nici un singur lucru nu ia ființă, nici unul nu este distrus; prin amestecare se compun. a lucrurilor existente și, prin dizolvare, ele sunt dezintegrate în lucruri separate; de aceea, cu mare drept, ei ar putea numi venirea la ființă un amestec, iar anihilarea, o dezintegrare. Același / 'o trans. carte. G. Trubetskoy - „Grecii vorbesc incorect despre origine și distrugere, pentru că nimic nu se întâmplă sau nu este distrus, ci este amestecat și separat de lucrurile existente. Și astfel, ar fi corect să numim originea un amestec (combinație), iar anihilarea - separare.

> 18. 'Plutarh de fac. în orb. iunie Ió ρ. 929 În Itak, dovedind

în conversație, această poziție a lui Anaxagoras, că „soarele alimentează luna cu lumina sa”, prietenul (nostru) și-a câștigat o bună reputație.

19. Sksolii.' despre Homer V G kb B 647 Anaxagoras spune: .. Numim curcubeu reflectarea soarelui în nori. Deci, este un semn de vreme rea. Căci apa care se revarsă din nori de jur împrejur produce vânt sau ploaie torenţială.

23. Galen ii Nippsg. de aer acc. loc. VI 202 ed. Chartier. r) Toți oamenii spun că soarele răsare în est și apune în vest. În ceea ce privește ascensiunile, astronomii le cunosc și au cunoștințe generale despre ele. Și anume, dacă o stea nu apare la începutul a 20 de zile sau este pe cer când soarele apune, sau (dacă se întâmplă) în modul care se poate spune despre lună în timpul conjuncției: atunci totul,

aspectul lor și îndepărtarea de la orizont, se numește fenomen de ascensiune. Înțeleptul Ansar (-Anaksagora?) a vorbit mult despre asta. „Când se ridică constelația Pleiadelor, omul începe să culeagă; cand intra, incepe sa arat si sa grapa. El a mai spus că constelația Pleiadelor rămâne ascunsă timp de 40 de zile și 40 de nopți. II rămâne ascunsă, după cum pretindeau (Pleiadele?), numai în aceste zile 40. Și apoi devine vizibil noaptea, iar uneori devine vizibil la apus, iar uneori este vizibil la două și trei ore după apus. Dar pentru prima dată devine vizibil, după cum am menționat, după echinocțiu. Și când soarele apune și noaptea, (ea) (Pleiade) este clar vizibilă, în timp ce toată ziua ea se ascunde de orizontul vestic.

Brautigain de Hippocr se îndoiește de autenticitatea operei lui Galen. Epìdt P̃I conim.f 190.*, p. 68. Cu toate acestea, după cum subliniază Diels, este imposibil să ne facem o idee sigură a originalului din traducerea ebraică disponibilă (opera din greacă a fost tradusă pentru prima dată în arabă). , apoi din arabă a fost tradusă în limba ebraică).

Dacă echinocțiul? (deja) a trecut, atunci ea (constelația Pleiadelor) în primăvară va fi slab vpdmMY Apoi coboară (cum s-a menționat mai sus) și nu se vede deloc; căci ea (Pleiadele) apune în același timp cu apusul soarelui, înainte ca noaptea să ajungă la întuneric desăvârșit. Și nu devine din nou vizibil până nu se așteaptă întunericul nopții, care produce întuneric, din cauza unei stele mici care se află între ea și razele vederii. De aceea opa nu devine din nou vizibilă și nu strălucește înaintea noastră multe nopți din patruzeci (în care nu se vede. După cum a spus învățatul înțelept Ansar. Și anume, a spus că ... între stele există nici unul de acest * fel, căci cu excepția unei singure, care se numește: „păzitorul gazelei” *. Lângă ea dedesubt se află o stea, care se numește „poarta serii”. Oamenii o numesc „ Psom". are loc echinocţiul după iarnă, începutul verii – ascensiunea Pleiadelor şi începutul coacerii fructelor – ascensiunea Câinelui. Anaxagoras a spus asta pentru că poseda cunoştinţe despre alte ştiinţe, (şi anume, el a spus) că începutul iernii este apusul lor *. Și deja poetul Homer (X 2 (5 31). a spus că steaua, care se numește „Psom”, se ridică în timpul (cocerii) fructelor cu un răsărit strălucitor. .

21. Sextus VII 90 Anaxagoras, care a fost cel mai cercetător al naturii, dând vina pe senzații pentru slăbiciune, spune: „Din cauza slăbiciunii lor, nu suntem în măsură să judecăm adevărul * și considerăm o ușoară schimbare a culorilor ca dovadă a infidelitatea lor. Și anume, dacă luăm două culori: negru și alb, atunci începem să turnăm picătură cu picătură de la una în alta, atunci vederea nu va putea distinge mici modificări, deși în realitate vor fi.

21a. Sextus VP 140 Diotpm (cap. 68, 3) a spus că, după el (Democrit, õõ A 111). Există trei criterii care deschid accesul la înțelegerea invizibilului. „Căci vederea este manifestarea invizibilului*, precum spune Anaxagora, pe care Democrit îl laudă pentru aceasta. mier. VP 374.III 23.58.

secolul 21 Plutarh de fort. 3 p. 98 F Dar în toate acestea (puterea și viteza) suntem mai puțin înzestrați decât animalele, (totuși), așa cum spune Anaxagoras, „ne folosim propria noastră experiență, memoria, înțelepciunea și arta” și (astfel) scoatem mierea din stupi, lapte si in orice fel luam de la ei tot ce ne este de folos).

22. Ateneu epit. În r. 57 D Anaxagoras în fizică* spune că „așa-numitul lapte de pasăre este proteina din ouă*.

Neautentic.

23. Proverbe filozofice greco-siriene ale lui Ryssel (Rhein. Mus. 51. 538 η. 30). Anaxagoras spune: Moarte care pare oamenilor

amar, la o examinare mai profundă se dovedește a fi foarte frumos. Ea aduce liniște bătrâneții, care nu are deloc putere, și tinerețea, care este înconjurată de dureri, și adolescența, ca să nu sufere, să nu muncească, să nu zidească, să nu planteze și să nu se pregătească pentru alții. (vârstă). Eliberează debitorul de creditorii care cer capital și dobândă. Căci nu trebuie să ne întristăm pentru nimic din ceea ce este stabilit; la urma urmei, supărarea nu o poate înlătura, iar o dispoziție mai veselă o poate ascunde (de noi), cel puțin pentru o vreme. Căci portul nu te mai împovărează dacă stai în el. Și dacă (moartea) pare neplăcută pentru ochiul spectatorului, atunci închideți ochii pentru un timp. Și acum am văzut cât de frumoasă este moartea și demnă de a fi cerută de cei care sunt chinuiți și chinuiți aici. Și asta mărturisește cât de calmă și frumoasă este viața în lumea interlopă.

24. Elian V. Hisl. IV 4=Anaxarh 5!) În ă.

47. Arhelau.

Elevul lui Anaxagoras Archelaus a studiat fizica și etica. În doctrina începuturilor, el îl urmează pe Anaxagoras, adică acceptă homeomerismul și Um drept începuturi, dar, spre deosebire de Anaxagoras, el consideră că amestecul inițial de materie este aer și crede că acesta din urmă este și recipientul Minții, astfel încât Mintea nu este conectată din exterior cu timpul.s-a dus la materie, dar de la bun început este legată de aceasta. Astfel, deja în doctrina începuturilor se reflectă aspirația principală a filozofiei lui Arhilau - de a combina învățăturile lui Anaxagoras și Anaximenes. Acest * caracter al filosofiei lui Archelaus este și mai pronunțat în învățăturile sale fizice separate, în care el se abate și mai mult de la Anaxagoras, de exemplu, în teoria sa despre originea lumii, unde caracterizează separarea substanțelor de cea inițială. amestecul ca e rarefiat și condensare, iar principalul opus al maselor eliberate recunoaște opoziția de frig și cald, mai mult, mai rece se identifică cu cele în repaus, iar cald cu cele în mișcare. El, unul dintre primii, a început să studieze chestiunile de etică și politică, fiind în această privință precursorul lui Socrate, care pe această bază a început să fie numit discipolul său. În Archelaus găsim prima încercare de a înfățișa

apariția omului; societate. Conform învăţăturii sale, guvernare, legi, arte etc. oameni creați pentru ei înșiși, toate acestea nu există prin natură, ci sunt stabilite de oameni, precum și conceptele de drept și rușinos.

Dosocratic, v. IP.   unsprezece

ñ. Viata si invatatura.

mier. 46 A 7. 26.

1. Diogene II 16. 17 Archelau este un atenian sau milesian, erupția lui Apolodor, după unii, Mido, discipol al lui Anaxagora și profesor al lui Socrate. (El a fost primul care a transferat filosofia fizică la Atena)]) și a fost numit fizician datorită faptului că filosofia fizică s-a terminat în teiul lui, de când Socrate a introdus filosofia etică. Dar se pare că a atins și etica. Și anume, a filozofat despre legi, despre frumos și dreptate. După ce a învățat acest lucru de la el, Socrate s-a dezvoltat (adică prin predare) la cel mai înalt grad, (ca urmare a căruia) au început să-l considere fondatorul (al întregii filosofii). El a spus că există două motive pentru apariția: cald şi rece.Animalele (după părerea lui) s-au născut Drepţii şi ruşinosi (după învăţăturile sale) nu există prin fire, ci sunt stabilite (luZblsh).

(17) El dă următoarele învățături. El spune că apa, sub influența căldurii, se transformă în stare lichidă; întrucât opa converge în jos sub acţiunea focului, * 3) formează pământul; pe măsură ce se răspândește în jur, dă naștere aerului. Prin urmare, pământul este ținut împreună de aer, iar aerul de circulația focului. Animalele, spune el, se nasc din pământ cald, producând nămol asemănător laptelui, (servind) drept hrană (im). Exact în același mod, ea a produs oameni. El a fost primul care a spus că (cauza) apariției sunetului este o lovitură de aer. Marea, însă, s-a format într-o adâncire (mare), (mai mult, apa) s-a infiltrat prin pământ.Soarele este cel mai mare dintre toate luminile, iar universul este infinit.

Au mai existat și alte trei persoane (celebre) care au purtat numele de Archelau: 1) care au descris țările prin care a trecut Alexandru, 2) care au expus în versuri fenomenele extraordinare ale naturii și 3) oratorul care a scris teoria (oratorie) art.

2. Seyda, vezi cuvântul - „Archelais*. Filosoful Archelaus, fiul lui Apolodor sau Midon, din Milet (poreclit fizician pentru modul său de gândire, deoarece a fost primul care a adus știința naturii din Ionia; a fost elevul lui Anaxagora din Clazomenus, Socrate a fost elevul său și , precum spun unii, tot Euripide). El a compus „Fiziologia” (și credea că cei drepti și rușinos nu există prin natură, ci sunt stabiliti de oameni, a scris el) și alte câteva lucrări. Din Gezikhgya și ceea ce este pus între paranteze din A 1.

Σ) Sintagma pusă între paranteze trebuie atribuită lui Anaxagoras.

3) Traducem conform textului lui Diels. Zeller sugerează să citească: „pentru că se îngroașă în noroi*, Kraus: „pentru că converge în mijloc sub acțiunea focului*. E. Schmidt-von-der-Launnz traduce: „Apa, sub influența căldurii în stare lichidă, când se unește într-o masă de foc, formează pământ, iar când curge, produce aer *.

t'. Porfiry liistor. philos, fr. 12 Nauck. - p. 11, 23 {din Chiril p. iul. VI 186 P) A vorbit despre el (Socrate) că în tinerețe a trăit rău și dezordonat... Când avea deja vreo 17 ani (deci, în 452), discipolul lui Anaxagora Archelaus i-a devenit aproape pe pământ amoros. . Socrate nu a respins oferta și (nu numai) a intrat într-o relație cu Archelaus, dar a rămas cu el mulți ani. Și în felul acesta, Archelaus l-a înclinat spre (îndeletniciri) filozofice (Din Porfirie și Seid, vezi cuvântul: „Socrate *: Aristokseii spune că a fost în primul rând elev al lui Arhelau. A fost și obiectul său de iubire) #: Diogene II 25 Ioan din Chios (rapoarte) că în tinerețe (Socrate), împreună cu Arhelau, a întreprins o călătorie la Samos. *)

Om de stiinta

Cf. Diogene V 42. (Scrieri ale lui Teofrast): „O carte despre cărturarii lui Archelaus”.

4. Ippolit ref. 1 9 (D. 563) (1) Archelaus, de origine aei-nannypib, fiul lui Apolodor. El a predat despre amestecul de materie, ca Anaxagoras, și despre principii în același mod. El (a spus) că există un anumit amestec direct în minte. (2) Începutul mișcării a fost separarea unul de celălalt a caldului și a frigului, prin care caldul se mișca, în timp ce frigul rămânea în repaus. Apa, transformându-se într-o stare lichidă, s-a scurs în mijloc. Aici (în centru) ia naștere din arderea aerului și a pământului; din aerul fulgerător se repezi în sus, pământul se așează. (5) Deci, pământul este în repaus și a luat ființă din motivele de mai sus, se află mai mult în centru, nefiind, ca să spunem așa, vreo parte a universului. (Conține aerul universului) obținut din încălzire; de la arderea sa inițială a apărut natura luminilor, dintre care cel mai mare este soarele, apoi luna, din restul, unele sunt mai mici, altele sunt mai mari. (4) El spune că cerul s-a înclinat și astfel soarele a luminat pământul, a făcut aerul transparent și pământul uscat. Căci inițial (pământul) era o mlaștină, deoarece era înălțat de jur împrejur, dar gol în mijloc. Dovada golului său este că răsăritul și apusul soarelui nu au loc simultan în toate (părțile pământului), ceea ce ar trebui să fie cazul dacă pământul ar fi nivelat. (5) Despre animale, el spune că atunci când pământul a început să se încălzească mai întâi în partea (sa) de jos, unde caldul și frigul se amestecau, au început să apară oameni și multe alte animale și toate aveau aceeași hrană, (și anume) a mâncat nămol

Adică au participat la campania Samos din 441-440 * Srv. p. 17 și J20 Plato Grito p. 52: „^Socrate) nu a călătorit niciodată nicăieri, cu excepția campaniilor, nu stă în contradicție cu mesajul lui Ion.

unsprezece*

(au fost de scurtă durată). Ulterior, au început să se nască unul din celălalt. (6) Și (atunci) oamenii s-au separat de alte (animale) și au creat (lor) guvernarea, legile, artele, orașele și (totul) restul. Mintea, spune el, este la fel de înnăscută la toate animalele. Căci fiecare dintre animale folosește mintea, unul mai încet, celălalt mai repede.

J. Simplitatea fiz. 27, .23 {din Theophrastus Phys. Opinează. fr. 4) Arhelaul atenian, cu care, fost elev al lui Anaxagora, Socrate se spune că ar fi fost în relații apropiate, încearcă să introducă ceva al său în (teoria) apariției lumii și în alte (învățături), dar la început le acceptă pe aceleași ca și Anaxagoras. Deci, ei spun că începuturile sunt infinite în multitudine și nu sunt omogene, (și anume) ei consideră începuturile homeomerismului.

Da. Hephaestus ench. R. 3, 20 Co-nsbr. Forma cuvântului „τού 'Αρχελάου* Sofocle nu s-a gândit să permită în elegii nici în epopee, nici în elegie. Cel puțin folosește forma ,'Αρχέλεω5. Pentru mărimea cerea o asemenea expresie.

6. Sext adv. Maih. VII 14 Arhelau atenian (angajat în) fizică și etică.

7. adv. matematica. IX 360 Atenianul Archelaus, profesorul lui Socrate {spune că) ... aerul este începutul și elementul tuturor. Aetius I 3, 6 {D. 280; despre început) Arhelaul atenian, fiul lui Allolodorus (recunoaște ca început) aerul infinit și (primește) condensarea și rarefacția acestuia. Dintre acestea, unul este foc, celălalt apă.

8. Iris german. 11 {D. 653) Și de fapt, Archelau nu ne permite să fim în glorie, declarând că căldura și frigul sunt începuturile tuturor. mier. Platon Sof. R. 242 D, vezi p. 101 din prima parte.

9. Bobotează adv. păr. Sh 2, 9 {D. 590, 1) Archelau, fiul lui Apolodor, după unii, Milton') (era un fizician atenian) spune că totul a apărut din pământ. Și anume, așa cum spune el, este începutul tuturor.

10. Augustin de civ. d. VS 2 {D. 174} Succesorul lui Anaxagora a fost discipolul său Archelau. Și a susținut părerea că din particule asemănătoare între ele {i.e. e. homeomer>iy) constau din toate lucrurile singulare, care apar numai; mai mult, în ele există și o minte care, unind și despărțind, pune în mișcare corpurile cerești, adică particulele menționate.

11. Clement protrept-õ, 66 Ambii (Anaxagoras și Archelaus) au pus mintea peste infinit.

lă, Aetsiy 1 7, 15 (D. 302) Archelaus (consideră) zeul aerului și minții, cu toate acestea, el (consideră) creatorul lumii nu este Dumnezeu (ci căldură, compară A 14),

O eronat în loc de „yidona*”.

13. - П 2, 3 (D. 327) Anaximandru, Anaximenes, Archelaus ... (se crede că) în infinit în fiecare perioadă de formare a lumii, nenumărate lumi apar și sunt distruse.

14. - P 4, 5 (D. 331) Archelau (crede) că lumea s-a format din căldură și frig. 4, 6 Anaximandru... Arhelau... (recunoscut) lumea este pieritoare. mier. mai sus p. 141 (46 A 64).

15. - P 13, 6 (D. 342) Arhelau (a spus) că strălucea esența pieselor de fier arzând.

16. -III, 5 (D. 368) după § 4 (vezi mai sus p. 145) Același lucru spune și Archelau și dă spre comparație ceea ce se întâmplă cu pietrele aprinse scufundate în apă rece,

16a. Seneca Quacst. nat. VI 12, 1 în continuare. Arhelau, credincios antichității x), spune în felul următor: „Vânturile sunt duse în locurile goale ale pământului; apoi, când toate golurile sunt deja pline și aerul este cât se poate de gros, aerul nou sosit îl zdrobește pe cel vechi, îl alungă, se îngroașă mai întâi cu lovituri dese, apoi îl împinge afară; apoi acesta din urmă, căutând un loc, dă deoparte toate locurile înguste și încearcă să-și rupă cătușele. Astfel se întâmplă ca mișcările pământului să fie produse din eforturile aerului care caută o ieșire. Deci, înainte de declanșarea unui cutremur, există o vreme calmă și calmă, aparent datorită faptului că forța aerului, care produce de obicei vânturi, este întârziată într-un loc subteran *.

17. - IV 3, 2 (D. 387) Anaximenes, Anaxagoras, Archelaus ... (ei consideră sufletul) aerisit.

18. Philopon de anima r. 71, 17 Hayd. (către Aristotel A 2 p. 404 a 25) Toți cei, spune el, care spuneau că universul este pus în mișcare de minte, aparent spun și că mișcarea aparține sufletului. De numărul lor aparține și Archelaus.

B. Lucrări.

Poezie.

Elegii.

1. Plutarh Sitop 4 {din Didyma) {traducere de V. Aleksiev) Din poeziile lui Archelau și Melantius, scrise în legătură cu Kimon, reiese limpede că Cimon era fiul lui Miltiade și al tracului Hegesipila, fiica țarului Olora. ... Se știe, de asemenea, cât de pasional l-a iubit pe

Kimon este fiica fiului lui Mogacle, Euryptolemus, - Izodika, soția sa legală și cum

1) „T. e. invataturile ionienilor * Gercke.

chal după ea după moartea ei; cel puțin se poate alcătui un concept despre ea din elegiile scrise pentru el, sub formă de consolare în durere. Filosoful Panetius consideră că fizicianul Archelaus este autorul lor --- și nu se înșeală, judecând după vreme.

Proză.

„Fiziologie”*) (cf. p. 163).

Plutarh de primo frig, 21, 954 F Prin urmare, pământul nu numai, fiind nemișcat, nu se mișcă de la locul său, ci și în esența (sa) este neschimbător. Astfel, vechii (Platon Pliaedr, 246 E) o numeau Hestia, „care locuiește în locuința lui Dumnezeu din cauza imobilității ei puternice. „Își atașează răceala”, așa cum spunea fizicianul Archelaus, și nimic nu o slăbește sau o înmoaie, deoarece, încălzindu-se și încălzindu-se, rămâne neschimbată (Crõnert se odihnește).

Forjată.

„Despre arta sacră”.

5. Berthelot Coll, des Alchim. gr. 1 r. 35, 6 Afla, prietene, si numele scriitorilor (alchimistilor). Platon... Theophrastus, Archelaus, Pthasius etc. Lucrarea filozofului Archelaus „despre aceeași artă sacră” (arta de a face aur) s-a păstrat în iambs, 336 iambs din epoca bizantină timpurie.

CU.

Fredrich Bippokr. unters. 135. 139 sugerează o legătură cu Archelau al scrierilor pseudo-hipocratice: de vieta I 9.10 și de liebdom. Cu. 13; precum şi lucrările lui Petrov Eginskago Anon. Londra. 20, 2 și Herodice Oelimbrian, ibid. 9, 34.

48. Metrodor Lampsaksky.

1, Platon Ion ρ. 530 C (traducere de Karpova) (Vorbește) * Cred că pot vorbi despre Omir mai bine decât oricine; astfel încât nici Metrodor din Lampsak, nici Stizimvrot din Thasis, nici Glavkon și, în general, niciunul dintre oamenii care au existat vreodată nu este în stare să

J) Titlul ar fi putut fi Despre natură.

să exprim gândurile lui Omir, atât de multe și de frumoase cât le exprim eu. mier. Sopy Xenophon. 3, 6. Scholii, lui Homer A 6 36.

2. Diogene II11 (vezi mai sus, p. 123) Chiar mai mult (decat Anaxagoras) aceasta pozitie a fost aparata de Metrodor din Lampsacus, fostul sau prieten, care a fost si primul care a acordat o atentie serioasa laturii fizice a continutului (operelor) a poetului.

3. Tatian s. 21 Iar Metrodor din Lampsaks, în lucrarea sa: „Despre Homer”, vorbește foarte prostesc, transpunând totul într-o alegorie, și anume, spune că nici Hera, nici Atena, nici Zeus nu sunt ceea ce sunt considerați de cei care le-au ridicat ziduri. și (le-a atribuit) zone sacre, conform (ele sunt) esența naturii și aranjarea elementelor. Și Hector și Ahile, desigur, și Agamemnon și, în general, toți elenii și barbarii, fiind unul și cel Aceeași natură cu Helen și Paris, au fost introduse, spuneți voi, în scop didactic, deși (de fapt) niciunul dintre oamenii menționați nu a fost prezent.

4. Gezihiy. Metrodor a numit alegoric eterul Agamemnon. Voli. Nege. Cu. alt. VU 3 f. 90 (El a vorbit) despre legi și obiceiuri omenești; (a spus) de asemenea că Agamemnon este eterul, Ahile soarele, Elena pământul, Alexandru aerul, Hector luna și (toți) restul sunt numite în consecință. Dintre zeități, Demeter este ficatul. Dionysus - splină, Apollo - bilă.

O. Porfir quest. corn, kъ K 252 (πλέω ννξ I ρ. 147, 18 schrad. Deci, Metrodor (?) ') spune că la Homer cuvântul „ηλέιον” (mai mare) are două sensuri. Și anume, (în primul rând) obișnuitul (sensul) , ca în următoarele expresii: „Tiind de pe creastă, mai sunt încă” (Odyssey VSH 475) și „Nu, în ciuda faptului că mâinile mele ridică cel mai dificil moment al bătăliei plictisitoare” (Iliada I 165 per . Gnedich); în al doilea rând, are sensul „plin”, ca în expresia: „Pocalul este neîncetat plin pentru tine” (Iliada IV 262) și în expresia: „Corburile tale sunt pline de aramă” (Iliada I 226).) Deci, aici se folosește cuvântul „πλέον” în locul cuvântului „complet”, urmează un citat din Hrisip.

6. Syncellus Chron. 140 C. I p. 282, 19 Dina. Anaxagora interpretează zeii mitici, (spunând) că Zeus este mintea, în timp ce Atena este artă, de unde și expresia: „Înțeleapta Atena se îndepărtează de mâinile pieritoare”.

O Este de necrezut că Metrodor ar trebui să se ocupe de astfel de întrebări gramaticale; de asemenea, nu trebuie să ne gândim aici la Metrodor din Chios (cap. 5/), Horn crede că se cuvine să citim Zenodor *.

49. Clydeivg.

1. Meteor Aristotel. B. 9. 370 a 10 Unii, printre care și Klpdem, spun că fulgerul nu există, dar (doar) pare, comparând cu ceea ce se întâmplă când cineva lovește marea cu un băț. Și anume, (în acest caz)

apa pare să strălucească noaptea. De asemenea, fulgerul este o manifestare a strălucirii atunci când umiditatea lovește un nor. De aici Seneca N. Qu. P 55.

2. Theophrastus de sens. 38 (D. 510) între Anaxagoras şi Diogene: Numai Klpdem a dat doctrina originală a viziunii. Și anume spune că simt ceva chel cu ochii pentru că sunt transparenți; urechi (simți) datorită faptului că aerul care intră (b'b them) se pune în mișcare (organul auzului); nările (simți), trag în aer, care face legătura (cu organul mirosului); limba (percepută) are gust, căldură și frig datorită faptului că este poroasă; restul corpului (percepe) nimic altceva decât cele menționate mai sus, de la aceeași mai sus menționate (percepe) cald, umed și opus (le). Numai organele auzului nu demontează nimic, ci trimit (percepțiile lor) minții. Prin aceasta se deosebește de Anaxagoras, care face din mintea începutul tuturor.

3. - h. plantă. Ш 1, 4 (după 46 A 117. 51 A 32) Punem (crede) că ele (plantele) constau din același (material) ca și animalele. Toată diferența lor față de animale este că acest (material) este mai murdar și mai rece.

4. - cauza. plantă. 1 10, 3 Și anume, frig (plantele) cresc vara, cald iarna, astfel încât fiecărei naturi să corespundă fiecărui anotimp. Căci așa crede Cladem.

5. ----III 23 1, Unii sfătuiesc să semene la Pleiade .. alții

la fel-simultan cu decorul Pleiadelor. Căci sunt ploi abundente în a șaptea (zi) după apusul (lor)... (2) Semănările făcute în timpul solstițiilor, Kdidemus le consideră nesigure. Cert este că (în acest moment) pământul, fiind umed și greu, este umplut de evaporare și este ca lâna, prost răsucit. În plus, nu poate nici atrage vapori și nici nu îi poate dispersa, deoarece nu are suficientă căldură și inundă mai slab.

6. ----F 9, 10

stearp ... De obicei, în asemenea (împrejurări), smochinul suferă de crusta, măslinul este acoperit cu lichen, vița curge, cum spune Kladem. Căci fructele sale, fiind necoapte, sunt fragede și fluide.

50 de idei

După cum am avut deja ocazia să subliniem, sfârşitul perioadei presocratice în dezvoltarea gândirii filosofice se caracterizează printr-o întoarcere la filosofia lui Anaximene. Dacă Anaxagoras, Melisse și Leucip se toarnă în iac-. într-o oarecare măsură au fost supuse influenței sale, dacă Archelau a căutat să facă o sinteză a învățăturilor lui Anaxagoras și Anaximenes, dacă, în cele din urmă, Diogenes Apollo! licitili a fost cel mai mare reprezentant al acestei reacții, care a pus o nouă temelie sub vechea clădire și a apărat-o cu noi argumente, Ideus din Himera ne este cunoscut doar ca un adevărat

adept al filozofiei lui Anaximene, care ne-a învățat că aerul este începutul. a tuturor lucrurilor și că toate lucrurile iau naștere din el prin îngroșarea și rarefierea lui. În același timp, și alți gânditori se alătură lui Anaximene, pe care nu-l cunoaștem: mergând pe calea eclectismului, ei transformă învățăturile lui Anaximene, luând drept substanță primară ceva între aer și apă sau între aer și foc; urmând lui Anaximenes, ei explică apariția de la început a lucrurilor individuale prin condensare și rarefacție. Aristotel ne face cunoștință cu învățăturile lor . Sextus IX 360: Anaximenes, Ideus Gpmerey-sky, Diogenes Apollonian și Archelaus al Atenei, mentorul lui Socrate (cred ei) ... acel aer (este începutul și elementul tuturor). Acest lucru se presupune că este legat (de exemplu, Zeller Ph. cl. Gr. G 338) cu filosofia lui Aristotel Metapliys despre „metaxu”. A 7. 988 a 33 Și anume, unii recunosc (doar) o cauză materială... decât focul, dar mai subtil decât aerul. Și anume, unii spuneau că acesta este primul element, de cáelo Δ õ, 303 în 10 Și anume, unii presupun doar un singur (element) iar unii consideră apa ca atare, alții aerul, alții încă focul, al patrulea (începutul) mai subtil decât apa. dar mai dens decât aerul. Ea, spun ei, înconjoară întregul rai, fiind infinit. Deci, toți cei care iau acest (element) - voință, sau aer, sau (început) mai fin decât apa, dar mai dens decât aerul, și apoi scot din el apariția (toate) celelalte lucruri prin condensare și rarefacție (element))., ei înșiși nu observă că iau altceva care precede elementul, phys. A 4. 187 a 13 (vezi p. 41 din prima parte). Simplitate în acest loc 149, 5 Și anume, toți consideră că acesta este ceva trupesc, dar unii (acceptat) oricare dintre cele trei elemente, precum Thales și Hippo - apa, Anaximenes și Diogene - aer, Heraclit și Hippasus - foc (nimeni nu s-a demnat să accepte pământul singur din cauza imuabilității sale); Dar unii au considerat (începutul) ceva diferit de cele trei (elemente), care este mai dens decât focul, dar mai fin decât aerul, sau, după cum spune el în alte locuri, care este mai dens decât aerul, dar mai fin decât apa.

Alexandru crede că Anaximandru a fost cel care a recunoscut ca început o altă natură corporală în afară de elemente; in orice caz. Porfiry, crezând că Aristotel îi pune în contrast pe cei care au recunoscut corpul ca substrat fără definiție (calitativă) cu cei care au acceptat (ca substrat) oricare dintre cele trei elemente sau ceva diferit (de ele). intermediar între foc și aer, susține că Anaximandru vorbește despre substrat, ca despre un corp, la infinit (dar himenic), el nu a determinat infinitul în aparență, fie că este foc, fie apă, fie aer, în timp ce intermediarul (substanță).) el și el însuși, ca și Nicolae din Damasc, s-au referit la Diogene din Apollo (31 A 5). Mi se pare mai firesc, conform expresiei (a lui Aristotel), sa scad (din el) nu opozitia elementelor si intermediare (intre ele), ci mai degraba impartirea corpului in trei (elemente) si intermediare (meoisdu-le).), „Căci substratul, spune el, este sau ceva sau un corp de trei (elemente) sau diferit (dintre ele), care este mai dens decât focul, dar mai subțire decât aerul * * și totuși a făcut o completare generală despre (toate) cele de mai sus, că „ei explică apariția (a tuturor) restului prin rarefacție și condensare”, deși Anaximandru, așa cum

spune el însuși, explică apariția (a orice altceva) nu în acest fel, ci prin separare de infinit.

51- Diogene din Apollonia.

Diogene din Apollonia 5) a fost un contemporan mai tânăr al lui Anaxagora și, ca gânditor, s-a bucurat de o mare faimă („cel mai celebru fizician * A 1), care a fost facilitată de extraordinara claritate a gândirii și de simplitatea limbajului lucrărilor sale . Diogene și Archelau erau considerați cei mai tineri dintre „fizicieni”, adică dintre reprezentanții gândirii filosofice naturale înainte de Socrate.

Diogene restabilește învățăturile lui Anaximene și le completează cu unele idei ale lui Anaxagoras și Leucip.2) În sistemul lui Diogene, hilozoismul și monismul reînvie din nou. Principiul inițial este aerul, ca substanță cea mai fină, cea mai mobilă și mai schimbătoare. Ca atare substanță, aerul este principiul mișcării și al vieții. El are cea mai mare putere (vezi C 2): deși aerul este invizibil, dar sub forma vântului smulge copacii, pune marea în agitație etc., de asemenea, dirijează mișcările soarelui, lunii și stelelor, ține. pământul pe sine, fiind suportul lui, și dă viață tuturor viețuitoarelor (rolul de a respira).

d) Ştefan de Bizanţ consideră că locul său de naştere este oraşul Apollonia de pe insula Creta, Zlian-Apollonia din Frigia, vezi A 3.

) P. Natorp („Diogenes v. Apollonia în „Bhein. Mus, 41 Bd, 1886, p. 3¿S)” împotriva lui Brandis și Zeller apără punctul de vedere conform căruia Diogenes din Apollonia, prin natura învățăturii sale, aparține în întregime tendință străveche a filozofiei naturii ionice -lesophia și complet neafectată de influența atomismului și a lui Anaxagoras.

Aerul este cel mai răspândit dintre toate lucrurile din lume: umple tot spațiul dintre lumi (dintre care există un număr infinit) și este în toate.Este omniprezent, infinit, etern, mare și puternic. Aerul nu este doar „corpul etern nemuritor”, (B 7) este împreună cu mintea care știe multe, domină totul, stăpânește totul și aranjează totul. Dacă aerul nu ar fi minte, atunci nu ar exista uniformitate în natură (alternanta corecta vara si iarna, ziua si noaptea etc.) si totul nu ar fi aranjat in cel mai frumos mod (teleologie).Astfel, aerul nu este doar un mare corp nemuritor, ci si o fiinta rationala, inteligenta, sau o zeitate (acesta este Zeus însuși) În special, Diogene propune ideea unității a tot ceea ce există. Începutul este unul 2) și, în principiu, toate lucrurile sunt identice; altfel, nu ar fi posibilă nicio interacțiune a lucrurilor. Diogene în raport cu Anaxagoras este analog cu atitudinea lui Spinoza față de Descartes Diogenes apără ideea unității întregii naturi: toate lucrurile diferă unele de altele doar în grad, reprezentând modificări ale unui singur aer. Orice schimbare se reduce la condensare și rarefacție (aerul, ca cea mai fină substanță, nu poate fi rarefiat, rarefacția este procesul de rezoluție inversă a lucrurilor în materie primară). Împreună cu aceasta, este adoptată ideea

dezvoltării treptate a unui singur principiu. Toate ființele vii sunt, de asemenea, fundamental una. „După același (principiu inițial) toate ființele trăiesc, văd și aud și toate au altă gândire din aceeași sursă” (B 5).

Diogene a fost un om de știință foarte versatil și a deținut studii detaliate în diverse domenii științifice. El (după Simplicius A4) a scris mai multe compoziții. Lucrarea sa principală: Despre natură* a constat din cel puțin două cărți.eseuri . Eseul: „Meteorologia* (adică doctrina fenomenelor cerești), poate, a fost a treia carte a lucrării principale a lui Diogene:“ Despre natură *. În cele din urmă, el a deținut eseul: „Împotriva sofiștilor”, al cărui conținut era o polemică împotriva filozofilor pluraliști. Din eseul: „Despre natura omului * a ajuns până la noi un pasaj amplu, * legat de anatomie, iar acest lucru dă motive să presupunem că Diogene a aparținut clasei medicale. 3)

*) Diogene contestă învățătura lui Anaxagoras că aerul este μίγμα.

s) fr. Schloiermachor. Uebei' Diogenes von Apolloni'a, 1811 (Sâmintl. Werke. 111 Abt, II Bd., 1838, p. 170) crede că aceasta a fost singura lucrare a lui Diogene.

9) Să menționăm învățătura lui Diogene că starea proastă a unei persoane este cel mai bine judecată după culoarea limbii sale.

Dintre învățăturile separate ale lui Diogene, psihofiziologia sa este de cel mai mare interes. Cea mai importantă parte a corpului la ființele vii este nasul, ca organ al respirației. Nasul pentru o persoană este, parcă, rădăcina sa, prin care este scufundat în substanța primară-aer. x) Dar omul respiră și cu tot corpul. 2) Toată viața mentală se bazează pe inhalarea aerului. Organul central al percepției este creierul, în care aerul este închis. Acest aer interior, fiind o particulă a lui Dumnezeu, este subiectul percepției. Sentimentele sunt subiective și condiționate, depind de starea noastră și sunt condiționate de activitatea imaginației, în urma căreia nu dau cunoștințe adevărate. Plăcerea apare atunci când aerul este amestecat cu sângele în cantități mari.Oamenii gândesc în aer curat și uscat. Cu cât aerul inhalat este mai pur și mai uscat, cu atât gândul este mai perfect. Alte animale sunt mai slabe la minte decât oamenii, pentru că, fiind înclinate spre pământ, inhalează aer care nu este atât de curat și. mai saturate cu umiditatea pământească. În ceea ce privește păsările, deși respiră aer curat, corpul lor dens lasă slab aerul în sine (aerul nu pătrunde în toate părțile corpului) și, prin urmare, nu sunt superioare ca inteligență peștilor. a) Copiii sunt proști din cauza faptului că, având o statură mică, respiră cel mai de jos strat impur de aer. Diogene explică în mod similar stările de somn, intoxicație și alte fenomene psihice. Deci, de exemplu, el explică uitarea prin expirarea prea puternică a aerului din corp.

În toate teoriile lui Diogene - astronomice, fizice, fiziologice și mentale - importanța excepțională a aerului este prezentată ca principal principiu activ în întreaga natură. În Norii lui Aristofan,

această doctrină a lui Diogene despre aer este atribuită lui Sovratus, care filosofează într-un coș suspendat, deoarece numai în aer mai pur este posibil să cunoaștem ceea ce este. Aristofan ridiculizează învățăturile lui Diogene în „Nori” (și chiar folosește termenii lui Diogene însuși), evident datorită faptului că această învățătură era la acea vreme cel mai răspândit dintre sistemele filozofice; el atribuie această doctrină lui Socrate, întrucât acesta din urmă era cel mai faimos filosof din Atena, iar în înfățișarea sa era o „mască comică ambulantă”*.

Diogene leagă monismul hilozoistic al lui Anaximene cu teleologia lui Anaxagoras, care a subordonat materia unui principiu rezonabil, și cu viziunea mecanică asupra lumii a lui Leucip (el împrumută de la acesta din urmă).

*) Prin urmare, în parodia lui Aristofan, norii-femeile sunt înzestrate cu nasuri gigantice, care fac posibilă preluarea mai multă aer.

*) Hermes, XXIII, p. 428.

3) Pe baza poziției generale pe care o respiră toate animalele, Diogene încearcă să explice cum respiră peștii și acceptă că există întotdeauna aer în apă.

teoria vârtejului de formare a lumii și doctrina percepției vizuale / În sistemul lui Diogene, „vârtejul lui Leucip a trebuit să se împace fratern cu propunerea lui Anaxagoras, iar aceasta din urmă cu zeitatea aerului Anaximenes.

Dintre filozofii următori, stoicii au fost puternic influențați de Diogene, care a împrumutat de la el rațiunea monismului hilozoist, doctrina percepției, embriologiei și, de asemenea, interpretarea alegorică a credințelor populare.

ñ. Viata si invatatura.

Viaţă.

1. Diogenes IX 57 Diogene din Apollonia, fiul lui Apollothemis, un fizician foarte celebru. Antiseen spune că a fost un elev al lui Anaximenes. A fost contemporan cu Anaxagoras. Despre el * 2 3) Dimitrie de Falers spune în „Apologia lui Socrate” că din cauza invidiei puternice (pe care şi-a stârnit-o) din Atena, abia a scăpat de moarte.

Opiniile lui au fost următoarele. Elementul este aer, lumile sunt infinite ca număr, iar vidul este nelimitat. ·) Aerul, condensandu-se si rarefiind, da nastere lumi. Nimic nu se naște din inexistență și nu este distrus în inexistență. Pământul este rotund, este fixat în centru; și-a primit structura ca urmare a circulației, care provine de la cald, iar densitatea (sa) din frig.

Începutul lucrării sale este următorul (Cit. în 1).

A. - VI 81 (de la Demetrius Magnes) Au fost cinci persoane (cunoscute) care purtau numele de Diogene. În primul rând, fizicianul apolinic, al cărui eseu începe astfel (Ischt. În 1).

3. Stefan, vezi cuvantul: Apollonia r. 106, 13; 23 oraș pe (insula) Creta, pe vremuri (numit) Eleftherna, patria Lipa. Din n?Eu (m-am născut) fizicianul Diogene. Apollonia frigiană (al 18-lea oraș al Frigiei, pe vremuri Margion Sleph 106, 11) înseamnă Elian V. N. P 31 Euhemerus din Messina sau Diogene sau Hippon frigian (o listă de atei).

J) nu. Gompertz, p. 32'2. Zeller exagerează caracterul eclectic al sistemului lui Diogene, regăsind în ultima serie de contradicții, care însă se dovedesc a fi imaginare, așa cum a arătat Natorp, Vezi Zeller 1 p. 272.

2) fía de fapt, Diogene nu acceptă existența adevăratului vid. Evident, doxograful folosit aici de Laertius a identificat în mod eronat aerul infinit cu vidul infinit.

3) Despre Anaxagoras, vezi 4Q A 1 (§ 12 următor).

Eseu

4. Simptome fiz. 15 /, 20 Între timp, întrucât majoritatea 1) relatează că Diogene din Apollonius, ca și Anaximene, consideră că aerul este elementul primordial, Nicolae în scrierile sale: „Despre zei” spune că a recunoscut începutul mijlocului dintre foc și aer (a mâncat * *, mai sus ate. 50) ..., trebuie să știm că acest Diogene a scris o serie întreagă de lucrări, precum 2) el însuși a menționat în lucrarea sa: „Despre natură”, unde spune că a scris obiecții împotriva fiziologilor, pe care îi numește și sofiști; (mai spune) că a scris „Meteorologie în care, după cum spune el, a vorbit despre început, și, în plus, (lucrare} „Despre natura omului”. scrieri mi-au venit, el își pune sarcina de a arătând prin multe (dovezi) că la început el a acceptat există multă gândire (cf. 3-5).

Om de stiinta

Diogene V 43 (Scrierile lui Teofrast): „Rezumatul învățăturilor lui Diogene” o carte.

5. Simptome fiz. 25, 1 (D. 477; Theophrastus Phys. Opin. fr. 2) și Diogene din Apollo, care era aproape cel mai tânăr dintre cei care s-au ocupat de aceste ^întrebări), au scris cea mai mare parte (din lucrările sale} eclectic, dând unele învățături despre Anaxagora, alții „După Leucip. El spune că natura universului este aerul, care este infinit și etern; din condensarea, rezoluția și schimbările stărilor sale, ia naștere un fel de altele (lucruri). Aceasta spune despre Diogenes Theophrastus și lucrarea sa, care a ajuns până la mine, intitulată „O, natură”, spune clar că aerul este acela din care provin toate celelalte (lucruri). Totuși, Nicolae (om. p. 170) raportează că

el consideră că element să fie mijlocul dintre foc și aer.iar aerul care se schimbă ușor este convenabil pentru schimbare.De aceea nu au considerat deloc posibil să ia pământul ca început, deoarece este nemișcat și neschimbător.

6. (Plutarh) Sirom. 12 (D. 583} Diogene din Apollonia recunoaște elementul aer. (Conform învățăturii sale) totul se mișcă și este un număr infinit de lumi. El descrie apariția lumii astfel. elan dens, a format pământul odată cu acumularea sa . , și în același mod (totul) restul de același fel, ca-

J) Opiniile fizicienilor și ale lui Teofrast, cf. Și despre.

*) Poate că, în loc de ως, ar fi mai bine să citim ών: „dintre care^.

dar plămânul meu, așezat în vârf, a format soarele.

7. Aetius 1 3, 36 (D. 389) Diogene Apollonievic (recunoscut drept început) aer nesfârșit. mier. 3 A 4 (p. 51 din prima parte).

Aristotel de gen. et corr. A c. ρ. 333 în 13 Adevărat, este necesar să se învețe despre apariția (tuturor) dintr-unul, iar Diogene spune pe bună dreptate că dacă toate (lucrurile) nu ar proveni de la unul, atunci nu ar putea acționa unul asupra celuilalt și nu ar putea experimenta influențe reciproce. Deci, de exemplu, ceea ce este cald (nu a putut) fi răcit și acesta din urmă încălzit din nou. Cert este că nu căldura și răceala se schimbă, trecând una în alta, după, evident, substratul lor de bază.

8. Philodem de piet. Cu. 6 în (D 536) Diogene îl laudă pe Homer pentru că a vorbit despre divinitate nu mitic, ci cu adevărat. Și anume, spune că Homer consideră că aerul este Zeus, deoarece spune că Zeus știe totul. Cicero de nat. d. Eu 13, 39 Cum? Ce minte sau ce formă divină poate avea aerul, pe care Diogene Apollonius o consideră a fi un zeu? Aetius 1 7, 17 (D. 303) Diogene (nu stoic, deoarece acesta din urmă nu se găsește în Piacila), Cleanthes și Eyaopides spun că Dumnezeu este sufletul lumii. mier. deasupra 3 L 33 (p. 56 din prima parte). Augustin de Siya. d. VS 3 (D 174) Tot Diogene, un alt (împreună cu Anaxagoras) discipol al lui Anaximenes, spunea că aerul este substanța de bază din care iau naștere toate (lucrurile); dar posedă o minte dumnezeiască, fără de care nimic nu poate ieşi din el, Sv. La 8.55 La 30.

9. Aristotel meteoro!·. În 3.355 a 31, cei care susțin că atunci când pământul a fost umed la început și lumea pământească a fost încălzită de soare, aerul a apărut și tot cerul a crescut, iar acesta dă respirații și face întoarcerile cerului.

10. Aetius P1, 3 (D. 337, vezi p. 43 din prima parte) Diogene... în nelimitat în fiecare, perioada formării lumii (sunt și sunt distruse) nenumărate lumi. 1, 6 (D. 338) Diogene și Melisse: universul este

infinit, lumea *) este limitată. 4, 6 (Ő 331) Anaximandru ... Diogene, Leucip (considerat) lumea este perisabilă. mier. 3 A 11.

11. - II 8, 1 (D. 337). Pentru înclinarea lumii, vezi p. 141 de mai sus.

13. - II 13, 5. 9 (D. 341 în continuare) Diogene (spune) că luminarii sunt ca piatra ponce și îi consideră aburii lumii. (După învățătura lui), împreună cu luminile vizibile, pietrele întunecate fac o mișcare circulară, care, datorită faptului că nu sunt vizibile, nu au nume. Adesea, căzând la pământ, se sting, la fel ca un luminator de piatră care a căzut în formă de foc în Egospotamos d) Sv-46 AN. 13.

13. - P 30, 10 (D. 349) Diogene (consideră) soarele este ca o piatră ponce și (spune că) razele din eter se odihnesc împotriva lui. 33, 4 (D. 353) Diogene: soarele iese din frig căzând pe (sa) căldură.

x) Adică lumea noastră care a prins contur.

2) Cf. 46 A 11.

14. - 25, 10 (D. 356) Diogene: luna este o flacără asemănătoare pietrei ponce.

15. -III 2, 8 (D. 367) Diogene: cometele sunt stele.

16. - Ш 3, 8 (D. 368) Diogene: căderea focului pe un nor umed, producând tunete cu stingerea sa și fulgere cu strălucirea lui. Cauza care contribuie este vântul. Seneca nat. qu. П 20 Diogene din Apollonius afirmă că unele tunete sunt generate de foc, altele de vânt: primul produce foc, care el însuși precede (shg) și le anunță (le); a doua face vânturi care produc o bătaie fără strălucire.

16a. Scholia la Vasile. Marc. 58 Diogene din Apollonius (spune) că pământul este purtat de aer. mier. sub C2.

17. Alexandru în Meteor. B 1 (къ ρ. 353 a 3¿) ρ. 67, Í Naudisk Vorbește despre fizicieni. Ei descriu originea mării și nu o consideră, așa cum o fac teologii, ca fiind ireductibilă, având propriile surse. Și anume, unii dintre ei spun că marea este rămășița umidității primare. Căci (la început) locul din jurul pământului era umed, iar apoi o parte din umiditatea sub acțiunea soarelui a început să se transforme în vapori și din ea au început să ia suflare de vânt și rotații ale soarelui și lunii, deoarece , după părerea lor, și rotațiile acestora din urmă provin din acești vapori și evaporare, din care sunt alimentate cu aceasta (umezeală), întorcându-se în jurul lor (abur). Și o parte din ea (umiditate), rămasă în adâncurile pământului, este marea. De aceea (marea) este în continuă scădere, uscându-se din acțiunea soarelui, iar în cele din urmă va deveni odată uscat. Această opinie a fost susținută, după cum o demonstrează Teofrast (Phys. Opin. fr. 23 D. 494), Anaximandru și Diogene. Diogene indică, de asemenea, următorul motiv pentru salinitatea (a mării): deoarece soarele ridică

dulce (parte din apă), restul în loc (apa) se dovedește a fi amar-sărat. mier. ibid. 73, 22.

18. Scholii, Apoll. Blood. IV 269 (D. 228) Dar Diogene din Apollonius (crede) că apa mării este furată de soare, care este apoi dus la Nil. Căci el crede că Nilul devine plin vara datorită faptului că soarele îi trimite umezeală, (răsărind) de pe pământ. Seneca n. quaest. IV a 2, 28 în continuare. Diogene din Apollonius spune: „Soarele duce umezeala; uscatul ei trage din mare, apoi din alte ape. Nu se poate ca un pământ să fi fost uscat, (toate) restul (cu apă). Căci toate [lucrurile] au deschideri și comunicări între ele, iar uscate (lucrurile) sunt luate din cele umede. Altfel, dacă pământul nu lua nimic, s-ar usca. Prin urmare, peste tot soarele trage (umezeala), dar mai ales din acele (țări) pe care le asuprește, adică din cele ecuatoriale. (29) Pământul, după ce s-a uscat, atrage mai multă umiditate în sine. Așa cum uleiul curge în lămpi spre locul în care este ars, tot așa apa se repezi acolo unde o cheamă forța căldurii și pământul fierbinte. Deci, de unde trage ea ¿¿laga)? Desigur, din părți care sunt mereu reci: nordul (țările) abundă în umiditate. Prin urmare, Pontul curge în mod constant rapid

în marea de jos (nu ca alte mări, cu maree alternând înainte și înapoi), mergând întotdeauna rapid într-o direcție. Fie doar cu ajutorul căilor făcute, ceea ce lipsește tuturor nu a fost livrat, și asta nu a fost eliberat. ceea ce este de prisos pentru toată lumea, atunci ori totul ar fi uscat, ori ar fi inundat /' (30) Aș vrea să-i pun lui Diogene întrebarea de ce, dacă totul are deschideri și comunicații între ele, râurile nu cresc în toate locurile vara. . „Egipt soarele coace mai mult, așa că Nilul crește mai mult ^. ')

19. Theophrastus de sens. 39 next (D 310) Diogene, ca și viața, atribuie și gândirea și senzațiile aerului. Deci s-ar putea să crezi că. conform învățăturii sale, (asemănător este perceput) asemănător (căci nu ar exista acțiune și suferință dacă nu ar fi venit toate lucrurile de la unul). 2) Simțul mirosului (este generat) de aerul din jurul creierului. Căci este adunat într-un singur loc și proporțional cu mirosul. Și anume, creierul în sine este subțire și venele (subțiri), aerul yage-ului este cel mai subțire din acele (venele) în care locația este asimetrică și (acolo) nu se amestecă cu mirosurile. ') Dacă orice aer ar fi proporțional cu amestecul, atunci, evident, ar percepe. (40) Auzul (funcţionează) când aerul din urechi, pus în mişcare de exterior (aer), este transmis la creier. Vederea (funcțiile), când (imaginile) apar în pupile, ultima aga, amestecându-se cu aerul interior, dă naștere senzației. Dovada (în acest sens este următoarea). Și anume, dacă există o inflamație a venelor (în ochi), atunci nu se amestecă cu interiorul (aerul) și nu vede, deși imaginile apar în continuare. Senzația de gust (apare) prin limbă, deoarece este rară și moale. Despre atingere, el nu a spus nimic cert despre cum (apare^, nu despre ce aparține. Dar după aceea el încearcă să explice de ce senzațiile sunt mai exacte și ce proprietăți (ale organelor le fac astfel). (41) Așadar, simțul mirosului este cel mai ascuțit la cei care au cea mai mică cantitate de aer în cap, pentru că (în acest caz) se amestecă cel mai repede. Căci în acest caz (mirosurile) diferă mai

degrabă. De aceea unele dintre animale au un simț al mirosului mai bun decât oamenii ale căror vene sunt subțiri și care, ca

J) Gercke îi atribuie în continuare lui Diogenes următoarele cuvinte: „Dar și în celelalte râuri ale pământului este o oarecare diminuare”, și presupune că cuvintele „Dimpotrivă, este necesar să mai scadă” au căzut înainte de aceasta. fraza.

-) Standul între paranteze este luat de la Aristotel, cf. pagina 175.

a) Textul este neclar.

4) Poate, judecând după ce urmează, „mai neînsemnat”.

atât pentru miros, cât și pentru auz, au găuri mici, subțiri și drepte și, în plus, au urechea dreaptă și mare. Și anume, aerul închis în urechi, în mișcare, pune în mișcare interiorul (aerul). Dacă (urechile) sunt mai largi, atunci când aerul se mișcă, sunetul și zgomotul sunt neclare datorită faptului că nu cade în repaus (aer). (42) Toți aceștia au o vedere cea mai ascuțită. care au aer și vene subțiri, ca în (perfecțiunea) altora (senzații), și toate cele care au ochiul cel mai strălucitor. Culoarea opusă este afișată cel mai bine. Prin urmare, oamenii cu ochi negri văd mai bine ziua și lumina (obiectele), în timp ce opusul (văd mai bine) noaptea. Și ceea ce simte aerul interior, fiind o mică părticică a lui Dumnezeu, dovadă este faptul că de multe ori, îndreptându-ne atenția către alte (obiecte), nu vedem și nici nu auzim. (43) Plăcerea’) și neplăcerea apar în felul următor. Când aerul în cantități mari se amestecă cu sângele și îl face ușor, fiind (el însuși) în starea sa naturală și trecând prin tot corpul, apare plăcerea. Când se află într-o stare care nu corespunde firii sale și nu se amestecă cu sângele de lângă el, care devine mai slab și mai dens, atunci apare neplăcere. Curajul, sănătatea și contrariile lor apar, de asemenea, în același mod. Limba este cea mai capabilă să judece plăcerea. Căci el este cel mai moale și mai subțire și toate venele se întind spre el. Prin urmare, conține cele mai multe semne de proastă sănătate, iar culorile (limbile) altor animale arată și (starea lor). Câți dintre ei sunt, toți își arată starea (prin culoarea limbii). Deci, asta spune despre metoda și cauza apariției senzațiilor. (44) Gândește-te. după cum s-a menționat (39 USD), curat și uscat. Pentru umiditate

interferează cu mintea. Prin urmare, este mai rău să gândești în starea de somn, de ebrietate și de sațietate. Și acea umezeală distruge mintea, asta este dovada. că alte animale sunt mai slabe (omul) în capacitatea de gândire. Cert este că ei respiră aer de pe pământ și iau alimente mai umede. Păsările respiră curat (aer), dar au o natură asemănătoare cu peștii. Și anume, corpul (al lor) este dens și nu lasă respirația să treacă peste tot, ci o reține lângă stomac. 1 2) De aceea (pasărea) digeră repede mâncarea, dar ea însăși este proastă. La hrănire (copii), există într-un fel o legătură între gură (pui) și

limbă (mamă). Căci nu se pot înțelege.Plantele, datorită faptului că nu sunt goale (în interior) și nu iau aer, sunt complet lipsite de capacitatea de a gândi. (45) Același motiv pentru care copiii sunt proști. Și anume, au multe

1) Cf. 12 V 67.

-) Conform textului lui Schneider: „respirația nu trece prin tot corpul, ci se oprește lângă stomac*. Diels, totuși, consideră că „τήν &άρκαα” este subiectul aici.

umiditate, astfel încât (aerul) nu poate trece prin tot corpul, ci este expirat în apropierea pieptului. De aceea sunt nerezonabile și proști. Sunt temperați rapid și, în general, prea înflăcărați și schimbători din cauza faptului că aerul este emis din mici (corpuri) în cantități mari. Aceasta este și cauza uitării. Și anume, din cauza faptului că (aerul) nu trece prin tot corpul, nu pot fi atenți Dovada (aceasta este următoarea împrejurare). Pentru cei care își amintesc, există o senzație de greutate în apropierea pieptului, când îl găsesc (pe cel pe care îl caută), (aerul) se risipește și (persoana) este eliberată de neplăcere.

20. Aristotel de anima A 2. 403 a 21 Diogene, ca alţii, (zice că sufletul) este aer; acesta din urmă, după părerea lui, este mai subțire decât toate (corpurile) și este începutul tuturor. Prin urmare, sufletul cunoaște și produce mișcare; opa știe, pentru că (aerul) este substanța primară și sursa (a tot) restului; întrucât (aerul) este substanța cea mai subtilă, este capabil să producă mișcare. Aetius IV 7, 1 (D. 392 not.) Pitagora. Anaxagoras și Diogene... au declarat sufletul nemuritor. Ibid IV b, 7 (D. 391) Diogene 1) spune că partea predominantă a sufletului se află în cavitatea arterială a inimii / care este respirator (canalul).

21. Aetius IV16.3 (D. 406) Diogenes: (senzația auditivă apare) când aerul din cap este lovit de sunet și pus în mișcare.

22. - IV 18, 2 (D. 407) Diogene crede că datorită subtilității și moliciunii limbii și datorită faptului că venele venite din corp converg în ea, el descompune gusturile care (din el), ca un burete, sunt atrași de (organul) senzației și de partea primară a sufletului.

23. -- IV 9, 8 (D. 397) Alții (spun) că percepțiile senzoriale sunt prin natură, Leucip este clar. Democrit și Diogene 2) (spun) că sunt condiționate, adică depind de imaginația (noastre) și de stările noastre. Ceea ce urmează (34 A 32) se referă numai la Leucip și Democrit.

24. Clement paedag. I 6:48 Unii cred că sămânța unui animal este în esență spuma sângelui; de sânge, agitat de căldura înnăscută a soarelui, aprins din cauza copulării, se transformă în spumă și se depune în venele seminale. Prin urmare, potrivit lui Diogene din Apollonia, denumirea de τά δφροδίαια (plăcerile amoroase) provine.”

Adică, Diogene produce cuvântul * t. δφςοδίβία din cupçóç (spumă). mier. LA 6.

26. Aristofan erii. liist. anim. 178 Dispersează (cu ei) Diogene din Apollonius, care spunea că embrionii se hrănesc cu capetele din uter.

Ch Wellmann a corectat după Tertulian și Theodoret: „Diocle*. Diogene nu a putut plasa mintea în inimă, ci mai degrabă a plasat-o în creier, ca partea cea mai înaltă a omului cf. A 19 (p. 178 C 1,3 a); cu toate acestea, conform A 19, se pare că a plasat ξύνεσις (minte) pe tot corpul. mier. La 6 (p. 183).

Nu din Smirna (cap. 58), care nu apare în Piatita.

Censorin v. 3 (vezi pagina 10). mier. Aristotel de gen. anim. LA 7. 746a 19 (55 A 144)

26. Censorinus 9. 2 Diogene din Apollonius, care spune că la bărbați trupul se formează în patru luni și la femei în cinci, Cf. LA 9.

27. Censorinus 5, 4 (D. 190) Dacă fătul se naște numai din sămânța tatălui, precum (gândește) Diogene .... sau și (din sămânța) mamei, 6 ', 1 Diogene din Apollonia era de părere că la început din umiditate se formează carnea, apoi se nasc oasele, nervii și alte părți din carne.

2S. Aetius G 15, 4 (D. 426) Diogene (sugerează) că embrionii se nasc neînsuflețiți, dar caldi. Prin urmare, căldura înnăscută a fătului, imediat după ce este expulzat, atrage frigul în plămâni (ai acestuia).

29. - - 24, B (B 436) Diogene: dacă sângele, revărsându-se peste tot (corpul), umple venele și împinge aerul conținut de ele în piept și stomacul aflat sub el, atunci se naște somnul și pieptul devine mai cald. Dacă tot aerul (materia) părăsește cei vii, atunci se întâmplă moartea.

29a. (Galen) de humor. XIX 495 La II într-adevăr, și după culoare, ca și după lichid, se recunoaște că cineva este stăpânit de o boală. Iar acest mod de a recunoaște boala, nu mai puțin decât (altele) cele mai importante (metode de recunoaștere), este foarte exact și a fost venerat parcă de vreo artă a divinației de către Diogene și (alți) înțelepți ai vremii. Și anume, acei bărbați au compus o lungă doctrină a florilor, împărțind bolile și după diferențele lor; (și anume) au numit sângeroși (oameni) de culoare roșie, abundenți de lichid amar ') - (oameni) de culoare de foc, (abundent) cu lichid negru - (oameni) de culoare neagră și cei care suferă de spută - (oameni) de culoare alba. Iar bolile dependente de acestea (cauze) le-au numit (boli) roșii, de foc, alb-negru; Nu știu de ce, după ce au lăsat numeroase semne (de boli), (indicate de artă medicală), inclusiv pe cele care pot da mai degrabă o recunoaștere exactă a bolii, au atribuit distincția perfectă a bolii doar unei singure culori.

30. Aetius V 20, 5 (D. 432) Diogene („crede) că ei (animalele) participă la minte și aer, dar unii din cauza densității (a corpului lor), alții din cauza excesului de umiditate nu cred, fac nu simt și sunt într-o stare asemănătoare cu nebunul, când dominanta (partea arcului) este absentă.

31. Aristotel de respir. 2. 471 a 3 (după 46 A 116) Diogene: când (peștii) eliberează apă prin branhii, apoi din apa care este lângă gură, ei atrag aer prin golul din gură, deoarece aerul este conținut în apa ... in 12 De ce (peste) in aer

1) În caz contrar, „bile de culoarea focului *.

mor și par să tremure, parcă s-ar sufoca, dacă de fapt respiră. Nu din cauza lipsei de hrană ei experimentează acest lucru. Motivul invocat de Diogene este insuportabil. Și anume spune că în aer atrag (în ei înșiși) mult aer, în apă (trag) moderat (cantitate), de aceea mor (zice).

32. Theophrastus hist. pi III I, 4 (după 46 A117) Diogene (spune) că aerul dă naștere plantelor când apa putrezește și se amestecă într-un fel cu pământul.

33. Alexandru quest. P (despre magnet, de ce atrage fierul) Diogenes Apollonius spune că toate obiectele puse (de un magnet) în mișcare (obiect) prin natura lor emit ceva umiditate din ele și atrag (umiditate în sine) din exterior - ceva mai mult, altele mai putin, majoritatea (umezeala) degaja cupru si fier, dovada fiind faptul ca unele (parte) dintre ele sunt arse si mancate in foc si, de asemenea, ca, fiind frecate cu otet si ulei, se acopera cu rugina. Și anume, cu ele acest lucru se întâmplă datorită faptului că oțetul atrage umezeala din ele. Una (parte) din foc arde ceea ce curge chiar în acel loc, în timp ce cealaltă (parte), pătrunzând în fiecare (lucru), scoate și distruge umezeala din ele. Așadar, între timp, în timp ce fierul atrage și emite și mai mult umiditate, magnetul, fiind mai subțire și mai pământos (fier de căditā), atrage mai multă umiditate din aerul din apropiere decât o emite (el). Deci, (magnetul), atrăgând rudele, îl acceptă în sine, în timp ce cei neînrudiți resping. Fierul este înrudit cu acesta, prin urmare (un magnet) atrage umezeala din el și o ia în sine, iar ca urmare a acestei atracții, fierul este atras datorită atracției totale a umidității conținute în el, dar fierul nu atrage niciodată un magnet datorită la faptul că fierul nu este atât de rar încât să poată prelua toată umezeala emanată de magnet.

B. Fragmente.

JSC 1iriirOD'b> DOUĂ CĂRȚI.

Diogene s-a citat pe sine (I -í); toate aceste citate se referă la aceeași lucrare, care în epoca elenistică era împărțită în cel puțin două cărți. „Despre natura omului” pare să fi fost a doua carte a acestei lucrări (cf. B 9). Este imposibil să decidem dacă „Fenomenele Cerești” au fost tratate la începutul acestei cărți sau într-o (a treia) carte specială.

1. Diogenes IX 57 (cjí. Λ 1, 2) Începutul lucrării sale este următorul: „La începutul oricărui raționament, după părerea mea, ar trebui să pună un început de nerefuzat, în timp ce expunerea (trebuie să fie) simplă și serioasă. *.

2-5. Simplitatea fizică. 151, 28 (cf. A 4) Într-un eseu; „Despre Natură*, despre care mi-a ajuns doar una dintre scrierile sale, el își pune sarcina de a arăta prin multe (dovezi) că la început a acceptat că există multă gândire. Imediat după introducere (B 1) scrie următoarele: sh

2. După părerea mea, ca să spun cel mai important lucru, tot ceea ce există este o schimbare de aceeași (substanță primară) și (deci) identică. Este evident. Căci dacă ceea ce există acum în acest cosmos, pământ, apă, aer, foc și orice altceva pare să existe în această lume, dacă oricare dintre (toate) acestea ar fi altceva decât (orice) altceva, adică diferit în special. natura, și dacă nu ar rămâne aceeași, (doar) experimentând multe schimbări și schimbări diferite, atunci în niciun fel (lucrurile) nu s-ar putea amesteca între ele, nici nu ar putea aduce reciproc vreun beneficiu sau rău, și nici o plantă nu s-ar putea amesteca. nu cresc din pământ, nici un animal nu se ridică, nici (nimic) altceva; (toate acestea ar fi imposibile), dacă nu aceasta ar fi structura (a tuturor), care în esență (totul) este aceeași. Dar toate acestea (lucruri) apar din schimbarea aceluiași (substanță primară) și (sunt) o dată astfel de (lucruri), alta dată altele și (apoi) revin la aceeași (substanța primară U. ')

După ce am citit aceste prime (rânduri), și m-am gândit că vorbea despre un alt substrat, diferit de cele patru elemente, un substrat comun, deoarece spune că acestea (lucrurile) nu se amestecă (între ele) și nu trec unele în altele. , (cum ar fi), dacă începutul ar fi unul dintre ele (elemente), care are o natură particulară și nu ar sta la baza lor toate la fel, modificări ale cărora sunt toate. După aceasta, a dat dovada că în acest început există multă gândire.—

3. „Căci, fără să se gândească, spune el, nu ar fi putut exista o asemenea împărțire (vârsta primară) încât să existe o măsură (oarecare) în toate: iarna și vara, noaptea și ziua, în ploi, vânturi și senin. vreme. Și (toate) restul, așa cum va găsi oricine vrea să gândească,

2) Același lucru în traducerea lui T. Gomperz: „Căci dacă din tot ceea ce există acum în această lume: pământ, apă și orice altceva, dacă ceva din acestea nu ar fi ceea ce restul, ci ce ceva diferit în natură, și nu ar rămâne la fel, în ciuda multiplelor schimbări și transformări, atunci lucruri diferite nu numai că nu s-ar putea amesteca, dar nici nu ar putea servi în folosul sau răul unul altuia: planta nu ar putea Dacă ar crește din pământ, nici un animal, nici orice altceva nu s-ar putea naște dacă nu ar fi același nò în compoziția sa. Dar toate acestea provin din același lucru, devin diferite ca urmare a schimbării și revin din nou la starea anterioară.

aranjate în cel mai frumos mod, pe cât posibil.”—1)

Apoi spune că atât oamenii, cât și alte animale, datorită acestui principiu, adică aerul, trăiesc și au suflet și gândire. Și anume, el spune astfel:

4.   „Pe lângă asta, mai sunt următoarele dovezi grele. Și anume, oamenii și alte animale trăiesc respirând aer. II această substanță] este sufletul și (puterea) lor de gândire, așa cum se va arăta limpede în această lucrare, iar odată cu dispariția ei moartea vine și gândirea se oprește.

Apoi puțin mai jos a adăugat:

5.   Și, după părerea mea, a avea (puterea) gândirii (prima substanță) este ceea ce oamenii numesc aer, eu conduc toate (lucrurile) și conduc peste toate. Aceasta este exact (prima substanță). Cred că. există un zeu, este prezent peste tot, aranjează totul și este în toate. Și nu există nimeni (lucru). care nu ar participa la el, (mai mult) nici unul (lucru) nu participă (la el) în aceeași măsură cu celălalt, dar există multe grade de aer însuși și (asociat cu acesta) puterea de a gândi. Și anume, el (aerul) este variat: mai cald și mai rece, mai uscat și mai umed, mai nemișcat și mai rapid în mișcare. Include multe alte diferențe și arome și culori nesfârșite (varietate). Sufletul tuturor animalelor este (în esență) același, (și anume) este aer, care este mai cald decât exteriorul (aerul) în care suntem, totuși, mult mai rece (aerul) lângă soare. Această căldură nu este aceeași la niciunul dintre animale, la fel ca la oameni între ei, dar (în toate) este diferită, totuși, această diferență este nesemnificativă, deci (toate ființele vii) sunt similare. Cu toate acestea, niciunul dintre (lucruri) în schimbare nu poate fi asemănat complet cu altul fără să devină același lucru (cu el).aspectul lor, nici modul de viață, nici gândirea din cauza multor transformări {ne; -substanţe). Și totuși, nu mai puțin de una și aceeași (substanță primară), toți trăiesc, văd și aud și toți își au restul gândirii din același samago (substanță primară unică).

.6. Oimplic phys. 153, 13 Iar în continuare (după B δ), el arată că materialul seminal al animalelor este aerisit și se naște gândirea când aerul, unindu-se cu sângele, ia în stăpânire tot corpul cu ajutorul venelor; în același timp, el stabilește exact anatomia venelor. Deci, în pasajul citat, el pare să spună clar că începutul este ceea ce oamenii numesc aer. Aristotel hist. anim. G 2.

La fel și pe bandă. T. Gomperz: „Căci nu se poate ca fără îndrumarea minții (mai precis, fără participarea activă a „nus”) totul s-ar putea distribui, cu moderație iarnă și vară, noapte și zi ^ ploi, vânturi și soare. Și în rest Dacă te gândești bine, vei descoperi că totul este aranjat cât se poate de frumos.

Biblioteca ''Runivers''

òli în 30 Diogene Apollonius spune următoarele (citare de mai jos),

Vindician. q, f. 1 în continuare, Alexandru, supranumit Iubitorul de Adevăr (adică Filalete), elev al lui Asclepiade, în prima carte: „Inseminarea * spunea că în esența ei este spumă de sânge, fiind de acord cu opinia lui Diogene... (3) .) Diogenes Apolloniyekkiy în (în) compoziția sa fizică a spus în mod similar că esența seminței este spuma sângelui: „Aerul introdus de respirație este cel care oprește sângele, o parte din care este absorbită de organism. , în timp ce cealaltă parte (shzh) intră în canalele seminale și formează sămânța, care nu este altceva decât spuma de sânge agitată de aer*. Srv, Á 24,

„Venele unei persoane formează următorul (sistem). Există două tulpini principale (ih). Se întind prin stomac în apropierea coloanei vertebrale, unul la dreapta, celălalt la stânga, fiecare în piciorul inferior culcat pe o parte și în sus în cap, pe lângă claviculă, prin gât. Din acestea (trunchiuri) venele diverg pe tot corpul, de la dreapta (trunchi) la dreapta (lateral). de la stânga la stânga, (mai mult) cele două mari (vene intră) în inimă lângă coloana vertebrală în sine, (două) altele sunt puțin mai sus, prin piept sub axilă, (trec) fiecare în brațul culcat pe el latură. Una (dintre ele) se numește vena splenică, cealaltă hepatică. Fiecare dintre ele este împărțit la capăt: unul (cremura merge) în degetul mare, celălalt în palmă; de la ele (emanează) subțire multi-ramificată (venă) până la restul (partea) mâinilor și degetelor. Din trunchiurile principale ale venelor se întind (două) alte vene, mai subțiri, de la dreapta (trunchi) până la ficat, de la stânga până la splină și rinichi.

(Venele) care merg spre piciorul inferior sunt împărțite la locul conexiunii (lor) și se întind prin toată coapsa. Cel mai mare dintre ele se întinde de-a lungul spatelui coapsei și iese (aici) gros spre exterior. Celălalt, ceva mai puțin gros decât atât, (trece) în interiorul coapsei. Apoi, pe lângă genunchi, intră în picior și picior, la fel ca (cele de mai sus) în mâini, ajung la talpa piciorului și de acolo se ramifică în degete. De ele se despart și multe vene subțiri, (mergând) spre stomac și coaste.

Venele, mergând în cap prin gât, ies în gât pe o lungime considerabilă spre exterior / De la capătul fiecăreia dintre ele se despart multe ramuri în cap, iar una merge de la dreapta la stânga, cealaltă de la stânga la dreapta. Ambele se termină lângă ureche.

În gât, lângă cel mare (venat), pe ambele părți ale acestuia, există un evreu, care este puțin mai mic decât acesta și unde majoritatea (venat) converg din capul însuși. Ele (ode) trec prin gât spre interior și din fiecare dintre ele (ramuri emană) sub omoplat și în brațe. Și în apropierea venelor splenice și hepatice există și alte vene puțin mai mici, care se deschid în cazul oricărei dureri subcutanate. În cazul oricărei dureri (într-o parte a corpului) în apropierea

teava (deschisa) hepatica si splenica (venele). Din ele se întind și altele (venele) sub mameloane. Alte, subțiri (vene) merg de la fiecare dintre ele prin măduva spinării la nucleii genitali. Încă alții trec

sub piele și prin carne în rinichi și se termină la bărbați în nucleele reproductive, la femei în uter. (La început, venele care vin din stomac sunt mai largi, apoi devin mai subțiri până trec de la dreapta la stânga și de la stânga la dreapta). x) Aceste (vene) se numesc sământă. 3) Cel mai gros sânge este aspirat de carne (părți)} trecând în aceste locuri (sângele) devine subțire, cald și spumos

7. Simptome fiz. 153, 17 (după pasajul dat în B 6 la p. 183). Ceea ce este surprinzător este că, spunând că alte (lucruri) iau naștere în conformitate cu schimbarea (prima substanță) a acesteia, el, totuși, o numește eternă. Și anume, el spune: "ȘI. ea (materia primară) în sine este un corp etern și nemuritor, în timp ce din alte (lucruri) unul ia naștere, celălalt piere.

8. Simptome fiz. 153. 20 (după B 7) Și în alt loc (zice): „Dar mi se pare evident că (prima substanță) este mare, puternică, nemuritoare și știe multe.”

9. Galen în Epid. VI com. Cu toate acestea, aproape toți medicii sunt de acord că fătul de sex masculin nu numai că ia formă, ci și se mișcă mai repede decât femela... Rut 5) spune că doar un singur Diogene din Apollonia a vorbit împotriva acestei opinii în cartea a doua a lucrării: „Despre Natura.” Dar nu aveam această carte în mâini.

10. Herodian π μοη,ρ. λεξΙρ. 7. 8 Forma folosită ca adjectiv de către Diogene din Apollon în locul formei (obișnuite) de feminin „.πλέη” (complet) este necunoscută altora.

C. Imitaţie.

1. Aristofan „Norii1” 226 în continuare, (traducere de V. Aleksiev) Socrate.Călătoresc prin aer și privesc soarele.

Strepsiadă. Dacă numai în felul acesta, atunci, te uiți la zei de sus, nu de pe pământ, ci de la înălțimea coșului?

Scurta. Dacă nu m-aș fi ocupat cu sârguință de întrebări mentale în timp ce pluteam în aer și nu mi-aș fi unit mintea subtilă cu un aer ca acesta, nu aș putea niciodată să rezolv corect cele mai importante întrebări. Când am privit înaltul, stând pe pământ, cel mai înalt - cu

:) Această adăugare este deplasată.

2) Diogene a păstrat terminologia mai veche „vene de semințe*). în ciuda faptului că accentul feminin nu are pentru el acelaşi sens ca, de exemplu, în G Alcmaeon (14 A 13). Srv Gippon 26 A 13

') Rut din Efes, de pe care Galen o copie aici.

dedesubt, n-aș putea niciodată să fac nicio descoperire, dimpotrivă, pământul, datorită puterii sale, ar atrage spre sine vaporii minții, așa cum se întâmplă cu cresonul.

Strepsiadă. Ce este?.. Mintea atrage vapori în nasturel?

828 în continuare

St^epsiad. În locul lui Zeus, pe tron stă Vârtejul care l-a alungat. 9

Phipipid. Părinte, despre ce vorbești!

Strepsiadă. Să știi că este adevărat!

Phipipid. Cine spune asta?

Strepsiadă. Meliets. 3)

2. Hipocrate de latib. 3 Aerul conținut în corpuri se numește φυοα. (aer) la fel. în afara corpului se numește &ηρ. Acesta din urmă, fiind cel mai mare din univers, stăpânește peste toate (lucrurile). Trebuie luată în considerare puterea sa. Și anume, vântul este un curent și un jet de aer. Deci, atunci când aerul, (adunat) în cantități mari, produce un curent puternic, atunci copacii sunt smulși din rădăcină prin forța respirației, marea este agitată și se împrăștie cargouri neobișnuit de uriașe. Deci, asta este puterea (aerul) în aceste (cazuri). Cu toate acestea, este invizibil pentru vedere, dar deschis pentru rațiune. Căci ce ar putea fi fără el? Sau în ce nu este, sau în ce nu este co-prezent? La urma urmei, tot (spațiul) dintre pământ și cer este plin de aer. Este cauza iernii și verii, pentru că iarna devine dens și rece, dar vara devine fraged și liniștit. Cu toate acestea, calea soarelui, a lunii și a stelelor se întinde prin aer. Și anume, aerul servește drept hrană pentru foc, focul, lipsit de aer, nu putea trăi. În acest fel, aerul subțire dă și soarelui viață permanentă. Cu toate acestea, este evident că și marea participă la aer. Căci animalele acvatice nu ar putea trăi niciodată dacă nu participau în aer. Cum altfel ar putea participa (la ea), cu excepția atragerii în * *) a aerului (conținut) în apă? Cu toate acestea, pământul este pasul lui și el este carul *) pământului și nu este nimic în care să nu fie.

mier. Euripide Troad. 884 în continuare

Hekaba. O, sprijin al pământului și (împreună) stând pe pământ, oricine ai fi, Zeus nu ușor de știut, dacă ești nevoia naturii sau mintea muritorilor, m-am întors la tine cu o rugăciune. La urma urmei, conduci pe dreptate toate lucrurile muritoare, mergând pe un drum tăcut.

Menelau. Ce s-a întâmplat? ce rugăciuni noi ai oferit zeilor?

1) Vârtejele lui Diogene Apollonius, care în această doctrină converge cu Anaxagoras (46 B 12), Leucip (54 A 1 § 31) și Democrit (55 B 167).

*) O glumă care își propune să-l compare pe Socrate cu Melianul Diaghero, un dușman al religiei populare, care a primit porecla de „ateu”.

8) miercuri. 51 A 31.

mier. A 16 a.

— 187 —

Aristofan. „Nori* 264 O, rege suveran, Aer nemăsurat, ținând sus pământul.

3, Hipocrate de carnib. 2 După părerea mea, atunci. ceea ce numim căldură este nemuritor, totul gândește, vede, aude și știe tot ce este și care va fi. Deci, a intrat într-o cantitate foarte mare în cercul cel mai de sus, când totul a fost zdruncinat, și iată, mi se pare, antici au numit eter "

In spate. Hippocrates de morbo sacr. 16 J) Prin urmare, cred că creierul este de cea mai mare importanță la om. Și anume, dacă este sănătos, atunci ne servește ca traducător al ceea ce iese din aer. Aerul este furnizat prin gândire. Ochi urechi. limba, mâinile și picioarele fac ceea ce știe creierul. Și anume, în întregul corp există o anumită (putere) a gândirii, deoarece (întregul corp) participă la aer, pentru înțelegere, creierul servește ca transmițător. Și într-adevăr. atunci când o persoană atrage aer, acesta din urmă intră mai întâi în creier și este astfel dispersat în tot restul corpului, aerul părăsindu-și puterea și tot ce se află în creier. ceea ce era (în el) rezonabil și intelectual. Căci dacă ar veni mai întâi la corp și apoi la creier, lăsând putere cognitivă în trup (părți) și vene, atunci ar veni la creier, fiind cald π nu complet curat, dar cu un amestec de umiditate din corp. (părți) și sânge, astfel încât să nu mai fie absolut pur.

17. De aceea spun că creierul servește ca traducător al minții... deoarece, prin urmare, este primul dintre ceea ce este în corp care percepe gândirea aerului, deci în cazul oricărei schimbări mai puternice în aer din cauza anotimpurilor pe care el insusi le schimba.De aceea, spun eu, bolile cele mai acute, cele mai violente, cele mai mortale si cele mai putin determinabile il ataca datorita (lor) infinitate.

Philemon fr 91.

Cel din care nu a scăpat nimeni, nici zeu, nici om, nici măcar un act al lor, nici prezent, nici viitor, nici demult perfect, acesta sunt eu, Aer, care poate fi numit Zeus. Eu sunt, așa cum se cuvine unui zeu, omniprezent aici în Atena, în Patras, în Sicilia, în toate orașele, în toate casele, în voi toți. Nu există loc în care să nu existe Aer. Dar El, fiind prezent pretutindeni, știe neapărat totul, întrucât El este omniprezent.

-1) Hipocrate a tratat pneumatica lui Diogene (cf. A 20), subliniind puternic importanța creierului ca sediu al minții, urmând exemplul lui Alcmaeon (14 A 68).

52 Cratyl.

Cratylus este cel mai faimos dintre urmașii lui Heraclit, profesorul lui Platon. El a dezvoltat până la extrem învățătura lui Heraclit despre mișcarea universală și a spus că nu se poate intra în râu nici măcar o dată. El a negat semnificația judecăților, deoarece totul curge, totul este în continuă schimbare și ca urmare a acestui fapt nu poate exista nici adevăr, nici fals. Este imposibil să spui sau chiar să gândești ceva adevărat sau fals.

1 Platon Cratyl. (traducere de Karpov) 429 D Prescurtat. Nu este puterea cuvântului tău că este imposibil să spui deloc? Kratil. Cum, atunci, Socrate, ar putea cineva, spunând ceea ce spune, să vorbească despre ceva ce nu există? Nu înseamnă să spui o minciună când vorbești despre ceea ce nu există? Scurta. Cuvântul tău este viclean – nu pentru mine, nici pentru vârsta mea, prietene; totusi, spune-mi. Iată chestia: crezi că este imposibil să vorbești fals, dar este posibil să crezi? Kratil. Mi se pare că este imposibil să crezi fals. Scurta. Să nu spun, să nu spun? De exemplu, lasă cineva, cunoscându-te într-o parte străină, să te ia de mână și să-ți spună: salut, străin atenian, fiul lui Smikrion, ar spune el, nu pe tine, ci pe acest Hermogene? Sau nimeni? Kratil. Mi se pare, Socrate, că degeaba ar fi făcut asemenea zgomote. 440 D (Cut Cratila) Pana la urma esti inca tanar, la o varsta infloritoare.

2. Aristotel retor. G 16 1417 în 1 Și cum (rapoarte) despre Kra-til Aeschin 3) (soyarayapyag), și-a bătut mâinile cu un fluier. 3) Și într-adevăr, (acest lucru) este convingător, deoarece ceea ce se știe este făcut simboluri a ceea ce nu este cunoscut.

metafă lui Aristotel. A, 6. 987 a 29 (traducere de Pervov-Rozanov) După filozofiile numite (presocratice), învățătura lui Platon a apărut, în multe privințe urmând pitagoreenilor, dar având și trăsături în comparație cu filozofia italică. Căci în tinerețea sa, făcând cunoștință mai întâi cu Cratylus și cu părerile lui Heraclit că tot ceea ce este înțeles în mod rațional curge constant și nu există cunoștințe adevărate despre el, mai târziu a avut aceeași părere asupra lui.

Diogene al III-lea 6 Apoi, ajungând, după cum se spune, la vârsta de douăzeci de ani, el (Platon) a devenit elev al lui Socrate. După moartea sa, s-a alăturat lui Heraclitean Cratylus și Hermogenes, care era angajat în filosofia lui Parmenide.

1) Aparent, Platon sugerează aici că numele real al persoanei care vorbește cu Socrate este Cratylus, fiul lui Smikrion, un atenian.

2) Eschine a citat trăsăturile sale externe pentru a-l caracteriza pe Cratyl.

Într-o dispută cu adversarii.

4. Aristotel metapli. G 5. 1010 a 7 Mai departe, văzând că toată această natură este în mișcare și că nimic adevărat nu se poate spune despre ceea ce se schimbă, (s-au gândit ei) este imposibil să spună adevărul despre ceea ce se schimbă pretutindeni în toate felurile posibile. Și din această presupunere a luat naștere cea mai extremă dintre părerile de mai sus, (și anume) părerea celor care se numeau adepții lui Heraclit, părerea pe care o susținea Cratylus, care în cele din urmă s-a gândit că nu trebuie (chiar) să spună nimic, ci doar să se miște. degetul și i-a reproșat lui Heraclit cu cuvintele (lă B 91) că nu se poate intra de două ori în același râu. Și anume, el însuși a crezut că (asta nu se poate face) nici măcar o dată.

5. Platon Sgaui. 383 A (per. Karpov) Erm. Acest Cratylus spune, Socrate, că numele corect al oricărui lucru este înnăscut în natura sa și că numele lui nu este ceea ce unii îl numesc, fiind de acord să-l numească așa și rostind o parte din glasul lor, ci atât grecii, cât și barbarii. au o corectitudine a numelor înnăscută în toate și ' '

53. Antistene al lui Heraclit.

A /. Diogene al VI-lea 19 (Pe lângă Antisthenes Socratul) mai erau trei persoane (celebre) purtând numele de Antisthenes. Unul este heraclitean, altul este din Efes, iar al treilea este un istoric al Rodosului. mier. IX /·-> U13 A 1 g 15).

A. Alți heraclitei. (Aristotel) probi. 93, 30. 934 la 33. De aceea unii dintre heraclitei spun că din dulce (apă), când se usucă și se întărește, se formează pietre și pământ, iar din mare, prin evaporarea ei, se formează soarele.

3. Platon Theaet. R. 179 D Căci prietenii lui Heraclit apără cu tărie această învăţătură (adică identitatea senzaţiei şi a cunoaşterii).

II C 11 R A B II T b.

Pagină	Linia de sus	Imprimat: Trebuie citit
31	1	aceeași durată de același număr de ori mai lungă decât a noastră
31	33	intervale de distanță
62	nota de subsol 1	– Tăbăcărie: număr de atomi

la infinit, numărul speciilor lor (diferențe de mărime, formă și putere), dimpotrivă, este limitat.

Cuprins.

Pagină